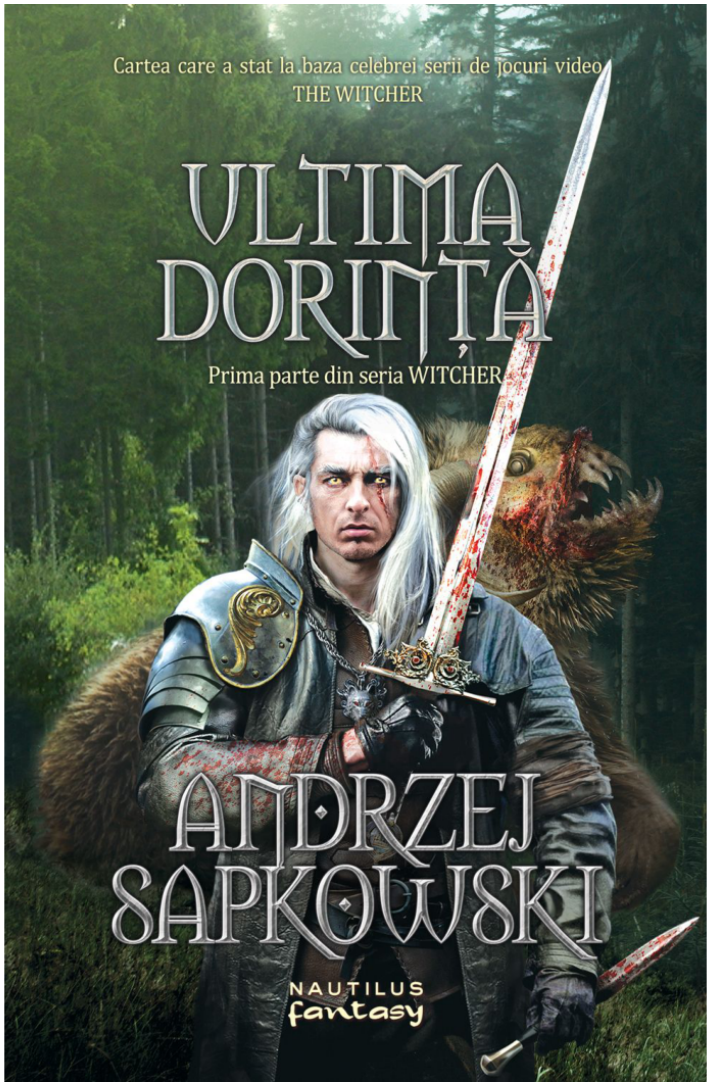
Cartea care a stat la baza celebrei serii de jocuri video
THE WITCHER
ULTIMA DORINȚĂ
Prima parte din seria WITCHER
ANDRZEJ SAPKOWSKI
NAUTILUS
fantasy

NAUTILUS
fantasy

Colecție coordonată de Ana Nicolau

Andrzej Sapkowski s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când am început să scriu eu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu.“ Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu același nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință*) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului*) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor*). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii

Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ULTIMA DORINȚĂ

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

NEMIRA

Carte apărută cu sprijinul Instytut Książki @POLAND

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ
Ultima dorință / Andrzej Sapkowski; trad.: Mihaela Fiscutean. - București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-579-970-7
ISBN epub: 978-606-43-0104-8
ISBN mobi: 978-606-43-0105-5

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1-31=135.1

Andrzej Sapkowski
Ostatnie życzenie
© 1993, by Andrzej Sapkowski
Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est"

© Nemira, 2015
Coperta: Cristian FLORESCU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Lector: Viorica DUMITRENCO
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Vocea rațiunii 1
Vânătorul de monștri
Vocea rațiunii 2
Sâmburele de adevăr
Vocea rațiunii 3
Răul cel mai mic
Vocea rațiunii 4
Chestiune de preț
Vocea rațiunii 5
Capătul lumii
Vocea rațiunii 6
Ultima dorință
Vocea rațiunii 7

Vocea rațiunii I

A venit la el când se crăpa de ziuă.

A intrat cu multă grijă, tiptil, pe furiș, plutind ca o fantasmă, ca o nălucă prin odaie, singurul zgomot care îi însoțea mișcările fiind fâșâitul mantiei pe pielea ei goală. Și totuși, acest foșnet slab, abia perceptibil, l-a trezit pe vânător sau mai degrabă l-a smuls din visul în care se legăna monoton, în care se făcea că era într-un hău fără fund, suspendat între abisul și suprafața unei mări calme, printre vițele algelor ondulate ușor.

El nu s-a clintit, nici măcar n-a clipit. Fata s-a apropiat, și-a lepădat ușor mantia și apoi lent, șovăielnic, și-a sprijinit genunchiul îndoit de marginea patului. O observa printre genele mijite, prefăcându-se că doarme în continuare. Fata s-a urcat cu grijă în pat deasupra lui, îmbrățișându-l cu coapsele. Sprijinindu-se pe brațele sale întinse, îi mângâia fața cu părul ei mirosind a mușețel. Hotărâtă și nerăbdătoare, îi mângâia pleoapa, obrazul, gura cu sfârcurile. I-a surâs și a apucat-o de umeri cu o mișcare lentă, cu reținere și delicatețe. S-a îndreptat, evadând dintre palmele lui, radioasă, senină, învăluită în lumina cețoasă a zorilor, care îi estompa strălucirea. A dat să se miște, dar ea i-a interzis orice modificare a poziției, apăsându-l ferm cu mâinile, prin mișcările șoldurilor ei discrete, dar ferme, cerându-i un răspuns.

I-a răspuns. Nu s-a mai retras din mâinile lui, și-a lăsat capul pe spate, și-a scuturat părul. Pielea îi era rece și surprinzător de fină. Iar ochii, pe care i-a observat atunci când și-a apropiat fața de a ei, erau uriași și întunecați ca de nimfă. Legănat, s-a scufundat în marea de mușețel al cărei calm dispăruse pentru a ceda locul asaltului

valurilor clocotitoare.

Vânătorul de monștri

I

Mai târziu umbla vorba că omul venise dinspre nord, prin poarta Frânghierilor. Mergea pe jos, ducându-și de căpăstru calul împovărat. Amurgea, prăvăliile cu frânghii și hamuri erau închise, străduța era pustie. În ciuda căldurii, omul purta o mantie neagră, drapată pe umeri. Sărea în ochi.

S-a oprit în fața hanului Bătrânul Narakort, unde a rămas pentru o clipă ca să asculte rumoarea. Bodega, ca de obicei la acel moment, era ticsită de lume.

Străinul n-a intrat la Bătrânul Narakort. Și-a condus calul mai departe, în josul străzii. Acolo era o altă cârciumă, mai mică, numită Sub Vulpe. Era aproape goală. Nu se bucura de cea mai bună faimă.

Cârciumarul și-a scos capul din butoiul cu castraveți murați și și-a măsurat cu privirea oaspetele. Străinul, fără să-și scoată mantia, stătea în fața tejghelei, rigid, neclintit, tăcut.

– Ce să fie?

– O bere, a spus străinul.

Avea o voce dezagreabilă.

Cârciumarul și-a șters mâinile de șorțul de cârpă și i-a umplut o ulcică de lut. Vasul era ciobit.

Străinul nu era bătrân, dar avea părul complet alb. Pe sub mantie purta un dublet din piele roasă, dantelat la gât și la mâneci. Când și-a scos mantia, toată lumea i-a observat sabia agățată de centură la spate. Nu era nimic surprinzător, în Wyzima, aproape toată lumea

era înarmată, dar nimeni nu-și purta sabia pe spate ca pe un arc sau ca pe o tolbă.

Străinul nu s-a așezat la masă, printre cei câțiva mușterii, ci a rămas în continuare la tejghea, scrutându-l pe cârciumar cu ochii săi pătrunzători. A luat o gură de bere.

– Caut o odaie, vreau să înnoptez.

– N-avem, a mormăit hangiul, uitându-se la pantofii oaspetelui, prăfuiți și murdari. Întrebați la Bătrânul Narakort.

– Aș prefera aici.

– N-avem. Hangiul i-a recunoscut în cele din urmă accentul străin. Era din Rivia.

– Plătesc bine, a spus străinul încet, ezitant.

Din acel moment a început povestea abominabilă. Un buhai cu fața ciupită de vărsat-de-vânt, care nu-și luase privirea sinistră de la străin din clipa în care pășise în bodegă, s-a ridicat și s-a apropiat de tejghea. Cei doi tovarăși s-au plasat în spatele lui, la mai puțin de doi pași.

– N-auzi că n-au, ticălosule, golanule rivian, a pufnit ciupitul la urechea necunoscutului. N-avem nevoie de oameni ca tine aici, în Wyzima, ăsta-i un oraș decent!

Străinul și-a luat berea și s-a îndepărtat. Se uita la cârciumar, dar acesta îi evita privirea. Nici prin gând nu-i trecea să-i ia apărarea rivianului. La urma urmei, cine-i iubea pe rivieni?

– Toți rivienii sunt niște bandiți, a continuat ciupitul, duhnind a bere, usturoi și răutate. Ai auzit ce-am spus, pușlama ce ești?

– Cum s-audă, că doar are bălegar în urechi, a zis unul dintre cei doi tovarăși ai săi, iar celălalt a început să chicotească.

– Plătește și cară-te! a strigat ciupitul.

Abia atunci străinul s-a uitat la el.

– Să-mi termin berea.

– Las' că-ți dăm noi o mână de ajutor, i-a șuierat buhaiul.

I-a smuls rivianului ulcica din mână și, ținându-l în același timp de braț, și-a înfipt degetele în cureaua petrecută de-a curmezișul pe pieptul străinului. Unul dintre cei din spate și-a ridicat pumnul, gata să-l lovească. Străinul s-a ghemuit pe loc, dezechilibrându-l pe ciupit. Și-a scos cu un șuierat sabia din teacă și a fulgerat scurt, reflectând lumina felinarelor. S-a stârnit hărmălaie. Țipete. Unul dintre mușterii a dat să fugă spre ieșire. Un scaun s-a rotogolit și s-a desfăcut cu un scrâșnet, urcioarele s-au spart cu bufnituri de podea.

Hangiul – cu buzele tremurânde – s-a uitat terifiat la fața despicată a ciupitului, ale cărui degete agățate de marginea tejghelei îi dispăreau de sub ochi, de parcă se scufunda. Ceilalți doi zăceau pe podea. Unul era încremenit, iar celălalt se zvârcolea și tremura în balta întunecată care se lățea văzând cu ochii. Un țipăt strident de femeie isterică vibra în aer, sfredelind urechile. Hangiul s-a cutremurat, a respirat profund și a început să vomite.

Străinul s-a retras lângă perete. Palid, încordat, în gardă. Ținând sabia cu ambele mâini, biciuia aerul cu vârful ei ascuțit. Nimeni nu se clintea. Teroarea, ca un noroi înghețat, le tencuia fețele, le paraliza membrele, le obstrucționa gâtlejurile.

Gardienii au năvălit în bodegă cu surle și trâmbițe; erau trei. Trebuia să fie prin preajmă. Aveau bastoanele pregătite de acțiune, dar de îndată ce au văzut cadavrele și-au tras săbiile din teacă. Rivianul, rezemat de perete, și-a scos cu mâna stângă un pumnal din cizmă.

– Aruncă-l! a strigat unul dintre gardieni cu vocea tremurândă. Las-o baltă, tâlharule! Hai cu noi!

Al doilea gardian a dat un șut mesei care-l împiedica să ajungă la rivian.

– Fugi după întăriri, Treska! a țipat la al treilea, rămas lângă ușă.

– Nu-i nevoie, a zis necunoscutul, lăsându-și sabia în jos. Merg și singur.

– Mergi, sămânță de câine, dar legat, s-a răstit cel care tremura. Lasă sabia, că de nu, îți crăp capul!

Rivianul s-a îndreptat. Și-a dus iute lama sub brațul stâng, iar pe cel drept l-a ridicat în direcția gardienilor și a trasat în aer un Semn rapid și sofisticat. Atunci au început să sclipească țintele care îi garniseau generos manșetele lungi până la coate ale caftanului de piele.

Gardienii au făcut imediat un pas în spate, acoperindu-și fețele cu brațele.

Unul dintre mușterii a făcut un salt, altul a alergat spre ușă. Femeia a țipat din nou, sălbatic, strident.

– Merg singur, a repetat străinul cu o voce sonoră, metalică. Iar voi trei luați-o înainte. Duceți-mă la pârcălab. Eu nu cunosc drumul.

– Da, domnule, a murmurat gardianul, plecându-și capul.

Apoi s-a îndreptat spre ieșire, aruncând în jur priviri nesigure. Ceilalți doi i s-au alăturat în grabă în spate. Străinul i-a urmat,

ascunzându-și sabia în teacă și pumnalul în cizmă. Când îi vedeau trecând prin dreptul meselor la care ședeau, mușteriii își acopereau fețele cu poalele caftanelor.

II

Velerad, pârcălabul Wyzimei, își scărpina bărbia, se frământa. Nu era nici superstițios, nici fricos, dar nu-i surâdea deloc ideea de a rămâne față în față cu omul cu părul alb. În cele din urmă s-a hotărât.

– Ieșiți, le-a ordonat gardienilor. Iar tu stai jos. Nu, nu aici. Acolo, mai departe, dacă nu ți-e cu supărare.

Străinul s-a așezat. Nu mai avea nici sabia, nici mantia neagră.

– Te-ascult, a spus Velerad, jucându-se cu buzduganul greu de pe masă. Sunt Velerad, pârcălabul Wyzimei. Ce ai a-mi spune, banditule fără pereche, înainte de a intra în temniță? Trei crime, o încercare de a scăpa prin magie, ei bine, destul de bine. Pentru astfel de lucruri în Wyzima ești pedepsit cu trasul în țeapă. Dar, cum mie îmi place dreptatea, vreau să aud ce ai de spus. Vorbește.

Rivianul și-a descheiat caftanul și a scos de sub el un pergament din piele albă de căprioară.

– Peste tot, pe la răspântii, prin toate cârciumile este bătut în cuie, a spus el liniștit. E-adevărat ce scrie acolo?

– Aha, a murmurat Velerad uitându-se la runele gravate pe piele. Despre asta este vorba. Cum de nu mi-am dat seama de la început? Ei bine, este adevărat, cât se poate de adevărat. Este semnat: Foltest, împăratul, domn al Temeriei, al Pontarului și Mahakamului. Asta înseamnă că este adevărat. Dar anunțul este anunț, iar legea este lege. Aici în Wyzima, eu sunt cel care veghează asupra ordinii și legii! Și n-o să îngădui niciodată să fie uciși oamenii! Ai priceput?

Rivianul a dat din cap pentru a arăta că a înțeles. Velerad a pufnit furios.

– Ai vreun ecuson de vânător?

Străinul și-a băgat din nou mâna prin deschizătura caftanului și a extras un medalion rotund agățat de un lănțișor de argint. Pe medalion era reprezentat un cap de lup cu colții rânjiți.

– Ai cumva vreun nume? Poți să-mi spui unul la întâmplare, nu te întreb din curiozitate, ci doar de dragul conversației.

– Numele meu este Geralt.

– Poate fi și Geralt. Din Rivia, bag de seamă după cum ți-e vorba.

– Din Rivia.

– Bine. Știi ce, Geralt? Las-o, Velerad arătă cu mâna deschisă spre anunț – las-o baltă! Este o chestiune serioasă. Au mai încercat și alții. Asta, fratele meu, nu-i totuna cu o mamă de bătaie aplicată unor ticăloși.

– Știu prea bine. Doar asta mi-i meseria, pârcălabule. Scrie în anunț că recompensa este de trei mii de galbeni.

– Așa-i, trei mii. Velerad și-a strâmbat buzele. Și mâna prințesei, dac-ar fi să dăm crezare zvonurilor, chiar dacă preamilostivul Foltest n-a suflat o vorbă despre asta.

– Prințesa nu mă interesează deloc, a zis calm Geralt, impasibil, cu mâinile pe genunchi. Scrie clar: trei mii.

– Ce vremuri!, a oftat pârcălabul. Ce vremuri mizerabile! Cui i-ar fi trecut prin minte acum douăzeci de ani, chiar dacă ar fi fost beat, că va exista meseria de vânător! Vânătorii! Acești nimicitori transhumanți de biserici. Asasini ambulanți de dragoni și himere. Geralt? În breasla voastră este permis consumul de bere?

– Bineînțeles.

Velerad a bătut din palme.

– Bere! a ordonat. Iar tu, Geralt, hai, așază-te mai aproape! Mi-e totuna!

Berea era rece și spumoasă.

– Trăim vremuri scârboase, monologa Velerad sorbind din halbă. Mișună tot soiul de spurcăciuni. În Mahakam, prin munți, viermuiesc peste tot stafii. Prin codrii de odinioară măcar mai urlau niște lupi, acum n-au mai rămas decât vampiri, ceva spiriduși, dacă nu-ți scuipi în sân, dai peste vârcolaci sau alte scârnăvii. Pe la țară, rusaliile și bocitoarele răpesc copii, e vorba de sute și sute. Au apărut boli de care nu s-a mai pomenit vreodată, ți se face părul măciucă! Ei, și colac peste pupăză! A împins pergamentul din piele pe blatul mesei. Nu e ciudat, Geralt, că-ți sunt atât de solicitate serviciile?

– Este un anunț regal, pârcălabule. Geralt și-a ridicat capul. Cunoști detalii?

Velerad s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat mâinile pe burtă.

– Detalii, ai spus? Păi, știu. Nu chiar de la prima mână, dar din

surse sigure.

– Asta și vreau.

– Încăpățânat mai ești! Cum dorești. Fii atent la mine! Velerad a luat o înghițitură de bere și și-a coborât vocea. Mărinimosul nostru Foltest, încă de pe vremea când era prinț, în timpul domniei bătrânului Medella, tatăl său, ne-a arătat ce este în stare să facă, și a făcut multe. Am trăit cu speranța că îi va trece cu vârsta. Dar iată că între timp, la scurtă vreme după încoronarea lui, imediat după moartea bătrânului rege, Foltest s-a întrecut pe sine însuși. Ne-a lăsat pe toți cu gura căscată. Pe scurt, i-a făcut un copil propriei sale surori, Adda. Ea era mai mică decât el, erau mereu nedespărțiți, dar nimeni nu bănuia nimic, în afară poate doar de regină… Pe scurt, numai ce-o vedem pe Adda cu burta la gură, și pe Foltest bodogănind despre căsătorie. Cu soră-sa, îți vine să crezi, Geralt? Situația a devenit al naibii de încordată atunci când Vizimir din Novigrad a hotărât să-și mărite fata, pe Dalka, cu Foltest și i-a trimis acestuia vestea prin olăcari, și să ne fi văzut cum ne străduiam din răsputeri să-l ținem pe rege de mâini și de picioare, pentru că voia să-i gonească și să-i insulte pe mesageri. Am reușit, din fericire, și bine am făcut, pentru că, dacă l-am fi jignit pe Vizimir, ne-ar fi pus la încercare curajul. Apoi, cu ajutorul Addei, care a intervenit pe lângă drăguțul său frate, am reușit să-l înduplecăm să-și scoată din cap ideea unei nunți pripite.

Adda a născut la termen, dar stai să vezi! Și-ascultă-mă bine, de-acum devine palpitant! N-au fost mulți oameni de față la naștere ca să vadă de-aproape ce s-a zămislit, doar o moașă care s-a sinucis apoi aruncându-se de la fereastra donjonului, iar alta a rămas până în ziua de azi cu mințile rătăcite. Cred, prin urmare, că bastardul nu era din cale-afară de frumos. Era fetiță. A murit la scurt timp, de altfel, pare-mi-se că nimeni nu s-a grăbit să-i lege cordonul ombilical. Adda, spre norocul ei, s-a stins la naștere. Și apoi, ce să vezi măi, frate, Foltest a mai comis o gafă în stilul său caracteristic. Bastardul trebuia să fie incinerat sau, știu și eu, să fie îngropat pe undeva prin pustie, nu să-l ascundă într-un sarcofag, în subsolul palatului.

– E prea târziu acum să ne dăm cu părerea. Geralt a ridicat capul. În orice caz, trebuia chemat un mag.

– Te referi la șarlatanii cu steluțe pe jobene? Bineînțeles că au fost chemați! Vreo duzină, dar abia atunci când s-a descoperit ce zace în sarcofag. Și că iese din el în timpul nopții. Căci nu dintr-odată a

început să se strecoare afară, o, nu. Șapte ani de la înmormântare a fost liniște și pace. Până într-o bună noapte cu lună plină, când s-au stârnit strigăte în palat, răcnete, un vacarm de nedescris! Dar ce să mai vorbim, sunt lucruri pe care le știi deja, doar ai citit anunțul. Copila a crescut în sicriu, a crescut mult, i-au ieșit și dinții, din câte s-a putut vedea. Ce mai încoace și-ncolo, strigoi în toată regula. Păcat că n-ai văzut cadavrele victimelor. Așa cum le-am văzut eu. Ai fi ocolit Wyzima, te-ai fi ținut cât ai fi putut de departe.

Geralt tăcea.

– Așadar, a continuat Velerad, așa cum îți spuneam, Foltest a chemat o grămadă de vrăjitori. Au făcut un tărăboi, de puțin a lipsit să se ia la bătaie cu bastoanele pe care le purtau, probabil pentru a alunga câinii asmuțiți împotriva lor. Și cred că erau asmuțiți destul de frecvent. Îmi pare rău, Geralt, dacă ai cumva altă părere despre vrăjitori, prin prisma profesiei tale, însă, în ceea ce mă privește, nu sunt altceva decât niște paraziți și idioți. Pe când voi, vânătorii, ne inspirați din ce în ce mai multă încredere. Voi sunteți, cum să spun, ceva mai concreți.

Geralt i-a zâmbit fără să zică nimic.

– Bine! Să revenim așadar. Pârcălabul s-a uitat la ulcică, și-a turnat bere lui și rivianului. Anumite sfaturi de-ale vrăjitorilor păreau destul de inteligente. Unul dintre ei a propus arderea strigoiului, împreună cu palatul și sarcofagul, altul a recomandat să i se taie căpățâna cu o cazma, alții s-au pronunțat în favoarea înjunghierii cu țăruși din lemn în diferite părți ale corpului, în plină zi desigur, atunci când diavolul doarme dus în sicriu, epuizat după escapadele nocturne. Până la urmă s-a găsit unul, un clovn cu o scufie ascuțită pe scăfârlia-i cheală, un pustnic cocoșat care scornise că nu este vorba decât despre farmece care au fost aruncate pe copil, pe care le poate anula, iar strigoiul poate redeveni fiica lui Foltest, drăgălașă ca din tablou. Cică n-ar fi fost nevoie decât să petreacă o noapte întreagă lângă coșciug și-i gata, apare primul țipăt. Acestea fiind spuse, imaginează-ți, dragă Geralt, că idiotul și-a petrecut noaptea la palat. Așa cum poți deduce cu ușurință, mare lucru n-a mai rămas din el în afară de pălărie și baston, pare-mi-se. Însă Foltest se agățase de această idee ca scaiul de coada câinelui. A interzis orice încercare de a ucide vreun strigoi, și i-a chemat pe toți șarlatanii din toate cotloanele țării la Wyzima pentru a descânta strigoiul și a-l transforma în prințesă. S-a strâns o șleahtă foarte pitorească! Babe schimonosite, ologi, murdari, măi, frate, că te-apuca jalea. Ei bine,

ține-te vrăjitorie, mai ales deasupra unui blid și a unei ulcele. Bineînțeles că unii au fost demascați de Foltest sau de cei din consiliu imediat, unii au fost chiar spânzurați de palisade, dar puțini, prea puțini. Dacă era după mine, i-aș fi spânzurat pe toți de la un capăt la altul. Că în tot acest timp strigoiul tot mai mușca pe câte unul, fără să-i pese de șarlatani și de farmecele lor, cred că nu mai e nevoie să precizez. Și nici că Foltest nu mai locuia în palat. Nimeni nu mai locuia acolo.

Velerad s-a întrerupt și a mai luat o gură de bere. Vânătorul tăcea.

– Și au dus-o tot așa, Geralt, vreo șase ani, pentru că minunea aia s-a născut acum vreo paisprezece ani. Am avut între timp alte griji și necazuri, deoarece ne-am încăierat cu Vizimir de Novigrad, dar din motive rezonabile, lesne de înțeles, legate de deplasarea punctelor de frontieră, și nu de vreo fiică sau alte afinități. Foltest, în paranteză fie spus, începe până la urmă să aibă gânduri de căsătorie și să analizeze portretele trimise de curțile vecine, pe care până atunci le arunca în latrină. Dar din când în când îi revine obsesia și trimite oamenii călare în căutarea altor vrăjitori. Iată că a promis o recompensă de trei mii de galbeni, care a surâs unor mercenari, cavaleri rătăcitori, chiar și unui păstor, un nătâng cunoscut în întreaga zonă, odihnească-se în pace. În ceea ce-l privește pe strigoi, e destul de cumsecade. Cu excepția faptului că mai devorează din când în când pe cineva, o să ne obișnuim noi. Iar aceste personaje, acești eroi care încearcă să destrame vraja, au măcar avantajul că fiara se hrănește doar la fața locului și nu atacă în exteriorul curții. Iar Foltest are acum un nou palat, nemaipomenit de frumos.

– De șase ani, a întrebat Geralt ridicându-și capul, de șase ani nu s-a găsit nimeni să-i vină de hac?

– Ei bine, nu. Velerad l-a scrutat cu privirea pe vânător. Ar trebui să-și dea seama de-acum că nu-i cu putință și că n-are decât să se resemneze. Mă refer la Foltest, preamărinimosul nostru, suveranul nostru iubit, care poruncește în continuare să fie lipite anunțurile acestea pe la răspântii. Numai că voluntari se găsesc tot mai puțini. A venit unul de curând, ce-i drept, dar a vrut ca să i se dea cei trei mii de galbeni înainte. Așa că l-am băgat într-un sac și l-am aruncat apoi într-un lac.

– De pungași nu ducem lipsă.

– Așa-i, nu ducem lipsă. Ba chiar s-au înmulțit, a dat din cap pârcălabul fără să-l slăbească din ochi pe vânător. De-aia ar fi bine să

nu ceri aurul înainte când te duci la palat. În caz că te duci.

– Mă duc.

– Ei bine, asta te privește. Ține seama însă și de sfatul meu. Cât despre răsplată, umblă vorba tot mai des în ultima vreme despre cealaltă parte a ei, ți-am pomenit eu de ea. Prințesa de soție. Nu știu cine-a scornit-o, dar dacă strigoiul arată așa cum se povestește, snoava e tare sinistră. Da' să nu crezi că nu s-au găsit niscaiva idioți care s-au grăbit în galop până la palat imediat ce s-a răspândit vestea că ar fi rost de pătruns în familia regală. Mai exact, două calfe de la ciubotărie. Oare de ce-s așa de tâmpiți ciubotarii, Geralt?

– Habar n-am. Dar vânătorii, pârcălabule? N-au încercat?

– Ohoo, și încă cum. Mai ales când au aflat că strigoiul trebuie doar dezlegat de vrăji și nu omorât, s-au semețit și îndată și-au făcut bagajele. Astfel, vânătorii au mai crescut în ochii mei, Geralt. Apoi a mai apărut unul, mai tânăr decât tine. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, poate că nici n-am știut vreodată. El a încercat.

– Ei, și?

– Prințesa cu colții săi i-a împrăștiat mațele la mare distanță. Ca la o aruncătură de arc.

Geralt a dat din cap.

– Alții nu s-au mai încumetat?

– A mai fost unul.

Velerad a tăcut preț de-o clipă. Vânătorul l-a așteptat.

– Da, a reluat pârcălabul. A mai fost unul. La început, când Foltest l-a amenințat cu spânzurătoarea dacă-l omoară sau îl răpește pe strigoi, a izbucnit în râs și a început să-și facă bagajele. Însă, mai târziu… Velerad și-a coborât din nou vocea până la șoaptă, aplecându-se peste masă. Mai târziu a bătut palma. Vezi tu, Geralt, aici în Wyzima, sunt câțiva oameni isteți, unii chiar de rang înalt, care s-au cam săturat de toată panarama asta. Umblă zvonuri cum că aceștia l-au convins în taină să nu-și mai bată capul cu descântece și dezlegări și să-l ucidă direct pe strigoi, iar regelui să-i spună că nu și-a făcut efectul ritualul, că fiica lui s-a rostogolit pe trepte, cu alte cuvinte, s-a produs un accident la locul de muncă. Regele bineînțeles că s-ar fi înfuriat peste măsură și nu i-ar mai fi dat niciun galben ca răsplată. Atunci, ticălosul de vânător ne-a spus că dacă e vorba ca strigoiul să fie ucis de pomană, n-avem decât s-o facem noi. Ei bine, ce era să facem… Ne-am sfătuit, am încercat să ne târguim cu el… Dar n-am scos-o la capăt.

Geralt a ridicat din sprânceană.

– Deloc, îți spun, a continuat Velerad. Vânătorul n-a vrut să se ducă imediat, din prima noapte. A mai așteptat, a stat la pândă, a studiat împrejurimile. În cele din urmă, din câte se aude, a văzut strigoiul, cel mai probabil în plină acțiune, căci bestia nu iese din coșciug numai așa, ca să-și dezmorțească picioarele. Așadar a văzut-o și a dispărut chiar în acea noapte. Fără să-și ia măcar rămas-bun.

Geralt și-a strâns ușor buzele într-o grimasă care părea că se voia a fi un zâmbet.

– Oamenii isteți, a început el, mai au încă acei galbeni? Că doar vânătorii nu cer plata în avans.

– Ah, da, a spus Velerad, bineînțeles că-i mai au.

– Gura lumii ce zice, cam câți ar mai fi?

Velerad a zâmbit larg.

– Unii spun c-ar fi vreo opt sute…

Geralt a clătinat din cap.

– Alții, a murmurat pârcălabul, vorbesc de o mie.

– N-ar fi prea mult, dacă ținem cont că gura lumii amplifică totul. La urma urmelor, regele oferă trei mii.

– Nu uita de mireasă, a rânjit Velerad. Da' ce să ne mai răcim gura de pomană? E clar că n-o să primești cei trei mii de galbeni.

– De unde să fie clar?

Velerad a lovit cu mâna blatul mesei.

– Geralt, nu-mi strica impresia despre vânători! De șase ani ne chinuie povestea asta! Strigoiul lichidează vreo cincizeci de persoane pe an, acum din ce în ce mai puține, căci toată lumea se ține departe de palat. Nu, frate, eu cred în magie, mi-a fost dat să văd multe la viața mea și cred, până la un anumit punct, în puterile vrăjitorilor și ale vânătorilor, asta-i limpede. Dar această dezlegare de vrăji este o tâmpenie născocită de un bătrân cocoșat și mucos care a luat-o razna de la traiul în pustie, este o idioțenie în care nu crede nimeni. În afară de Foltest. Nu, Geralt! Adda a născut un strigoi, pentru că s-a culcat cu fratele său de sânge, ce mai tura-vura, și nicio vrajă nu mai poate repara nimic. Strigoiul devorează oamenii ca orice strigoi și va trebui să fie omorât pur și simplu. Uite, acum doi ani, țăranii dintr-o gârlă scufundată la capătul Mahakamului, cărora un balaur le devora oile, au plecat cu gloata ca să-l ciomăgească cu parii și nici măcar n-au considerat că ar fi demni de laudă. Iar noi, aici în Wyzima, așteptăm să se producă un miracol și ne zăvorâm ușile în

toate nopțile cu lună plină sau ne încârdășim cu tot soiul de șarlatani în speranța că fiara se va potoli și va reveni în sicriu.

– Ar fi o bună modalitate, a zâmbit vânătorul de monștri. Și s-a mai redus numărul crimelor?

– Prea puțin.

– Pe unde e drumul spre palat, spre cel nou?

– Te conduc chiar eu. Ce părere ai despre propunerea oamenilor isteți?

– Pârcălabe, a spus Geralt. De ce atâta grabă? De altfel chiar se poate produce un accident la locul de muncă, indiferent de intențiile mele. Atunci ar trebui să se gândească oamenii isteți cum să mă salveze de mânia regelui și să-mi pregătească cei o mie cinci sute de galbeni despre care vorbește gura lumii.

– Era vorba de o mie.

– Nu, domnule Velerad, a spus ferm vânătorul. Cel căruia i-ați oferit o mie numai ce a văzut strigoiul și a fugit, nici nu s-a tocmit măcar. Așadar, riscul este mai mare decât de o mie. Dacă nu cumva este mai mare și decât de o mie cinci sute, asta rămâne de văzut. Desigur, eu îmi voi lua rămas-bun înainte de a pleca.

Velerad s-a scărpinat în cap.

– Geralt! O mie două sute?

– Nu, pârcălabe. Este vorba despre o treabă dificilă. Regele oferă trei mii și trebuie să vă mai spun că uneori este mai ușor să anihilezi o vrajă decât să ucizi. La urma urmelor, se găsea unul printre predecesorii mei care să omoare strigoiul dacă ar fi fost atât de simplu. Credeți că s-au lăsat devorați numai din cauză că se temeau de rege?

– De acord, frate, Velerad și-a clătinat cu tristețe capul. Batem palma. Numai să nu suflăm niciun cuvânt despre eventualitatea unui accident la locul de muncă! E un sfat prietenesc.

III

Foltest era suplu, avea un chip frumos, extraordinar de frumos. Nu părea să fi împlinit patruzeci de ani, după părerea vânătorului. Stătea pe un pitic sculptat în lemn de abanos, cu picioarele întinse spre vatra lângă care moțăiau doi câini. Pe o laviță, alături, stătea un bătrân bine făcut, cu barbă. În spatele regelui era un altul, bine

îmbrăcat, cu o expresie de mândrie pe chip. Un dregător.

– Așadar sunteți un vânător de monștri din Rivia, a spus regele spărgând tăcerea lăsată după preambulul lui Velerad.

– Da, domnule, a zis Geralt înclinându-și capul.

– Da' cum de-ai albit în halul ăsta? De la vrăji ți se trage? Se vede clar că nu ești bătrân. Bine, bine. Am glumit, nu trebuie să-mi răspunzi neapărat. Ai ceva experiență, îndrăznesc să presupun.

– Da, domnule.

– Te-ascult cu mare plăcere.

Geralt s-a aplecat și mai mult.

– Știți, totuși, că ne este interzis prin codul nostru să vorbim despre ceea ce facem.

– Este un cod practic, cinstite vânător, foarte practic. În fine, fără să intrăm în detalii, ai de-a face cu spiridușii?

– Da.

– Și cu vampirii, cu ghulii?

– Bineînțeles.

Foltest a ezitat.

– Dar cu strigoii?

Geralt a ridicat capul și l-a privit pe rege în ochi.

– Da.

Foltest s-a uitat în altă parte.

– Velerad!

– Poruncește, preamilostive rege.

– I-ai spus despre ce este vorba?

– Da, stăpâne preamilostiv. El zice că prințesa poate fi adusă la realitate.

– Știam asta de mult. Dar în ce mod, cinstite vânător? Ah, da, uitasem. Codul. Bine. Doar o mică observație. S-au mai perindat pe-aici câțiva. Velerad, i-ai spus? Bine. Prin urmare, am aflat că dumneata ești specializat mai degrabă în ucis decât în dezlegare de farmece. Uciderea nu intră în discuție. Dacă fiicei mele îi va cădea un singur fir de păr din cap, al tău va ajunge pe butuc. Asta e tot. Ostrit, și dumneata, domnule Segelin, rămâneți ca să-i dați toate informațiile de care are nevoie. Vânătorii întotdeauna au multe întrebări de pus. Dați-i să mănânce pe săturate și găzduiți-l la palat. Să nu umble prin cârciumi.

Regele s-a ridicat, și-a fluierat câinii și s-a îndreptat spre ușă,

împrăștiind paiele care acopereau podeaua camerei. În dreptul ușii s-a întors.

– Dacă vei izbuti, vânătorule, recompensa este a ta. Poate vei primi și ceva pe deasupra dacă faci o treabă bună. Iar în privința balivernelor născocite de norod despre căsătoria cu prințesa, acestea nu conțin niciun sâmbure de adevăr. Doar nu crezi că-mi voi da fiica pe mâna vreunui vagabond?

– Nu, domnule. Nu cred.

– Bine. Acest lucru demonstrează că ești inteligent.

Foltest a ieșit închizând ușa în urma sa. Velerad și dregătorul, care până atunci stătuseră în picioare, s-au instalat imediat la masă. Pârcălabul a băut din ulcica pe care regele o golise pe jumătate, s-a uitat la ea și a înjurat. Ostrit, care ocupase locul lui Foltest, s-a încruntat la vânător, mângâind brațele sculptate. Segelin, bărbatul cu barbă, i-a făcut semn lui Geralt.

– Stai jos, cinstite vânător, stai jos. Îndată ni se va servi cina. Despre ce ați dori să discutăm? Pârcălabul Velerad v-a spus probabil totul. Îl cunosc și știu că e în stare să zică mai degrabă prea mult decât prea puțin.

– Doar câteva întrebări.

– Pune-le…

– Pârcălabul mi-a spus că, după apariția strigoiului, regele a chemat mulți magi.

– Așa este. Dar nu-i mai spune „strigoi“, ci „prințesă“. E mai lesne de evitat confuzia de față cu regele… și neplăcerile legate de aceasta.

– Printre magi a fost vreunul renumit? Faimos?

– Au fost destui, vestiți și înainte, și după aia. Nu-mi amintesc numele lor… Poate dumneata, domnule Ostrit?

– Nu-mi amintesc nici eu, a spus dregătorul. Dar știu bine că unii se bucurau de faimă și respect. S-a vorbit mult despre asta.

– Au fost de acord că vraja poate fi anulată?

– Departe de a cădea de acord cu toții, a zâmbit Segelin. În nicio privință. Dar această afirmație a picat de la bun început. Ar fi fost simplu, n-ar fi necesitat abilități magice, și, așa cum am înțeles, ar fi fost de-ajuns ca unul dintre ei să-și petreacă noaptea în criptă, lângă coșciug, de la apusul soarelui până la al treilea cântat al cocoșului.

– Într-adevăr, foarte simplu, a pufnit Velerad.

– Aș vrea să aud o descriere… a prințesei.

Velerad a sărit în sus de pe scaun.

– Prințesa arată ca un strigoi! a urlat. Cel mai hidos strigoi de care am auzit eu! Fiica maiestății sale regele, acest bastard blestemat, are patru coți înălțime, aduce cu un butoi de bere, are un bot până la urechi, plin de dinți precum pumnalele, ochii roșii și bucle roșcate! Labe mari, cu gheare de pisică sălbatică, atârnate până la pământ! Mă mir că încă nu am început să-i trimitem portretul pe la curțile vecine! Prințesa, sufoca-o-ar ciuma, are de-acum paisprezece ani, ar fi timpul să se gândească s-o mărite cu vreun prinț!

– Măsoară-ți vorbele, pârcălabe, s-a încruntat Ostrit, aruncându-și ochii spre ușă.

Segelin a schițat un zâmbet.

– Descrierea, deși atât de plastică, a fost destul de exactă, și cred că este ceea ce ați vrut să aflați, nu-i așa, cinstite vânător? Velerad a uitat să adauge că prințesa se deplasează cu o viteză nemaipomenită și este mult mai puternică decât te-aștepți de la statura ei. Și unde mai pui că are paisprezece ani, ce mai! Dacă asta mai are vreo importanță.

– Are, a spus vânătorul. Ziceați că atacurile asupra oamenilor au loc numai în perioadele cu lună plină?

– Da, a răspuns Segelin. Dacă atacă în afara palatului vechi. În palat, oamenii pier tot timpul, indiferent de fazele lunii. Dar de ieșit, iese doar când e lună plină, dar nu chiar de fiecare dată.

– A existat vreun caz de atac în timpul zilei?

– Nu. În timpul zilei, nu.

– Întotdeauna își devorează victimele?

Velerad a scuipat cu năduf peste paie.

– Lua-te-ar naiba, Geralt, de îndată vine cina. Pfui! Le devorează, le roade, le abandonează, depinde de starea de spirit, presupun. Pe unul nu l-a mușcat decât de cap, off, pe doi sau trei i-a eviscerat, iar pe câțiva i-a ros până i-a lăsat cu oasele goale, ca să spunem așa. Mama mă-sii!

– Fii atent Velerad, i-a șuierat Ostrit. Spune ce vrei despre strigoi, dar n-o jigni pe Adda în prezența mea, pentru că de față cu regele oricum nu îndrăznești!

– A fost cineva care a supraviețuit atacurilor ei? a întrebat vânătorul, părând că nu ia în seamă izbucnirea dregătorului.

Segelin și Ostrit au schimbat priviri între ei.

– Da, a spus bărbosul. Chiar la început, acum șase ani, a acostat doi oșteni aflați de pază la intrarea în criptă. Unul dintre ei a reușit

să scape.

– Și apoi, a intervenit Velerad, a mai fost morarul, pe care l-a atacat la marginea orașului. Ți-amintești?

IV

A doua zi, pe când se îngâna ziua cu noaptea, a fost adus morarul în odăița de deasupra corpului de gardă, unde era găzduit vânătorul. L-a adus un oștean îmbrăcat în manta cu glugă.

Conversația nu a dat cine știe ce roade. Morarul, îngrozit, mormăia, se bâlbâia. Mai multe a aflat vânătorul de la cicatricele sale: strigoiul avea o deschidere a fălcilor impresionantă și dinții realmente foarte ascuțiți, dintre care patru canini foarte lungi pe maxilarul superior, câte doi pe fiecare parte. Unghiile îi erau cu siguranță mai ascuțite decât ale pisicilor sălbatice, deși mai puțin curbate. De altfel, datorită lor reușise morarul să scape din strânsoare.

După ce a încheiat interogatoriul, Geralt le-a făcut semn din cap să plece. Oșteanul l-a împins dincolo de ușă pe țăran și și-a dat jos gluga. Era chiar Foltest.

– Stai jos, nu te ridica, a spus regele. Este o vizită neoficială. Ești mulțumit de cele aflate? Am auzit că ai fost pe la palat în cursul dimineții.

– Da, maiestate.

– Când ai de gând să te apuci de treabă?

– Peste patru zile. După luna plină.

– Preferi să te uiți la ea mai întâi?

– Nu e nevoie. Dar fiind sătulă… prințesa… va fi mai puțin activă.

– Strigoiul, maestre, strigoiul. Să nu ne jucăm de-a diplomația. Abia după aceea va fi prințesă. De fapt, despre ea am venit să vorbim. Răspunde-mi, neoficial, scurt și clar: va fi sau nu va fi prințesă? Nu te crampona de nu știu ce cod de-al vostru.

Geralt și-a frecat fruntea.

– Vă confirm, maiestate, că vraja poate fi anulată. Și dacă nu mă înșel, nu e nevoie decât de o noapte petrecută în palat. Al treilea cântat de cocoș, în cazul în care îl surprinde pe strigoi în afara coșciugului, va face vraja să se destrame. Așa se procedează de obicei cu strigoii.

– Așa de simplu?

– Chiar așa de simplu nu este. Înainte de toate, trebuie să supraviețuiești acelei nopți. Pot exista, de asemenea, abateri de la standarde. De exemplu, poate fi vorba nu doar de o noapte, ci de trei. Trei nopți la rând. Sunt, de asemenea, situații… ei bine… fără ieșire.

– Da, a pufnit Foltest. Aud asta întruna de la unii. Monstrul trebuie omorât pentru că este un caz incurabil. Maestre, eu sunt convins că au avut grijă să-ți spună ce-ai de făcut. Nu-i așa? Să-i faci felul fără menajamente, de la început, și să-i spui regelui că n-ai avut încotro. Las' că, dacă nu te plătește regele, te răsplătim noi. Un mod foarte convenabil. Și ieftin. Pentru că regele ar porunci decapitarea sau spânzurarea vânătorului de monștri, iar aurul le-ar rămâne în buzunar.

– Regele chiar l-ar decapita pe vânător? s-a încruntat Geralt.

Foltest l-a privit lung în ochi pe rivian.

– Regele nu știe deocamdată, a spus el în cele din urmă. Dar vânătorul trebuie să ia în calcul și această eventualitate.

Acum era rândul lui Geralt să tacă.

– Am de gând să fac tot ce-mi stă în puteri, a zis el după o clipă. Dar, în cazul în care lucrurile iau o altă întorsătură, voi fi nevoit să-mi apăr viața. Maiestatea voastră, de asemenea, trebuie să luați în calcul și această eventualitate.

Foltest s-a ridicat.

– Nu m-ai înțeles. Nu despre asta este vorba. E clar c-o vei trimite pe lumea cealaltă dacă te afli în primejdie, nu contează dacă-mi va fi sau nu pe plac mie. În caz contrar, te-ar ucide ea pe tine, lucru cert și irevocabil. Nu voi striga în gura mare, dar nu voi pedepsi pe nimeni dacă o va omorî pentru a se apăra. Dar nu voi îngădui să fie ucisă fără a încerca să fie salvată. Au existat deja tentative de a incendia vechiul palat, de a trage în ea cu arcul, de a săpa gropi și tot soiul de curse și capcane, până când i-am spânzurat pe câțiva. Dar nu asta e ideea. Maestre, ascultă-mă!

– Vă ascult.

– După al treilea cântat de cocoș nu va mai fi strigoi, dacă am înțeles eu bine. Dar ce va fi?

– Dacă totul merge bine, o junică de paisprezece ani.

– Cu ochii roșii? Cu dinții de crocodil?

– O adolescentă normală de paisprezece ani. Numai că…

– Ei?

– Doar din punct de vedere fizic.

– Nu mai spune. Dar psihic? În fiecare zi i se va servi la micul dejun o găleată de sânge? Un picior de fecioară?

– Nu. Mental… Nu știu ce să spun… Cred că va fi la nivel de, știu și eu, de copil de trei-patru ani. Va avea nevoie de îngrijire specială pentru o lungă perioadă de timp.

– Asta-i clar. Maestre?

– Spuneți, vă rog.

– Asta i s-ar putea întoarce? Mai târziu?

Vânătorul a rămas tăcut.

– Aha, a spus regele. S-ar putea. Și atunci cum va fi?

– În cazul în care, după un leșin prelung de câteva zile, se va prăpădi, va trebui să-i ardeți trupul. Dar foarte repede.

Foltest s-a încruntat.

– Nu cred, însă, a adăugat Geralt, că se va ajunge până acolo. Pentru mai multă siguranță, vă dau, maiestate, câteva sfaturi pentru a reduce riscurile.

– Chiar acum? Nu este prea devreme, maestre? Și dacă…

– Chiar acum, l-a întrerupt rivianul. Se poate întâmpla orice, maiestate. Nu este exclus ca dimineață s-o găsiți în criptă pe prințesă dezlegată de vrajă alături de cadavrul meu.

– Cum așa? În ciuda permisiunii mele că te poți apăra? Permisiune de care se pare că nu prea-ți pasă?

– Aceasta este o treabă serioasă, maiestate. Riscul este foarte mare. Așadar, ascultați-mă: prințesa va trebui să poarte permanent la gât un lănțișor de argint cu un safir, de preferat cu incluziune. Mereu. Zi și noapte.

– Ce înseamnă cu incluziune?

– Safirul trebuie să aibă o mică bulă de aer în interior. De asemenea, în odaia în care va dormi, va trebui să ardă din când în când în șemineu crenguțe de ienupăr, mătură și alun.

Foltest a căzut pe gânduri.

– Îți mulțumesc pentru sfaturi, maestre. Le voi aplica, dacă… Și acum ascultă-mă cu atenție. Dacă vei considera că este o situație fără ieșire, ucide-o. În cazul în care, după anularea vrăjii, constați că fata nu e… normală… dacă vei avea vreo umbră de îndoială, dacă vei constata că n-ai izbutit pe deplin, omoar-o. Să nu-ți faci griji, să nu-ți

fie teamă de mine. Voi striga la tine în fața oamenilor, te voi alunga de la palat și din oraș, nimic mai mult. Răsplată, desigur, nu-ți voi da. Dar poate reușești să capeți ceva știi tu de la cine.

S-a așternut tăcerea pentru o clipă.

– Geralt.

Foltest i s-a adresat pentru prima dată vânătorului pe nume.

– Vă ascult.

– Cât adevăr este în ceea ce se povestește despre copil, că s-a născut așa deoarece Adda era sora mea?

– Nu e cine știe ce adevăr. O vrajă trebuie să fie aruncată, niciun blestem nu se aruncă de la sine. Dar cred că relația maiestății voastre cu sora a fost determinată de o vrajă și, prin urmare, a avut un asemenea efect.

– Așa m-am gândit și eu. Și mi-au spus și unii magi, deși nu chiar toți. Geralt? Cine a lăsat pe pământ toate acestea? Vrăjile, magiile?

– Nu știu, maiestate. Magii se ocupă cu cercetarea cauzelor acestor fenomene. Pentru noi, vânătorii, este suficient să știm că ele pot fi provocate prin concentrarea voinței. Și să ne pricepem să le venim de hac.

– Ucigând?

– În majoritatea situațiilor. La urma urmelor, pentru asta suntem plătiți de obicei. Puțini sunt cei care ne cer desfacerea farmecelor, maiestate. În general, oamenii doresc doar să se protejeze de primejdii. Dacă vreun monstru are niscaiva oameni pe conștiință, se adaugă noi motive de răzbunare.

Împăratul s-a ridicat, a făcut câțiva pași prin cameră, s-a oprit în fața sabiei agățate de vânător pe perete.

– Cu aceasta? a întrebat fără să se uite la Geralt.

– Nu. Aceasta este pentru oameni.

– Am auzit. Știi ce, Geralt? O să merg cu tine în criptă.

– Categoric nu.

Foltest s-a întors spre el, ochii îi străluceau.

– Știi, vânătorule, că n-am văzut-o niciodată? Nici la naștere, nici… după aceea. Mi-a fost teamă. Poate nu mai am ocazia s-o văd, nu-i așa? Am dreptul măcar să văd cum va fi ucisă.

– Categoric nu, repet. Ar însemna o moarte sigură. La fel și pentru mine. Mi-ar slăbi atenția, voința… Nu, maiestate.

Foltest s-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Geralt a avut pentru o

clipă impresia că va ieși fără un cuvânt, fără un gest de rămas-bun, dar regele s-a oprit și l-a privit.

– Îmi inspiri încredere, a spus. Deși știu bine că ești un ticălos. Mi s-a spus ce s-a întâmplat la han. Sunt sigur că i-ai pus la pământ pe huligani doar pentru publicitate, pentru a-i agita pe oameni și pe mine. Sunt convins că le-ai fi putut trage o mamă de bătaie fără să-i ucizi. Mi-e teamă că nu voi ști niciodată dacă ai de gând să-mi salvezi fiica sau s-o omori. Dar batem palma. N-am de ales. Știi de ce?

Geralt n-a răspuns.

– Pentru că eu cred, a spus regele. Cred că suferă. Nu-i așa?

Vânătorul l-a fixat pe rege cu privirea sa pătrunzătoare. N-a dat din cap, n-a făcut niciun semn, n-a schițat nici cel mai mic gest, dar Foltest a înțeles. El știa răspunsul.

V

Geralt a aruncat o ultimă privire de la fereastra palatului. Se lăsa repede amurgul. Pe celălalt mal al lacului licăreau luminițele pastelate ale Wyzimei. În jurul palatului era pustiu – de șase ani o fâșie de pământ a nimănui separa orașul de acest loc primejdios, din care nu mai rămăsese nimic în afară de câteva ruine, grinzi putrede și resturi dintr-o palisadă zimțată, care nu meritaseră osteneala să fie demontate și mutate în altă parte. La mare depărtare, în capătul diametral opus al așezării, își mutase reședința regele – cupola bombată a noului său palat se decupa la mare distanță pe fundalul cerului bleumarin.

Vânătorul a revenit la masa prăfuită în fața căreia, într-una dintre odăile goale, jefuite, se pregătea pe îndelete, în liniște, meticulos. Timp, știa bine, avea berechet. Strigoiul n-avea cum să iasă din criptă înainte de miezul nopții.

Pe masă era o cutie mică ferecată. A deschis-o. În interior erau înghesuite în compartimente căptușite cu iarbă uscată flacoane de sticlă de culoare închisă. Vânătorul a ales trei dintre ele.

De pe podea a luat un pachet de formă alungită, înfășurat bine în multe blănuri de oaie și legat cu o curea de piele. L-a desfăcut și dintr-o teacă neagră, lucioasă, acoperită cu rânduri de semne și simboluri runice, a scos o sabie cu mâner decorativ. A ieșit apoi la

iveală lama care fulgera cu o strălucire curată, de cleștar. Era din argint pur.

Geralt a șoptit o formulă, a băut pe rând conținutul a două flaconașe, punându-și mâna stângă pe lama sabiei după fiecare înghițitură. Apoi s-a învelit cu grijă în mantia-i neagră și s-a așezat. Pe podea. În odaie nu exista niciun scaun. Nici în restul palatului, de fapt.

Stătea nemișcat, cu ochii închiși. Respirația lui, inițial egală, s-a accelerat brusc, a devenit răgușită, agitată. Apoi s-a oprit de-a binelea. Amestecul care îi permitea vânătorului controlul complet al tuturor organelor corpului era format în principal din spânz, ciumăfaie, păducel și laptele-câinelui. Celelalte ingrediente nu aveau nume în niciun limbaj uman. Pentru cineva care nu era obișnuit din copilărie, așa cum era Geralt, ar fi fost o otravă letală.

Vânătorul a întors capul brusc. Auzul său, mai ascuțit acum decât de obicei, a pescuit cu ușurință din tăcere foșnetul pașilor prin curtea năpădită de urzici. N-avea cum să fie strigoiul. Încă mai era ziuă. Geralt și-a aruncat sabia pe spate, și-a ascuns bocceaua în vatra șemineului ruinat și a luat-o în jos pe trepte, în tăcere deplină, ca un liliac. Curtea era încă suficient de luminată pentru ca omul care venea să-i poată vedea fața. Omul – adică Ostrit – s-a retras brusc, o grimasă involuntară de groază și silă strâmbându-i gura. Vânătorul a rânjit – știa și el prea bine cum arată. După îngurgitarea amestecului de mandragoră, aconit și silur, fața avea culoarea cretei, iar pupilele îi ocupau întregul iris. În același timp, amestecul îi permitea să vadă în cele mai adânci tenebre, ceea ce și urmărea de fapt Geralt.

Ostrit și-a revenit rapid.

– Arăți de parcă ai fi ajuns deja un cadavru, vânătorule, a spus el. Probabil de frică. Nu-ți fie frică. Te izbăvesc eu.

Vânătorul nu i-a răspuns.

– N-ai auzit ce-am spus, șarlatan rivian? Ești salvat. Și bogat pe deasupra. Ostrit a cântărit în mână o pungă mare și a aruncat-o apoi la picioarele lui Geralt. O mie de galbeni. Ia-i, urcă-te pe cal și cară-te de-aici!

Rivianul a continuat să tacă.

– Nu te holba așa la mine! a ridicat tonul Ostrit. Și nu mă face să-mi irosesc timpul. N-am de gând să stau aici până la miezul nopții. Nu pricepi? N-am chef s-o dezlegi de vrăji pe prințesă. Nu, nu te

gândi că te-ai prins. Nu sunt de partea lui Velerad și Segelin. Nu vreau s-o omori. Trebuie doar să dispari. Totul trebuie să rămână la fel ca până acum.

Vânătorul nu s-a clintit. Nu voia ca dregătorul să-și dea seama cât de accelerate îi erau în acel moment mișcările și reacțiile. Se întuneca repede, ceea ce era în favoarea sa, chiar și penumbra amurgului era prea luminoasă pentru pupilele sale dilatate.

– Și de ce, domnule, totul trebuie să rămână ca până acum? l-a întrebat, încercând să rostească lent fiecare cuvânt.

– Ei asta – Ostrit și-a înălțat cu mândrie capul – ar trebui să nu te privească, la naiba.

– Și dacă știu deja?

– Interesant.

– Ar fi mai ușor de înlăturat Foltest de la tron în condițiile în care strigoiul îi tulbură în continuare pe oameni din ce în ce mai mult? În condițiile în care nebunia regelui nu mai poate fi suportată nici de populație și nici de dregători, nu-i așa? Am ajuns la voi trecând prin Redania și Novigrad. Se spun multe pe-acolo despre unii din Wyzima, care îl văd pe regele Vizimir ca pe un eliberator și un monarh adevărat. Dar mie, domnule Ostrit, nu-mi pasă nici de politică, nici de succesiunile la tron, nici de revoluțiile de la palat. Sunt aici ca să-mi fac treaba. N-ați auzit niciodată despre sentimentul de datorie și simplă onestitate? Despre etica profesională?

– Bagă de seamă cu cine vorbești, vagabondule! a strigat Ostrit turbat de furie, punându-și mâna pe mânerul sabiei. Pân-aici, n-am chef de stat la discuții cu orișicine! Ia uită-te la el, etică, coduri, moralitate? Cine vorbește? Un tâlhar, care nici bine n-a sosit și s-a apucat de ucis oamenii? Care se prosternează înaintea lui Foltest, iar pe la spate bate palma cu Velerad ca un zbir cu soldă? Îndrăznești să ridici ochii din pământ, slugoiule? Te dai drept mag? Vrăjitor? Tu, vânător scârbos ce ești! Cară-te de-aici până n-o iei peste bot!

Vânătorul stătea nemișcat, liniștit.

– Dumneavoastră să vă cărați de-aici, domnule Ostrit, a spus el. Se întunecă.

Dregătorul a făcut un pas în spate și imediat și-a scos sabia.

– Tu ai vrut-o, vânătorule. O să te omor. N-o să te-ajute cu nimic trucurile tale de doi bani. Am aici o carapace de țestoasă.

Geralt a zâmbit. Reputația carapacei de țestoasă era răspândită în

aceeași măsură pe cât era de eronată. Dar vânătorul n-avea de gând să-și risipească forțele cu formule magice și cu atât mai puțin să-și încrucișeze lama de argint cu cea a lui Ostrit. A apucat spada dregătorului și cu o lovitură de pumn de sub manșeta sa garnisită cu ținte de argint l-a lovit la tâmplă.

VI

Revenindu-și repede în simțiri, Ostrit își plimba ochii prin bezna grea. Și-a dat seama că este legat. Nu-l vedea pe Geralt, care stătea lângă el. Dar și-a dat seama unde se află și a început să urle prelung, lugubru.

– Tacă-ți fleanca, i-a spus vânătorul. Altfel o atragi înainte de vreme.

– Criminalul naibii! Unde ești? Dezleagă-mă imediat, nenorocitule! Vei fi spânzurat pentru asta, jigodie!

– Tacă-ți gura odată.

Ostrit respira greu.

– Ai lăsa-o să mă devoreze? Așa, legat? A întrebat el mai calm, aruncându-i un epitet josnic aproape în șoaptă.

– Nu, i-a spus vânătorul. Te voi elibera. Dar nu acum.

– Ai, pușlama ce ești, a șuierat printre dinți Ostrit. Pentru a atrage strigoiul?

– Da.

Ostrit a tăcut, a încetat să se mai zbată, rămânând liniștit.

– Vânătorule?

– Da.

– E adevărat că am vrut să-l răstorn pe Foltest. Nu sunt singurul. Dar numai eu i-am dorit moartea, am vrut să moară în agonie, să înnebunească, să putrezească de viu. Și știi de ce?

Geralt nu i-a răspuns.

– Am iubit-o pe Adda. Sora regelui. Amanta regelui. Târfa regelui. Am iubit-o… Vânătorule, mai ești aici?

– Sunt.

– Știu la ce te gândești. Dar n-a fost așa. Crede-mă, n-am aruncat niciun farmec. Nu știu nimic despre vrăji. Doar o singură dată la furie am spus… Doar o dată. Vânătorule? Mă asculți?

– Ascult.

– Maică-sa a fost, bătrâna regină. Sunt sigur că de la ea li s-a tras. Nu suporta să vadă cum el și Adda… N-am fost eu. O singură dată, știi, am încercat s-o înduplec, iar Adda… Vânătorule! Mi-am pierdut mințile amețit și i-am spus… Vânătorule? Mi se pare? Sunt eu?

– Nu mai contează.

– Vânătorule? Se apropie miezul nopții?

– Da.

– Lasă-mă să plec mai devreme. Dă-mi mai mult timp.

– Nu.

Ostrit n-a auzit zgomotul capacului coșciugului, dar vânătorul l-a sesizat.

S-a aplecat și i-a tăiat legăturile dregătorului cu pumnalul. Ostrit n-a mai așteptat să-i spună nimic, a sărit în sus, a șchiopătat împiedicat din cauza amorțelii, apoi a luat-o la fugă. Privirea îi era destul de obișnuită cu întunericul ca să vadă drumul care ducea de la sala principală la ieșire.

Lespedea care bloca intrarea în criptă s-a desprins și a căzut cu un vuiet puternic. Geralt, ascuns prudent în spatele balustradei scării, a văzut silueta distorsionată a strigoiului cum se grăbea agil, iute și fără greș pe urmele ropotului pașilor lui Ostrit. Creatura nu scotea nici cel mai mic zgomot.

Un urlet sinistru, monstruos, frenetic a spintecat noaptea, a zguduit zidurile vechi și a continuat, urcând și scăzând vibrant. Vânătorul nu putea să evalueze corect distanța – auzul său exacerbat îl inducea în eroare – dar știa că strigoiul l-a prins repede pe Ostrit. Prea repede. A ieșit în mijlocul camerei și s-a postat în apropiere de intrarea în criptă. Și-a aruncat mantia. Și-a scuturat umerii pentru a-și corecta poziția sabiei. Și-a pus mănușile. Mai avea ceva timp. Știa că strigoiul, deși sătul după faza anterioară de lună plină, nu avea să abandoneze prea repede cadavrul lui Ostrit. Inima și ficatul vor constitui pentru el provizii de hrană prețioase pentru lunga perioadă de letargie.

Vânătorul aștepta. Până în zori, după cum socotea el, mai erau vreo trei ore. Doar cântatul cocoșului l-ar fi putut induce în eroare. De altfel, probabil că nu era niciun cocoș prin jur.

A auzit-o. Mergea lent, târându-și picioarele pe podea. Și apoi a văzut-o.

Descrierea fusese corectă. Căpățâna disproporționat de mare,

proptită pe un gât scurt, era înconjurată de aureola imensă a părului roșcat, cârlionțat. Ochii îi străluceau în întuneric ca două abcese. Strigoiul rămăsese încremenit, cu ochii la Geralt. Dintr-odată și-a deschis gura – de parcă ar fi vrut să se laude cu colții săi albi, ascuțiți, apoi și-a închis fălcile trântindu-le sec, ca pe capacul unei lăzi. Și brusc a sărit de pe loc, fără elan, întinzându-și către vânător ghearele însângerate.

Geralt a făcut un salt în spate răsucindu-se brusc, strigoiul s-a șters de el, s-a învârtit și el, tăind aerul cu ghearele. Nu s-a dezechilibrat și a pornit din nou la atac imediat, din semirotație, clămpănindu-și dinții chiar în dreptul pieptului lui Geralt. Rivianul a sărit în partea opusă, și-a schimbat direcția de rotație de trei ori într-o piruetă șuierătoare, dezorientând creatura. Sărind, a lovit-o fără elan, dar puternic, în partea laterală a capului, cu piroanele de argint încorporate în zona superioară a mănușii, în dreptul degetelor.

Strigoiul a scos un răcnet înfiorător, umplând palatul cu un ecou hodorogit, s-a prăbușit la pământ și a început să urle puternic, amenințător, furios.

Vânătorul a rânjit malițios. Prima încercare, așa cum anticipase, fusese încununată de succes. Argintul îi fusese fatal strigoiului, la fel ca majorității monștrilor legați pe viață de magie. Exista, așadar, o șansă: fiara era ca oricare alta, și aceasta îi putea garanta reușita dezlegării, așa cum și sabia de argint, în ultimă instanță, îi putea garanta lui viața.

Strigoiul nu se grăbea cu următorul atac. De data aceasta s-a apropiat încet, rânjindu-și colții și balele curgându-i scârbos. Geralt s-a dat îndărăt, a descris un semicerc pășind precaut, mișcările sale, ba încetinite, ba accelerate, derutându-l pe strigoi, împiedicându-l să-și ia avânt pentru salt. În timp ce mergea, vânătorul derula în urma sa un lanț lung, subțire, puternic, îngreunat la capăt. Lanțul era de argint.

Când strigoiul s-a încordat și a sărit, lanțul a șuierat în aer și, zbătându-se ca un șarpe, s-a încolăcit cât ai clipi în jurul brațelor, gâtului și scăfârliei dihaniei. Strigoiul a căzut în capcană, scoțând un țipăt ascuțit care spărgea timpanele. S-a zvârcolit pe podea, hohotind înfiorător, nu se știe dacă din cauza furiei sau a arsurii dureroase provocate de metalul odios. Geralt era satisfăcut – uciderea strigoiului, dacă ar fi vrut, nu ar fi reprezentat în acel moment o mare problemă. Dar vânătorul n-a făcut uz de sabie. Până

în prezent, nimic din comportamentul strigoiului nu-i dădea vreun motiv să presupună că ar putea fi o situație fără ieșire. Geralt s-a retras la distanța regulamentară și, fără să scape din ochi creatura care se zbătea pe podea, respira adânc, se concentra.

Lanțul s-a rupt, zalele de argint s-au răspândit, ca o ploaie, în toate părțile, zăngănind pe piatră. Orbit de furie, strigoiul s-a lansat în atac urlând. Geralt aștepta calm. Și-a ridicat mâna dreaptă și a schițat în fața sa Semnul Aard.

Strigoiul a fost proiectat îndărăt câțiva pași ca lovit de un ciocan, dar a rămas în picioare, și-a scos ghearele, și-a dezvelit colții. Părul i s-a ridicat și i s-a zburlit ca și cum ar fi bătut un vânt puternic. Cu dificultate, respirând șuierător, avansa. Pas cu pas, lent, dar avansa.

Geralt a început să-și facă griji. Nu se așteptase ca un Semn atât de simplu să paralizeze complet creatura, dar nu se aștepta nici ca bestia să-și depășească atât de ușor rezistența. Nu putea ține pentru prea mult timp Semnul, era prea obositor, iar strigoiul nu mai avea de parcurs decât vreo zece pași. A îndepărtat brusc Semnul și a sărit într-o parte. Cum era de așteptat, creatura, surprinsă, a zburat înainte, s-a dezechilibrat, a căzut, a alunecat pe podea și s-a rostogolit pe trepte, prin deschiderea căscată în podeaua de la intrarea în criptă. De jos a răzbătut ecoul urletelor inumane.

Pentru a trage de timp, Geralt a sărit pe scara care ducea la o mică galerie. N-a urcat-o decât pe jumătate, că strigoiul a și ieșit din criptă, deplasându-se ca un păianjen negru gigantic. Vânătorul a așteptat s-o vadă urcând în urma sa treptele, a trecut peste balustradă și a sărit până jos. Dihania s-a întors pe scară, s-a încordat și a zburat până la el într-un salt spectaculos de peste zece metri. Nu s-a lăsat așa ușor păcălită de pirueta lui – de două ori ghearele sale i-au zgâriat rivianului dubletul de piele. Dar o nouă lovitură teribilă cu piroanele de argint de pe mănușă l-a îndepărtat cu violența disperării pe strigoi, făcându-l să se legene. Geralt, simțind cum izbucnește furia în el, s-a zguduit, și-a arcuit trunchiul și cu o lovitură puternică aplicată în lateralul bestiei, a doborât-o din picioare.

A scos un răcnet mai puternic decât toate cele de până atunci. Până și tencuiala a căzut din tavan.

Strigoiul s-a ridicat în picioare, tremurând de furie neînfrânată și de poftă de sânge. Geralt aștepta. Și-a scos sabia, a descris cu ea cercuri în aer, a avansat, a încercuit creatura, având grijă ca mișcările

armei să nu se suprapună cu ritmul și tempoul pașilor lui. Fiara n-a sărit, s-a apropiat încet, urmărind cu privirea strălucirea lamei sabiei.

Geralt s-a oprit brusc și a înțepenit cu sabia ridicată. Creatura, derutată, a încremenit și ea. Vânătorul a descris cu lama un semicerc lent, apoi a făcut un pas spre strigoi. Apoi, un altul. Și apoi a sărit, fluturându-și sabia deasupra capului.

Strigoiul s-a crispat, a bătut în retragere în zigzag, dar Geralt era din nou aproape, cu lama strălucind în mână. Ochii vânătorului s-au aprins cu o strălucire sinistră, din spatele dinților încleștați s-a desprins un urlet răgușit. Dihania a dat înapoi din nou, împinsă de forța concentrată a urii, mâniei și violenței, emanată de omul care o ataca. Aceste sentimente o asaltau în valuri, îi pătrundeau în creier și în viscere. Înfiorată până la durere de o senzație încă necunoscută ei până atunci, a lăsat să-i scape un geamăt nervos, s-a răsucit pe loc și a pornit într-o fugă nebună prin labirintul obscur al coridoarelor palatului.

Geralt, tremurând, stătea în mijlocul camerei. Singur. A durat mult, se gândea el, până ce acest dans pe marginea prăpastiei, acest balet nebun, macabru, al luptei să ducă la rezultatul scontat, să-i permită să fuzioneze psihic cu adversarul, să intre în armonie cu straturi de voință concentrată care debordau din strigoi. O voință malefică, morbidă, aflată la originea creaturii. Vânătorul s-a cutremurat la amintirea momentului în care absorbise această încărcătură de răutate pentru a o întoarce ca o oglindă spre monstru. Niciodată nu mai întâlnise o astfel de concentrare de ură și de frenezie ucigașă, nici măcar în bisericile care se bucurau în acest sens de cea mai mare notorietate.

Cu atât mai bine, își spunea în gând îndreptându-se spre intrarea în cripta înnegrită din podea ca o băltoacă mare. Cu atât mai bine, căci a fost mai puternic impactul asupra strigoiului. Așa va avea ceva mai mult timp pentru a acționa, înainte ca fiara hidoasă să-și revină din șoc. Vânătorul se întreba dacă ar mai fi avut forța să susțină un efort similar. Acțiunea poțiunilor se diminua și mai era mult până în zori. Strigoiul n-avea cum să ajungă la criptă înainte de a se lumina, în caz contrar toată strădania de până atunci ar fi fost în zadar.

A coborât scara. Cripta era mică, în ea se aflau trei sarcofage de piatră. Cel de lângă intrare era acoperit pe jumătate. Geralt și-a scos din sân al treilea flaconaș, i-a băut rapid conținutul, s-a dus la

mormânt și s-a așezat în el. Cum era de așteptat, mormântul era dublu – pentru mamă și fiică.

A închis capacul numai atunci când a auzit din nou de sus hohotele strigoiului. Zăcând pe spate, lângă cadavrul mumificat al Addei, a trasat de lespede, din interior, Semnul Yrden. Și-a pus pe piept sabia și o clepsidră mică umplută cu nisip fosforescent. Și-a încrucișat mâinile. Nu mai auzea urletele creaturii răsunând prin palat, pentru că dalacul și rostopasca începeau să-și facă efectul.

VII

Când Geralt a deschis ochii, se scursese tot nisipul din clepsidră, ceea ce însemna că letargia lui durase mai mult decât ar fi trebuit. A ciulit urechile, dar n-a auzit nimic. Simțurile îi funcționau din nou normal.

Și-a luat sabia, a pipăit cu palma capacul sarcofagului mormăind o formulă și, ușor, a deplasat lespedea cu câțiva centimetri.

Liniște.

A tras capacul și mai mult, s-a așezat în fund și cu arma pregătită, și a scos capul din mormânt. Cripta era cufundată în beznă, dar vânătorul știa că afară se crăpa de ziuă. A aprins torța miniaturală, a ridicat-o și a proiectat pe pereți umbre bizare.

Pustiu.

A ieșit cu greu din sarcofag, cu dureri, amorțit, înfrigurat. Și atunci a văzut-o. Era întinsă pe spate lângă mormânt, goală, inconștientă.

Era destul de urâtă. Subțirică, cu sânii mici și ascuțiți, murdară. Părul – castaniu-roșcat – îi ajungea până aproape de talie. Punând torța pe lespede, a îngenuncheat lângă ea și s-a aplecat deasupra ei. Buzele îi erau livide, pe pomeți avea o vânătaie mare de la lovitura lui. Geralt și-a pus jos sabia, și-a scos mănușile, i-a ridicat buza superioară cu degetul, fără să se formalizeze. Dinții îi erau normali. I-a căutat mâna îngropată în părul încâlcit. Înainte de a o palpa, a observat că avea ochii deschiși. Prea târziu.

L-a zgâriat cu ghearele pe gât, sfâșiindu-l în profunzime, sângele lui stropindu-i fața. A urlat, căutând cu ochii cealaltă mână. S-a prăbușit peste ea, apucând-o de încheieturile mâinilor, fixându-le pe podea. A clămpănit din dinți – prea scurți de-acum – spre fața lui. A

lovit-o cu fruntea în față, a sufocat-o. Nu mai avea puterea de dinainte, se zbătea sub el, urla scuipând sânge – sângele lui – care îi inunda gura. Sângele curgea șiroaie. Nu mai era timp. Vânătorul a suduit și a mușcat-o puternic de gât chiar sub ureche, și-a apăsat dinții cât de tare a putut până când urletul inuman s-a transformat mai întâi într-un strigăt subțire, disperat, apoi într-un suspin sufocat – într-un plâns de fată de paisprezece ani rănită.

I-a dat drumul atunci când a încetat să se mai agite, s-a ridicat în genunchi, a scos din buzunarul de la mânecă o bucată de pânză și și-a apăsat-o pe gât. A luat sabia de alături și i-a pus lama pe gâtul fetei inconștiente, s-a aplecat deasupra mâinii ei. Unghiile ei erau murdare, rupte, însângerate, dar… normale. Absolut normale.

Vânătorul s-a ridicat cu greu. Prin intrarea în criptă se revărsa cenușiul umed, vâscos, al zorilor. S-a îndreptat spre scară, dar se legăna și s-a așezat cu greu pe podea. Prin pânza îmbibată, sângele îi curgea pe brațe, prelingându-i-se de pe mânecă. Și-a desfăcut dubletul, și-a sfâșiat cămașa, a rupt-o fâșii, cu care s-a legat în jurul gâtului, știind că trebuia să acționeze rapid pentru că nu mai avea mult și leșina…

A izbutit. Apoi a leșinat.

În Wyzima, pe celălalt mal al lacului, un cocoș, agitându-și penele în umezeala rece, a cântat pentru a treia oară cu o voce răgușită.

VIII

A văzut pereții văruiți în alb și grinzile tavanului din odăița de deasupra corpului de gardă. Și-a mișcat capul, strâmbându-se de durere, apoi a gemut. Gâtul îi era bandajat, gros, solid, profesional.

– Nu te mișca, vânătorule, a spus Velerad. Nu te mișca, rămâi culcat.

– Sabia… mea…

– Da, da. Cea mai importantă este, desigur, sabia dumitale magică, de argint. Este aici, nu-ți fie frică. Și sabia, și bocceaua. Și trei mii de galbeni. Da, da, nu spune nimic. Eu sunt un prost bătrân, iar tu ești un vânător înțelept. Foltest repetă asta întruna de două zile.

– Două…

– Ei bine, două. Ți-a aranjat bine gâtul, se vedea tot ceea ce ai în interior. Ai pierdut foarte mult sânge. Din fericire, ne-am grăbit să

ajungem la palat imediat după al treilea cântat de cocoș. În Wyzima nimeni n-a închis un ochi în noaptea aceea. A fost imposibil. Ați făcut o hărmălaie acolo… Nu te obosesc cu flecăreala mea?

– Prin… țesa?

– Prințesa, păi, ca prințesele. Subțire. Și prostuță. Plânge întruna și face pipi în pat. Dar Foltest spune că se va schimba. Nu cred că în mai rău, nu-i așa, Geralt?

Vânătorul închise ochii.

– Ei bine, eu mă duc de-acum. Velerad s-a ridicat. Odihnește-te. Geralt? Înainte de-a pleca, spune-mi de ce-ai vrut s-o muști. Ei? Geralt?

Vânătorul adormise.

Vocea rațiunii 2

I

– Geralt!

Trezit din somn, și-a ridicat capul. Soarele era deja sus, filtra prin obloane pete aurii orbitoare, pătrundea în odaie cu tentacule de lumină. Vânătorul de monștri și-a dus mâna streașină la ochi, un gest instinctiv și inutil, de care nu putea să scape: nu trebuia decât să-și îngusteze pupilele.

– E târziu, a spus Nenneke, deschizând obloanele. Ați dormit bine. Iola, fugi. N-ai ce căuta aici.

Fata s-a ridicat brusc și s-a aplecat lângă pat ca să-și ridice mantia de pe podea. Pe braț, în locul în care fusese cu o clipă mai devreme gura ei, Geralt a simțit un firicel rece de salivă.

– Așteaptă, i-a spus el ezitant.

Ea s-a uitat la el și a întors repede capul.

Se schimbase. Nu mai avea nimic din nimfă, nici din apariția strălucitoare și parfumată a mușețelului în zori. Ochii ei erau albaștri, și nu negri. Era pistruiată, pe nas, pe decolteu, pe umeri. Pistruii îi stăteau foarte bine, se potriveau de minune cu tenul și părul roșcat. Atunci în zori, când ea era în visul său, nu-i observase. Cu rușine și cu părere de rău i-a spus că ceea ce simțea pentru ea era regretul că nu rămăsese un vis. Și că niciodată nu-i va trece această durere.

– Așteaptă puțin, a repetat el. Iola… Voiam…

– Nu-i mai spune nimic, Geralt, a spus Nenneke. Oricum ea nu-ți

va răspunde. Du-te, Iola. Grăbește-te, draga mea.

Fata, înfășurată în mantie, s-a îndreptat spre ușă, lipăind pe podea cu picioarele goale, jenată, îmbujorată, stânjenită. Nimic din ea nu mai semăna cu…

Yennefer.

– Nenneke, a spus el, apucând cămașa. Sper că n-ai de gând… Cred că n-o s-o pedepsești.

– Idiotule, a pufnit preoteasa, apropiindu-se de patul său. Ai uitat unde te afli. Aici nu ești nici într-un schit, nici într-o mănăstire. Aici este templul lui Melitele. Zeița noastră nu interzice… nimic preoteselor. Sau aproape nimic.

– Mi-ai interzis să vorbesc cu ea.

– Nu ți-am interzis, ți-am atras doar atenția asupra zădărniciei. Iola nu vorbește.

– Cum?

– Tace, pentru că a făcut un jurământ. Este o formă de înfrânare prin care… Ah, dar de ce-mi răcesc eu gura de pomană, oricum nu pricepi și nici măcar nu te străduiești s-o faci. Îți știu eu părerea cu privire la religie. Nu, nu te îmbrăca încă. Vreau să văd cum ți se vindecă gâtul.

S-a așezat pe marginea patului, a derulat cu îndemânare bandajul gros de in care înfășura gâtul vânătorului. Acesta s-a strâmbat de durere.

La sosirea lui în Ellander, Nenneke i-a aruncat funiile groase, de ciubotar, cu care fusese bandajat în Wyzima, i-a deschis rana și l-a repansat. Rezultatul era evident: el ajunsese la templu aproape vindecat, în fine, un pic cam rigid. Iar acum, era din nou bolnav și îl durea, dar n-a protestat. O cunoștea pe preotească de mulți ani, știa cât de vastă era experiența ei în vindecări și ce farmacie bogată și cuprinzătoare are. Terapia în templul lui Melitele nu putea să-i facă decât bine.

Nenneke i-a cercetat rana, a curățat-o și a început să blesteme. El îi știa pe de rost ritualul de-acum, începuse din prima zi și nu uita niciodată să izbucnească de fiecare dată când vedea amintirea lăsată de ghearele prințesei din Wyzima.

– Îngrozitor! Cum ai putut să te lași bătut în halul ăsta de un strigoi ordinar! Mușchii, tendoanele, mai avea puțin și-ți secționa carotida! În numele Preamăritei Melitele, Geralt, ce s-a-ntâmplat cu tine? Cum de i-ai îngăduit să se apropie atât de mult de tine? Ce-ai

vrut să-i faci? Să sari pe ea?

El nu i-a răspuns, doar i-a zâmbit ușor.

– Nu mai rânji așa prostește. Preoteasa s-a ridicat și a luat un sac de bandaje din comodă. În ciuda rotunjimii și a înălțimii mici, se mișca agil și grațios. Nu-i nimic amuzant în ceea ce ți s-a întâmplat. Ți-ai pierdut reflexele, Geralt.

– Exagerezi.

– Ba nu exagerez deloc. Nenneke i-a pus pe rană un terci verde care exala un miros înțepător de eucalipt. N-ar fi trebuit să te lași rănit, dar te-ai lăsat, și încă foarte serios. Chiar foarte grav. În ciuda capacității tale excepționale de regenerare, o să dureze câteva luni până să-ți redobândești mobilitatea completă a gâtului. Te avertizez, în această perioadă, nu încerca să-ți măsori forțele cu un adversar foarte iute.

– Mulțumesc pentru avertisment. Fă bine și dă-mi un sfat: din ce-ai vrea să trăiesc în acest timp? Să caut niscaiva domnișoare, să fac rost de o căruță și să pun pe picioare o casă de toleranță itinerantă?

Nenneke a ridicat din umeri în timp ce mâinile sale mari îi pansau gâtul cu mișcări rapide și sigure.

– Să-ți dau sfaturi și să te învăț cum să trăiești? Da' ce, eu sunt mama ta, sau cum? Am terminat, ești gata. Poți să te îmbraci. Te așteaptă micul dejun în sala de mese. Grăbește-te, altfel ți-l vei prepara singur. N-am de gând să țin fetele în bucătărie până la prânz.

– Unde te pot găsi mai târziu? În sanctuar?

– Nu, i-a spus Nenneke ridicându-se. Nu în sanctuar. Esti binevenit aici ca oaspete, vânătorule, dar în sanctuar n-ai ce căuta. N-ai decât să te duci la plimbare. Și o să te găsesc eu.

– Bine.

II

Geralt parcurgea pentru a patra oară aleea cu plopi care ducea de la poartă la clădirea rezidențială și spre sanctuarul încorporat într-un bloc de stâncă abruptă, dar și spre templul principal. După un moment de reflexie a renunțat să se întoarcă în interiorul acestuia, s-a îndreptat în direcția grădinilor și a clădirilor de la fermă. Peste o duzină de preotese în haine cenușii, de lucru, munceau cu sârguință

acolo, la plivitul plantelor și la hrănirea păsărilor în cotețe. Majoritatea erau tinere și foarte tinere, aproape niște copile. Când trecea pe lângă ele, unele îl salutau cu o înclinare a capului sau cu un zâmbet. Le răspundea la salut, dar nu recunoștea pe niciuna. Deși venea frecvent la templu, o dată, uneori chiar de două ori pe an, nu întâlnea mai mult de trei sau patru chipuri familiare. Fetele veneau și plecau, fie ca sibile la alte temple, fie ca moașe și vindecătoare specializate în boli de femei și de copii, sau chiar ca druide itinerante, profesoare sau guvernante. Dar veneau mereu altele, de peste tot, chiar și din cele mai îndepărtate locuri. Templul lui Melitele din Ellander era vestit și se bucura de un renume binemeritat.

Cultul zeiței Melitele era unul dintre cele mai vechi, dintre cele mai răspândite pe vremea aceea, începuturile sale pierzându-se în epoci de mult apuse, chiar înainte de apariția omului. Fiecare rasă preumană și fiecare trib uman primitiv, pe atunci nomad, venera o zeiță a recoltei și a fertilității, protectoare a fermierilor și grădinarilor, patroană a dragostei și a căsătoriei. Cele mai multe dintre acestea se contopiseră în cultul lui Melitele.

Timpul, care s-a dovedit a fi destul de nemilos cu alte religii și culte, izolându-le cu succes în capele și bisericuțe uitate și rareori frecventate, pierdute printre construcțiile orașelor, s-a dovedit a fi blând cu Melitele. Acesteia nu-i lipseau nici adepții, nici protectorii. Oamenii de știință care au analizat acest fenomen, explicând popularitatea zeiței, au ajuns la precultele Marii Maici, Mama Natură, au evidențiat legătura cu ciclul naturii, cu renașterea vieții și alte fenomene cu denumiri pompoase. Un prieten de-al lui Geralt, trubadurul Jaskier, căruia îi plăcea să se dea drept specialist în toate domeniile posibile, a căutat explicații simple. Cultul lui Melitele, explica el, este unul tipic feminin. Melitele, într-adevăr, era patroana fertilității, a nașterii, protectoarea maternității. Femeia trebuie să țipe la naștere. În afară de strigătele obișnuite, însoțite, de obicei, de promisiuni deșarte, cum că niciodată în viața ei nu se va mai dărui niciunui țăran scârbos, o femeie care naște face apel la o divinitate pentru a o salva, iar Melitele era zeița potrivită. Și având în vedere că femeile au dat naștere, dau naștere și vor da naștere, demonstra poetul, zeița Melitele nu trebuia să-și facă griji cu privire la popularitate.

– Geralt!

– Tu ești, Nenneke? Te căutam.

– Pe mine? Preoteasa i-a aruncat o privire batjocoritoare. Nu pe Iola?

– Și pe Iola, a recunoscut el. Ai ceva împotrivă?

– În momentul de față, da. Nu vreau s-o deranjezi și nici să-i distragi atenția. Trebuie să se pregătească și să se roage, dacă vrem să iasă ceva din această transă.

– Ți-am spus că nu vreau nicio transă. Nu cred că mă poate ajuta cu ceva o astfel de transă.

– Iar eu, s-a strâmbat Nenneke, nu cred că o astfel de transă poate să-ți strice cu ceva.

– Nu pot fi hipnotizat, am imunitate. Îmi fac griji pentru Iola. Ar putea fi prea mare strădania pentru un medium.

– Iola nu este nici medium, nici vreo ghicitoare atinsă de o boală mentală. Acest copil se bucură de un har special al zeiței. Nu face pe prostul, te rog. Ți-am mai spus, îți cunosc opiniile cu privire la religie, nu m-au deranjat până în prezent prea mult și nici în viitor, probabil, nu mă vor deranja. Eu nu sunt o fanatică. Ai tot dreptul să crezi că Natura este cea care ne guvernează și Forța ascunsă în ea. Ai voie să crezi că zeii, printre care și Melitele a mea, nu sunt decât personificări ale acestei forțe, inventate pentru norod, pentru a fi mai ușor de înțeles și acceptat existența sa. După tine, o asemenea forță este oarbă. Dar mie, Geralt, credința îmi îngăduie să aștept de la natură ceea ce întruchipează zeița mea: guvernarea, dreptatea, binele. Și speranța.

– Știu.

– Păi, dacă știi, atunci de ce ai obiecții în privința transei? De ce ți-e frică? C-o să te oblig să bați mătănii cu fruntea de podea în fața statuii și să intonezi cântări? Geralt, n-o să stăm decât un moment împreună, tu, eu și Iola. Vom vedea dacă fata are capacitatea de a citi în vârtejul de forțe care te înconjoară. Poate vom afla ceva ce ar fi bine să știi. Sau poate că nu vom afla nimic. N-ar fi exclus ca forțele destinului care te înconjoară să nu dorească să ni se dezvăluie, să rămână ascunse și tainice. Nu știu asta. Dar de ce să nu încercăm?

– Pentru că n-are niciun sens. Nu mă înconjoară niciun vârtej al destinului. Și chiar dacă ar fi așa, de ce să le deranjăm, la naiba?

– Geralt, ești bolnav.

– Rănit, ai vrut să spui.

– Știu ce-am vrut să spun. Ceva este în neregulă cu tine, așa simt eu. Doar te știu de când erai o mogâldeață: când te-am cunoscut,

abia-mi ajungeai până la brâu. Și acum simt că ai intrat într-o vâltoare blestemată, năucit cu totul, strangulat într-un laț, care se strânge încetul cu încetul în jurul tău. Vreau să știu despre ce este vorba. Singură nu mă descurc, așa că trebuie să mă bazez pe capacitatea Iolei.

– Oare nu vrei să mergi prea departe? Pentru ce atâta metafizică? Dacă dorești, mă mărturisesc în fața ta. O să-ți umplu poveștile de seară cu evenimentele din ultimii ani, unele mai interesante decât altele. Pune-mi la dispoziție un butoi de bere ca să nu mi se usuce gâtul, și putem începe chiar de azi. Dar mi-e teamă însă c-o să te plictisesc, pentru că n-o s-auzi despre niciun laț și niciun vârtej. Oh, povești vânătorești banale.

– Voi asculta cu plăcere. Dar o transă, repet, nu-ți strică.

– Și nu crezi, a zâmbit, că lipsa mea de încredere în rostul acestei transe îi neagă din capul locului oportunitatea?

– Nu, nu cred. Și știi de ce?

– Nu.

Nenneke s-a aplecat, l-a privit în ochi, cu un zâmbet ciudat pe buzele palide.

– Pentru că ar fi primul semn cunoscut de mine care mi-ar dovedi că necredința are o oarecare putere.

Sâmburele de adevăr

I

Punctișoarele negre care se deplasau pe fundalul cerului senin, brăzdat de fâșii de ceață, i-au atras atenția vânătorului de monștri. Erau numeroase. Păsările se roteau descriind cercuri lente, liniștite, după care cădeau în picaj brusc și se înălțau din nou, bătând din aripi.

Vânătorul a observat păsările pentru o lungă perioadă de timp, a evaluat distanța și a estimat timpul necesar pentru a o parcurge ținând cont de caracteristicile terenului, desimea pădurii, adâncimea și lățimea cheilor a căror existență o presupunea pe traseu. În cele din urmă și-a dat jos mantia și a strâns cureaua care-i traversa pieptul în curmeziș. Mânerul sabiei aruncate pe spate i se ițea de după umărul drept.

– O să ocolim puțin, Babușcă, a spus el. O să ne abatem de la drum. Nu degeaba se tot învârt păsările alea, după cum văd eu.

Iapa nu i-a răspuns, bineînțeles, dar a luat-o din loc, ascultând de vocea cu care era obișnuită.

– Cine știe, poate c-o fi vreun elan mort, a spus Geralt. Sau poate altceva. Cine știe?

Defileul era, desigur, acolo unde se aștepta – la un moment dat vânătorul domina cu privirea coroanele copacilor înghesuiți în prăpastie. Panta defileului era totuși domoală, iar fundul era uscat, fără porumbari, fără trunchiuri putrezite. A străbătut cu ușurință defileul. Pe malul celălalt a dat peste un mestecăniș, urmat de o

poiană întinsă, un buruieniș presărat cu tentaculele ramurilor și rădăcinilor încâlcite de vânt.

Păsările, speriate de apariția călărețului, s-au înălțat, au croncănit spontan, sălbatic, răgușit.

Geralt a observat imediat primul cadavru – albul cojocelului de oaie și albastrul mat al rochiei se distingeau printre tufele gălbui de rogoz. Pe-al doilea nu l-a văzut, dar știa unde se află: poziția acestuia era trădată de cei trei lupi, care se uitau calm la călăreț, sprijiniți pe labele din spate. Iapa vânătorului a fornăit. Lupii, ca la comandă, în tăcere, fără grabă, au șters-o în pădure, întorcându-și din când în când capetele triunghiulare către nou-venit. Geralt a sărit de pe cal. Femeia cu cojocel și rochie albastră n-avea față, gât și cea mai mare parte din coapsa stângă. Vânătorul a trecut pe lângă ea fără să se aplece.

Bărbatul zăcea cu fața la pământ. Geralt nu i-a întors trupul, văzând că nici aici lupii și păsările nu pierduseră vremea. De altfel, nici nu era nevoie să-l examineze mai mult – un desen negru ramificat de sânge uscat i se întindea pe umerii și spatele pieptarului de lână neagră. Era limpede că omul fusese ucis cu o lovitură la gât, iar lupii îi sfârtecaseră trupul după aceea.

La chimirul lat, alături de cuțitul aflat într-o teacă de lemn, omul purta o punguță de piele. Vânătorul i-a smuls-o și a aruncat pe rând în iarbă un amnar, o bucată de cretă, o pecete, un pumn de monede de argint, un briceag de ras cu plăsele de os, o ureche de iepure, trei chei pe o verigă, o amuletă cu un simbol falic. Două misive, scrise pe pânză, jilave de la ploaie și rouă, cu runele scurse, șterse. O a treia, pe pergament, fusese, de asemenea, distrusă de umiditate, dar lizibilă. Era o țidulă de credit, emisă de o bancă patronată de piticanii din Murivel către un negustor pe nume Rulle Asper sau Aspen. Valoarea creditului era insignifiantă.

Aplecat, Geralt i-a ridicat mâna dreaptă. Așa cum se aștepta, un ghiul de aramă, vârât pe unul dintre degetele umflate și livide, purta semnul de breaslă al armurierilor – o cască stilizată cu vizieră și două săbii încrucișate pe care era gravată runa „A“.

Vânătorul a revenit la cadavrul femeii. Dând să-i întoarcă trupul, l-a înțepat ceva în deget. Era un trandafir prins de rochia ei. Floarea era ofilită, dar nu-și pierduse culoarea – petalele erau de culoare albastru-închis, aproape bleumarin. Era pentru prima dată în viața lui când Geralt vedea un astfel de trandafir. I-a răsturnat complet

corpul și s-a cutremurat.

Pe gâtul descărnat, deformat, a distins clar urme de dinți. Și nu de lup.

Vânătorul a pășit cu grijă spre cal. Neluându-și ochii de la marginea pădurii, a urcat în șa. Aplecat, a înconjurat de două ori poiana, a examinat solul cu atenție, privind în jur.

– Da, Babușcă, a spus el încet, ținând calul. Treaba-i clară, deși nu pe de-a-ntregul. Armurierul și femeia au venit călare, dinspre pădurea de-acolo. Fără nicio îndoială se întorceau acasă de la Murivel, pentru că nimeni nu poartă la el multă vreme o țidulă de credit neachitată. De ce-or fi luat-o oare pe-aici și nu pe drum, nu se știe. Dar au mers prin buruieniș unul lângă altul. Și apoi, îmi scapă de ce, amândoi au coborât sau au căzut de pe cai. Armurierul a murit pe loc. Femeia a fugit, apoi s-a prăbușit și a murit și ea, iar ceva care n-a lăsat urme a târât-o prin țărână ținând-o cu dinții de gât. Asta s-a întâmplat cu două sau trei zile în urmă. Caii lor au fugit.

Iapa, desigur, nu i-a răspuns, dar a reacționat la tonul cunoscut al vocii, fornăind agitată.

– Ceea ce i-a ucis pe amândoi, a continuat Geralt cu ochii spre marginea pădurii, n-a fost nici vârcolac, nici ghul. Nici unul, nici celălalt n-ar fi lăsat în urmă atât de mult pentru necrofagi. Dacă ar fi existat mlaștini pe-aici, m-aș gândi la vreo kikimora sau la vreun wipper. Dar nici vorbă de mlaștini.

Aplecat, vânătorul a dat la o parte pătura care acoperea spinarea calului, scoțând la iveală altă sabie, legată de desagă, cu o teacă strălucitoare, împodobită, și cu un mâner negru striat.

– Da, Babușcă. Facem un ocol. Trebuie să vedem de ce armurierul și femeia au luat-o prin pădure și n-au ținut drumul. Dacă rămânem indiferenți în fața unor asemenea evenimente, nu câștigăm nici cât pentru ovăzul tău, Babușcă?

Supusă, iapa a luat-o din loc printre copacii doborâți de vânt, călcând cu atenție prin gropile lăsate de rădăcinile smulse.

– Cu toate că nu-i vorba de vreun vârcolac, n-o să riscăm, a continuat vânătorul, scoțând din desaga atârnată de șa un buchețel de aconit uscat și agățându-i-l de mușchiuc.

Babușcă a pufnit. Geralt și-a descheiat puțin dubletul la gât, a scos un medalion cu o gură de lup rânjind. Medalionul, atârnat pe un lănțișor de argint, sălta în ritmul mersului calului, ca mercurul

strălucind în bătaia razelor soarelui.

II

Din vârful dealului pe care urcase ca să taie curbele din cale a văzut mai întâi țigla roșie a acoperișului conic de la un turn. Povârnișul, năpădit de aluni, înțesat de crengi uscate, acoperit cu un covor gros de frunze îngălbenite, părea primejdios pentru a fi coborât călare. Vânătorul s-a retras, a avansat cu grijă pe pantă și a ajuns la drum. Mergea domol, își strunea din când în când iapa, cocoțat în șa, căutând urme.

Deodată, Babușcă a scuturat din cap, a nechezat sălbatic, a tropăit, a dansat în drum, înălțând un vârtej de praf și frunze moarte. Geralt i-a înconjurat grumazul cu brațul stâng, iar cu degetele de la mâna dreaptă a conturat Semnul Aksja, pe care l-a condus apoi pe capul iepei, murmurând un descântec.

– Chiar așa de rău e? a șoptit, privind în jur și menținând Semnul. Chiar așa? Stai liniștită, Babușcă, stai liniștită.

Descântecul a acționat rapid, dar iapa, îmboldită cu călcâiul, abia s-a urnit, fără nicio tragere de inimă, stingheră, ezitantă, pierzându-și ritmul flexibil al mersului său natural. Vânătorul a sărit cu agilitate pe pământ și a continuat să meargă pe jos, trăgând calul de căpăstru. A observat un zid.

Între zid și pădure nu era niciun spațiu, nicio delimitare clară. Copăceii tineri și tufele de ienupăr își amestecau frunzele cu iedera și lianele sălbatice, aninate de zidul de piatră. Geralt și-a îndreptat capul. În acel moment, a simțit lipindu-i-se de gât o creatură invizibilă moale, agasantă, care i se strecura pe sub plete, agățându-i-se de păr. Și-a dat seama ce era.

Cineva îl privea.

S-a întors încet, delicat. Babușcă a pufnit: mușchii grumazului îi tremurau, i se agitau pe sub piele.

Pe povârnișul dealului de pe care tocmai coborâse, o tânără stătea neclintită, sprijinindu-se cu o mână de un trunchi de arin. Rochia ei albă, lungă, contrasta cu părul despletit, lung, negru, lucios, revărsat pe umeri. Lui Geralt i s-a părut că surâde, dar nu era sigur – era prea departe.

– Salut! i s-a adresat el, ridicând mâna într-un gest prietenos.

A făcut un pas către fată. Aceasta și-a întors ușor capul, urmărindu-i mișcările. Avea fața palidă, cu ochii negri și mari. Zâmbetul – dacă fusese un zâmbet – a dispărut de parcă ar fi fost șters cu o cârpă. Geralt a mai făcut un pas. Frunzele foșneau.

Fata a fugit în jos pe pantă, ca o căprioară, s-a fofilat printre tufele de alun, ajungând doar o dungă albă, dispărând în adâncurile pădurii. Rochia lungă nu părea s-o stânjenească.

Iapa vânătorului a nechezat, ridicându-și brusc capul. Geralt, cu privirea îndreptată în direcția pădurii, îi făcea mecanic Semnul pentru a o calma. Trăgându-și calul de frâu, s-a deplasat încet de-a lungul zidului, scufundat până la brâu în brusturi.

Poarta, solidă, din fier forjat, montată în balamale ruginite, era prevăzută cu un inel de alamă. După un moment de ezitare, Geralt a întins mâna și l-a atins. A sărit imediat, pentru că în aceeași clipă poarta s-a deschis scârțâind, trosnind, culcând la pământ smocuri de iarbă, împingând la o parte pietricele și crenguțe. În spatele ei nu era nimeni. Vânătorul a văzut doar o curte imensă, pustie, neîngrijită, năpădită de urzici. A intrat trăgându-și calul după el. Năucită de Semn, iapa abia se mai ținea pe picioare, dar călca rigid și nesigur.

Curtea era înconjurată pe trei laturi de un zid și de resturile unor schele din lemn, iar pe a patra era fațada micului castel, împestrițată de variola tencuielii căzute, de pete murdare și de ghirlande de iederă. Obloanele, cu vopseaua scorojită, erau închise. Ușa, de asemenea.

Geralt a legat frâiele iepei de postul de lângă poartă și a mers încet spre castel pe o alee acoperită cu pietriș, trecând pe lângă parapetul scund care înconjura o fântână mică, plină de frunze și gunoaie. În mijlocul fântânii, pe un piedestal fantezist, se încorda un delfin sculptat în piatră albă, arcuindu-și coada ciuntită.

Lângă fântână, pe ceea ce fusese cu mult timp în urmă un strat de flori, creștea o tufă de trandafiri. Nimic în afară de culoarea florilor nu era deosebit de alte tufe de trandafiri pe care le văzuse Geralt. Florile făceau diferența: aveau culoarea indigo cu o ușoară tentă de violet la capetele unora dintre petale. Vânătorul a atins o floare, și-a apropiat fața, a mirosit-o. Avea parfumul specific trandafirilor, dar ceva mai intens.

Ușile palatului – și, în același timp, toate obloanele – s-au trântit cu trosnete. Geralt și-a ridicat brusc capul. Pe alee, scrâșnind pietrișul, se îndrepta cu viteză direct spre el un monstru.

Cu iuțeala fulgerului, mâna dreaptă a vânătorului s-a ridicat deasupra umărului drept în timp ce cu stânga a tras de cureaua strânsă pe piept, făcând să-i sară mânerul sabiei direct în mână. Lama, care a ieșit cu un șuierat din teacă, a descris scurt câteva semicercuri luminoase și s-a îndreptat direct spre fiară. La vederea sabiei, monstrul s-a oprit. Pietrișul sărea în toate direcțiile. Vânătorul nu se clintea.

Creatura era un umanoid, îmbrăcat în haine uzate, dar de bună calitate, ornamentate cu gust, deși complet nefuncționale. Caracterul umanoid nu ajungea totuși mai sus de gulerul slinos al cămășii – deasupra domina o căpățână imensă, păroasă ca a unui urs, cu urechi uriașe, ochi sălbatici și un bot amenințător, plin de colți curbați, printre care, ca o flacără, pâlpâia o limbă roșie.

– Pleacă de-aici, muritorule! a urlat monstrul, agitându-și labele, dar fără să se clintească din loc. Pleacă, altfel te devorez! Te fac bucăți!

Vânătorul nu s-a mișcat, nu și-a lăsat sabia.

– Ești surd? Ia, hai, spală putina! a răcnit creatura, apoi a scos un sunet, ceva între guițatul porcului și boncăluitul cerbului.

Obloanele de la ferestre se trânteau și se spărgeau, stârnind molozul și tencuiala de la glafuri. Nici vânătorul, nici monstrul nu se clinteau.

– Șterge-o de-aici cât mai ești întreg! a urlat dihania, dar cu o voce care părea mai puțin încrezătoare. Pentru că altfel…

– Altfel, ce? l-a întrerupt Geralt.

Monstrul a icnit brusc și și-a încruntat figura hidoasă.

– Ia uită-te la el, ce îndrăzneț a spus el liniștit, rânjindu-și colții, uitându-se cruciș la Geralt cu ochii congestionați. Lasă fierul ăla, dacă nu ți-e cu supărare. Oare nu ți-ai dat seama că te afli în curtea casei mele? Sau poate că acolo de unde vii se obișnuiește să amenințăi cu sabia gazda în propria sa curte?

– Se obișnuiește, a confirmat Geralt. Dar numai în cazul acelor gazde care-și întâmpină oaspeții cu urlete prin care-i anunță că-i rup în bucăți.

– Al naibii, i-a sărit țandăra monstrului. Mă și insulți pe deasupra, vagabondule. Ce mai oaspete, ce să spun! Se împinge în curte, distruge florile altora, e arțăgos și mai vrea să fie întâmpinat cu pâine și sare. Puah!

Creatura a scuipat, a icnit, și-a închis fălcile. Colții inferiori îi

ieșeau afară, dându-i aspectul unui mistreț.

– Ei, a spus vânătorul, după o clipă, lăsând sabia, mai stăm mult așa, în picioare?

– Și ce propui? Să ne culcăm? a pufnit monstrul. Ascunde fierul ăla, îți spun.

Vânătorul și-a strecurat abil arma în teaca din spate, mângâindu-i însă vârful proeminent ivit deasupra umărului.

– Ar fi bine, a spus el, să nu faci mișcări prea bruște. Această sabie dă să iasă mereu din teacă, și mai iute decât ai crede.

– Am văzut, și-a dres glasul monstrul. Fără ea ajungeai de ceva vreme în spatele porții, cu urma șutului meu în cur. Ce vrei? De unde-ai răsărit?

– M-am rătăcit, a mințit vânătorul.

– Te-ai rătăcit, a repetat monstrul, strâmbându-și fălcile într-o grimasă amenințătoare. Ei bine, dezrătăcește-te. În spatele porții, se-nțelege. Îndreaptă-ți urechea stângă către soare și ține-o tot așa, și-o să-ți găsești drumul. Ei bine, ce mai aștepți?

– Apă este pe-aici?, a întrebat Geralt candid. Calului îi este sete. Și mie, dacă nu-i prea mare deranjul.

Monstrul se muta de pe un picior pe altul, scărpinându-se după ureche.

– Ia ascultă! i-a zis. Ție chiar nu ți-e frică de mine?

– Ar trebui?

Monstrul s-a uitat în jur, și-a dres glasul, și-a tras pantalonii largi cu un gest energic.

– La naiba, ce să mai zic. Oaspete în casă. Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi, să vină cineva care să nu leșine sau s-o ia la sănătoasa. Ei bine, treacă de la mine. Dacă ești un călător obosit, dar sincer, te invit înăuntru. Dar dacă ești vreun golan sau vreun hoț, te avertizez: această casă execută ordinele mele. În interiorul zidurilor, eu sunt cel care poruncește!

Și-a ridicat laba păroasă. Toate obloanele s-au izbit din nou de perete, iar gâtul delfinului de piatră a început să gâlgâie.

– Ești binevenit, a repetat el.

Geralt îl scruta încremenit.

– Locuiești singur?

– Da' ce te privește pe tine cu cine locuiesc eu? a spus furios monstrul, clămpănindu-și fălcile, apoi a râs în hohote răsunătoare.

Oh, m-am prins. Probabil îți închipui că am la dispoziție patruzeci de funcționari după chipul și asemănarea mea. N-am. Așadar, fir-ar să fie, profiți de invitația pe care ți-am adresat-o cu o inimă sinceră? Dacă nu, poarta este acolo, exact în spatele curului tău!

Geralt se înclină țeapăn.

– Accept invitația, a declarat el cu un ton protocolar. Nu voi ofensa ospitalitatea amfitrionului.

– Casa mea este și a ta, a spus creatura, de asemenea, în mod oficial, deși jucăuș. Pe aici, omule. Iar calul, du-l colo, la fântână.

Interiorul castelului avea nevoie de o reparație capitală. Dar totul era curat și ordonat. Mobilierul era, probabil, ieșit din mâinile unor meșteșugari iscusiți, chiar dacă aceasta se întâmplase demult. În aerul închis plutea mirosul înțepător de praf. Nu se vedea mare lucru.

– Lumina! a urlat monstrul, și dintr-o torță plantată într-o strânsoare de fier au izbucnit flăcări și funingine.

– Nu-i rău, a spus vânătorul.

Monstrul a râs.

– Asta-i tot? Într-adevăr, văd că nu ești prea ușor de impresionat. Așa cum ți-am mai spus: casa execută ordinele mele. Pe-aici, te rog. Fii atent, treptele sunt abrupte. Lumină!

Pe scară, monstrul s-a întors.

– Da' ce-ți atârnă în jurul gâtului, omule? Ce-i asta?

– Uite.

Creatura a luat medalionul în laba sa, l-a ridicat în dreptul ochilor, i-a reașezat frumos lănțișorul la gâtul lui Geralt.

– Figura animalului este din cale-afară de urâtă. Ce reprezintă?

– Însemnul breslei.

– Oh, probabil că meșterești botnițe. Pe-aici, te rog. Lumina!

Au intrat într-o sală mare, fără ferestre, în centrul căreia trona o masă enormă de stejar, complet goală, cu excepția unui sfeșnic uriaș, de aramă, înverzit, acoperit cu ghirlande de ceară întărită. La o nouă poruncă a monstrului, lumânările s-au aprins, au început să pâlpâie, iluminând un pic spațiul.

Un perete al sălii era împodobit cu arme: scuturi rotunde, halebarde, lănci și baionete încrucișate, pumnale grele și topoare. Jumătate din peretele adiacent era ocupat cu vatra unui șemineu uriaș, deasupra căruia erau aliniate portrete scorojite și prăfuite. Peretele opus intrării era înțesat de trofee de vânătoare – lopeți de

elan și coarne ramificate de cerb proiectau umbre alungite pe căpățânile de mistreți, urși și râși rânjiți, și pe aripile ciufulite și zdrențuite de vulturi și ulii împăiați. În centru, la loc de cinste se afla căpățâna înnegrită și distrusă a unui dragon de stâncă. Geralt s-a apropiat.

– A fost vânat de bunicul meu, a spus monstrul, aruncând în mijlocul vetrei un butuc imens. Ăsta a fost, probabil, ultimul care a putut fi prins pe meleagurile noastre. Stai jos, omule! Ți-e foame, bag seamă?

– Nu pot să zic că nu, gazdă dragă.

Monstrul s-a așezat la masă, și-a plecat capul, și-a împreunat mâinile pe burdihanul păros, a îngăimat ceva câteva clipe rotindu-și degetele imense, după care a mugit ușor, punându-și labele pe masă. Boluri și platouri au apărut în zăngănit de cositor și argint, iar cupele, în clinchet de cleștar. Mirosea a carne la grătar, usturoi, măghiran, nucșoară. Geralt nu s-a arătat surprins.

– Așa, și-a frecat monstrul labele. E mai bine decât la muncă, nu-i așa? Servește-te, omule! Uite, aici e o pasăre, aici e șuncă de porc mistreț, aici pate de… nu știu ce. De ceva. Aici avem un cocoș-de-munte. Nu, la naiba, e o potârniche. Am încurcat vraja. Mănâncă, mănâncă. Este mâncare adevărată, mâncare sănătoasă, să nu-ți fie teamă.

– Nu mă tem.

Geralt a rupt pasărea în două.

– Am uitat, a pufnit monstrul. Tu nu ești timid. Ți se spune, de exemplu, cum?

– Geralt. Dar ție, gazdă dragă?

– Nivellen. Dar prin împrejurimi mi se zice Degeneratul sau Bestia. Și îi sperie pe copii cu mine. Monstrul și-a turnat pe gât conținutul unui castron mare, apoi și-a băgat degetele în pate, luând jumătate din el.

– Îi sperie pe copii, a spus Geralt cu gura plină. Fără motiv, bag de seamă.

– Întocmai. În sănătatea ta, Geralt!

– Și a ta, Nivellen.

– Cum e vinul? Ai observat că-i din struguri și nu din mere? Dar dacă nu-i pe gustul tău, fac rost de altul.

– Mulțumesc, nu-i rău. Ai abilități magice înnăscute?

– Nu. Le-am căpătat din momentul în care mi-a crescut. Botul,

vreau să spun. Nu știu de unde mi-a venit, dar casa îmi îndeplinește toate dorințele. Nu e mare lucru, pot să fac să apară de-ale gurii, băutură, haine, așternuturi curate, apă caldă și săpun. Orice babă poate să se descurce și fără magie. Deschid și închid ferestre și uși. Aprind focul. O nimica toată.

– Înseamnă ceva. Și ăsta… cum i-ai spus, botul, îl ai de mult timp?

– De la doisprezece ani.

– Cum s-a întâmplat?

– Da' ce te privește? Mai toarnă-ți.

– Cu plăcere. Nu mă privește, întreb și eu așa, din curiozitate.

– Un motiv acceptabil, admisibil, a izbucnit în hohote de râs monstrul. Dar eu nu pot să-l admit. Nu te privește și gata. Dar, ca să-ți satisfac măcar parțial curiozitatea, o să-ți arăt cam cum eram înainte. Uită-te la portretele alea de sus. În primul rând, pornind de la șemineu, este tăticul meu. Al doilea, naiba știe cine-i. Iar al treilea sunt eu. Vezi?

De sub praful și pânzele de păianjen depuse pe portret, privea cu ochii umezi un rotofei, cu fața pufoasă, tristă și plină de coșuri. Geralt, căruia nu-i era străină tendința de a-și linguși clienții, răspândită în rândul portretiștilor, a clătinat trist din cap.

– Vezi? a repetat Nivellen, rânjindu-și colții.

– Văd.

– Cine ești tu?

– Nu înțeleg.

– Nu înțelegi? Monstrul și-a ridicat capul, ochii îi străluceau ca la pisică. Portretul meu, oaspete drag, este agățat dincolo de lumina lumânărilor. Eu pot să-l văd, pentru că nu sunt o ființă umană. Cel puțin în acest moment. Pentru a-mi vedea portretul, un om ar trebui să se ridice, să se apropie, de bună seamă ar trebui, de asemenea, să ia un sfeșnic. Tu n-ai procedat așa. Concluzia este simplă. Dar eu te întreb răspicat: ești om?

Geralt i-a susținut privirea.

– Dacă pui problema așa, i-a replicat după un moment de tăcere, nu întru totul.

– Ei, bine. În cazul acesta nu vei interpreta ca pe o lipsă de tact din partea mea dacă te întreb ce ești de fapt.

– Vânător de monștri.

– Ei, bine, a repetat Nivellen după un răstimp. Din câte mi-amintesc eu, vânătorii au un mod interesant de a-și câștiga existența.

Ei omoară diferiți monștri pentru bani.

– Îți amintești bine.

Din nou se lăsă tăcerea. Flăcările lumânărilor pâlpâiau, înălțau limbi subțiri de foc, care se reflectau în cupele de cleștar, în cascadele de ceară picurată pe sfeșnic.

Nivellen stătea încremenit, mișcându-și ușor urechile uriașe.

– Să presupunem, a spus el în cele din urmă, că izbutești să-ți scoți sabia înainte de a te prinde eu. Să presupunem că reușești chiar să mă lovești. Având în vedere greutatea mea, nu mă poți opri așa ușor, te pun la pământ cu elanul propriu. Și pe urmă, nu ne mai rămâne decât să hotărască dinții. Ce crezi, vânătorule, care dintre noi doi are mai multe șanse dacă sărim unul la gâtul celuilalt?

Geralt, ridicând cu degetul mare capacul cositorit al carafei, și-a turnat un pahar de vin, a luat o înghițitură, apoi s-a lăsat pe spate în scaun. L-a privit zâmbitor pe monstru, dar era un zâmbet oribil.

– Daaaaa, a reluat Nivellen tărăgănat, apucându-și colțul botului cu gheara. Trebuie să recunosc că poți răspunde la o întrebare fără a folosi prea multe cuvinte. Mă întreb cum o să te descurci la următoarea, pe care ți-o pun acum. Cine te-a plătit pentru mine?

– Nimeni. Am ajuns aici din întâmplare.

– Nu mă minți?

– N-am obiceiul să mint.

– Dar ce obicei ai? Mi-au spus multe despre vânători. Mi-aduc aminte că vânătorii răpesc copii mici, pe care apoi îi hrănesc cu ierburi magice. Cei care supraviețuiesc devin ei înșiși vânători, unii cu abilități inumane. Sunt instruiți pentru a ucide, li se anihilează toate sentimentele și impulsurile umane. Fac din ei monștri hărăziți să asasineze alți monștri. Am auzit spunându-se că a venit vremea să fie vânați vânătorii. Pentru că există din ce în ce mai puțini monștri și tot mai mulți vânători. Mănâncă o potârniche până nu se răcește de tot.

Nivellen a luat o potârniche de pe platou, și-a băgat-o pe toată în gură și a crănțănit-o ca pe posmagi, trosnindu-i oscioarele între dinți.

– De ce nu mi-ai spus? l-a întrebat cu gura plină. Așadar, ce este adevărat din tot ce se povestește despre voi?

– Aproape nimic.

– Și ce este minciună?

– Faptul că există din ce în ce mai puțini monștri.

– Așa este. Există destul de mulți, a fost de acord Nivellen arătându-și colții. Unul dintre ei se află chiar în fața ta și se întreabă dacă a făcut bine invitându-te în casa lui. De la început nu mi-a plăcut însemnul breslei tale, dragă oaspete.

– Tu nu ești un monstru, Nivellen, a spus sec vânătorul.

– La naiba, asta-i o noutate. Atunci, după părerea ta, ce sunt? Jeleu de merișoare? Un stol de gâște sălbatice care pleacă spre sud într-o dimineață tristă de noiembrie? Nu? Atunci, poate o virtute pierdută la izvor de vreo fată de morar? Hai, Geralt, spune-mi ce sunt. Nu vezi că tremur de curiozitate?

– Nu ești un monstru. Dacă erai, n-ai fi fost în stare să atingi acest platou de argint. Și cu niciun chip nu mi-ai fi luat în mână medalionul.

– Ha! A urlat Nivellen astfel încât flăcările lumânărilor s-au culcat pentru un moment la orizontală. Astăzi este fără doar și poate ziua dezvăluirii marilor mistere îngrozitoare! Imediat o să aflu că aceste urechi mi-au crescut pentru că atunci când eram copil nu-mi plăcea terciul de ovăz cu lapte!

– Nu, Nivellen, a spus calm Geralt. S-a întâmplat din cauza unui farmec aruncat asupra ta. Sunt sigur că știi cine ți-a făcut-o.

– Și la ce m-ajută dacă știu?

– Farmecul poate fi anulat. În cele mai multe dintre cazuri.

– Tu, ca vânător, de bună seamă, te pricepi să dezlegi farmece. În multe cazuri?

– Mă pricep. Vrei să încerci?

– Nu. Nu țin neapărat.

Monstrul și-a deschis fălcile, lăsându-și limba roșie, lungă de două palme, să-i atârne.

– Ai rămas trăsnit, nu-i așa?

– Trăsnit, a mărturisit Geralt.

Monstrul a chicotit, apoi s-a lăsat pe spate în scaun.

– Știam eu că te va ului, a spus el. Mai toarnă-ți, stai comod. O să-ți spun toată povestea. Vânător sau nu, îmi plac ochii tăi, și am chef să stăm la taclale. Hai, toarnă-ți.

– Nu mai este nimic.

– Fir-ar al naibii. Monstrul a bălmăjit ceva, a bătut apoi din nou cu laba în masă. Alături de cele două carafe goale a apărut, nu se știe de unde, o damigeană burduhănoasă de lut într-un coș de răchită. Nivellen i-a rupt cu dinții pecetea.

– După cum negreșit ai băgat de seamă, a început el turnând, ținutul ăsta nu prea este populat. Până la cea mai apropiată așezare umană este drum lung de străbătut. Vezi tu, tăticul meu și bunicul pe vremea lor nu le-au dat deloc prea multe motive să-i îndrăgească, nici vecinii, nici negustorii care cutreierau meleagurile astea. Oricine avea ghinionul să se rătăcească pe-aici își pierdea, în cel mai bun caz, averea, dacă tăticu-l observa de sus, din turn. Vreo două-trei așezări vecine au ars deoarece tăticu' a socotit că nu și-au plătit tributul la timp. Puțini oameni l-au apreciat. În afară de mine, bineînțeles. Am plâns amarnic când o căruță ne-a adus ce-a mai rămas din tăticu' după ce a fost sfârtecat de o sabie cu două mâini. Bunicul pe-atunci nu se prea ocupa cu jaful, de când primise un nunceag în cap, se bâlbâia, îi curgeau balele și făcea de multe ori în pantaloni. Așa că, în calitate de moștenitor, trebuia să preiau conducerea echipei.

Eram tânăr pe-atunci, a continuat Nivellen, un adevărat novice, așa că-i învârteam pe deget pe băieții din gașcă. Îi conduceam, ai ghicit, în măsura în care un porc poate conduce o haită de lupi. În curând am început să facem lucruri pe care tăticu', dacă ar fi trăit, nu le-ar fi îngăduit. Da' hai să te scutesc de detalii și să trecem direct la subiect. Într-o bună zi ne-am dus până la Gelibol, aproape de Mirt, și am jefuit templul. Și pentru a complica situația, era și o preoteasă tânără.

– Despre ce templu este vorba, Nivellen?

– Da' naiba mai știe, Geralt. Dar pesemne că era un templu rău. Pe altar, îmi amintesc că erau cranii și oase și ardea un foc verde. Putea al naibii. Dar să revenim la subiect. Băieții au sărit pe preoteasă și i-au sfâșiat veșmintele, apoi mi-au spus că trebuie să devin bărbat. Ei bine, am devenit bărbat, blegul mucos ce eram. În timpul actului, preoteasa m-a scuipat în gură și s-a apucat să răcnească.

– Ce anume?

– Că eram un monstru în piele de bărbat și că voi fi un monstru în piele de monstru. A pomenit ceva despre iubire, despre sânge… Nu-mi mai aduc aminte. Cred că avea un pumnal, un pumnal foarte mic ascuns în păr. Și s-a sinucis atunci… Am fugit mâncând pământul, Geralt, îți spun, nu s-a mai ales nimic din cai. Nu era un templu bun.

– Ei, și după aceea?

– După aceea s-a întâmplat așa cum a zis preoteasa. Câteva zile mai târziu, când m-am trezit, toți servitorii au început să urle și s-o ia la sănătoasa de îndată ce au dat cu ochii de mine. M-am dus să

mă văd într-o oglindă… Ce crezi, Geralt, mi-am ieșit din minți, am avut un fel de atac, îmi amintesc ca prin ceață. Pe scurt, s-a lăsat cu moarte de om. Au murit mulți. Foloseam tot ce-mi cădea în mână și dintr-odată am devenit foarte puternic. Casa mă ajuta cât putea: ușile se trânteau, mobila se învârtea, focul izbucnea. Cine a putut a fugit, cuprins de panică, mătușica, verișoara, băieții din gașcă, ce să mai spun, au zbughit-o până și câinii, urlând și zburlindu-și cozile. Gogoșica, pisica, și ea. Papagalul mătușicii a murit de spaimă, bietul de el. Bineînțeles că m-am trezit singur cuc, răgeam, urlam, spărgeam tot ce se putea sparge, mai cu seamă oglinzile.

Nivellen s-a întrerupt, a oftat, s-a sfârcâit.

– Când mi-a trecut criza, a reluat după o clipă, era prea târziu ca să mai fac ceva. Eram singur. N-aveam cui să-i explic că mi se schimbase doar aspectul fizic și că, chiar dacă aveam o înfățișare oribilă, nu eram decât un țânc amărât, care scâncea prin castelul său pustiu după servitorii morți. După aceea mi-a intrat în oase o teamă îngrozitoare: că se vor întoarce să mă omoare înainte de a avea eu timp să le explic. Dar nu s-a întors nimeni.

Monstrul a tăcut puțin, apoi și-a șters nasul cu mâneca.

– Nu vreau să mă mai gândesc la lunile alea de la început, Geralt. Când îmi amintesc, încă mai tremur. Dar să revenim la subiect. Multă, foarte multă vreme, am stat în castel ca șoarecele sub mătură, fără să-mi scot nasul afară. De îndată ce apărea cineva, lucru rar de altfel, nu ieșeam, doar porunceam casei să izbească obloanele de două ori sau urlam prin garguiul de la jgheab și era, de obicei, suficient pentru ca oaspetele să zboare, lăsând în urmă un nor uriaș de praf. Asta a fost până în ziua în care, în zori, mă uit pe fereastră și ce văd? Un grăsan care taie trandafiri din tufa dragii mele mătușici. Și trebuie să-ți spun că trandafirii ăștia nu sunt de ici, de colo, ci trandafiri albaștri de Nazair, din butași aduși chiar de bunicul. M-a cuprins furia, am sărit în grădină. Când grăsanul și-a recăpătat glasul, care-i pierise când mă văzuse, a strigat că n-a vrut decât niscaiva flori pentru fiică-sa și să-i cruț viața și sănătatea. Mă gândeam de-acum să-l îngrop la poarta principală, când deodată, ca lovit de trăsnet, mi-am amintit o poveste din bătrâni, pe care Lenka, dădaca mea, mi-o spusese demult. La naiba, m-am gândit în sinea mea, din câte țineam eu minte, fetele frumoase transformă broaștele în prinți și invers și-atunci poate că… Poate c-o fi vreun sâmbure de adevăr în toată povestea, poate c-o fi vreo șansă… Am sărit pe doi stânjeni, am răcnit din toți rărunchii, încât vița-de-vie sălbatică s-a

desprins de pe zid și i-am strigat: „Fiica sau viața!“, altceva mai bun nu mi-a venit în minte. Pe negustor, căci despre un negustor era vorba, l-a bușit plânsul, apoi mi-a spus că fiica sa n-are decât opt ani. Ce, îți vine să râzi?

– Nu.

– Drept să-ți spun, nu știam ce să fac, să râd sau să plâng pentru soarta mea nenorocită. Mi s-a făcut milă de bietul negustor, nu mai suportam să-l văd tremurând, l-am invitat înăuntru, l-am omenit, iar la despărțire i-am umplut un sac cu aur și nestemate. Trebuie să-ți spun că în subsol îmi rămăseseră o mulțime de bogății de pe vremea când trăia tăticu', nu prea știam ce să fac cu ele, așa că mi-am îngăduit gestul. Negustorul s-a înseninat, mi-a mulțumit de și-a scuipat sufletul. Cu siguranță s-o fi lăudat el pe undeva cu aventura sa, căci n-au trecut nici două luni că a și venit alt negustor. Pregătit cu un sac mare. Și cu fiică-sa. Mare și ea.

Nivellen și-a întins picioarele pe sub masă, făcând scaunul să scârțâie.

– M-am înțeles cu negustorul în doi timpi și trei mișcări, a continuat. Am stabilit că mi-o lasă pentru un an. A trebuit să-l ajut să-și pună sacul pe catâr, singur n-ar fi fost în stare să-l ridice.

– Și fata?

– La început o apucau convulsiile de câte ori mă vedea, era obsedată c-o s-o mănânc. Dar după o lună mâncam deja la aceeași masă, pălăvrăgeam și ne plimbam îndelung. Dar, deși era drăguță și plină de viață, mi se încurca limba când discutam cu ea. Vezi tu, Geralt, mereu am fost timid cu fetele, mereu m-am purtat ca un caraghios, chiar și cu fetele de la grajd, care aveau bălegar până peste urechi, în vreme ce băieții le învârteau pe degete. Până și ele își băteau joc de mine. Ce să mai spun, cu botul ăsta al meu, n-am fost în stare nici măcar să-i explic de ce am plătit cu prisosință pentru un an din viața ei. Anul a trecut cu greu, ca zilele de post, până într-o bună zi când a apărut negustorul și a luat-o. Atunci, resemnat, m-am închis în casă și pentru câteva luni n-am luat în seamă niciun vizitator venit cu fiicele sale pe-aici. Dar, după anul petrecut în compania fetei am realizat cât de greu este atunci când n-ai în fața cui să-ți deschizi gura. Monstrul a scos un sunet care ar fi trebuit să fie un oftat, dar a sunat ca un sughiț. Următoarea, a reluat după un răstimp, se numea Fenne. Micuță, isteață și vioaie, era ca un șoricel. Nu-i era deloc frică de mine. Într-o bună zi, chiar de aniversarea

majoratului meu, am băut noi ce-am băut hidromel și… hei, hei. Imediat după aceea am sărit din pat și ață la oglindă. Recunosc, am fost dezamăgit și deprimat. Moaca-mi era aceeași, poate că o țâră aveam un aer mai bleg. Și se spune că în basme se află înțelepciunea norodului! Un rahat e înțelepciunea asta, Geralt. În fine, Fenne făcea tot posibilul ca să uit de griji. N-ai idee ce fată veselă era, îți spun. Știi ce i-a trecut prin cap? Să-i speriem împreună pe musafirii nepoftiți. Încearcă să-ți imaginezi: cineva intră în curte, se uită roată-mprejur și se trezește din senin cu mine râcnind în patru labe peste el, iar Fenne, complet goală, sare în spinarea mea și sună din cornul de vânătoare al bunicului!

Nivellen se zguduia de râs, dezvelindu-și colții albi, lucioși.

– Fenne, a continuat el, a stat la mine un an, apoi s-a întors la ai săi cu zestre din belșug. Avea de gând să se căsătorească cu proprietarul unei taverne, un văduv.

– Spune mai departe, Nivellen. Hai, că devine palpitant.

– Ce spui tu? l-a întrebat monstrul, scărpinându-se cu scrâșnete după ureche. Ei bine, bine. Următoarea, Primula, era fiica unui cavaler scăpătat. Când a sosit, cavalerul avea o mârțoagă bătrână și o cuirasă ruginită și nemaipomenit de lungă.

Era din cale-afară de scârbos, îți spun, Geralt, ca un morman de bălegar, și puțea de te trăsnea. Primula, puteam să bag mâna-n foc, fusese concepută când el era plecat la război, pentru că era destul de frumoasă. Nici ea nu se temea de mine, ceea ce nu era de mirare pentru că, în comparație cu taică-său, puteam părea destul de plăcut. După cum aveam să-mi dau seama, n-avea un temperament meschin, dar nici eu, chiar dacă aveam o încredere sporită în mine, nu m-am culcat pe lauri. După două săptămâni eram în relații foarte intime, în timpul cărora îi plăcea să mă tragă de urechi și să-mi strige: „Mușcă-mă, animalule!“, „Rupe-mă, bestie!“, și tot felul de idioțenii de genul ăsta. În pauze fugeam la oglindă, dar închipuie-ți, Geralt, mă uitam din ce în ce mai îngrijorat. Tânjeam din ce în ce mai puțin după forma mea pipernicită de odinioară. Vezi tu, Geralt, înainte eram neglijent, acum eram un flăcău în toată puterea. Înainte mă îmbolnăveam întruna, tușeam și-mi curgeau mucii, iar acum nu se mai lega nimic rău de mine. Iar dinții? Nu m-ai crede dacă ți-aș spune ce dinți stricați aveam! Și acum? Aș putea să mușc piciorul unui scaun. Vrei să-ți arăt cum mușc piciorul scaunului?

– Nu, nu vreau.

– Poate că-i mai bine, și-a căscat fălcile monstrul. Pe fete le distra mult asta, de aceea au rămas atât de puține scaune întregi prin casă.

Nivellen a căscat, iar limba i s-a rulat ca o trompetă.

– M-a cam obosit această discuție, Geralt. Pe scurt, au mai fost două după aceea, Ilka și Venimira. Totul a decurs în același mod, să mori de plictiseală și nimic altceva. Mai întâi un amestec de teamă și de rezervă, apoi legături de simpatie, consolidate prin suvenire mici, dar scumpe, apoi „Mușcă-mă, mănâncă-mă cu totul", apoi întoarcerea tatălui, un rămas-bun tandru și micșorarea din ce în ce mai vizibilă a tezaurului. M-am hotărât să iau o pauză mai lungă de singurătate. Desigur, încetasem de mult să sper că sărutul unei fecioare mi-ar putea schimba înfățișarea. Și mă împăcasem cu ideea. Pe măsură ce se scurgea timpul, ajungeam la concluzia că e bine așa cum este și că nu e nevoie de niciun fel de modificări.

– Niciun fel, Nivellen?

– Știi bine și tu. Ți-am spus, în primul rând contează sănătatea de fier legată de aspectul meu. În al doilea rând, alteritatea mea acționează asupra fetelor ca un afrodiziac. Nu râde! Sunt mai mult ca sigur că, dac-aș fi om, mi-ar lua mult până să obțin favorurile uneia ca Venimira, de exemplu, care era o domnișoară bine făcută. Mă gândesc că nici nu s-ar fi sinchisit de unul precum cel din portret. Și în al treilea rând este vorba despre siguranță. Tăticu' avea mulți dușmani, iar unii au supraviețuit. Cei pe care i-a trimis pe lumea cealaltă gașca sub comanda mea jalnică aveau rude. În subsol este o grămadă de aur. Dacă nu i-aș fi înspăimântat, s-ar fi trezit unii să râvnească la el. Până și sătenii înarmați cu furci s-ar fi încumetat.

– Pari destul de sigur, a spus Geralt, jucându-se cu ulcica goală, că în forma ta actuală n-ai pricinuit nimănui niciun rău. Vreunui tată, vreunei fiice. Vreunei rude sau vreunui logodnic. Nu-i așa, Nivellen?

– Haide, las-o baltă, Geralt, s-a încruntat monstrul. Ce vrei să zici? Părinții nu-și încăpeau în piele de bucurie, ți-am spus, i-am răsplătit cu vârf și îndesat. Iar fiicele? De le-ai fi văzut când au ajuns aici, în rochii aspre de lână, cu mâinile distruse de leșie, cocoșate de la căratul cobilițelor. Primul încă mai avea după două săptămâni de la sosire urme de curea aplicate pe spate și pe coapse de tatăl ei, cavalerul. La mine trăiau ca prințesele, nu puneau mâna decât pe evantai, nici măcar nu știau unde este bucătăria. Le îmbrăcam din cap până-n picioare și le umpleam de giuvaiere. Le puneam la

dispoziție apă caldă la comandă în baia de cositor, pe care tăticu' o furase de la Assengard pentru mămica. Îți poți închipui? Baie de cositor! Puțini conți, da' ce spun eu, puțini regi aveau baie de cositor în palatele lor. Pentru ele, aceasta era o casă de vis, Geralt. În ceea ce privește patul, atunci… La naiba, virtutea este în prezent mai rară decât dragonul de stâncă. Și n-am constrâns-o pe niciuna, Geralt.

– Dar bănuiai că cineva m-a plătit pentru tine. Cine m-ar fi putut plăti?

– Un nemernic, care și-a dorit ce-a mai rămas în subsolul meu și n-are fiice, a declarat cu emfază Nivellen. Lăcomia umană nu cunoaște limite.

– Și nimeni altcineva?

– Și nimeni altcineva.

Au tăcut amândoi, cu ochii la pâlpâirile nervoase ale flăcărilor lumânărilor.

– Nivellen, a spus deodată vânătorul. Ești singur acum?

– Vânătorule, i-a răspuns Monstrul după un moment de ezitare. Cred că în mod normal ar trebui să te dojenesc acum pentru cuvintele obscene, să te iau de gât și să te arunc pe trepte. Știi de ce? Pentru că mă iei drept un idiot. De la început am văzut cum ești numai urechi și nu-ți dezlipești ochii de la ușă. Știi bine că nu locuiesc singur. Am dreptate?

– Ai. Iartă-mă.

– Du-te naibii cu iertarea ta. Ai văzut-o?

– Da. În pădure, pe lângă poartă. Acesta este motivul pentru care negustorii și fiicele lor de la o vreme-ncoace pleacă de-aici cu mâinile goale?

– Prin urmare, știi și despre asta? Da, acesta este motivul.

– Lasă-mă să te întreb…

– Nu, nu te las.

S-a așternut din nou tăcerea.

– Ei bine, facă-se voia ta, a zis în cele din urmă vânătorul, ridicându-se în picioare. Mulțumesc pentru ospitalitate, gazdă. Este timpul să-mi văd de drumul meu.

– Că bine zici, Nivellen s-a ridicat și el. Din anumite motive, nu-ți pot oferi cazare în castel, și nu te sfătuiesc nici să-ți petreci noaptea în pădure. Având în vedere că tărâmul este pustiu, noaptea este primejdios pe-aici. Ar trebui să-ți reiei drumul înainte de asfințit.

– O să țin cont de asta, Nivellen. Ești sigur că n-ai nevoie de

ajutorul meu?

Monstrul l-a privit chiorâș.

– Și ești sigur că m-ai putea ajuta? C-ai izbuti să mă dezlegi de farmece?

– Nu numai la asta m-am referit.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Deși… Cred că mi-ai răspuns de fapt. N-ai izbuti.

Geralt l-a privit drept în ochi.

– Ai avut ghinion atunci, i-a spus. Dintre toate templele din Gelibol și Valea Nimnar a trebuit să-l alegeți pe Coram Agh Tera, închinat Păianjenului cu Cap de Leu. Pentru a îndepărta blestemul aruncat de preoteasa de la Coram Agh Tera, sunt necesare cunoștințe și capacități de care eu nu dispun.

– Atunci, cine le deține?

– Da' ce-ți pasă? Ai spus că este bine așa cum este.

– Da, așa cum este. Dar nu așa cum ar putea fi. Mi-e teamă că…

– De ce ți-e frică?

Monstrul s-a oprit în cadrul ușii, apoi s-a întors.

– M-am săturat de întrebările tale, vânătorule, pe care mi le pui întruna în loc să-mi răspunzi la ale mele. Se pare că trebuie să fii întrebat într-un anume fel. Ascultă, de ceva timp am niște vise urâte. Poate cuvântul „monstruoase" ar fi mai corect. Aș fi îndreptățit să mă tem? Pe scurt, te rog.

– Nu ți s-a întâmplat niciodată să te trezești după un astfel de vis cu picioarele murdare de noroi? Cu ace de pin în așternut?

– Nu.

– Și nici…

– Nu. Pe scurt, te rog.

– Pe bună dreptate ți-e frică.

– Poți să repari asta? Pe scurt, te rog.

– Nu.

– În fine. Haide, te conduc.

În curte, în timp ce Geralt își aranja desagii, Nivellen mângâia iapa pe bot, o bătea ușor pe grumaz. Babușca, încântată de alintătură, și-a plecat capul.

– Animalele mă iubesc, s-a lăudat monstrul. Și eu le iubesc. Pisica mea, Gogoșica, deși a fugit de mine la început, s-a întors la mine. Pentru o lungă perioadă de timp a fost singura ființă vie care m-a

însoțit în necazul meu. Și Vereena, de asemenea…

A făcut o pauză, și-a răsucit fălcile. Geralt i-a zâmbit.

– De asemenea, iubește pisicile?

– Păsările, a rânjit Nivellen. M-am dat de gol, la dracu'. Asta e. Nu este a nu știu câta fiică de negustor și nici a nu știu câta încercare de a căuta un sâmbure de adevăr în vechile basme. Este ceva serios. Ne iubim. Dacă râzi, îți rup botul.

Geralt nu a râs.

– Vereena asta a ta, a spus el, este probabil o rusalie. Știai asta?

– Am bănuit eu ceva. Suplă. Brunetă. Rareori vorbește, într-o limbă pe care n-o înțeleg. Nu mănâncă hrană omenească. Dispare cu zilele în pădure, apoi se întoarce. Este tipic rusaliilor?

– Mai mult sau mai puțin, și-a ajustat vânătorul cureaua. Te gândești, de bună seamă, că nu s-ar mai întoarce la tine în cazul în care ai deveni om?

– Sunt sigur de asta. Știi bine că rusaliile se tem de oameni. Puțini le-au văzut de aproape. Și eu, și Vereena… Ah, la naiba. Cu bine, Geralt.

– Cu bine, Nivellen.

Vânătorul și-a îmboldit iapa cu călcâiul, apoi s-a îndreptat spre poartă. Monstrul se târâia alături de el.

– Geralt?

– Te ascult.

– Nu sunt chiar așa de prost cum îți închipui. Ai venit pe urmele ultimului negustor care a fost aici. I s-a întâmplat ceva cuiva?

– Da.

– Ultimul a fost la mine acum trei zile. Cu fiică-sa, nu cea mai frumoasă, de altminteri. Am poruncit casei să-și închidă toate ușile și obloanele, n-am dat niciun semn de viață. S-au învârtit prin curte și au plecat. Fata a rupt un trandafir din tufa mătușicii și și l-a prins la rochie. Caută-i în altă parte. Dar ai grijă, împrejurimile sunt urâte. Ți-am spus că pădurea pe timp de noapte nu este cel mai sigur loc. Se aud și se văd lucruri rele.

– Mulțumesc, Nivellen. N-o să te uit. Cine știe, poate voi găsi pe cineva care…

– Poate că da. Sau poate că nu. Asta e problema mea, Geralt, viața mea și pedeapsa mea. Am învățat să-mi suport situația, m-am obișnuit cu ea. Iar dac-o să se înrăutățească, o să mă obișnuiesc iar. Și dac-o să se înrăutățească și mai rău, nu căuta pe nimeni, vino aici

și termină treaba. Așa, ca vânătorii de monștri. Cu bine, Geralt.

Nivellen s-a întors și s-a îndreptat vioi spre castel fără să se uite deloc înapoi.

III

Împrejurimile erau părăsite, sălbatice, amenințător de ostile. Geralt n-a ajuns la drum înainte de amurg, n-a vrut să ocolească, s-a dus pe de-a dreptul, prin pădure. Și-a petrecut noaptea pe culmea defrișată a unui deal înalt, cu sabia în poală, la un foc mic, în care din când în când arunca buchețele de aconit. La miezul nopții a văzut departe, în vale, lumina unui foc, a auzit urlete și cântece demente, precum și ceva care nu puteau fi decât țipetele unei femei torturate. S-a dus într-acolo, abia se însera, dar n-a găsit decât o poiană bătătorită și oase carbonizate în cenușa caldă încă. Ceva care stătea în coroana unui stejar uriaș țipa și fluiera. Putea fi un ghul, dar putea fi, de asemenea, doar o pisică sălbatică. Vânătorul nu s-a oprit să verifice.

IV

Pe la prânz, când o ducea pe Babușcă la un izvor, iapa a nechezat strident și a făcut un pas îndărăt, rânjindu-și dinții galbeni și mușcând din mușchiuc. Geralt a calmat-o imediat cu un Semn făcut mecanic și apoi a văzut un cerc regulat format din pălăriile ciupercilor roșcate ivite de sub mușchi.

– Fac o adevărată istorie cu tine, Babușcă, i-a spus. Acesta este un cerc obișnuit făcut de o vrăjitoare. De ce faci asemenea scene?

Iapa a pufnit, întorcându-și capul spre el. Vânătorul s-a frecat pe frunte, s-a încruntat, a căzut pe gânduri. Apoi, dintr-un salt a fost în șa, a întors calul și a luat-o la galop înapoi, pe propriile urme.

– „Animalele mă iubesc", a murmurat el. Îmi pare rău, călușule. Se pare că ești mai isteț decât mine.

V

Iapa și-a ciulit urechile, a fornăit, a râcâit pământul cu potcoavele, n-a vrut să mai meargă. Geralt n-a mai liniștit-o cu Semnul, ci a sărit din șa și a aruncat frâiele peste capul calului. În spate nu mai avea vechea sabie într-o teacă din piele de șopârlă: locul ei era ocupat acum de o armă frumoasă, strălucitoare, cu garda în cruce și cu mâner subțire, bine echilibrat, terminat cu un cap sferic de metal alb.

De data aceasta, ușa micului castel nu trebuia să se deschidă pentru a-l lăsa să intre. Rămăsese deschisă de la plecarea sa.

A auzit un cântec. Nu-i înțelegea cuvintele, nici măcar n-a putut identifica limba din care proveneau. Nici nu era necesar, vânătorul îi cunoștea, îi simțea și îi înțelegea natura, esența melodiei, liniștită, penetrantă, revărsându-i în vene un val amețitor de teroare paralizantă.

Cântecul s-a oprit brusc și atunci a văzut-o. Agățată de spatele delfinului, în fântâna secată, îmbrățișa piatra acoperită de mușchi cu mâinile sale mici, atât de albe încât păreau străvezii. De sub furtuna de păr negru încâlcit îi străluceau ochii fixați pe el, imenși, larg deschiși, de culoarea antracitului.

Geralt s-a apropiat încet, cu pas lejer, elastic, descriind un semicerc de la perete până lângă tufa de trandafiri albaștri. Creatura lipită de spinarea delfinului și-a rotit spre el chipul minuscul cu o expresie de dor indescriptibil, plin de farmec, care făcea să-i fie auzită încă melodia, deși buzele-i mici, palide, strânse, nu lăsau să scape nici cel mai mic sunet.

Vânătorul s-a oprit la o distanță de zece pași. Sabia, scoasă încet din teaca neagră, îi strălucea și-i scăpăra deasupra capului.

– E din argint, a spus el. Lama este de argint.

Chipul palid n-a tresărit, ochii de antracit nu și-au schimbat expresia.

– Semeni atât de mult cu o rusalie, a continuat calm vânătorul, încât i-ai putea păcăli pe toți. Mai ales că ești o pasăre rară, brunetă. Dar caii nu se înșală niciodată. Ei îi recunosc pe cei ca tine instinctiv și infailibil. Ce ești? Cred că o rusalie sau o mară. Un vampir obișnuit nu iese la soare.

Colțurile buzelor palide i-au tresărit și i s-au ridicat ușor.

– Te-a atras Nivellen cu aspectul său, nu-i așa? Visele, despre care îmi pomenea, tu i le produceai. Îmi închipui ce fel de vise, și-l compătimesc.

Creatura nu s-a clintit.

– Îți plac păsările, a continuat vânătorul. Dar asta nu te împiedică să muști gâturile oamenilor de ambele sexe, ai? Într-adevăr, tu și Nivellen! Frumoasă pereche, n-am ce zice, un monstru și un vampir, stăpânii castelului din pădure. În curând ați putea guverna peste tot ținutul. Tu, veșnic însetată de sânge, iar el, apărătorul tău, un criminal la comandă, o unealtă oarbă. Dar, înainte de toate, el ar trebui să devină un monstru adevărat, căci nu-i de-ajuns un om cu mască de monstru.

Ochii mari și negri s-au strâns.

– Ce e cu el, bruneto? Cântai, așadar ai băut sânge. Ți-ai jucat ultima carte, ceea ce înseamnă că n-ai reușit să-i înrobești mintea. Mă înșel cumva?

Capul negru s-a mișcat ușor, aproape imperceptibil, iar colțurile gurii i s-au ridicat și mai mult. Chipul minuscul a căpătat o expresie de vampir.

– Acum, poate te consideri doamna castelului?

A dat din cap, de data aceasta mai clar.

– Ești o rusalie?

O clătinare lentă, a tăgadă, a capului i-a răspuns. S-a auzit un șuierat, care nu putea veni decât dinspre buzele palide, care zâmbeau oribil, cu toate că vânătorul n-a sesizat să se fi mișcat.

– O mară?

Tăgadă.

Vânătorul a făcut un pas îndărăt, și-a strâns puternic pumnul pe mânerul sabiei.

– Atunci, înseamnă că ești…

Colțurile gurii i s-au înălțat și mai tare, mai tare și mai tare, buzele i s-au întredeschis…

– O lamie! a strigat vânătorul îndreptându-se spre fântână.

În spatele buzelor palide străluceau colții albi și ascuțiți. Vampirul a sărit în sus, s-a arcuit înapoi ca un leopard și a urlat.

Valul răsunător l-a lovit pe vânător ca un berbec, i-a tăiat respirația, i-a strivit coastele, i-a străpuns urechile și creierul cu spini de durere. Zburând cu spatele, a reușit să-și încrucișeze încheieturile mâinilor într-un Semn de Heliotrop. Vraja a amortizat în mare măsură viteza cu care a fost izbit de perete, dar și așa a văzut negru în fața ochilor și puținul aer pe care-l mai avea i-a ieșit din plămâni cu un icnet.

În mijlocul fântânii secate, pe spatele delfinului, chiar pe locul

unde puțin mai devreme ședea fata minionă în rochia sa albă, se întindea un liliac uriaș negru, lucios, care-și desfăcea fălcile înguste, pline cu rânduri de colți albi ca niște ace. Aripile membranoase i s-au răsfirat, s-au zbătut fără zgomot, iar creatura s-a lansat în tăcere către vânător ca o săgeată trasă din arbaletă. Geralt, simțind în gură gustul feruginos de sânge, a invocat tare o vrajă, ducându-și în față mâna cu degetele rășchirate pentru a forma Semnul Quen. Liliacul a șuierat, s-a întors brusc, a urcat chițcăind în aer și imediat s-a lăsat în picaj drept spre gâtul vânătorului. Geralt a sărit într-o parte, a încercat să-l lovească, dar nu l-a nimerit. Liliacul, lin, cu grație, a dat un ocol îndoindu-și o aripă, s-a întors, l-a înconjurat și l-a atacat din nou, deschizându-și orbește botul plin de colți. Geralt a așteptat, îndreptând spre creatură sabia ținută cu ambele mâini. În ultimul moment a sărit – dar nu într-o parte, ci înainte, a lovit cu dreapta atât de iute, încât aerul a urlat. A ratat. A fost atât de năucit de eșec, că și-a pierdut din ritm, a întârziat cu o fracțiune de secundă. A simțit cum ghearele fiarei îi sfâșie obrazul și o aripă umedă catifelată îi plesnește gâtul. S-a ghemuit pe loc, și-a transferat toată greutatea pe piciorul drept și a lovit cu elan puternic în spate, dar a ratat din nou creatura, fantastic de agilă.

Liliacul a bătut din aripi, s-a înălțat, a planat spre fântână. Când ghearele curbe i s-au agățat de marginea de piatră, botul monstruos, plin de bale, se metamorfoza de-acum, dispărea, însă buzele palide care îl înlocuiau nu-i ascundeau colții criminali.

Lamia a țipat strident, și-a modulat vocea pentru a intona un cântec înspăimântător, l-a țintuit pe vânător cu ochii plini de ură și a răcnit din nou.

Impactul sonor a fost atât de puternic, încât a rupt Semnul. În ochii lui Geralt se învârteau cercuri negre și roșii, tâmplele și creștetul îi pulsau violent. Prin durerea care-i străbătea tâmplele a început să audă voci, bocete și gemete, sunete de flaut și oboi, vuiet de vânt. Pielea de pe față i s-a tumefiat și i-a încremenit. A căzut într-un genunchi și și-a bălăngănit capul.

Liliacul negru a planat în tăcere spre el, desfăcându-și fălcile colțate în zbor. Geralt, deși uluit de valul de țipete, a reacționat instinctiv. S-a desprins de la sol dintr-un salt, potrivindu-și imediat ritmul gesturilor cu viteza de mișcare a monstrului, a făcut trei pași înainte, o eschivă și o jumătate de tură, după care l-a pocnit cu ambele mâini mai repede ca gândul. Lama n-a întâmpinat nicio rezistență. Sau aproape că n-a întâmpinat. A auzit un țipăt, dar de

data aceasta era un țipăt de durere, cauzată de atingerea de argint.

Lamia, urlând, s-a metamorfozat pe spatele delfinului. Pe rochia sa albă, deasupra sânului stâng, se vedea o pată roșie sub o zgârietură, mai mică decât degetul mic. Vânătorul a scrâșnit din dinți – lovitura, care ar fi trebuit să taie-n două fiara, nu reușise decât s-o zgârie.

– Urlă, vampirule, mormăi, ștergându-și sângele de pe obraz. Răcnește până nu mai poți. Sleiește-ți toată puterea. Și apoi o să-ți tai eu căpușorul frumușel!

Tu. Ți le sleiești primul. Vrăjitorule. Te omor.

Buzele lamiei nu se mișcau, dar vânătorul îi auzea cuvintele clar, îi răsunau ca un ecou în creier, explodau, vibrau surd, de parcă ar fi fost pronunțate de sub apă.

– Rămâne de văzut, i-a răspuns el tărăgănat, îndreptându-se spre fântână aplecat în față.

Te omor. Te omor. Omor.

– Rămâne de văzut.

– Vereena!

Nivellen, cu capul plecat, strângea cu ambele mâini cadrul porții. Cu pași nesiguri s-a îndreptat spre fântână, fluturându-și nesigur labele. Gulerul cămășii îi era pătat de sânge.

– Vereena! a urlat din nou.

Lamia și-a smucit capul în direcția lui. Geralt și-a ridicat sabia gata s-o taie, a sărit spre ea, dar reacția vampirului a fost mult mai promptă decât s-a așteptat. Un țipăt ascuțit, urmat de un nou val vibrant, i-a muiat picioarele vânătorului. A căzut pe spate, răscolind cu picioarele pietrișul aleii. Lamia s-a arcuit, s-a încordat să sară, colții i-au fulgerat ca pumnalul unui asasin. Nivellen, întinzându-și labele ca un urs, a încercat s-o prindă, dar ea i-a urlat direct în față din toți rărunchii și l-a proiectat câțiva stânjeni în spate, în schelele de lângă zid, care s-au prăbușit cu un trosnet puternic, îngropându-l sub un morman de lemne.

Geralt se ridicase în picioare, a alergat în zigzag, înconjurând curtea, încercând să-i distragă lamiei atenția de la Nivellen. Vampirul, fâlfâindu-și rochia albă, a zburat drept la el, cu lejeritatea unui fluture, abia atingând pământul. Nu mai țipa acum, nu mai încerca să se metamorfozeze. Vânătorul știa că era obosită. Dar mai știa și că, chiar așa obosită, era încă extrem de periculoasă. În spatele lui Geralt, Nivellen ieșea de sub lemne urlând.

Vânătorul a sărit în stânga, a executat o morișcă scurtă cu sabia pentru a o deruta pe lamie. Aceasta a înaintat spre el – în alb și negru, alunecând înspăimântătoare. O subestimase, țipa cât o ținea gura în timp ce alerga. N-a avut timp să schițeze un Semn, a zburat îndărăt, a fost trântit în zid, iar durerea de la nivelul coloanei vertebrale i s-a propagat până în vârful degetelor, i-a paralizat brațele, i-a tăiat picioarele. A căzut în genunchi. Lamia a sărit spre el, urlând melodios.

– Vereena! a răcnit Nivellen.

S-a întors. Și apoi monstrul și-a luat avânt pentru a o înjunghia între sâni cu capătul ascuțit al unui par de trei metri. N-a țipat. A scâncit doar. Vânătorul, auzindu-i scâncetul, s-a cutremurat.

Nivellen stătea cu picioarele depărtate, strângând parul cu ambele mâini, ținând un capăt sub braț. Lamia, ca un fluture alb prins într-un ac, atârna la celălalt capăt al parului, strângându-l cu ambele mâini.

Vampirul a oftat adânc și s-a împins brusc cu toată forța în par. Geralt a văzut cum pe spate, pe rochia albă, înflorește o pată roșie, din al cărei gheizer de sânge ieșea, dezgustător și obscen, vârful cioplit. Nivellen a urlat, a făcut un pas îndărăt, apoi încă unul, apoi s-a retras iute, fără a lăsa parul din mână, târând în spate lamia străpunsă. Încă un pas îndărăt și s-a rezemat cu spatele de zidul castelului. Capătul parului, pe care îl ținea sub braț, a scrâșnit…

Lamia, cu o lentoare languroasă, și-a trecut palmele de-a lungul parului, și-a întins brațele pe toată lungimea acestuia, l-a prins ferm și s-a împins din nou în el cu toată puterea. Mai mult de un metru de lemn însângerat îi ieșea acum din spate. Avea ochii larg deschiși, capul dat pe spate. Suspinele îi erau din ce în ce mai frecvente, mai ritmate, transformându-se în horcăituri.

Geralt se ridicase, dar, fascinat de imagine, stătea încremenit. Auzea cuvintele reverberându-i surd în interiorul craniului, ca sub bolta unei temnițe reci și jilave.

Al meu. Sau al nimănui. Te iubesc. Iubesc.

Un alt suspin, înspăimântător, convulsiv, sufocat în sânge. Lamia s-a smuls, a alunecat mai jos, de-a lungul parului, și-a întins mâinile. Nivellen răcnea cu disperare, fără să dea drumul parului, străduindu-se s-o țină cât mai departe de el. În zadar. Ea a înaintat și l-a apucat de căpățână. Răcnea și mai puternic, scuturându-și capul chel. Lamia s-a apropiat din nou de par, și-a aplecat capul spre gâtul

lui Nivellen. Colții i-au scăpărat, de un alb orbitor.

Geralt a sărit. A sărit ca un arc. Fiecare gest, fiecare pas pe care îl făcea acum erau în natura lui, stăpânit la perfecție, inevitabil, mecanic și letal de sigur. Trei pași iuți. Al treilea, ca sutele de pași de până atunci, se termina pe piciorul stâng, puternic, ferm, hotărât. O răsucire de trunchi, o lovitură ascuțită, energică. S-a uitat la ochii ei. Deocamdată, nimic nu putea fi schimbat. A auzit o voce. Nimic. A strigat pentru a-i înăbuși ei cuvântul pe care-l repeta. Nu putea face nimic. A lovit.

A lovit sigur, ca de sute de ori până atunci, cu latul lamei, și imediat, menținând ritmul mișcării, a făcut al patrulea pas și o semirotație. Lama, eliberată după efectuarea semirotației, i-a alunecat pe spate strălucind, lăsând o dâră de stropi roșii. Părul negru cârlionțat se răsfira în valuri, plutea în aer, plutea, plutea, plutea…

Capul a căzut pe pietriș.

Sunt din ce în ce mai puțini monștri?

Dar eu? Eu ce sunt?

Cine plânge? Păsările?

Femeia cu cojocel alb și rochie albastră?

Trandafirul de Nazair?

Ce liniște!

Ce goliciune! Ce pustiu!

În mine.

Nivellen, chircit, scuturat de spasme și fiori, stătea rezemat de zidul castelului, în urzici, cu capul între mâini.

–Scoală-te, i-a spus vânătorul.

Tânărul chipeș, robust, livid, sprijinit de perete, și-a ridicat capul, s-a uitat în jur. Avea o privire pierdută. Și-a frecat ochii cu pumnii. Și-a examinat mâinile. Și-a pipăit fața. A gemut surd, și-a pus degetul pe buze, și l-a condus de-a lungul gingiilor. Și-a mângâiat din nou fața și a scâncit iarăși, atingându-și cele patru răni sângerânde, umflate, pe obraz. A oftat. Apoi a izbucnit în râs.

–Geralt! Cum așa? Cum e posibil așa ceva… Geralt!

–Ridică-te, Nivellen. Ridică-te și umblă. În desagi am leacuri de care avem amândoi nevoie.

–Nu mai am… nu am? Geralt? Cum așa? Vânătorul i-a dat mâna ca să se ridice, încercând să nu se uite la mâinile diafane înțepenite pe parul împlântat între sânii mici, acoperiți cu țesătura umedă și

roșie. Nivellen a gemut din nou.

– Vereena…

– Nu te uita. Haide.

Sprijinindu-se unul pe altul, au traversat curtea trecând pe lângă tufa de trandafiri albaștri. Nivellen își pipăia întruna fața cu mâna rămasă liberă.

– Nu-mi vine să cred, Geralt. După atâția ani? Cum este cu putință?

– În fiecare poveste există un sâmbure de adevăr, i-a spus blând vânătorul. Iubirea și sângele. Ambele au o putere colosală. Magii și savanții și-au sfărâmat capetele de-a lungul anilor, dar n-au aflat nimic, cu excepția faptului că…

– Spune ce, Geralt?

– Iubirea trebuie să fie adevărată.

Vocea rațiunii 3

– Sunt Falwick, conte de Moën. Iar el este cavalerul Tailles de Dorndal.

Geralt s-a înclinat nonșalant, privindu-i pe cavaleri. Ambii erau în armură și purtau mantii carmin cu emblema Ordinului Trandafirului Alb pe brațul stâng. Era puțin surprins pentru că, prin împrejurimi, din câte știa, nu exista nicio comenduire a ordinului.

Nenneke, care zâmbea aparent spontan și natural, i-a sesizat uimirea.

– Acești nobili cavaleri, a spus ea degajat, îndesându-se mai confortabil în fotoliul care aducea a tron, sunt în slujba preamăritului stăpân al acestor ținuturi, ducele de Hereward.

– Prințul, a corectat-o cu emfază Tailles, cavalerul mai tânăr, pironindu-și privirea în ochii albaștri ai preotesei, în care licărea ostilitatea. Prințul de Hereward.

– Să nu ne pierdem în detalii, a surâs Nenneke zeflemitor. Pe vremea mea titlul de prinț era acordat numai celor prin ale căror vene curgea sânge regal, dar astăzi nu mai are, se pare, cine știe ce importanță. Să revenim la prezentări și la scopul vizitei cavalerilor Trandafirului Alb în umilul meu templu. Trebuie să știi, Geralt, că acum capitulul pretinde donații de la Hereward pentru ordin, de aceea mulți cavaleri ai Trandafirului au intrat în slujba prințului. Și destul de mulți dintre ei, cum e și Tailles, aici de față, și-au depus jurământul și au îmbrăcat mantia roșie, care le stă atât de bine.

– Sunt foarte onorat, vânătorul de monștri s-a înclinat din nou, la fel de nonșalant ca prima dată.

– Mă îndoiesc, a spus preoteasa rece. Ei n-au venit aici ca să te onoreze. Dimpotrivă. Au venit cu intenția de a te scoate de aici cât mai curând cu putință. Au venit să te expulzeze, scurt și cuprinzător. Socoți că e o onoare? Eu nu. Aș zice că este o insultă.

– Nobilii cavaleri s-au obosit în zadar, după cum am auzit, Geralt și-a înălțat umerii. N-am de gând să mă stabilesc aici. Mă duc fără să fiu împins de la spate, și cât de curând.

– Imediat, l-a întrerupt Tailles. Fără zăbavă. Prințul poruncește…

– În incinta acestui templu, eu sunt cea care poruncește, i-a tăiat-o Nenneke cu un ton rece, autoritar. Pe cât posibil, mă străduiesc, de obicei, ca ordinele mele să fie în contradicție cu politica lui Hereward. În măsura în care această politică este logică și ușor de înțeles. În cazul de față este irațională, așa că nu va fi tratată mai în serios decât merită. Geralt de Rivia este oaspetele meu, domnilor. Șederea sa în templul meu îmi face plăcere. Prin urmare, Geralt de Rivia va rămâne în templul meu atât timp cât va dori el.

– Îndrăznești să i te opui prințului, femeie? a strigat Tailles, apoi și-a aruncat mantia peste umăr, scoțând la iveală, în toată splendoarea sa, cuirasa de alamă, împodobită cu caneluri. Ai curajul să pui la îndoială autoritatea puterii?

– Mai încet, a spus Nenneke mijindu-și ochii. Coboară tonul. Fii atent ce vorbești și cu cine vorbești.

– Știu cu cine vorbesc! Cavalerul a făcut un pas. Falwick, cel mai în vârstă, l-a apucat ferm de cot, strângându-l până i-a scrâșnit mănușa de zale. Tailles s-a smucit cu furie. Rostesc cuvinte care reprezintă voința prințului, stăpânul acestor meleaguri! Știi, femeie, că avem în curte doisprezece oșteni…

Nenneke și-a dus mâna la tolba atârnată la brâu și a scos un borcănel de porțelan.

– Chiar nu știu, i-a spus calm, ce-o să se întâmple dacă o să-ți vărs borcănelul ăsta peste picioare, Tailles. Poate c-o să-ți explodeze plămânii. Poate c-o să te umpli de păr. Poate și una, și alta, cine știe? Numai preamărita Melitele.

– Să nu îndrăznești să mă amenințI cu vrăjile tale, preoteaso! Oștenii noștri…

– Oștenii voștri, dacă vreunul dintre ei se atinge de-un fir de păr de-al preotesei lui Melitele, va atârna într-unul dintre salcâmii înșiruiți de-a lungul drumului spre oraș, și asta chiar înainte ca soarele să fi atins orizontul. Ei știu acest lucru foarte bine. Și tu știi,

Tailles, încetează, așadar, să te comporți ca un bădăran. Am moșit-o pe maică-ta când te-a născut, rahatul dracului, și-o să-mi pară rău pentru ea, dar nu ispiti soarta. Nu mă face să te învăț bunele maniere.

– Bine, bine, a intervenit vânătorul, sătul de cele petrecute. Se pare că modesta mea persoană a provocat un conflict serios, și nu văd niciun sens în asta. Domnule Falwick, dumneata pari mai cu capul pe umeri decât companionul tău, care, după cum văd, este copleșit de entuziasmul tinereții. Ascultă, domnule Falwick: te asigur că voi părăsi în curând ținutul, în câteva zile. Te asigur, de asemenea, că n-am avut și nu am de gând să lucrez aici, să iau comenzi și comisioane. Mă aflu aici în calitate de persoană privată, nu de vânător.

Contele Falwick l-a privit în ochi și Geralt și-a dat seama pe loc de gafa comisă. În privirea cavalerului Trandafirului Alb era o ură pură, nealterată și de nezdruncinat. Vânătorul a înțeles cu certitudine că nu ducele de Hereward era cel care-l dorea plecat, ci Falwick și ai săi.

Cavalerul s-a întors spre Nenneke, s-a aplecat cu respect și a început să-i vorbească. Vorbea calm și politicos. Vorbea logic. Dar Geralt știa că Falwick minte cum respiră.

– Venerabilă Nenneke, te rog să mă ierți, dar prințul Hereward, suveranul meu, nu-și dorește și nu va tolera pe moșiile sale prezența vânătorului Geralt din Rivia. Nu contează că Geralt din Rivia vânează monștri sau se consideră a fi o persoană privată. Prințul știe că Geralt din Rivia n-are cum să fie persoană privată. Vânătorul atrage necazurile ca magnetul pilitura de fier. Vrăjitorii se revoltă și scriu petiții, druizii chiar amenință…

– Nu văd niciun motiv pentru care Geralt din Rivia să suporte consecințele acțiunilor vrăjitorilor locali și ale druizilor, l-a întrerupt preoteasa. De când ține cont Herewardul de părerile unora sau altora?

– Să încheiem discuția, a ridicat capul Falwick. Oare nu m-am exprimat suficient de clar, venerabilă Nenneke? Voi spune cât se poate de clar și răspicat, prin urmare, nici prințul Hereward, nici capitulul ordinului nu doresc să-l mai tolereze nicio zi în Ellander pe Geralt din Rivia, bine-cunoscut ca Măcelarul de Blaviken.

– Aici nu este Ellander! Preoteasa s-a ridicat din fotoliu. Aici este templul lui Melitele! Iar eu, Nenneke, marea preoteasă, nu doresc să

mai tolerez nicio clipă prezența dumneavoastră în incinta templului, domnilor!

– Domnule Falwick, i-a spus încet vânătorul. Ascultă vocea rațiunii. Nu vreau să am necazuri, și nici vouă, mă gândesc, nu vă arde de ele. O să părăsesc ținutul în cel mult trei zile. Nu, Nenneke, taci, te rog. Oricum era timpul să-mi văd de drumul meu. Trei zile, domnule conte. Nu-ți cer mai mult.

– Și bine faci că nu ceri, i-a spus preoteasa, înainte de a reacționa Falwick. Ați auzit, băieți? Vânătorul mai rămâne aici timp de trei zile, pentru că așa are el chef. Iar eu, preoteasă a Marii Melitele, îi voi oferi ospitalitate aceste trei zile, deoarece așa am eu chef. Repetați-i aceste cuvinte lui Hereward. Nu, nu lui Hereward. Repetați-i soției sale, distinsei Ermella, precizându-i că, în cazul în care aceasta nu dorește întreruperea furnizării de afrodiziace de la farmacia mea, ar fi de preferat să-l calmeze pe duce. Să-i mai potolească starea de spirit și capriciile care aduc din ce în ce mai mult cu simptomele de imbecilitate.

– Destul!, a strigat Tailles cu o voce spartă într-un falset. N-am de gând să mai ascult insultele unei șarlatance la adresa stăpânului meu și a soției sale! N-o să închid ochii la un astfel de ultraj! Va guverna de-acum Ordinul Trandafirului Alb, gata cu ignoranța și superstițiile! Iar eu, cavalerul Trandafirului Alb…

– Ascultă, mucosule, l-a întrerupt Geralt, zâmbind malițios. Ține-ți limba aia cam slobodă-n gură. Vorbești cu o femeie, care ar trebui să fie tratată cu respect. Mai ales de către un cavaler al Trandafirului Alb. Este adevărat că pentru a deveni cavaler al acestui ordin în ziua de azi este suficient să verși în vistieria capitulului o mie de coroane novigradiene, ceea ce face, prin urmare, să fie plin de fii de cămătari și croitori, dar, probabil, măcar unele maniere au supraviețuit. Sau poate mă înșel?

Tailles a pălit și s-a dat la o parte.

– Domnule Falwick, a spus Geralt, menținându-și zâmbetul. Dacă-și scoate sabia mucosul ăsta, i-o iau și-l bat cu ea la fund. Și pe urmă îl agăț cu ea de ușă.

Tailles și-a tras, cu mâinile tremurânde, o mănușă de fier de la centură și a trântit-o cu un zdrăngănit pe podea, chiar între picioarele vânătorului.

– O să spăl cu sângele tău insulta adresată ordinului, mutantule! a strigat. Să ieșim afară, pe pământ bătătorit! Ieși în curte!

– Vezi că ți-a căzut ceva, fiule, i-a spus calm Nenneke. Ridică-l, așadar, căci aruncarea gunoiului este interzisă, aici este un templu. Falwick, ia-l pe neghiobul ăsta de-aici, pentru că altfel se va întâmpla o nenorocire. Știi ce trebuie să-i spui lui Hereward. De altfel, o să-i scriu o scrisoare, căci nu-mi păreți mesageri demni de încredere. Hai, luați-vă tălpășița! Găsiți voi ieșirea și singuri, nu-i așa?

Falwick, ținându-l în strânsoarea de fier pe furiosul Tailles, a făcut o plecăciune în fața lui Nenneke, zăngănindu-și armura. Apoi s-a uitat insistent în ochii vânătorului. Acesta nu i-a zâmbit. Cavalerul și-a aruncat pe umeri mantia purpurie.

– Aceasta n-a fost ultima noastră vizită, venerabilă Nenneke, i-a spus el. Vom reveni.

– De-asta mi-era și frică, i-a spus preoteasa rece. Neplăcerea e de partea mea.

Răul cel mai mic

I

Ca de obicei, le-a atras mai întâi atenția pisicilor și copiilor. Un motan tigrat, care dormea pe o stivă de lemne încinsă de soare, s-a scuturat, și-a ridicat capul rotund, și-a lăsat pe spate urechile, a pufnit și a fugit în urzici. Un copil de trei ani, Dragomir, fiul pescarului Trigli, care în pragul colibei se chinuia să-și curețe cămășuța zdrențuită, țipa cu ochii în lacrimi la călărețul care trecea.

Vânătorul călărea agale, fără să se sinchisească să depășească carul cu fân care bloca drumul. În spatele lui tropăia un măgar împovărat peste măsură, care-și întindea grumazul și trăgea la fiecare pas de funia legată de mânerul de la șa. În afară de desagii obișnuiți, căra pe spinare o namilă înfășurată într-o cuvertură. Fundul sur îi era acoperit de dâre negre de sânge uscat.

În cele din urmă, carul cu fân a cârmit-o pe o uliță laterală care ducea la hambar și la debarcaderul dinspre care adiau briza, dar și mirosul de catran și urină de vite. Geralt și-a grăbit calul. N-a luat în seamă strigătul surd al zarzavagiului cu ochii holbați la laba osoasă, cu gheare proeminente, ieșită de sub cuvertură, care tresălta în ritmul pașilor măgarului. N-a dat atenție nici cortegiului tot mai mare din urma sa, care fremăta de emoție.

În fața casei primarului, ca de obicei, era o puzderie de căruțe. Geralt a sărit din șa, și-a îndreptat sabia în spate, a legat frâul de un țăruș. Puhoiul care îl urmase a format un semicerc în jurul măgarului.

Țipetele primarului puteau fi auzite de la poartă.

– Nu e voie, am spus! Nu-i voie, la naiba! Nu pricepi omenește, ticălosule?

Geralt a intrat. În fața primarului stătea un țăran mic și îndesat, roșu de furie, ținând de gât un gâscan care se zbătea.

– Ce… Pe toți zeii! Tu ești, Geralt? Ori mă înșală vederea? și se răsti din nou spre țăran: Ia-l de-aici, nerușinatule! Ești surd?

– Mi-o zâs, a bâiguit țăranul uitându-se cruciș la gâscan, că tre' s-aduc ceva lu' primarele nost' că dacî nu…

– Cine a spus asta? a urlat la el primarul. Cine? Că ce, că eu primesc plocoane? Nici nu vreau s-aud de-așa ceva! Spală putina mai iute! Salut, Geralt.

– Bună, Caldemeyn.

Primarul, strângându-i mâna vânătorului, îl bătu pe umăr cu cealaltă.

– Să tot fie vreo doi ani de când n-ai mai călcat pe-aici, Geralt. Așa-i? E drept că nu prea faci tu mulți purici într-un loc. Pe unde-ai mai umblat? La naiba, da' cum stăm noi așa? Hei, careva să ne-aducă o bere! Stai jos, Geralt, stai jos. La noi e mare tămbălău, căci mâine vine bâlciul. Ce mai faci, ia spune!

– Mai târziu. Să ieșim deocamdată.

Afară, gloata aproape că se dublase, dar spațiul liber din jurul măgarului nu se micșorase. Geralt a dat la o parte cuvertura. Mulțimea a țipat de uimire și s-a dat înapoi. Caldemeyn a rămas cu gura căscată.

– Pe toți zeii, Geralt! Ce este aceasta?

– O kikimoră. Nu-mi dați o răsplată pentru ea, domnule primar?

Caldemeyn s-a mutat de pe un picior pe altul, s-a uitat la creatura răschirată ca un păianjen, acoperită cu o crustă neagră, cu un ochi sticlos cu pupila îngustată și cu colți ascuțiți iviți dintre fălcile însângerate.

– Unde… De unde…

– De la dig, la patru kilometri distanță de oraș. Din mlaștină. Caldemeyn, acolo au murit oameni. Copii.

– Da, ai dreptate. Dar nimeni nu… Cine s-ar fi gândit… Hei, oameni buni, duceți-vă la casele voastre sau la câmp! Aici nu-i circ! Acoper-o, Geralt. Să nu tragă mușterele la ea.

În sală, primarul, fără să scoată un cuvânt, a gâlgâit o ulcică de bere, nedezlipind-o de la gură. A oftat adânc, s-a smârcâit.

– Nu există nicio răsplată, a spus el posomorât. Nimeni nu și-ar fi putut închipui vreodată că ar putea viețui ceva de genul ăsta în sărăturile mlăștinoase. E drept că niscaiva oameni au dispărut pe-acolo, dar… Nu mulți se încumetă pe la dig. Oare cum de-ai ajuns pe-acolo? De ce n-ai luat-o pe drumul principal?

– Pe drumurile principale nu mi-e ușor să-mi câștig pâinea, Caldemeyn.

– Am uitat, și-a stăpânit primarul un râgâit umflându-și obrajii. Și ce liniștite erau meleagurile astea. Până și elfii nu se pișau decât rareori în laptele muierilor. Și iaca-ți iese-n cale o kociomoră de-asta când te-aștepți mai puțin. S-ar cădea să-ți mulțumesc. Cât despre plată, n-am cum să-ți dau. N-am de unde.

– Păcat. Mi-ar prinde bine niște galbeni ca să mă descurc în iarnă. Vânătorul a sorbit din bere și și-a șters spuma de la gură. Mă gândesc să mă duc la Yspaden, dar nu știu dacă am cum s-ajung înainte ca zăpezile să astupe drumurile. Aș putea rămâne într-unul din cătunele aflate de-a lungul drumului spre Luton.

– Stai mult în Blaviken?

– Puțin. N-am timp de zăbavă. Iarna se apropie.

– Unde stai? Poate la mine? Avem o odaie liberă în pod, de ce să te jupoaie bandiții ăștia de hangii? Mai stăm de vorbă, îmi povestești ce se mai întâmplă prin lumea asta largă.

– Cu plăcere. Dar ce-o să spună Libusha ta? Ultima dată când am fost, am băgat de seamă că nu mă prea are la inimă.

– În casă la mine muierea n-are niciun cuvânt de spus. Dar, între noi fie vorba, să nu mai faci ce-ai făcut ultima oară în timpul cinei.

– Te referi la furculița pe care-am înfipt-o în șobolan?

– Nu. Mă refer la faptul c-ai atins-o și mai era și întuneric.

– M-am gândit că ar fi amuzant.

– A fost. Dar nu și pentru Libusha. Ascultă, dar chestia asta… care e numele ei… Kiki…

– Kikimoră.

– Îți mai trebuie?

– La ce? Dacă tot nu există nicio răsplată, putem s-o aruncăm la gunoi.

– Nu-i rea ideea. Hei, Karelka, Borg, Carăpietre! Care-i pe-aici?

A intrat un gardian cu o halebardă la umăr.

– Carăpietre, i-a spus Caldemeyn. Ia pe cineva să te ajute și du

scârboșenia înfășurată în cuvertură de pe măgar în spatele conacului și îngropați-o în gunoi. Ai priceput?

– Cum ți-e porunca, domnule. Dar… Domnule primar…

– Ce-i?

– Poate că înainte de-a îngropa spurcăciunea…

– Ei, ce?

– Am face bine să i-o arătăm Maestrului Irion. Poate că i-ar fi de folos la ceva.

Caldemeyn și-a tras una peste frunte cu palma deschisă.

– Că bine te-ai gândit, Carăpietre. Ascultă, Geralt, poate că vrăjitorul nostru o să-ți dea ceva pentru hoitul ăsta. Pescarii îi aduc ba câte-un pește ciudat, ba caracatițe și heringi, și câștigă câte ceva de pe urma lor. Hai, să mergem la el în turn.

– Ați tocmit un vrăjitor? Permanent sau ocazional?

– Permanent. Maestrul Irion. Locuiește în Blaviken de-un an. Vrăjitor puternic, Geralt, se vede de la o poștă.

– Mă îndoiesc că un vrăjitor puternic o să-mi dea ceva pentru kikimoră, s-a bosumflat Geralt. Din câte știu eu, nu li-i de folos la prepararea poțiunilor. Poate că Irion ăsta al dumneavoastră n-o să-mi dea nimic altceva decât vorbe grele. Vrăjitorii și vânătorii de monștri nu prea se au la inimă unii pe alții.

– N-am auzit să fi fost cineva batjocorit de Maestrul Irion. Nu pot să pun rămășag că te va plăti, dar nu strică să încerci. Prin mlaștini pot să mai fie multe kikimore de-astea, și apoi ce? N-are decât vrăjitorul să se uite la creatură și, dacă e cazul, să arunce farmece sau ce-o vrea el asupra mlaștinii.

Vânătorul s-a gândit o clipă.

– Unu – zero pentru tine, Caldemeyn. Ei bine, riscăm o întâlnire cu Maestrul Irion. Mergem?

– Haide. Carăpietre, alungă țâncii și trage măgarul de funie. Unde mi-e pălăria?

II

Turnul, construit din blocuri de granit șlefuite, încoronat cu creneluri zimțate, arăta impresionant, dominând falnic acoperișurile zdrobite ale caselor și stuful muced al colibelor.

– L-a renovat, după cum văd, a spus Geralt. Prin vrăji sau v-a pus la muncă?

– Prin vrăji, în cea mai mare parte.

– Cum e acest Irion al tău?

– Decent. Îi ajută pe oameni. Dar e un singuratic, ursuz. Nu iese mai deloc din turn.

Pe ușa ornamentată cu o rozetă incrustată din lemn de culoare deschisă atârna un ciocan uriaș sub forma unui cap de pește plat cu ochii bulbucați și cu un inel de alamă în gura dințată. Caldemeyn, în mod evident familiarizat cu funcționarea mecanismului, s-a apropiat, și-a dres glasul și a recitat:

– Primarul Caldemeyn, venit cu treabă, îl salută pe Maestrul Irion. Îl salută așijderea, venit cu aceeași treabă, Geralt din Rivia, vânător de monștri.

Pentru un răstimp destul de lung nu s-a întâmplat nimic, dar în cele din urmă capul de pește și-a căscat maxilarul dințos și a suflat un norișor de abur.

– Maestrul Irion nu primește pe nimeni. Vedeți-vă de drum, oameni buni.

Caldemeyn s-a legănat de pe un picior pe altul, apoi s-a uitat la Geralt. Vânătorul a ridicat din umeri. Carăpietre, concentrat și grav, se scobea în nas.

– Maestrul Irion nu primește, a repetat metalic inelul. Vedeți-vă de drum, oameni bu…

– Eu nu sunt un om bun, l-a întrerupt ferm Geralt. Sunt un vânător de monștri. Pe măgar am o kikimoră pe care am omorât-o foarte aproape de oraș. Este de datoria fiecărui vrăjitor rezident să vegheze la siguranța ținutului. Maestrul Irion nu trebuie să-mi facă onoarea de a mă primi și de a sta de vorbă cu mine, dacă asta îi este voința. Dar trebuie să examineze creatura și să tragă niscaiva concluzii. Carăpietre, dă jos kikimora și arunco-n fața porții.

– Geralt, i-a spus încet primarul. Tu o să pleci, dar eu o să rămân aici…

– Haide, Caldemeyn. Carăpietre, scoate-ți degetul din nas și fă ce ți-am poruncit.

– Stai, s-a auzit dinspre inelul metalic o cu totul altă voce. Geralt, chiar tu ești?

Vânătorul a suduit printre dinți.

– Îmi pierd răbdarea. Da, chiar eu sunt. Și ce-i cu asta?

– Vino mai aproape de ușă, a spus inelul, pufăind norișori de abur. Singur. Îți deschid.

– Și kikimora?

– Las-o-ncolo. Cu tine vreau să vorbesc, Geralt. Numai cu tine. Iartă-mă, primarule.

– Nu-i nimic, Maestre Irion, și-a fluturat mâna Caldemeyn. Să trăiești, Geralt! Ne vedem mai târziu. Carăpietre! Aruncă monstrul la gunoi!

– Am înțeles.

Vânătorul s-a apropiat de poarta incrustată care s-a întredeschis foarte puțin, doar cât să se strecoare înăuntru. Apoi s-a trântit imediat în spatele lui, lăsându-l în beznă.

– Hei! a strigat fără să-și ascundă furia.

– Tu, s-a auzit o voce ciudat de familiară.

Uluirea a fost atât de puternică, încât vânătorul s-a clătinat și a ridicat mâna, căutând un punct de sprijin. Dar n-a găsit.

Grădina era invadată de flori albe și roz, mirosea a ploaie. Cerul era străbătut de un curcubeu, care se întindea de la coroanele copacilor până la un lanț muntos albastru îndepărtat. Căsuța din mijlocul grădinii, măruntă, modestă, era înecată în nalbe. Geralt s-a uitat la picioare și și-a dat seama că era în cimbru până la genunchi.

– Ei bine, vino-ncoace, Geralt, a spus vocea. Sunt în fața casei.

Vânătorul a intrat în grădină, printre copaci. Sesizând o mișcare în stânga sa, a privit într-acolo. O fată cu părul blond, complet goală, mergea de-a lungul unui șir de arbuști, ducând un paner plin cu mere. Vânătorul și-a promis solemn să nu se mai mire.

– Iată-te, în cele din urmă. Bun venit, vânătorule.

– Stregobor! a spus uluit Geralt.

Vânătorul întâlnise la viața lui tâlhari care păreau consilieri locali, consilieri locali care păreau cerșetori, prostituate care păreau prințese, prințese care arătau ca niște vaci, și regi care arătau ca tâlharii.

Dar Stregobor arăta întotdeauna așa cum, în conformitate cu toate reglementările și percepțiile, ar fi trebuit să arate un vrăjitor. Era înalt, subțire, cocoșat, avea sprâncenele stufoase, cărunte, și nasul lung, acvilin. Pentru a completa tabloul, purta o robă neagră, lungă, amplă, cu mâneci excesiv de largi, și ținea în mână un sceptru lung cu un glob de cristal în vârf. Niciunul dintre vrăjitorii cunoscuți de Geralt nu semăna cu Stregobor. Și mai ciudat era că Stregobor era un

vrăjitor autentic.

S-au așezat în veranda înconjurată de nalbe, pe fotolii de răchită, la o măsuță cu blat din marmură albă. Blonda goală cu panerul de mere s-a apropiat, a zâmbit, s-a răsucit pe călcâie și s-a întors în grădină, legănându-și șoldurile.

– Este tot o iluzie? a întrebat Geralt, urmărindu-i legănarea.

– Sigur. Ca tot ce e aici. Dar este, dragul meu, o iluzie de primă clasă. Florile au parfum, poți să mănânci merele, albinele te pot înțepa, iar pe ea – vrăjitorul a arătat spre blondă – poți s-o…

– Poate mai târziu.

– Corect. Ce vânt te-aduce pe-aici, Geralt? Continui să te străduiești să omori pentru bani exemplarele unei specii pe cale de dispariție? Cât ți-au dat pentru kikimoră? Probabil nimic, altminteri nu veneai la mine. Și când te gândești că sunt oameni care nu cred în predestinare. Poate știai despre mine. Știai?

– Nu știam. Acesta este ultimul loc unde mă așteptam să te văd. Dacă nu mă-nșală memoria, odinioară sălășluiai în Kovir, într-un turn ca ăsta.

– Multe s-au schimbat de-atunci.

– Chiar și numele tău. Se pare că acum ești Maestrul Irion.

– Așa se numea făuritorul turnului care s-a stins din viață acum două sute de ani. M-am gândit că ar trebui să-i aduc un omagiu pentru adăpostul oferit. Sunt doar rezident aici. Majoritatea localnicilor își duc zilele de pe urma mării, și, după cum știi, specialitatea mea, pe lângă iluzionism, este vremea. Uneori opresc furtuna, alteori o provoc, iar câteodată fac să sufle vântul de vest mai aproape de țărm ca să aducă bancuri de merlucius și cod. Se poate trăi. Adică, a adăugat el încruntat, s-ar putea trăi.

– De ce „s-ar putea trăi"? Și de ce ți-ai schimbat numele, mă rog?

– Destinul are multe fețe. Dacă al meu este frumos la suprafață, înăuntru este oribil. Și-a întins spre el ghearele însetate de sânge…

– Nu te-ai schimbat deloc, Stregobor, Geralt a făcut o grimasă. Trăncănești verzi și uscate, dar ai un aer inteligent și plin de importanță. Nu poți vorbi normal?

– Ba da, a oftat vrăjitorul. Dacă-ți face plăcere, pot. M-am refugiat aici din calea unei creaturi monstruoase care mi-a pus gând rău. Fuga nu mi-a servit la nimic, căci a dat iar de mine. După toate probabilitățile, va încerca să mă omoare mâine sau, cel mai târziu, poimâine.

– Aha, a spus vânătorul tranșant. Acum înțeleg.

– Din câte-mi dau seama, amenințarea la adresa vieții mele te lasă rece?

– Stregobor, i-a spus Geralt. Acestea sunt vremurile în care trăim. Vezi multe când umbli prin lumea largă. Doi țărani se omoară pentru hotarul din mijlocul unui câmp, pe care mâine-l vor călca în picioare caii cetelor a doi caimacami care vor să se masacreze unii pe alții. De-a lungul drumului se leagănă prin copaci o mulțime de spânzurați, prin păduri tâlharii le taie gâturile negustorilor. Prin orașe te împiedici la tot pasul de cadavre abandonate prin șanțuri. În palate se înjunghie cu pumnalele, iar pe la sindrofii vezi mereu pe câte cineva cum se prăbușește sub masă, otrăvit. M-am obișnuit. De ce m-ar impresiona o amenințare cu moartea, mai cu seamă când tu ești cel vizat?

– Mai cu seamă când eu sunt cel vizat, a repetat sarcastic Stregobor. Și eu, care te credeam un prieten. Eu, care contam pe ajutorul tău.

– Ultima noastră întâlnire, a spus Geralt, a avut loc la curtea regelui Idi din Kovir. Venisem să-mi iau plata pentru lichidarea unei amfisbene care terorizase ținutul. Atunci tu și confratele tău, Zavist, m-ați făcut care mai de care ba șarlatan, ba mașină de ucis lipsită de rațiune, și, dacă îmi amintesc bine, chiar măturător de stradă. Ca urmare, Idi nu numai că nu mi-a dat niciun șfanț, dar mi-a acordat doar douăsprezece ore să părăsesc Kovirul, și cum avea o clepsidră stricată, abia am avut timp. Și acum îmi spui că te bazezi pe ajutorul meu. Îmi zici că ești urmărit de un monstru. De ce să-ți fie frică, Stregobor? Dacă te atacă, spune-i că-ți plac monștrii, că-i protejezi și că ai grijă ca niciun șarlatan de vânător să nu le tulbure liniștea. Dacă până la urmă fiara se încumetă să te mistuie, se vede treaba că nu e decât un ingrat.

Vrăjitorul a rămas tăcut, privind în gol. Geralt a pufnit în râs.

– Nu te umfla ca o broască, vrăjitorule. Spune-mi cine-ți poartă sâmbetele. Să vedem ce-i de făcut.

– Ai auzit de Blestemul Soarelui Negru?

– Ba bine că nu, am auzit. Numai că sub numele de Mania Nebunului Eltibald. Așa se numea vrăjitorul care a declanșat prigoana zecilor de fete din familii mari, chiar regale, care au fost ucise sau înlănțuite. Cică ar fi fost posedate de demoni, blestemate, pângărite de Soarele Negru, așa cum numești, în jargonul tău

pompos, cea mai banală dintre eclipse.

– Eltibald, care nu era nebun defel, descifrase inscripțiile de pe menhirele din Dauk și de pe lespezile funerare din necropolele din Wozgor, a studiat legendele și poveștile despre stafii. În toate era vorba despre eclipsă, fără să lase loc de multă îndoială. Soarele Negru avea să anunțe revenirea iminentă a lui Lilith, o zeiță venerată în Orient sub numele de Niya, și exterminarea rasei umane. Calea pentru Lilith avea să fie deschisă de „șaizeci de femei cu coroane de aur, al căror sânge va umple văile râurilor".

– Baliverne, a spus vânătorul. Și unde mai pui că nici nu rima. Toate profețiile cuviincioase sunt în rime. Se știe foarte bine ce urmăreau Eltibald și Consiliul Vrăjitorilor. Te-ai folosit de delirul unui nebun pentru a-ți consolida puterea. Pentru a rupe alianțe, a distruge afinități, a semăna discordie între dinastii, într-un cuvânt, pentru a trage mai puternic de firele marionetelor încoronate. Și tu vii și-mi vorbești mie despre profeții, care l-ar face să moară de rușine și pe-un bătrân de la iarmaroc.

– Ai putea avea rezerve cu privire la teoria lui Eltibald, la interpretarea profeției. Dar nu ai cum să pui în discuție apariția unei mutații oribile în rândul fetelor născute la scurt timp după eclipsă.

– Și de ce să nu poată fi pusă în discuție, mă rog? Am auzit exact contrariul.

– Am asistat la autopsia uneia dintre ele, a spus vrăjitorul. Geralt, ceea ce am găsit în interiorul craniului și în măduva spinării este imposibil de definit clar. Un soi de burete roșu. Organele interne erau amestecate, unele chiar lipseau. Totul era acoperit de mici cili mobili și de zdrențe albastre-rozalii. Inima avea șase ventricule. Două erau practic atrofiate, dar tot aia e. Ce părere ai?

– Am văzut oameni cu gheare de vultur în loc de mâini și oameni cu colți de lup. Alții aveau articulații suplimentare, organe suplimentare, chiar și simțuri suplimentare. Toate acestea erau roadele magiei voastre.

– Ai văzut felurite mutații, zici, a ridicat capul vrăjitorul. Dar tu pe câți i-ai asasinat sau nenorocit pentru bani, așa cum îți cere vocația de vânător? Ai? Pentru că poți avea colți de lup și doar să-i arăți fetelor de prin taverne, și poți, de asemenea, să ai caracter de lup și să ataci copii. Exact așa s-a întâmplat în cazul fetelor născute după eclipsă, la care s-a constatat, de asemenea, o înclinație patologică spre cruzime, agresivitate, izbucniri violente de furie, precum și un

temperament exuberant.

– Comportamente de genul acesta se pot observa la mai toate muierile, a rânjit Geralt. Ce tot îmi îndrugi? Mă întrebi câți mutanți am ucis, dar de ce nu ești curios cât de mulți dintre ei au fost dezlegați de farmece, sloboziți de blesteme? De către mine, vânătorul pe care-l disprețuiești atât de mult. Dar voi ce-ați făcut, vrăjitori puternici ce sunteți?

– Am folosit o magie și mai înaltă. La fel ca aceea practicată de preoți în diferite temple. Toate încercările au dus la moartea fetelor.

– Acestea nu reprezintă o notă proastă pentru fete, ci pentru voi. Deci, avem primele cadavre. Să înțeleg că au fost singurele necropsiate?

– Nu. Nu te uita așa la mine, știi bine că au mai fost și altele. Inițial s-a decis să fie eliminate toate. Au fost făcute dispărute câteva… Toate au fost supuse disecției. Unele, chiar vivisecției.

– Și voi, bitangilor, îndrăzniți să-i criticați pe vânătorii de monștri? Ei, Stregobor, o să vină ziua în care oamenii o să se deștepte și o să vă pună pielea pe băț.

– Nu cred c-o să vină prea curând ziua aia, a spus ironic vrăjitorul. Nu uita că am acționat numai în apărarea oamenilor. Mutantele ar fi scăldat în sânge întregul ținut.

– Asta o spuneți voi, vrăjitorii cu nasurile până-n tavan, împăunându-vă cu nimbul infailibilității. Și dacă tot ai adus vorba, poți să afirmi cu mâna pe inimă că în timpul vânătorilor de presupuse mutante, n-ați comis nicio greșeală, nici măcar o dată?

– Ai dreptate, a declarat Stregobor după un lung răstimp de tăcere. O să fiu sincer, deși nu ar trebui, în interesul meu. Am mai greșit și noi, și nu numai o dată. Selectarea lor era foarte dificilă. Prin urmare, am încetat să… le mai facem dispărute și am început să le izolăm.

– În faimoasele voastre turnuri, a pufnit vânătorul.

– Așa-i, în turnurile noastre. Dar aceasta a fost o altă greșeală. Te joci cu țara-n bumbi? Le-am subestimat și mulți dintre ei ne-au scăpat. Devenise o modă, o modă nebună, printre prinții moștenitori, mai cu seamă printre cei tineri, care n-aveau mare lucru de făcut și cu atât mai puțin de pierdut, să elibereze frumusețile încarcerate. Cele mai multe, din fericire, își rupeau gâtul în timpul evadării.

– Din câte știu, frumoasele prinse în lanțuri se stingeau destul de

repede în turnuri. Umblă vorba că fără ajutorul vostru n-ar fi izbutit.

– Fals. Ce-i drept, multe deveneau apatice, refuzau mâncarea… Dar ce să vezi, cu puțin timp înainte de a închide ochii, erau înzestrate cu darul clarviziunii. Încă o dovadă a mutației lor.

– Ce dovadă, una mai puțin convingătoare decât alta. Mai ai multe?

– Mai am. Silvena, o doamnă din Narok, de care n-am reușit să ne apropiem, pentru că a preluat puterea foarte devreme. În zilele noastre se întâmplă mari grozăvii în ținutul său. Fialka, fiica lui Evermir, a scăpat din turn cu o frânghie împletită din cozile ei și acum seamănă teroare prin Velhadul de Nord. Bernika din Talgar a fost eliberată de un prinț idiot. Acum zace oarbă în temniță, iar cel mai vizibil element din peisajul Talgarului este spânzurătoarea. Și ar mai fi destule exemple.

– Sigur c-ar mai fi, a spus vânătorul. În Jamurlak, de exemplu, domnește bătrânul Abrad, n-are niciun dinte-n gură, e bolnav de scrofuloză, s-a născut, probabil, cu vreo sută de ani înainte de eclipsă și nu adoarme până când nu e cineva torturat de moarte în fața lui. Și-a sacrificat toate rudele și a golit jumătate din ținut în timpul crizelor sale de furie, așa cum le numești tu. Are și el urme de temperament extravagant, se pare că în tinerețe era poreclit chiar Spaimapoalelor. Ehei, Stregobor, ar fi frumos dac-ar putea fi pusă cruzimea conducătorilor pe seama vreunei mutații sau a vreunui blestem.

– Ascultă, Geralt…

– Nici nu mă gândesc. Nu-mi mai împuia tu mie capul cu toate neroziile tale, și mai ales cu faptul că Eltibald n-a fost un criminal nebun. Dar să revenim la monstrul care se presupune că te amenință. După introducerea pe care mi-ai făcut-o, să știi că povestea nu-mi place deloc. Dar o să te-ascult până la capăt.

– N-o să mă întrerupi cu comentarii malițioase?

– Nu pot să-ți făgăduiesc.

– Ei bine, Stregobor și-a ascuns mâinile în mânecile robei, așa va dura ceva mai mult. Așadar, povestea a început în Creyden, un mic principat din nord. Soția lui Fredefalk, principele Creydenului, era Aridea, o femeie înțeleaptă, educată. Provenea dintr-o familie cu mulți adepți de seamă ai magiei și primise, probabil ca moștenire, un artefact destul de rar și puternic, Oglinda lui Nehalen. După cum știi, Oglinzile lui Nehalen erau folosite în principal de profeți și

oracole, pentru că puteau prezice viitorul fără greș, deși cam confuz. Aridea se adresa destul de des oglinzii…

– Ca de obicei, punându-i întrebarea, bănuiesc, l-a întrerupt Geralt. „Cine este cea mai frumoasă din lume?" Din câte știu eu, Oglinzile lui Nehalen se împart în două: prietenoase și sparte.

– Te înșeli. Aridea era interesată mai mult de soarta ținutului. Iar oglinda i-a răspuns la întrebări prezicându-le o moarte groaznică atât ei, cât și multor oameni, de mâna sau din vina fiicei din prima căsătorie a lui Fredefalk. Aridea a făcut în așa fel încât să ajungă această veste la Consiliu, iar Consiliul mi-a trimis-o mie, în Creyden. Cred că nu mai e cazul să precizez că întâia născută a lui Fredefalk a apărut pe lume la scurt timp după eclipsă. M-am uitat la micuță discret, pentru scurt timp. Pentru ea a fost însă destul ca să sleiască de puteri canarul și doi cățeluși, precum și să-i scoată ochiul unei slujnice cu mânerul pieptenelui. Am supus-o unor teste folosind incantații: majoritatea mi-au confirmat faptul că micuța era mutantă. M-am dus să-i spun Aridei acest lucru, pentru că pentru Fredefalk fără fiică-sa nu putea exista lumea. Aridea, așa cum spuneam, nu era o femeie proastă…

– Sigur, Geralt l-a întrerupt din nou și probabil că nici nu-i prea plăcea fiica vitregă. Ar fi preferat să moștenească tronul propriii săi copii. Pot să-mi închipui continuarea. Nu știu cum s-a făcut că nu s-a găsit nimeni pe-acolo să-i sucească gâtul. Și ție, cu aceeași ocazie.

Stregobor a oftat, și-a ridicat ochii spre cerul pe care curcubeul încă strălucea multicolor și pitoresc.

– Am propus s-o izolăm numai, dar principesa a decis altfel. A trimis-o pe micuță în pădure cu un zbir cu simbrie. L-am găsit mai târziu în tufișuri. N-avea pantaloni pe el, așa că ne-a fost lesne să reconstituim desfășurarea evenimentelor. Ea îi înfipsese acul de la broșă în creier, prin ureche, probabil atunci când atenția îi era îndreptată spre cu totul altceva.

– Dacă te gândești că-mi pare rău pentru el, a murmurat Geralt, te înșeli amarnic.

– Am încropit o ceată ca s-o căutăm, a continuat Stregobor, dar dispăruseră urmele micuței. Eu a trebuit să plec în grabă la Creyden, deoarece Fredefalk începuse să miroasă ceva. Numai după patru ani am primit vești de la Aridea. Îi dăduse de urmă micuței în Mahakam, unde trăia cu șapte gnomi, pe care îi convinsese să jefuiască negustorii la drumul mare, căci nu se merită să-și scuipe

plămânii în mină. Acum se numea Țepara, pentru că îi plăcea să-i tragă în țeapă pe captivii rămași în viață. Aridea a tocmit mai mulți asasini, dar nu s-a mai întors niciunul. Apoi nu s-au mai îngrămădit doritori, căci i se dusese vestea micuței. Învățase să mânuiască sabia în așa fel încât puțini bărbați îi puteau ține piept. Chemat, m-am dus în Creyden în mare taină, pentru a afla cine o otrăvise pe Aridea. Se credea că făptașul era însuși Fredefalk, care-și punea la cale căsătoria cu o tânără voinică, dar eu înclin să cred că fusese Renfri.

– Renfri?

– Da, așa se numea. Cum îți spuneam, a otrăvit-o pe Aridea. Principele Fredefalk a pierit la scurt timp într-un accident bizar de vânătoare, iar fiul cel mare al Aridei a dispărut fără urmă. Și acestea, bineînțeles, au fost opera micuței. Spun „micuței", dar avea de-acum vreo șaptesprezece ani. Și era destul de dezvoltată. La vremea aceea, a reluat vrăjitorul după o pauză, ea și gnomii ei semănau teroare prin tot Mahakamul. Într-o bună zi s-au certat însă, nu știu dacă de la împărțirea prăzii sau de la rândul în patul ei conform nopții din săptămână, până au ajuns să-și scoată cuțitele. Niciunul dintre cei șapte gnomi n-a supraviețuit disputei. A rămas în viață doar Țepara. Numai ea. Dar pe-atunci eram deja prin preajmă. Ne-am întâlnit față în față: m-a recunoscut pe loc și și-a dat seama ce rol jucasem eu în Creyden. Îți spun, Geralt, abia am putut să rostesc o vrajă, că mâinile au început să-mi tremure ca nu știu ce, când pisica aia sălbatică s-a năpustit cu sabia asupra mea. Am împachetat-o frumos într-un bloc elegant din cristal de munte, de șase coți pe nouă. Când a intrat în comă, am aruncat blocul în mina gnomilor și am blocat puțul.

– Lucru de mântuială, a comentat Geralt. Se putea dezlega vraja. Nu puteai și tu s-o arzi, s-o faci zgură? Doar știi atâtea vrăji simpatice.

– Nu eu. Nu e specialitatea mea. Dar ai dreptate, a fost un fiasco. A găsit-o un prinț idiot, a cheltuit o grămadă de galbeni ca s-o dezlege de farmece, și a dus-o triumfător acasă, într-un regat uitat de lume din est. Tatăl său, un hoțoman bătrân, s-a dovedit a fi și mai isteț. I-a tras o mamă de bătaie fiului, iar pe Țepara a luat-o la întrebări despre comorile pe care le jefuise împreună cu gnomii și pe care le ascunseseră cu dibăcie. Greșeala lui fatală a fost că, atunci când a întins-o goală pe banca de tortură, a fost asistat de fiul său mai mare. A doua zi, acest fiu, de-acum orfan și fără frați, guverna regatul, iar Țepara prelua poziția de primă favorită.

– Înseamnă că nu este chiar așa de urâtă.

– E chestiune de gust. N-a fost mult timp favorită, până la prima răscoală de la palat, ca să mă exprim pompos, pentru că palatul arăta de fapt ca un hambar. La scurt timp mi-a demonstrat că nu m-a uitat. În Kovir a încercat de trei ori să mă trimită pe lumea cealaltă. Am decis să nu mă expun și să aștept în Pontar. Dar m-a găsit și acolo. Atunci m-am refugiat în Angren, dar a dat iar de mine. Nu știu cum face, doar am grijă să șterg toate urmele. Trebuie să fie o caracteristică a mutației.

– Ce te-a împiedicat să rostești o incantație ca s-o transformi iar în cristal? Remușcările?

– Nu. N-am avut așa ceva. S-a dovedit, însă, că a devenit rezistentă la magie.

– Imposibil.

– Ba este. N-are nevoie decât de un anumit artefact sau de o aură corespunzătoare. Ar putea fi legată și de mutația sa, care avansează. Am fugit din Angren și m-am ascuns aici, în Lukomorze, la Blaviken. Am avut pace timp de un an, dar mi-a dat din nou de urmă.

– De unde știi? Este deja în oraș?

– Da. Am văzut-o în cristal, și-a ridicat bagheta vrăjitorul. Nu e singură, și-a făcut o trupă, ăsta-i semn că pune ceva serios la cale. Geralt, nu mai știu unde să fug, unde să mă ascund. Da. Faptul că tu ai venit aici chiar în acest moment nu poate fi o coincidență. Este destinul.

Vânătorul a ridicat din sprâncene.

– Ce vrei să spui?

– Cred că e clar. C-o s-o omori.

– Eu nu sunt un criminal plătit, Stregobor.

– Nu ești un criminal, da.

– Omor monștri pentru bani. Fiare hidoase, periculoase pentru oameni. Bestii asupra cărora au fost aruncate vrăji de către unii ca tine. Nu omor ființe umane.

– Ea nu este o ființă umană. Este doar un monstru, un mutant, o bestie blestemată. Ai adus o kikimoră. Ei, Țepara este mai rău decât kikimora. Kikimora ucide pentru că este împinsă de foame, dar Țepara omoară de plăcere. Omoar-o, și-ți voi plăti orice sumă-mi ceri. În limite rezonabile, se înțelege.

– Ți-am spus că poveștile despre mutațiile și blestemele lui Lilith sunt absurde. Fata are motivele ei să-ți poarte ranchiună, n-o să mă

amestec. Adresează-te primarului, gardienilor. Ești vrăjitorul orașului, te protejează legile locale.

– La naiba cu legile, primarul și ajutorul său! a tunat Stregobor. N-am nevoie de apărarea lor, vreau s-o omori! În acest turn nu pătrunde nimeni, sunt în deplină siguranță aici. Dar cu toate acestea, nu am de gând să putrezesc aici până la sfârșitul zilelor. Țepara n-o să renunțe să mă ucidă atât timp cât trăiește, știu asta. Trebuie să mă retrag în turn și să-mi aștept moartea?

– Și fetele au fost încarcerate. Știi ce, vrăjitorule? Trebuia să lași vânătoarea de fete în seama altor vrăjitori, mai puternici, trebuia să anticipezi consecințele.

– Te rog, Geralt.

– Nu, Stregobor.

Vrăjitorul n-a zis nimic. Soarele fals de pe cerul fals nu se deplasa spre zenit, dar vânătorul știa că se înserează în Blaviken. Îi era o foame de lup.

– Geralt, a spus Stregobor, când l-am ascultat pe Eltibald, mulți dintre noi au avut îndoieli. Dar ne-am hotărât să alegem răul cel mai mic. Acum eu te rog să faci o alegere similară.

– Răul este rău, Stregobor, a declarat serios vânătorul ridicându-se. Mai mic, mai mare, mediu, totuna-i, dimensiunile sunt convenționale, iar limitele, arbitrare și neclare. Nu sunt un pustnic sfânt, n-am făcut numai bine în viață. Dar, în cazul în care trebuie să aleg între două rele, prefer să nu aleg deloc. Este timpul să plec. Ne vedem mâine.

– Poate, a spus vrăjitorul. Dacă ajungi la timp.

III

Curtea de Aur, cel mai de seamă han al orășelului, era zgomotos și ticsit de lume. Clienții, oameni de-ai locului sau aflați în trecere, erau ocupați în mare parte cu activități tipice etniei sau profesiei. Mușteriii serioși se ciorovăiau cu piticanii de la prețurile mărfurilor și de la rata dobânzii împrumutului. Mușteriii mai puțin serioși le ciupeau de fund pe fetele care împărțeau bere și varză cu mazăre. Nătărăii din partea locului se prefăceau a fi bine informați. Fetele se dădeau peste cap ca să le fie pe placul celor cu gologani, în același timp alungându-i pe cei fără. Căruțașii și pescarii beau de parcă în

ziua următoare ar fi intrat în vigoare o pravilă care să nu mai îngăduie cultivarea hameiului. Marinarii cântau o melodie care preaslăvea valurile mării, curajul căpitanilor și nurii sirenelor, acestea din urmă descrise frumos, cu toate detaliile.

– Ia împrospătează-ți memoria, Sutașule, i-a spus Caldemeyn hangiului, sprijinindu-se pe tejghea ca să se facă auzit în tot vacarmul. Șase flăcăi și o fătucă, îmbrăcați în piele neagră garnisită cu argint, după moda novigradiană. I-am văzut la marginea orașului. Au tras la tine sau la Sub Ton?

Hangiul și-a încruntat fruntea bombată, ștergând o halbă cu șorțul vărgat…

– Aici, primarule, a spus el în cele din urmă. Ziceau c-au venit la iarmaroc, dar toți aveau săbii, până și fata. Îmbrăcați în negru, cum spuneai.

– Ei bine, ei sunt, a dat din cap primarul. Și unde-s acum? Că nu-i văd.

– În alcovul mai mic. Mi-au plătit în aur.

– Mă duc singur, a spus Geralt. N-are rost să facem atâta caz în fața tuturor, cel puțin deocamdată. O aduc eu aici.

– Poate așa-i mai bine. Dar fii atent, nu vreau să am tămbălău aici.

– Bineînțeles.

Cântecul marinarilor, judecând după sporirea progresivă a cuvintelor obscene, se apropia de final. Geralt a dat la o parte perdeaua care masca intrarea în alcov, rigidă și slinoasă.

La masa din alcov ședeau șase oameni. Cum era de așteptat, cea căutată nu era printre ei.

– Ce-i? A țipat cel care l-a văzut primul, un chelios, cu figura schimonosită de o cicatrice pornită de la sprânceana stângă, până la obrazul drept, trecând pe la baza nasului.

– Vreau s-o văd pe Țepară.

S-au ridicat de la masă două siluete identice, cu figuri la fel de impasibile, cu același păr blond încâlcit ce le ajungea până la umeri, cu aceleași haine mulate, din piele neagră, garnisite cu argint strălucitor. Cu mișcări identice, gemenii și-au ridicat săbiile, de asemene, identice.

– Stai liniștit, Vyr. Stai jos, Nimir, le-a spus cel cu cicatricea, sprijinindu-și coatele pe masă. Pe cine spui că vrei să vezi, frate? Cine-i Țepara asta?

– Știi bine despre cine-i vorba.

– Cine-i ăsta? a întrebat un bătăuș la bustul gol, cu broboane de sudoare, cu pieptul brăzdat de curele încrucișate, cu manșete țintate pe antebrațe. Îl cunoști, Nohorn?

– Nu, a spus cel cu cicatricea.

– O fi vreun albinos, a chicotit bărbatul brunet, slăbuț, care stătea lângă Nohorn. Trăsăturile sale delicate, ochii mari, negri, și urechile ascuțite îi trădau sângele de semielf. Un albinos, un mutant, o ciudățenie a naturii. Oare cum de i se îngăduie să intre prin cârciumi, printre oamenii cumsecade?

– L-am mai văzut pe undeva, a spus un tip îndesat, negricios, cu părul împletit într-o coadă la spate, măsurându-l răutăcios pe Geralt cu ochii mijiți.

– Nu contează unde l-ai mai văzut, Tavik, a zis Nohorn. Ascultă-mă, frate. Civril tocmai te-a jignit de moarte. Nu-l provoci la duel? E atâta plictiseală în seara aceasta.

– Nu, a spus calm vânătorul.

– Dar dacă-ți torn în cap supa asta de pește, mă provoci? s-a hlizit bustul gol.

– Termină, al Cincisprezecelea, i-a spus Nohorn. Dacă a zis nu, atunci e nu. Deocamdată.

Ei bine, frate, spune-ne ce-ai de spus și cară-te. Ai șansa să te cari singur. Dacă n-o folosești, o să te coste căratul.

– N-am nimic să-ți spun ție. Cu Țepara vreau să mă văd. Cu Renfri.

– Ați auzit, băieți? Nohorn și-a privit camarazii. Vrea să se vadă cu Renfri. Și se poate ști de ce, frate?

– Nu se poate.

Nohorn și-a ridicat privirea spre gemeni, aceștia au făcut un pas în față, zornăindu-și cataramele de argint de la ciubote.

– Știu, a spus dintr-odată cel cu coadă. Știu unde l-am mai văzut!

– Ce bâigui tu acolo, Tavik?

– În fața casei primarului. Adusese un balaur de vânzare, o corcitură între un păianjen și un crocodil. Oamenii spuneau că-i vânător de monștri.

– Ce-i ăla, vânător de monștri? l-a întrebat cel gol, al Cincisprezecelea. Hî? Civril?

– Vrăjitor cu simbrie, a spus semielful. Un saltimbanc pentru o mână de arginți. Ți-am spus eu, o ciudățenie a naturii. O ofensă la adresa legilor umane și divine. Cei ca el ar trebui să fie arși pe rug.

– Nu ne plac vrăjitorii, a scrâșnit Tavik, nedezlipindu-și ochii mijiți de la Geralt. Ceva îmi miroase mie, Civril, că avem în haznaua asta mai multă treabă decât ne-am închipuit. Nu-i numai unul, sunt mai mulți, și se știe că ei se țin laolaltă.

– Cine se aseamănă, se adună, a rânjit hibridul. Or mai fi de-alde tine pe fața pământului? Cine v-a fătat, descreieraților?

– Mai multă toleranță, te rog frumos, a spus Geralt calm. Maică-ta, după cum văd, trebuie să fi cutreierat singură destul de des pădurea ca să fii îndreptățit să te îndoiești de propriile origini.

– Tot ce se poate, i-a răspuns semielful, păstrându-și rânjetul. Dar eu cel puțin mi-am cunoscut mama. Nu același lucru se poate spune despre tine, vânătorule.

Geralt a pălit ușor, țuguindu-și buzele. Nohorn, căruia nu i-a scăpat reacția, a pufnit în râs.

– Eiii, frate, la așa ceva nu mai poți închide ochii. Da' ce-ai tu în spate arată ca o sabie. Păi, ce mai aștepți? Ieși afară cu Civril? Seara-i atât de plictisitoare.

Vânătorul n-a ripostat.

– Un laș nenorocit, a pufnit Tavik.

– Ce-a spus despre mama lui Civril? a urmat monoton Nohorn, cu bărbia sprijinită pe palmele împreunate. Ceva foarte urât, dac-am priceput eu bine. Că era desfrânată, sau ceva de genul ăsta. Hei, al Cincisprezecelea, se cade să stai cu mâinile-n sân când un golan o jignește pe mama unui camarad? Păi, mama, tu-i mama mă-sii, este o sfântă.

Al Cincisprezecelea s-a ridicat nerăbdător, și-a scos sabia, a aruncat-o pe masă. Și-a umflat pieptul, și-a aranjat manșetele înțesate de ținte de argint de pe antebrațe, a scuipat și a făcut un pas înainte.

– Dacă mai ai vreo îndoială, a spus Nohorn, al Cincisprezecelea te provoacă la o luptă cu pumnii. Ți-am spus c-o să te scoată afară. Faceți loc.

Al Cincisprezecelea s-a apropiat, ridicând pumnii. Geralt a pus mâna pe mânerul sabiei.

– Fii atent, i-a spus. Încă un pas și-o să-ți cauți mâna pe podea.

Nohorn și Tavik s-au desprins, înșfăcându-și săbiile. Silențioși, gemenii și le-au luat și ei, făcând gesturi identice. Al Cincisprezecelea a dat înapoi. Numai Civril a rămas neclintit.

– Ce naiba se-ntâmplă aici? Nu-i chip să vă las singuri nici măcar

un minut?

Geralt s-a întors lent și s-a trezit în fața unor ochi de culoarea mării.

Era aproape la fel de înaltă ca el. Își purta părul bălai slușit până imediat sub urechi. Stătea sprijinită cu mâna pe ușă, într-un caftan de catifea încins cu o centură împodobită. Fusta inegală, asimetrică – în stânga îi ajungea până la gambă, iar în dreapta îi dezvăluia coapsa fermă până la marginea cizmelor din piele de elan. În stânga avea o sabie, iar în dreapta, un pumnal cu un rubin mare incrustat pe mâner.

– Ați amuțit?

– E-un vânător de monștri, a îndrugat Nohorn.

– Ei, și?

– Voia să-ți vorbească.

– Și ce-i cu asta?

– E-un vrăjitor! a explodat al Cincisprezecelea.

– Nu ne plac vrăjitorii, a lătrat Tavik.

– Ușurel, băieți, a spus fata. Vrea să-mi vorbească, nu-i o crimă. Distrați-vă mai departe. Și fără scandal. Mâine este zi de iarmaroc. Doar nu vreți să tulburați, bag seamă, cu scălâmbăielile voastre, un eveniment așa de important în viața acestui oraș minunat?

În tăcerea care a urmat, s-a auzit un chicotit înfundat, sinistru. Civril, tolănit pe laviță, râdea.

– Du-te naibii, Renfri, a îngânat corcitura. Un eveniment… important!

– Isprăvește, Civril. Imediat.

Civril s-a oprit din râs. De îndată. Geralt n-a fost surprins.Vocea lui Renfri suna foarte bizar. Ceva te ducea cu gândul la reflexiile focului roșiatic de pe lamele săbiilor, la urletele celor uciși, la nechezatul cailor și la mirosul de sânge. Și ceilalți trebuie să fi făcut aceleași asocieri, întrucât paloarea l-a cuprins până și pe negriciosul Tavik.

– Ei bine, omule cu părul alb, a rupt tăcerea Renfri. Să mergem în sala mare, să ne alăturăm primarului, care te-a însoțit până aici. Pesemne că și el vrea să stea de vorbă cu mine.

Văzându-i, Caldemeyn, care se sprijinea pe tejghea, și-a întrerupt conversația liniștită cu hangiul, s-a îndreptat, și-a încrucișat brațele pe piept.

– Ia ascultă, cocoană, a spus el cu fermitate, fără a pierde vremea

cu politețurile. Am aflat de la vânătorul din Rivia, aici de față, ce vânt te aduce la Blaviken. Pare-se că nutrești o ranchiună împotriva vrăjitorului nostru.

– Poate. Ei, și ce dacă? a întrebat domol Renfri, tot pe un ton cam nepoliticos.

– Păi, pentru astfel de prejudicii există instanțe municipale sau locale. Cine are resentimente față de noi, cei din Lukomorze, și caută să se răzbune cu fierul, este socotit un tâlhar de rând. Și trebuie să vă mai spun că dacă până în zori nu-ți iei tălpășița de bunăvoie din Blaviken împreună cu neagra ta companie, vă încarcerez în arest pre… cum se numește, Geralt?

– Preventiv.

– Exact. Ai priceput, coniță?

Renfri a scos din tolba de la brâu un pergament împăturit.

– Citește-l, primarule, dacă știi cumva să citești. Și să nu-mi mai spui de azi înainte „coniță".

Caldemeyn a luat pergamentul, l-a citit pe îndelete, după care i l-a întins fără un cuvânt lui Geralt.

– „Pentru vechilii, vasalii și supușii mei liberi, a citit vânătorul cu voce tare. Dați de știre tuturor cum că o slujim pe Renfri, prințesa de Creyden, și ne este dragă înaintea ochilor, iar cel care îi cauzează un perjudiciu va atrage mânia noastră. Audoen, rege…" „Prejudiciu" se scrie altfel, dar pecetea pare autentică.

– Pentru că este autentică, a declarat Renfri, smulgându-i pergamentul din mână. A fost pusă de Audoen, domnul nostru preamilostiv. De aceea, eu nu vă recomand să-mi cauzați vreun perjudiciu. Nu contează cum se scrie, consecințele pot fi triste pentru voi. Așa că nu mă încarcerezi tu pe mine, primarule. Și să nu-mi mai spui „coniță". N-am încălcat nicio lege. Deocamdată.

– Dacă încalci măcar cât negru sub unghie – Caldemeyn părea că e gata s-o scuipe – ai și ajuns în fundul temniței, cu pergament cu tot. Jur pe toți zeii, coniță. Haide, Geralt.

– Ție, vânătorule, Renfri i-a atins brațul lui Geralt, mai am o vorbă să-ți spun.

– Să nu întârzii la cină, i-a spus primarul din ușă, ca să nu se supere Libusha.

– N-o să întârzii.

Geralt s-a rezemat de tejghea. Jucându-se cu medalionul său cu chip de lup atârnat la gât, se uita la ochii verzi-albăstrui ai fetei.

– Am auzit de tine, a spus ea. Ești Geralt din Rivia, vânătorul cu părul alb. Stregobor este prietenul tău?

– Nu.

– Asta simplifică treaba.

– Nu prea mult. Căci n-am de gând să stau cu mâinile-n sân.

Renfri și-a mijit ochii.

– Stregobor va muri mâine, a spus ea încet, dându-și la o parte mițele inegal tăiate de pe frunte. Ar fi un rău mai mic, în cazul în care numai el ar muri.

– Altminteri, înainte ca Stregobor să moară, o să mai moară câțiva oameni. Altă posibilitate nu văd.

– Câțiva, vânătorule, e puțin spus.

– Ca să mă sperii, ai nevoie de ceva mai mult decât de cuvinte, Țeparo.

– Nu-mi spune Țepară. Nu-mi place asta. Am în vedere și alte posibilități. Ar merita să vorbim mai mult, dar Libusha te-așteaptă. Măcar e frumoasă Libusha asta?

– Asta e tot ce aveai să-mi spui?

– Nu. Dar acum du-te. Libusha te-așteaptă.

IV

Era cineva în odaia lui, la mansardă. Geralt știa dinainte de a se apropia de ușă, datorită vibrației abia perceptibile a medalionului. A suflat în lampa cu care iluminase treptele. Și-a scos pumnalul din carâmbul cizmei și l-a prins la chimir, la spate. A apăsat pe clanță. În cameră era beznă. Dar nu și pentru vânător.

A pășit pragul cu o lentoare deliberată și, anevoios, a închis încet ușa în urma lui. În secunda următoare a sărit cu un elan puternic de știucă deasupra omului din patul său, l-a înfășurat în cearșaf, i-a blocat antebrațul stâng sub bărbie. Bâjbâia în căutarea pumnalului. N-a dat de el. Era ceva bizar.

– Începutul este destul de bun, a spus ea cu o voce înfundată, întinsă sub el neclintită. Visam eu la așa ceva, dar nu-mi închipuiam că vom ajunge atât de repede în pat. Ia-ți mâna de pe gâtul meu, dacă ești bun.

– Tu ești.

– Eu sunt. Uite, există două posibilități. Prima: te dai jos de pe mine și vorbim. A doua: rămânem în această poziție, dar aș dori să-mi scot măcar cizmele.

Vânătorul a ales prima variantă. Fata a oftat, s-a ridicat în picioare, și-a aranjat părul și fusta.

– Aprinde o lumânare, a spus ea. Nu pot să văd ca tine în întuneric și aș prefera să mă uit la cel cu care vorbesc.

S-a apropiat de masă, înaltă, suplă, grațioasă, s-a așezat, întinzându-și în față picioarele în cizme înalte. N-avea nicio armă la vedere.

– Ai ceva de băut?

– Nu.

– Așadar, am făcut bine că n-am venit cu mâna goală, a râs ea, punând pe masă o ploscă de călătorie și două cești de piele.

– E aproape miezul nopții, a spus Geralt glacial. Putem să trecem la subiect?

– Așteaptă. Ia și bea. În sănătatea ta, Geralt.

– Și a ta, Țeparo.

– Numele meu este Renfri, la naiba, și-a ridicat capul. Îți îngădui să-mi ignori titlul de prințesă, dar nu admit să-mi spui Țepară!

– Mai încet, c-ai să trezești toată casa. Oare aș putea să aflu cu ce scop te-ai furișat aici pe fereastră?

– Nu-ți prea merge mintea, vânătorule. Vreau să salvez Blavikenul de la masacru. Ca să putem sta de vorbă, m-am cățărat pe acoperiș ca o mâță-n călduri. Ai putea să apreciezi asta.

– Apreciez, a spus Geralt. Numai că nu știu ce sens ar mai avea conversația. Situația este clară. Stregobor trăiește într-un turn vrăjit, iar ca să pui gheara pe el, va trebui să-l asediezi acolo. Dacă faci asta, nu te mai ajută pergamentul. Audoen nu te va proteja dacă încălci legea în mod vădit. Primarul, garda, tot Blavikenul se vor întoarce împotriva ta.

– Tot Blavikenul va regreta, în cazul în care se va întoarce împotriva mea, a zâmbit Renfri, dezvăluindu-și dinții albi feroce. Te-ai uitat la băieții mei? Te asigur că știu foarte bine ce-au de făcut. Îți poți închipui ce s-ar întâmpla dacă s-ar ajunge la o luptă între ei și neghiobii de gardieni, care se poticnesc la fiecare pas, împiedicându-se în propriile halebarde?

– Dar tu, Renfri, poți să-ți închipui că voi rămâne cu brațele încrucișate, asistând pasiv la o astfel de luptă? După cum se vede,

locuiesc cu primarul. În caz de nevoie, voi fi de partea lui.

– Nici nu mă-ndoiesc – Renfri a devenit gravă – că vei fi. Numai că, probabil, vei fi singurul, întrucât ceilalți vor fugi să se ascundă prin beciuri. Nu există niciun războinic în toată lumea care să fie în stare să le vină de hac celor șapte spadasini. Încă nu s-a născut omul acela. Dar, omule cu părul alb, hai să nu ne mai speriem unul pe altul. Ți-am spus, masacrul și vărsarea de sânge pot fi prevenite. Mai precis, există două persoane care le-ar putea preveni.

– Sunt numai urechi.

– Una, a spus Renfri, ar fi Stregobor însuși. El iese de bunăvoie din turnul lui, eu îl duc undeva în pustiu, iar Blavikenul va avea parte din nou de apatia sa fericită și în curând va uita de toată chestia asta.

– Stregobor o fi părând el nebun, dar nici chiar așa.

– Nu se știe, vânătorule, nu se știe. Există argumente care nu pot da greș, există propuneri care nu pot fi refuzate. Așa cum ar fi, de exemplu, ultimatumul de la Tridam. O să-i dau vrăjitorului un ultimatum.

– În ce constă ultimatumul?

– Ăsta-i dulcele meu mister.

– Cum vrei. Dar mă îndoiesc de eficacitatea acestuia. Lui Stregobor, când vine vorba despre tine, i se înclestează dinții. Ultimatumul care l-ar aduce de bunăvoie în mânuțele tale gingașe ar trebui să fie cu adevărat ferm. Să trecem așadar mai degrabă la cealaltă persoană care poate preveni masacrul din Blaviken. Aș încerca să ghicesc cine este.

– Ard de curiozitate să văd până unde-ți merge perspicacitatea, omule cu părul alb.

– Tu ești, Renfri. Tu însăți. Vei da dovadă de o mărinimie princiară, dar ce spun eu, chiar regală și vei renunța la răzbunare. Am ghicit?

Renfri și-a aruncat capul pe spate și a izbucnit în hohote de râs, acoperindu-și gura cu mâna când și când. Apoi a devenit serioasă, pironindu-și privirea sticloasă în ochii vânătorului.

– Geralt, i-a spus, am fost eu prințesă, dar în Creyden. Aveam tot ceea ce visam, fără să fie nevoie să cer ceva. Slujitori la cheremul meu când pocneam din degete, rochii, pantofi. Chiloți din batist. Giuvaiere și nestemate, un mânz murg și peștișori de aur în piscină. Păpuși și căsuță pentru păpuși, mai mare decât odaia ta de-aici. Toate bune și frumoase până când Stregobor și curva de Aridea i-au poruncit unui casap să mă ducă în pădure, să mă sfârtece și să le-

aducă inima și ficatul. Frumos, nu-i așa?

– Nu, mai degrabă oripilant. Mă bucur c-ai scăpat din mâinile lui, Renfri.

– Pe naiba, am scăpat. I s-a făcut milă și m-a lăsat să plec. Dar nu înainte de a mă batjocori, câinele naibii, și de a-mi fura cerceii și diadema de aur.

Geralt a privit-o drept în ochi, jucându-se cu medalionul. Nici ea nu-l slăbea deloc.

– Și acesta a fost sfârșitul prințesei, a continuat ea. Rochia s-a zdrențuit, batistul și-a pierdut iremediabil albul. Și apoi au urmat mizeria, foamea, duhoarea, bastoanele și șuturile. M-am oferit oricărui vagabond pentru un blid de supă sau un acoperiș deasupra capului. Știi cum aveam părul înainte? Ca de mătase, și-mi trecea de-o palmă sub fund. Când m-am umplut de păduchi, mi l-au tăiat cu foarfeca pentru tunsul oilor până la piele. Nu mi-a mai crescut după aceea cum se cade.

S-a oprit pentru o clipă, și-a degajat fruntea de șuvițele rebele.

– Am furat ca să nu mor de foame, a reluat. Am ucis pentru a nu fi ucisă. Am zăcut în temnițe care puteau a urină, fără să știu dacă a doua zi mă spânzură sau pur și simplu mă bat și mă dau afară. Și în tot acest timp mama mea vitregă și vrăjitorul tău îmi adulmecau urmele, îmi trimiteau criminali care încercau să mă otrăvească. Mi-au aruncat farmece. Și tu vrei ca eu să-mi demonstrez mărinimia? Să-l iert ca o regină? Am să-i retez capul ca o regină, și, poate, mai întâi, picioarele, o să văd.

– Aridea și Stregobor au încercat să te otrăvească?

– Cum să nu? Cu un măr condimentat cu mătrăgună. Noroc că m-a salvat un gnom. El mi-a dat un vomitiv, de la care am crezut c-o să-mi vărs și mațele. Dar am supraviețuit.

– Este vorba despre unul dintre cei șapte gnomi?

Renfri, care tocmai își turna băutură în pahar, a încremenit cu ceașca-n mână.

– Oho, a spus ea. Da' multe mai știi despre mine. Și ce? Ai ceva împotriva gnomilor? Sau a altor umanoizi? Ca s-o spun pe-aia dreaptă, ei au fost mai buni cu mine decât majoritatea oamenilor. Dar asta nu te privește. Cum îți ziceam, Stregobor și Aridea m-au hăituit ca pe un animal sălbatic, atât cât au putut. Mai târziu, când li s-au sleit puterile, am devenit eu vânătorul. Aridea a mierlit-o în patul ei, din fericire n-a căzut în mâinile mele, căci îi pregătisem un

program special. Și acum am unul pregătit pentru vrăjitor. Geralt, crezi că a meritat moartea? Spune-mi.

– Nu sunt judecător. Sunt vânător.

– Exact. Îți spuneam că două persoane sunt potrivite pentru prevenirea vărsării de sânge în Blaviken. A doua ești tu. Vrăjitorul îți îngăduie să intri în turn și apoi îl ucizi.

– Renfri, a zis Geralt stăpânit. Ești sigură că n-ai căzut în cap de pe vreun acoperiș când ai venit la mine?

– Ești vânător de monștri sau nu, la naiba? Lumea spune că ai ucis o kikimoră, c-ai adus-o pe un măgar pentru răsplată. Stregobor este mai rău decât o kikimoră. Ea nu-i decât o bestie fără minte, care ucide deoarece pentru asta a fost creată de zei. Stregobor este crud, un maniac, un monstru. Adu-mi-l pe un măgar, iar eu n-o să-mi precupețesc aurul.

– Eu nu sunt criminal cu simbrie, Țeparo.

– Nu ești, a încuviințat cu un zâmbet. S-a lăsat pe spate în scaunul ei, punându-și pe masă picioarele, fără a se obosi să-și acopere coapsa cu fusta. Ești un vânător, un apărător al poporului, care-l protejează împotriva Răului. Iar în acest caz Răul sunt fierul și focul, care se vor dezlănțui sălbatic aici atunci când vom sta unul în fața celuilalt. Nu crezi că ceea ce-ți propun este un Rău mai mic dintre două rele, că e cea mai bună soluție? Chiar și pentru acest fiu de cățea, Stregobor. Poți să-l omori dintr-o lovitură, prin surprindere, din milă. Va muri fără să-și dea seama. Eu nu i-aș putea garanta acest lucru. Dimpotrivă.

Geralt tăcea. Renfri s-a întins ridicându-și mâinile.

– Îți înțeleg șovăiala, a spus ea. Dar trebuie să-mi dai răspunsul pe loc.

– Știi de ce Stregobor și principesa au vrut să te omoare, atunci în Creyden și mai târziu?

Renfri s-a îndreptat brusc, și-a dat jos picioarele de pe masă.

– Cred că e destul de clar, a izbucnit ea. Au vrut să scape de primul-născut, fiica lui Fredefalk, pentru că ar fi fost moștenitoarea tronului. Copiii Aridei erau rezultați dintr-o căsătorie morganatică și, prin urmare, nu ar fi avut dreptul să…

– Renfri, nu despre asta este vorba.

Fata și-a lăsat capul în jos, dar numai pentru o clipă. Ochii îi fulgerau.

– Ei bine, bine. Cică sunt blestemată. Atinsă încă din uterul

mamei. Cică-s…

– Încetează!

– Un monstru.

– Și ești?

Pentru un răstimp foarte scurt l-a privit neajutorată și abătută. Și foarte tristă.

– Nu știu, Geralt, a șoptit, și apoi trăsăturile ei și-au regăsit asprimea. De unde și cum naiba să știu? Dacă mă tai la un deget, sângerez. Sângerez, de asemenea, în fiecare lună. Când înfulec mult, mă doare stomacul, iar când beau peste măsură, mă doare capul. Când sunt veselă, cânt, iar când sunt tristă, înjur. Când urăsc pe cineva, îl omor, iar când… Oh, la naiba, destul. Dă-mi răspunsul, vânătorule.

– Răspunsul meu este „Nu".

– Îți aduci aminte ce spuneam? l-a întrebat, după o clipă de tăcere. Există propuneri care nu pot fi respinse, altminteri efectele pot fi catastrofale. Te avertizez la modul cel mai serios că propunerea mea tocmai acestei categorii îi aparține. Gândește-te bine.

– M-am gândit bine. Și ia-mă în serios, pentru că și eu te tratez cu seriozitate.

Renfri a tăcut pentru un timp, jucându-se cu șirul de perle care îi înconjura de trei ori gâtul grațios, coborând zglobiu între cele două emisfere nurlii, vizibile din decolteul corsetului.

– Geralt, i-a spus. Stregobor ți-a cerut să mă omori?

– Da. Socotea că ar fi răul cel mai mic.

– Pot să presupun că l-ai refuzat ca și pe mine?

– Poți.

– De ce?

– Pentru că nu cred în ceva mai puțin rău.

Renfri a zâmbit ușor, apoi gura i s-a deformat într-o grimasă oribilă în lumina galbenă a lumânării.

– Nu crezi, spui tu. Vezi, ai dreptate, dar numai parțial. Nu există decât Răul și Răul Mai Mare, și peste amândouă, în umbră, stă Răul Foarte Mare. Răul Foarte Mare, Geralt, este de așa natură încât chiar nu ți-l poți închipui, chiar dacă ai crezut că nimic nu te-ar putea surprinde. Și vezi, Geralt, uneori se întâmplă că Răul Foarte Mare te apucă de gât și-ți spune: „Alege, frate, ori eu, ori celălalt, un pic mai mic."

– Oare aș putea să știu și eu unde vrei să ajungi?

– Nicăieri. Am băut un pic și am chef să filosofez, în căutarea adevărurilor generale. Am găsit doar unul: există răul cel mai mic, dar nu noi suntem cei care-l pot alege. Răul Foarte Mare poate face o astfel de alegere. Fie că ne place sau nu.

– Se pare că n-am băut destul. Vânătorul a zâmbit sarcastic. Iar între timp a trecut de miezul nopții. Să vorbim despre detalii. N-o să-l ucizi pe Stregobor în Blaviken, n-o să te las să faci asta. Nu pot îngădui ca aici să se ajungă la luptă și masacru. Îți spun pentru a doua oară: uită de răzbunare. Renunță la asasinarea lui. În acest fel poți să-i dovedești lui și nu numai lui că nu ești un monstru inuman, însetat de sânge, un mutant ciudat. O să le dovedești că se înșală. Că ți-au provocat mari daune judecându-te greșit.

Renfri s-a uitat pentru o clipă la medalionul vânătorului, care se balansa atârnat de lănțișorul încolăcit pe degete.

– Și dacă-ți spun, vânătorule, că nu pot ierta sau renunța la răzbunare, asta ar însemna că îi dau dreptate lui și nu numai lui, nu-i așa? Le-aș dovedi, la urma urmei, că sunt un monstru, un demon inuman, blestemat de zei? Ascultă, vânătorule. Chiar la începutul rătăcirilor mele m-a luat un iobag liber. Îi plăcea de mine. Dar pentru că el nu-mi plăcea defel, dimpotrivă, de fiecare dată când voia să mă aibă, mă bătea în așa hal încât dimineața abia mă ridicam din pat. Într-o bună zi m-am trezit când era încă întuneric și i-am tăiat gâtul. Cu o coasă. Pe-atunci n-aveam încă dexteritatea de astăzi, și cuțitul mi se părea prea mic. Și ce să vezi, Geralt, ascultând iobagul bolborosind și sufocându-se, văzându-l cum dă din picioare, am simțit că urmele parului și pumnilor nu mă mai dor deloc și că mă simt bine, atât de bine că am plecat în pas vioi, fluierând, sănătoasă, veselă și fericită. Și de-atunci s-a întâmplat la fel de fiecare dată. Dacă n-ar fi așa, cine și-ar mai irosi timpul cu răzbunările?

– Renfri, a spus Geralt. Oricare ți-ar fi cauzele și motivele, n-ai cum să pleci de aici fluierând și n-o să te simți atât de bine ca atunci. N-ai să pleci veselă și fericită, dar ai să rămâi în viață. Mâine dis-de-dimineață, așa cum ți-a cerut primarul. Ți-am mai spus, dar îți repet. N-o să-l ucizi pe Stregobor în Blaviken.

În ochii lui Renfri se reflectau pâlpâirile lumânării, perlele strălucitoare din decolteul corsetului său și medalionul cu botul de lup, atârnat de lănțișorul de argint.

– Mi-e milă de tine, a zis dintr-odată tânăra încet, cu ochii la discul strălucitor de argint. Vrei să spui că nu există niciun rău mai mic. Te afli într-un loc pe trotuarul scăldat în sânge, singur, atât de singur, pentru că n-ai știut să alegi. N-ai știut cum trebuie, dar ai ales. Niciodată n-o să știi, n-o să fii sigur, niciodată, mă auzi… Și ca răsplată pentru tot, n-o să primești decât o piatră, cuvinte amăgitoare. Îmi pare rău pentru tine.

– Dar tu? a întrebat-o vânătorul liniștit, aproape în șoaptă.

– Nu știu nici eu să aleg.

– Cine ești tu?

– Eu sunt ceea ce sunt.

– Unde ești?

– Mi-e… frig…

– Renfri! Geralt a strâns medalionul în mână.

Ea și-a scuturat capul ca trezită din somn, a clipit de mai multe ori, surprinsă. Pentru un moment, foarte scurt, l-a privit speriată.

– M-ai biruit, a spus ea brusc tăios. Ai izbutit, vânătorule. Plec în zori din Blaviken și nu mă mai întorc în orașul acesta scârbos. Niciodată. Mai toarnă-mi, dacă a mai rămas ceva în ploscă.

Surâsul batjocoritor și jucăuș îi revenise pe buze când a pus pe masă plosca goală.

– Geralt?

– Da.

– Acoperișul ăsta e-al naibii de abrupt. Aș pleca mai degrabă în zori. Pe întuneric aș putea să cad și să-mi rup oasele. Sunt o prințesă, am un corp delicat, simt până și boabele din saltea. Dacă nu este umplută bine cu paie, bineînțeles. Ce spui?

– Renfri. Geralt a zâmbit involuntar. Oare spusele tale cadrează cu o prințesă?

– Ce dracu' știi tu despre prințese? Am fost prințesă și știu că cea mai mare plăcere era să fac ceea ce voiam. Trebuie să-ți spun direct ce vreau sau poți să ghicești și singur?

Geralt, păstrându-și zâmbetul, nu i-a răspuns.

– Nici nu vreau să mă gândesc că nu mă placi, s-a îmbufnat fata. Prefer să presupun că ești speriat că ai putea avea soarta acelui iobag liber. Eh, omule cu părul alb. N-am nimic ascuțit la mine. De altfel, poți să verifici. Și-a pus picioarele pe genunchii lui. Descalță-mă. Carâmbul cizmei este cea mai bună ascunzătoare pentru un cuțit. Desculță, s-a ridicat în picioare, și-a desfăcut catarama de la centură.

Nici aici nu ascund nimic. Nici aici, după cum bine vezi. Suflă, la naiba, în lumânările astea.

În bezna de-afară miorlăia o pisică.

– Renfri?

– Poftim?

– Ăsta e batist?

– Bineînțeles, la naiba! Ei, ce zici, sunt prințesă sau nu?

V

– Tată, îl sâcâia monoton Marilka. Când mergem la iarmaroc? La iarmaroc, tată!

– Taci, Marilka, a mormăit Caldemeyn, ștergându-și blidul cu o bucată de pâine. Ei, nu mai spune, Geralt? O să plece din oraș?

– Da.

– Nu, nu credeam c-o să fie atât de simplu. Cu pergamentul ăla pecetluit de Audoen mă strângeau de gât. Am făcut o treabă bună, dar dacă-i s-o spun pe-aia dreaptă, nu puteam de fapt să-i ating nici c-un deget.

– Chiar dacă încălcau flagrant legea? Violau, iscau vreun scandal, vreo bătaie, vreo luptă?

– Chiar și așa. Regele Audoen, Geralt, se supără foarte ușor și trimite la eșafod pentru te miri ce. Am o soție și o fiică, mi-e bine în funcția pe care o am, n-am chef să-mi bat capul cum să fac rost de terci pentru ziua de mâine. Într-un cuvânt, foarte bine că pleacă. Și cum s-a întâmplat?

– Tată, vreau la iarmaroc!

– Libusha! Ia-o pe Marilka de-aici! Da, Geralt, nu credeam c-ai să izbutești. L-am întrebat pe Sutaș, hangiul de la Curtea de Aur, despre banda asta din Novigrad. Niște lichele. Pe unii i-a recunoscut.

– Oh?

– Acela cu cicatricea pe falcă este Nohorn, fostul aghiotant al lui Abergard, de la așa-numita societate liberă angreniană. Ai auzit cumva despre ea? Sigur, cine n-a auzit. Taurul ăla, pe care ei îl numesc al Cincisprezecelea, de asemenea. N-am de unde să știu, dar mă gândesc că porecla lui nu provine de la cincisprezece fapte bune

făcute de el în viață. Negriciosul, semielful, este Civril, hoț și asasin profesionist.

Se pare că a avut de-a face cu masacrul de la Tridam.

– De unde?

– De la Tridam. N-ai auzit de el? Numai despre asta se pomenea acum… Da, acum trei ani, Marilka avea doi ani pe-atunci. Baronul de Tridam avea niscaiva hoți întemnițați. Tovarășii lor, printre care se număra, pare-mi-se, și corcitura de Civril, au ocupat bacul ticsit de pelerini, era în timpul Sărbătorii Sfântului Nis. I-au trimis baronului vorbă să-i elibereze pe hoți. Baronul, desigur, a refuzat, și atunci au început să ucidă pelerinii, unul după altul. Până să cedeze baronul și să le dea drumul celor din temniță, aruncaseră peste bord mai mult de zece. Drept urmare, baronul a fost amenințat cu pribegia și chiar cu toporul, unii îi reproșau că a așteptat atât până când au fost uciși așa de mulți, alții au semănat zâzanie, susținând că a comis un rău foarte mare, că ar fi creat un pre… precedent sau cam așa ceva, că ar fi trebuit să se tragă cu arbaletele în ei, chiar dacă nimereau și ostatici, sau să ia cu asalt bacul, să nu cedeze nicio palmă. Baronul a susținut că a ales cel mai mic dintre două rele, pentru că pe bac erau mai mult de douăzeci și cinci de oameni, femei și copii.

– Ultimatumul de la Tridam, a șoptit vânătorul. Renfri…

– Poftim?

– Caldemeyn, iarmarocul.

– Ce?

– Nu pricepi, Caldemeyn? M-a păcălit. Nu renunță, nu pleacă. Îl vor obliga pe Stregobor să părăsească turnul, așa cum l-au forțat pe baronul de Tridam. Sau mă va forța pe mine să… Nu te-ai prins? Vor începe să omoare oamenii la iarmaroc. Piața, înconjurată de ziduri, este o adevărată capcană!

– Pe toți zeii, Geralt! Stai jos! Unde te duci, Geralt?

Marilka, înspăimântată de țipete, a început să scâncească ghemuită într-un colț al bucătăriei.

– Ți-am spus eu! a strigat Libusha, întinzând mâna spre vânător. Ți-am spus! Numai necazuri ne-aduce!

– Tacă-ți fleanca, femeie! Geralt! Stai jos!

– Trebuie să-i oprim. Imediat, înainte ca oamenii să ajungă în piață. Cheamă gardienii. Când o să dea să plece de la han, să le sară la gât.

– Geralt, hai să nu ne pierdem cumpătul. N-avem voie, nu-i putem atinge nici c-un deget dacă n-au greșit cu nimic. Se vor apăra, va curge sânge. Sunt iscusiți, o să-mi măcelărească oamenii. Dac-o să ajungă până la urechile lui Audoen, o să plătesc cu capul. Ei bine, adun gardienii, mă duc la piață, sunt cu ochii pe ei…

– În zadar, Caldemeyn. Dacă mulțimea apucă să intre în piață, nu mai poți stăvili panica și masacrul. Trebuie să plecăm de îndată, cât mai e piața goală.

– Ar fi o fărădelege. Nu pot îngădui așa ceva. Povestea cu semielful și Tridamul poate fi doar un zvon. Poți să te-nșeli, și atunci? Audoen o să mă jupoaie de viu.

– Trebuie ales cel mai mic rău!

– Geralt! Nu-ți permit! Ca primar, nu-ți permit! Lasă sabia! Oprește-te!

Marilka țipa acoperindu-și gura cu mânuțele.

VI

Civril, cu mâna streașină la ochi, se uita la soarele ițit din spatele copacilor. Piața prindea viață, căruțele și cărucioarele hodorogeau, primii precupeți își ticseau tarabele cu marfă. Ciocanul bocănea, cocoșul cucurigea, pescărușii țipau strident în văzduh.

– Se anunță o zi frumoasă, a spus îngândurat al Cincisprezecelea.

Civril l-a privit suspicios, dar nu i-a răspuns.

– Care-i treaba cu caii, Tavik? a întrebat Nohorn, trăgându-și mănușile.

– Îs gata, înșeuați. Civril, nu-i prea multă lume-n piață.

– Mai vin, de-acum.

– S-ar cuveni să băgăm ceva-n gură.

– Mai târziu.

– Sigur că da. O să ai timp mai târziu de mâncat. Și poftă.

– Ia uitați-vă, a spus al Cincisprezecelea dintr-odată.

Vânătorul venea dinspre strada principală, și luând-o printre tarabe, s-a îndreptat direct spre ei.

– Aha, a spus Civril. Renfri avea dreptate. Dă-mi arbaleta, Nohorn.

S-a încovoiat ca să întindă coarda, punându-și piciorul în scăriță și a tras cu grijă șurubul în canelură. Vânătorul se apropia. Civril a

ridicat arbaleta.

– Niciun pas în plus, vânătorule!

Geralt s-a oprit. Aproximativ patruzeci de pași îl separau de grup.

– Unde este Renfri?

Un rictus a scofâlcit chipul drăguț al corciturii.

– La baza turnului, îi face o propunere vrăjitorului. Știa că o să vii aici. Și mi-a cerut să-ți spun două lucruri.

– Vorbește.

– Primul sună cam așa: „Eu sunt ceea ce sunt. Alege. Ori eu, ori celălalt mai mic." Pesemne că-ți dai seama despre ce este vorba.

Vânătorul a dat din cap, apoi a ridicat mâna, pipăind mânerul sabiei ivite peste umărul drept. Lama i-a fulgerat, descriind un arc deasupra capului. A început să se apropie de grup.

Civril a izbucnit într-un râs răutăcios, de rău augur.

– Așadar, așa. Ea a prezis și această reacție a ta, vânătorule. Așa că-ți transmit al doilea lucru pe care mi-a cerut să ți-l spun. Între patru ochi.

Vânătorul a înaintat. Semielful și-a ridicat arbaleta la obraz. Nu se auzea nici musca.

Coarda a zbârnâit. Vânătorul și-a fluturat sabia, metalul a scos un geamăt prelung, săgeata a zburat rostogolindu-se în văzduh, s-a ciocnit sec de acoperiș, a aterizat în mocirlă. Vânătorul a continuat să avanseze.

– A oprit-o… a scâncit al Cincisprezecelea. A oprit-o din zbor…

– Adunarea, a ordonat Civril.

Săbiile au șuierat ieșind din teci. Grupul s-a strâns umăr lângă umăr, cu lamele îndreptate-n sus. Vânătorul și-a accelerat ritmul, mersul său, uimitor de fluid și lejer, s-a transformat în alergare – nu direct spre pâlcul țepos de săbii, ci ocolind în spirale din ce în ce mai strânse. Tavik n-a mai răbdat, s-a lansat în întâmpinarea lui, scurtând distanța. În spatele său au sărit și gemenii…

– Nu rupeți rândurile! a urlat Civril, întorcându-și capul, pierzându-l pe vânător din câmpul său vizual.

A tras o înjurătură, a sărit într-o parte, văzând că grupul se dezintegrează, risipindu-se printre tarabe într-o paradă frenetică.

Tavik era în frunte. Cu o clipă în urmă îl seconda pe vânător, dar acum acesta l-a depășit dintr-odată prin stânga, alergând în sens opus. Și-a micșorat pașii pentru a încetini, dar vânătorul a trecut în

trombă pe lângă el înainte de-a apuca să-și ridice sabia. Tavik a simțit o lovitură puternică chiar deasupra șoldului. S-a întors, dându-și seama că se prăbușește. Îngenuncheat, s-a uitat stupefiat la șold și a început să urle.

Gemenii, care atacau simultan forma neagră nedeslușită, apăsătoare, au fugit unul spre celălalt, umerii li s-au izbit, pierzându-și ritmul pentru câteva clipe. A fost de ajuns. Vyr, rănit de-a curmezișul pieptului, s-a aplecat, a făcut câțiva pași și a căzut peste o tarabă cu zarzavaturi. Nimir, lovit la tâmplă, s-a răsucit în loc și a căzut în șanț, greoi, inert.

Piața viermuia de negustori grăbiți, tarabele răsturnate huruiau, se înălțau nori de praf și strigăte. Tavik a încercat din nou să se ridice, sprijinindu-se în mâinile tremurânde, dar s-a prăbușit.

– La stânga, al Cincisprezecelea! a urlat Nohorn, fugind în semicerc pentru a-l lua prin surprindere, din spate, pe vânător.

Al Cincisprezecelea s-a întors iute. Dar nu suficient de iute. A primit o lovitură în burtă, a rezistat, s-a aplecat ca să lovească, apoi a primit altă lovitură la gât, chiar sub ureche. Înțepenit, a făcut patru pași nesiguri și s-a prăvălit într-un cărucior plin de pește. Acesta s-a răsturnat. Al Cincisprezecelea a alunecat pe trotuarul argintat de solzi.

Civril și Nohorn îl atacau simultan pe vânător, elful cu o bâtă viguroasă de sus, iar Nohorn, sprijinit în genunchi, lovea de jos în plan orizontal. Ambele lovituri au fost parate, cele două șuierături metalice fuzionând într-una singură. Civril a sărit în spate, s-a poticnit, s-a proțăpit într-o tarabă de lemn. Nohorn s-a aruncat să-l acopere cu sabia ținută vertical. A parat lovitura atât de puternic, încât a fost proiectat îndărăt, fiind nevoit să îngenuncheze. Țâșnind, a parat atacul, dar prea încet. S-a ales cu o tăietură pe față, în simetrie perfectă cu cicatricea mai veche.

Civril și-a luat avânt de pe o tarabă, a sărit deasupra lui Nohorn, care era prăbușit, l-a atacat pe vânător cu ambele mâini, a ratat lovitura, a sărit imediat îndărăt. N-a simțit impactul, picioarele i-au cedat sub el abia atunci când, încercând o paradă din reflex, a căutat să treacă prin fentă la următorul atac. Sabia i-a căzut din mâna ruptă în partea interioară, deasupra cotului. A căzut în genunchi, și-a legănat capul, a vrut să se ridice, dar n-a izbutit. Și-a lăsat capul pe genunchi, a încremenit în balta roșie, înconjurat de varză împrăștiată, covrigi și pește.

În piață și-a făcut apariția Renfri.

Venea încet, cu pași mlădioși, de felină, ocolind căruțele și tarabele. Mulțimea, care forfotea ca un roi de viespi pe străduțe și pe sub zidurile caselor, a amuțit.

Geralt stătea neclintit, cu sabia în mâna lipită de trup. Fata s-a apropiat la zece pași de el și s-a oprit. I-a văzut sub jachetă o armură de zale scurtă, care abia-i acoperea șoldurile.

– Ai făcut alegerea, a spus ea. Ești sigur că e cea corectă?

– Nu va fi un alt Tridam aici, abia a reușit să articuleze Geralt.

– N-are cum să fie. Stregobor m-a luat în râs. Mi-a spus că pot nimici tot Blavikenul și câteva sate învecinate, că el oricum n-o să iasă din turn. Și n-o să lase să intre pe nimeni, nici măcar pe tine. De ce te uiți așa la mine? Da, te-am tras pe sfoară. Toată viața am înșelat atunci când a fost nevoie, de ce-aș fi făcut o excepție pentru tine?

– Pleacă de aici, Renfri.

Ea a izbucnit în râs.

– Nu, Geralt, și-a scos sabia, iute și cu dibăcie.

– Renfri.

– Nu, Geralt. Ai făcut alegerea. Acum e rândul meu.

Cu o mișcare bruscă, și-a rupt fusta de pe șolduri, a învârtit-o în aer, înfășurându-și materialul în jurul antebrațului stâng. Geralt a făcut un pas în spate, și-a ridicat mâna, împreunându-și degetele pentru Semn. Renfri a râs din nou, scurt, răgușit.

– Nu te-ajută cu nimic, omule cu părul alb. N-are niciun efect asupra mea. Numai sabia.

– Renfri, a repetat el. Du-te cât vezi cu ochii. Dacă ne încrucișăm lamele, eu… eu nu voi… putea…

– Știu, a spus ea. Nici eu… Nici eu n-aș putea. Pur și simplu n-aș putea. Noi suntem ceea ce suntem. Tu și cu mine.

S-a îndreptat spre el cu pas domol, legănat. La capătul brațului drept, întins într-o parte, îi strălucea sabia, cu mâna stângă își târâia fusta pe pământ. Geralt s-a retras doi pași.

Ea a sărit, și-a fluturat mâna stângă, fusta i-a fâlfâit în aer urmând-o, din umbră i-a fulgerat sabia într-o lovitură scurtă, reținută. Geralt a sărit, țesătura nici măcar nu l-a atins, iar lama lui Renfri a alunecat pe parada sa diagonală. A ripostat involuntar cu mijlocul lamei, și-a încrucișat-o cu a ei într-o morișcă scurtă, încercând s-o lase fără armă. Și-a tăiat craca de sub picioare. I-a dat la o parte lama și imediat, cu genunchii îndoiți și cu șoldurile în balans, a dat să-l

lovească în față. Abia a reușit să-i pareze lovitura, a sărit, evitându-i fusta abătută asupra lui. O piruetă i-a permis eschivarea din calea lamei ei, care sclipea în ritmul fulgerător al loviturilor, apoi a sărit din nou. S-a năpustit asupra lui, i-a aruncat fusta peste ochi, l-a atacat de aproape din semirotație. A reușit să se eschiveze, cotind chiar lângă ea. Manevra nu-i era străină. S-a întors simultan cu el și atât de aproape, încât îi simțea respirația, Renfri i-a străpuns pieptul cu lama. Durerea l-a răvășit, dar nu i-a afectat ritmul. A pivotat din nou, în direcția opusă, a respins din zbor lama care-i amenința tâmpla, a executat rapid o fentă și a trecut la atac. Renfri a sărit în spate, pregătindu-se să-l lovească de sus. Geralt, cu genunchii flexați, a atacat-o în partea de jos, străpungându-i, cu vârful sabiei, coapsa dezvelită și zona inghinală.

N-a crâcnit. Sprijinită într-un genunchi, și-a dat sabia deoparte și și-a cuprins cu ambele mâini coapsa rănită. Dintre degete a țâșnit sânge deschis la culoare pe centura sa elegantă, pe cizmele din piele de elan și pe trotuarul murdar. Mulțimea strânsă pe străduțe se unduia și ovaționa.

Geralt și-a scos sabia din teacă.

– Nu pleca… a scâncit ea ghemuindu-se.

Nu i-a răspuns.

– Mi-e… frig…

Nu i-a răspuns. Renfri a gemut din nou, s-a chircit și mai mult. Sângele îi curgea în râuri, umplând lufturile dintre pavele.

– Geralt… Ia-mă în brațe…

Nu i-a răspuns.

Și-a întors capul și a încremenit cu obrazul pe trotuar. Un pumnal cu o lamă foarte îngustă, până atunci ascuns sub trupul ei, i se strecura printre degetele înțepenite.

După un moment, care i s-a părut o veșnicie, vânătorul și-a ridicat capul la auzul păcănitului bastonului lui Stregobor pe pavele. Vrăjitorul se apropia rapid, ocolind cadavrele.

– Un adevărat măcel, se minuna. Am văzut, Geralt, am văzut totul în cristal…

S-a apropiat și s-a aplecat în față. În roba sa neagră, sprijinit în baston, părea bătrân, foarte bătrân.

– Nu-mi vine să cred, a clătinat din cap. Țepara, aici, fără urmă de viață.

Geralt nu i-a răspuns.

– Hai, Geralt, s-a îndreptat. Du-te după o căruță. O s-o ducem în turn. Trebuie să-i facem autopsia.

I-a aruncat o privire vânătorului și, fără a mai aștepta răspunsul lui, s-a aplecat asupra trupului neînsuflețit. Cineva pe care vânătorul nu-l cunoștea a pus mâna pe mânerul sabiei și a scos-o cu iuțeala fulgerului.

– Atinge-te doar de-un fir de păr de-al ei, vrăjitorule, a spus cel necunoscut. Doar să te atingi de ea, și-o să-ți zboare capul pe trotuar.

– Ce-ai pățit, Geralt, ai luat-o razna? Ești rănit, șocat! Autopsia este singura cale de a verifica…

– N-o atinge!

Stregobor, văzând lama ridicată, a sărit în spate fluturându-și bastonul.

– Ei bine! a strigat. Cum vrei! Dar n-ai să știi niciodată! Niciodată n-o să ai o certitudine! Niciodată, m-auzi, vânătorule?

– Cară-te!

– Cum vrei. Vrăjitorul a făcut stânga-mprejur păcănind, cu bastonul în trotuar. Mă duc înapoi la Kovir, nu mai rămân nicio zi în această cloacă. Vino cu mine, nu mai sta aici. Oamenii ăștia nu știu nimic, doar te-au văzut omorând. Și tu ai un stil de ucidere tare urât, Geralt. Ei bine, vii?

Vânătorul nu i-a răspuns, nici măcar nu s-a uitat la el. Și-a băgat sabia în teacă. Stregobor a ridicat din umeri și a plecat cu pas vioi, atingând trotuarul ritmic cu bastonul.

Dinspre mulțime a zburat o piatră, care a zăngănit pe trotuar. Apoi o a doua, care a trecut puțin mai sus de brațul lui Geralt. Vânătorul, în picioare, și-a ridicat mâinile, făcând un gest rapid. Gloata murmura, pietrele zburau în număr tot mai mare, dar Semnul le îndepărta – protejându-l cu o armură ovoidă invizibilă.

– Ajunge! a urlat Caldemeyn. Gata, la naiba!

Mulțimea a vuit ca un val de mare, dar pietrele au încetat să mai zboare. Vânătorul a rămas pe loc.

Primarul s-a apropiat de el.

– Asta-i tot? a spus el, arătând cu un gest larg spre trupurile înțepenite împrăștiate în piață. Așa arată răul cel mai mic pe care l-ai ales? Ai isprăvit ce-ai avut de isprăvit?

– Da, a spus Geralt cu greu și cu întârziere.

– Rana ți-e serioasă?

– Nu prea.

– Atunci, șterge-o!

– Da, a spus vânătorul.

S-a oprit o clipă, ferindu-se de ochii primarului. Apoi s-a întors lent, foarte lent.

– Geralt.

Vânătorul și-a întors privirea către el.

– Să nu te mai prind niciodată pe-aici, a spus Caldemeyn. Niciodată.

Vocea rațiunii 4

– Hai să stăm de vorbă, Iola. Am nevoie de această conversație. Se spune că tăcerea este de aur. O fi. Nu știu dacă valorează într-adevăr atât de mult. Oricum, are prețul său. Care trebuie plătit.

Pentru tine e mai ușor, așa, hai nu tăgădui. La urma urmei, tu ai ales să taci, să-ți aduci astfel prinosul zeiței tale. Eu nu cred în Melitele, nu cred nici în existența altor zei, dar îți apreciez alegerea, jertfa, îți apreciez și îți respect credința. Deoarece sacrificiul și devotamentul tău, prețul tăcerii pe care-l plătești fac din tine o ființă mai bună, mult mai valoroasă. Sau cel puțin ar putea să facă. Pe când necredința mea nu poate face nimic. Este neputincioasă.

Mă întrebi, în ce cred totuși?

Cred în sabie.

După cum vezi, port două. Orice vânător de monștri care se respectă are două săbii. Răuvoitorii spun că sabia de argint este pentru monștri, iar cea de fier pentru oameni. Acest lucru, fără nicio îndoială, nu este adevărat. Există unii monștri care pot fi dovediți doar cu lama de argint, dar există și alții pentru care fierul este letal. Nu, Iola, nu-i vorba despre orice fier, ci doar despre cel provenit de la un meteorit. Mă întrebi ce-i acela un meteorit? Este o stea care cade din cer. Ai văzut, probabil, cel puțin o dată o stea căzătoare, o dâră scurtă, luminoasă, pe cerul nopții. Văzând-o, ți-ai pus în gând probabil o dorință, poate că acesta să fi fost un motiv în plus pentru care să crezi în zei. Pentru mine, meteoritul nu este altceva decât o bucată de metal care prin cădere intră în pământ. Un metal din care se poate face o sabie.

Poți, sigur că poți să-mi iei sabia în mână. Vezi cât e de ușoară? Chiar și pentru tine e lesne de ridicat. Nu! N-atinge lama, că te tai. E mai ascuțită decât o lamă de ras. Așa trebuie să fie.

Oh, da, mă antrenez adesea. Cum am un moment liber. Ca să nu-mi ies din mână. De-aceea vin aici, în cel mai îndepărtat colț din parcul templului, ca să mă mișc, ca să-mi ard amorțeala oribilă din mușchi, frigul ăsta care mă cuprinde. Și m-ai găsit aici. Amuzant, de câteva zile tot încerc să dau de tine. Te-am căutat peste tot. Am vrut să…

Am nevoie de această conversație, Iola. Hai să ședem, să stăm nițel de vorbă.

La urma urmei, tu nu știi prea multe despre mine, Iola.

Numele meu este Geralt. Geralt din… nu. Numai Geralt. Geralt de nicăieri. Sunt vânător de monștri.

Casa mea este Kaer Morhen, Cuibul Vânătorilor. De-acolo mă trag. Este… A fost o fortăreață. N-a mai rămas mare lucru din ea.

Kaer Morhen… Acolo se făureau ființe ca mine. În prezent nu se mai face așa ceva, și în Kaer Morhen nu mai locuiește nimeni. Nimeni, cu excepția lui Vesemir. Mă-ntrebi cine este Vesemir? E tatăl meu. De ce te uiți așa uimită la mine? Ce te miră? Toată lumea are un tată. Al meu este Vesemir. Nu este tatăl meu adevărat, ei și ce-i cu asta? Pe cel adevărat nu-l știu, nici pe mama. Nici măcar nu știu dacă mai trăiesc. Și, de fapt, nici nu-mi prea pasă.

Da, Kaer Morhen… am suferit acolo o mutație simplă. Proba Ierburilor, și apoi ca de obicei. Hormoni, plante, infecții cu virusuri. O dată. De două ori. Până se obținea efectul dorit. Se pare că am îndurat admirabil de bine Schimbarea, am fost bolnav doar pentru puțin timp. Fiind considerat un puști din cale-afară de rezistent, am fost ales pentru anumite… experimente mult mai complicate. A fost mai anevoios. Mult mai anevoios. Dar, după cum vezi, am supraviețuit. Sunt singurul dintre cei care au fost selectați pentru aceste experimente. De atunci am părul alb. Pierderea totală a pigmentului. A fost, cum se spune, un efect secundar. Un fleac. Nu mă prea deranjează.

Apoi m-au învățat o grămadă de lucruri. O perioadă bună de timp. Și în sfârșit a venit ziua în care am părăsit Kaer Morhenul, eram de-acum pe propriile picioare. Aveam medalionul meu, adică ăsta. Semnul de la Școala Lupului. Aveam, de asemenea, două săbii: una de argint și una de fier. Pe lângă ele eram însoțit de convingere,

entuziasm, motivație și… credință. Credința în utilitatea și rațiunea mea de a fi. Pentru că lumea, Iola, se presupune a fi plină de monștri și bestii, iar misiunea mea este de a-i proteja pe cei amenințați de aceștia. Când am pornit de la Kaer Morhen visam la întâlnirea cu primul monstru, eram nerăbdător să vină momentul în care să stăm față-n față. Și a venit.

Primul meu monstru, Iola, era spân și avea dinții oribili, cariați. L-am întâlnit pe drumul mare, însoțit de alți tovarăși monștri dezertați din nu știu ce armată, opriseră o căruță de țărani și luaseră o fată, să fi fost de vreo treisprezece ani, poate nici atât. Tovarășii îl țineau pe tatăl fetei, în timp ce spânul îi smulgea rochia răcnind că i-a venit sorocul să afle ce înseamnă un bărbat adevărat. M-am apropiat, am descălecat și i-am spus spânului că și lui i-a venit sorocul să învețe ce înseamnă să fii bărbat. Mi s-au părut extrem de pline de duh aceste vorbe. Spânul a lăsat pușcoaica și s-a repezit la mine cu un topor. Era foarte lent, dar vânjos. A trebuit să-l lovesc de două ori până l-am răpus. N-au fost lovituri prea curate, dar foarte, aș spune, spectaculoase, astfel încât tovarășii spânului au fugit mâncând pământul, văzând ce poate face sabia unui vânător cu un om…

Oare nu te plictisesc, Iola?

Am nevoie de această conversație. Am nevoie ca de aer.

Unde-am rămas? Oh, la prima mea acțiune nobilă. Vezi tu, Iola, la Kaer Morhen mi-au băgat în cap să nu mă amestec în astfel de beleli, să-mi văd de treaba mea, să n-o fac pe cavalerul rătăcitor și să nu le iau pâinea de la gură apărătorilor legii. N-am pornit la drum ca să mă dau mare, ci ca să capăt bani pentru îndeplinirea unei sarcini care mi se încredința. Însă, ca un nătărău ce sunt, m-am băgat în acest bucluc cu toate că nu mă aflam la o depărtare mai mare de cincizeci de kilometri de poalele munților. Știi de ce-am făcut-o de fapt? M-am gândit că după ce fata o să-și verse toate lacrimile de recunoștință, o să-mi sărute mâinile mie, salvatorului ei, iar taică-său o să-mi mulțumească în genunchi. Da' ce să vezi, tatăl fetei a fugit cu golanii, iar juna, mânjită din cap până-n picioare de sângele spânului, și-a vărsat și măruntaiele și au apucat-o istericalele. Când m-am apropiat de ea, a leșinat de frică. De-atunci nu prea mi-am mai băgat nasul unde nu-mi fierbea oala.

Făceam ce-aveam de făcut. M-am deprins iute cu rostul treburilor. Călăream până ajungeam într-un sat, mă opream sub palisadele conacelor și castelelor. Și așteptam. Dacă mă scuipau, insultau sau aruncau cu pietre, spălam putina. Dacă cineva venea și-mi dădea de

lucru, îl duceam la bun sfârșit.

Cutreieram târgurile și cetățile în căutarea anunțurilor bătute-n cuie pe șarampoaiele de pe la răscruci, uitându-mă după cuvintele: „Avem nevoie urgent de un vânător de monștri.“ Apoi dădeam, de obicei, peste vreun loc sacru, vreo temniță, vreo necropolă sau ceva ruine, vreo râpă prin pădure sau vreo peșteră ascunsă în munți, înțesată de oase și de hoituri împuțite. Dădeam și peste o făptură care trăia doar pentru a ucide. De foame, de plăcere, din dorința morbidă a cuiva sau din alte motive. Ba o manticoră, ba un wivern, ba un vârcolac, ba un strigoi, ba un vampir, ba un graveir, ba un ghul, ba o kikimoră, ba un gigascorpion, ba un wipper. Urmau un dans în beznă și o lovitură de sabie. După care, puteam să citesc spaima și disprețul în ochii celui care-mi dădea răsplata.

Greșeli? Și încă cum. Am făcut cu duiumul.

Dar mi-am respectat principiile. Nu, nu codul. Foloseam codul ca o scuză. Oamenilor le place. Cei care au anumite coduri și se ghidează după ele sunt stimați și onorați.

Nici vorbă de cod. Niciodată n-a existat un Cod al Vânătorilor. Eu mi-am inventat unul. Pur și simplu. Și îl respect. Întotdeauna…

Nu chiar întotdeauna.

Pentru că au fost anumite momente în care părea că nu încăpea nicio umbră de îndoială. În care îmi spuneam: „Ce-mi pasă, nu-i treaba mea, eu sunt vânător.“ În care ar fi trebuit să-mi ascult vocea rațiunii. Să-mi ascult instinctul, iar dacă nu, ceea ce-mi dicta experiența. Și ceea ce-mi dicta frica, cea mai banală dintre frici.

Ar fi trebuit să-mi ascult vocea rațiunii, atunci…

N-am ascultat-o de data aceasta.

M-am gândit să aleg răul cel mai mic. Am ales răul mai mic. Răul cel mai mic! Sunt Geralt din Rivia. Cunoscut și sub numele de Măcelarul din Blaviken.

Nu, Iola. Nu-mi atinge mâna. Contactele pot răscoli în tine… Ai putea să simți pe pielea ta…

Dar nu vreau ca tu să simți. Nu vreau să știu. Îmi cunosc destinul, care mă zguduie ca un vârtej. Destinul meu? Mă urmărește pas cu pas, dar eu nu mă uit niciodată în urmă.

Buclă? Da, Nenneke a simțit-o, se pare. Ce m-a împins, atunci, în Cintra? Cum de-am putut să risc așa prostește?

Nu, nu și iarăși nu. Nu mă uit în urmă niciodată. Iar în Cintra nu mai am ce să caut, o s-o ocolesc ca pe-o ciumă. Nu mai calc pe-acolo

în veci.

Ia stai, dacă nu mă-nșel, copilul trebuia să se nască prin luna mai, prin preajma sărbătorilor de Belleteyn. În cazul în care s-ar întâmpla așa, am avea de-a face cu o coincidență interesantă. Deoarece și Yennefer s-a născut de Sfântul Belleteyn…

Să mergem, Iola. S-a întunecat.

Îți mulțumesc c-ai stat de vorbă cu mine.

Îți mulțumesc, Iola.

Nu, n-am nimic. Mă simt bine.

Destul de bine.

Chestiune de preț

I

Vânătorul de monștri avea cuțitul la gât.

Stătea acolo, înmuindu-se în apă cu săpun, cu capul dat pe spate, pe marginea alunecoasă a unei vane de lemn. Simțea pe buze gustul amar de săpun. Cuțitul, prost ca noaptea, i-a zgâriat dureros mărul lui Adam, îndreptându-se cu un hârșâit spre bărbie.

Bărbierul, cu mina unui artist conștient de zămislirea unei capodopere, a mai trecut o dată cu lama pentru tușa finală, apoi i-a șters fața cu o bucată de pânză de in îmbibată în ceea ce ar fi putut fi tinctură de angelică.

Geralt s-a ridicat în picioare, i-a cerut unui slujitor să-i toarne un ciubăr de apă, s-a scuturat, a ieșit din vană, imprimându-și pe podeaua de cărămidă urmele picioarelor ude.

– Prosop, jupâne, a zis slujitorul, aruncând o privire curioasă spre medalionul lui.

– Mulțumesc.

– Aici aveți hainele, i-a spus Haxo. Cămașa, nădragii, pantalonii, tunica. Și aici, cizmele.

– La toate te-ai gândit, castelane. Da' cizmele mele ce-au, nu pot să le încalț, mă rog?

– Nu. Bere?

– Cu plăcere.

Se îmbrăca fără grabă. Atingerea hainelor altuia, aspre, nesuferite pe pielea puhavă, i-a stricat starea de spirit pe care i-o dăduse

trândăveala în apa fierbinte.

– Castelane?

– Vă ascult, jupâne Geralt.

– Știi cumva care-i rostul mascaradei ăsteia? De ce trebuie să fiu eu aici?

– Nu-i treaba mea, i-a spus Haxo, uitându-se cu coada ochiului la servitor. Treaba mea este doar să vă îmbrac…

– Să mă deghizezi, ai vrut să spui.

– …Să vă îmbrac și să vă conduc la banchet, la regină. Puneți-vă tunica, jupâne Geralt. Și ascundeți-vă dedesubt medalionul de vânător.

– Aici îmi pusesem pumnalul.

– Nu mai este. Se află într-un loc sigur, alături de cele două săbii și celelalte bunuri ale dumneavoastră. Acolo unde vă duceți, n-aveți nevoie de arme.

Vânătorul a ridicat din umeri, trăgându-și pe el tunica strâmtă, violet.

– Ce-i asta? a întrebat, arătând spre broderia de pe piept.

– Ah, a spus Haxo. Era să uit. Pe toată durata banchetului vă veți numi Excelența Sa, Ravix de Cvadricorn. În calitate de oaspete de onoare, veți sta la dreapta reginei, aceasta este dorința ei. Iar ceea ce aveți acolo, pe tunică, este blazonul dumneavoastră. Pe fundalul auriu, un urs negru în mers, iar călare pe el, o domniță îmbrăcată în albastru, cu părul ciufulit și brațele ridicate. Ar fi bine să-l țineți minte, în caz că vreun oaspete este înnebunit după heraldică, cum se întâmplă adesea.

– Da, o să-l țin minte, a spus Geralt serios. Dar unde se află acest Cvadricorn?

– Destul de departe de-aici. Sunteți gata? Putem merge?

– Putem. Da' ia spune-mi, coane Haxo, cu ce ocazie se dă banchetul?

– Prințesa Pavetta împlinește cincisprezece ani și conform obiceiului, se adună pretendenții la mâna ei. Regina Calanthe vrea s-o mărite cu cineva din Skellige. Ne-ar plăcea să ne aliem cu insularii.

– De ce?

– Pentru că nu-și prea atacă aliații.

– Un motiv important.

– Dar nu e singurul. În Cintra, Geralt, tradiția nu permite femeii să

guverneze. Regele nostru, Roegner, a fost răpus cu ceva timp în urmă de ciumă, iar regina nu mai vrea alt soț. Doamna Calanthe a noastră o fi ea dreaptă și înțeleaptă, dar regele-i rege. Cel care se însoară cu prințesa va urca pe tron. Ar fi bine să fie un flăcău în toată firea. Și așa ceva găsești numai în insule. Sunt nații vânjoase. Hai să mergem.

Geralt s-a oprit la mijlocul galeriei care înconjura o curte interioară mică și pustie și s-a uitat în jur.

– Castelane, a zis el cu o voce joasă. Suntem singuri. Spune-mi de ce are nevoie regina de un vânător. Nu se poate să nu știi tu ceva. Dacă nu tu, atunci cine?

– Ca toată lumea, a mârâit Haxo. Cintra este ca orice altă țară. Mișună pe-aici și vârcolaci, și basilisci, chiar și manticore, dacă stăm să ne uităm mai bine. Așadar este nevoie de un vânător care să le vină de hac.

– Lasă vrăjeala, castelane. Eu te-am întrebat de ce are nevoie regina de-un vânător la banchetul său, pe deasupra și deghizat în urs albastru cu părul zburlit.

Haxo a aruncat și el o privire în jur, s-a aplecat chiar și deasupra balustradei.

– Se întâmplă lucruri necurate, jupâne Geralt, a îngăimat el. La castel, vreau să spun. Este bântuit.

– De cine, mă rog?

– Păi, cine-ar putea hălădui într-un castel, dacă nu un monstru? Cică e mărunt, cocoșat, acoperit de ace ca un arici. Noaptea bântuie prin palat făcând să zăngăne lanțurile. Geme și rage prin săli.

– L-ai văzut?

Haxo a scuipat pe pământ.

– Nu. Și nici n-am chef să-l văd.

– Îmi îndrugi verzi și uscate, castelane, i-a reproșat vânătorul bosumflându-se. Nu ține. Noi ne ducem la un banchet de peșit, și care-ar fi, mă rog, rostul meu acolo? Să am grijă să nu iasă de sub masă și să se pună pe gemut? Fără nicio armă? Deghizat în bufon? Ia vezi! Coane Haxo!

– N-aveți decât să credeți ce vreți, a mârâit castelanul înțepat. Mi s-a poruncit să nu suflu nicio vorbă. Mi-ați pus o întrebare, v-am dat un răspuns. Iar dumneavoastră mă învinuiți că îndrug verzi și uscate! Foarte drăguț din partea dumneavoastră!

– Iartă-mă! N-am vrut să te jignesc, castelane! Mă miram și eu

așa…

– Atunci ia nu vă mai tot mirați atâta! a spus Haxo înainte de a-și întoarce capul, mâhnit. Că nu de-asta sunteți aici. Și vă mai dau un sfat, jupâne vânător! Dacă regina vă poruncește să vă dezbrăcați de tot, să vă vopsiți fundul în albastru și să vă agățați de tavan cu capul în jos, ca un candelabru, faceți-o fără șovăială sau mirare! Altminteri, o s-aveți numai necazuri. Ați priceput?

– Da. Hai să mergem, coane Haxo! Orice s-ar spune, îmbăierea asta mi-a deschis pofta de mâncare.

II

În afară de cuvintele de bun venit, lapidare, protocolare, rostite pentru a-l întâmpina pe „nobilul de Cvadricorn", regina Calanthe n-a schimbat o vorbă cu vânătorul. Banchetul întârzia să înceapă, oaspeții tot veneau, anunțați zgomotos de crainic.

Masa, rectangulară, era imensă, putând ședea la ea cel puțin patruzeci de persoane. În capul ei prezida Calanthe, așezată pe un tron cu spătar înalt. În dreapta sa era Geralt, iar în stânga, un bard cu părul grizonant și cu o lăută, pe nume Drogodar. Două scaune de pe latura din stânga reginei erau goale. La dreapta lui Geralt, de-a lungul mesei, se așezase Haxo, castelanul, și un voievod cu nume greu de reținut. Mai încolo puteau fi văzuți oaspeții din principatul Attre: sumbrul și taciturnul cavaler Rainfarn și prințul Windhalm aflat sub tutela lui, un băiat de vreo doisprezece ani, dolofan, unul dintre pretendenții la mâna prințesei. Dincolo ședeau cavalerii colorați și împestrițați din Cintra și vasalii din jur.

– Baronul Eylembert din Tigg! a anunțat crainicul.

– Cotcodac! a îngăimat Calanthe, înghiontindu-l pe Drogodar. Ce-o să ne mai distrăm.

Subțirel, mustăcios și foarte bine îmbrăcat, cavalerul s-a înclinat într-o reverență adâncă, dar ochii săi vioi și veseli, ca și zâmbetul rătăcit pe buze, îi dezmințeau aparenta supunere.

– Bine ai venit pe la noi, domnule Cotcodac, i s-a adresat regina protocolar. Baronul era mai cunoscut sub porecla atât de sugestivă decât sub numele său adevărat. Mă bucur de prezența dumitale.

– Iar eu mă bucur că m-ați invitat, i-a replicat Cotcodac și a oftat. Ei bine, am s-arunc o privire prințesei, dacă-mi este îngăduit,

maiestate. Tare-i greu să trăiești singur, doamnă.

– Ia nu mai spune, domnule Cotcodac, i-a surâs ușor Calanthe, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget. Da' parcă erai căsătorit, din câte știu eu.

– Ehei, s-a îmbufnat baronul. Știți prea bine, doamnă, cât de slăbuță și delicată este soția mea, și unde mai pui că acum face ravagii variola prin părțile noastre. Îmi pun rămășag cureaua cu tot cu sabie pe un papuc vechi că într-un an sunt în doliu.

– Bietul de tine, Cotcodac, dar, pe de altă parte, nu poți să te plângi că n-ai noroc. Calanthe îi zâmbea tot mai amabil. Soția ta este într-adevăr cam slabă. Mi-a ajuns pe la urechi că la ultimul cules, când te-a surprins în carul cu fan cu o târfă, te-a urmărit cu o furcă mai puțin de un kilometru și nu te-a prins. Ar trebui s-o hrănești mai bine și s-o răsfeți mai mult, iar noaptea să ai grijă să nu-i fie frig la spate. Și-ai să vezi cum se înzdrăvenește într-un an.

Cotcodac s-a întristat, dar nu foarte convingător.

– Am înțeles aluzia. Dar pot să rămân totuși la banchet?

– Mi-ați face o mare plăcere, baroane.

– Solia din Skellige! a strigat crainicul, răgușit de-a binelea.

Patru insulari au intrat cu pași vioi, duduitori, în tunici din piele lucioasă garnisite cu blană de focă, încinși cu eșarfe din lână în carouri. Îi conducea un războinic vânjos, cu fața întunecată și nasul acvilin, alături de un tânăr spătos, cu părul roșcat. S-au înclinat cu toții înaintea reginei.

– Ce onoare deosebită, a anunțat Calanthe roșind ușor, să revină în castelul meu înaltul cavaler, pe numele său Eist Tuirseach din Skellige. Dacă nu ți-aș cunoaște așa de bine disprețul pe care-l nutrești față de căsătorie, m-aș amăgi cu speranța că ai venit să-i ceri mâna Pavettei mele. Te pomenești că te-o fi copleșit singurătatea în cele din urmă, domnule?

– Oho și încă de câte ori, frumoasă Calanthe, i-a răspuns smeadul insular, ridicându-și spre regină ochii strălucitori. Însă duc o viață prea periculoasă ca să mă pot gândi la o relație de durată. Pe lângă asta… Pavetta este de-abia o tânără domniță, un boboc, dar…

– Dar ce, cavalerule?

– Aș chia nu sare departe de trunchi, a continuat Eist Tuirseach cu un zâmbet care-i dezvăluia dantura de un alb imaculat. Mi-e de-ajuns să te privesc, maiestate, ca să-mi închipui cum va arăta prințesa atunci când va atinge vârsta la care o femeie poate ferici un

războinic. De altfel, sunt destui tineri care aspiră la mâna ei. Cum ar fi, de pildă, nepotul regelui Bran, Crach an Craite, aici de față.

Crach, înclinându-și capul roșcat în fața reginei, și-a proptit un genunchi în pământ.

– Pe cine-ai mai adus cu tine, Eist?

Un bărbat îndesat, voinic, cu barbă stufoasă și un flăcău robust cu cimpoiul în spate au îngenuncheat lângă Crach an Craite.

– Iată un druid curajos, Sacdeșoareci, care, ca și mine, este prieten și consilier al regelui Bran. Iar acesta este Draig Bon-Dhu, vestitul nostru scald. Treizeci de marinari din Skellige așteaptă, la rândul lor, în curte, mistuiți de speranța că frumoasa Calanthe din Cintra își va face apariția măcar la fereastră.

– Stați jos, nobili oaspeți. Tu, domnule Tuirseach, aici.

Eist a ocupat unul dintre locurile libere din capătul îngust al mesei, despărțit de regină doar de un scaun gol și de cel al lui Drogodar. Ceilalți insulari s-au așezat împreună pe partea stângă a mesei, între mareșalul Vissegerd și cei trei fii ai suveranului din Strept, pe nume Melc, Sturzdevâsc și Dealsălbatic.

– Cam aceștia sunt, s-a aplecat regina spre mareșal. Hai să începem, Vissegerd.

Mareșalul a bătut din palme. Slujitorii, încărcați cu blide și platouri, avansau într-un șir lung spre masă, primiți de petrecărești cu un freamăt de bucurie.

Calanthe abia ciugulea, fără tragere de inimă, cu furculița de argint din bucatele servite. Drogodar a îmbucat ceva în grabă și a început să-și ciupească strunele lăutei. Ceilalți invitați făceau adevărate ravagii în farfurii: porci la proțap, păsări, pești și scoici, roșcatul Crach an Craite remarcându-se în mod deosebit. Rainfarn de Attre l-a mustrat cu asprime pe tânărul prinț Windhalm, i-a dat chiar peste mână pentru încercarea de a ajunge la un urcior de cidru. Cotcodac a întrerupt pentru o clipă roaderea oaselor pentru a-și distra vecinii imitând orăcăitul unei broaște țestoase de mlaștină. Atmosfera era din ce în ce mai veselă. Se țineau toasturi, din ce în ce mai incoerente.

Calanthe și-a aranjat diadema îngustă de aur pe părul său cenușiu, coafat în bucle lejere, și s-a întors ușor spre Geralt, care era ocupat cu zdrobirea carapacei unui crab roșu imens.

– Hai, vânătorule, i-a spus ea. În jur e de-acum destulă gălăgie, putem schimba discret câteva vorbe. Să începem cu formalitățile.

Sunt încântată să te cunosc.

– Încântarea este reciprocă, maiestate.

– Acum, după ce-am schimbat amabilități, să trecem la lucruri concrete. Vreau să-ți încredințez o sarcină.

– Mă gândeam eu. Rareori sunt invitat la un banchet din pură simpatie.

– Ei nu mai spune, probabil că nu ești o companie prea interesantă la masă. Ei, și te mai gândeai și la altceva?

– Da.

– La ce?

– O să vă spun când o să aflu ce misiune aveți pentru mine, maiestate.

– Geralt, i s-a adresat Calanthe răsucindu-și pe degete colierul cu smaralde, dintre care cel mai mic era de mărimea unui gândac, cam la ce ispravă m-aș putea bizui pe un vânător? La ce? La săparea unei fântâni? La găurirea acoperișului? La țeserea unei tapiserii reprezentând toate pozițiile pe care regele Vridank și frumoasa Cerro le-au încercat în noaptea nunții? Ar trebui să știi cel mai bine ce presupune profesia ta.

– Da, știu. Și acum pot să vă spun la ce mă mai gândeam, maiestate.

– Sunt curioasă.

– Mă gândeam că, la fel ca mulți alții, vă înșelați în legătură cu profesia mea, luând-o drept alta cu care n-am nici în clin, nici în mânecă.

– Oh, Calanthe, aplecată nonșalant spre bardul Drogodar, părea gânditoare, absentă. Oare care sunt acei mulți alții, cu a căror ignoranță ai binevoit să o compari pe-a mea, Geralt? Și care este profesia cu care o confundă pe-a ta neghiobii aceștia?

– Maiestate, a spus Geralt liniștit, venind spre Cintra, mi-au ieșit în cale tot soiul de țărani, negustori ambulanți, piticanii, căldărari și tăietori de lemne. Cu toții mi-au povestit despre o arătare care-și are culcușul cocoțat într-un prepeleac sprijinit pe niște pari ca labele de pui pe undeva prin pădure. Pomeneau ceva și despre o himeră cuibărită prin munți. Au adus vorba și despre bondari și scolopendromorfe. Chiar și manticore am găsi, dacă am căuta mai bine. Atât de multe sarcini pe care le-ar putea duce la bun sfârșit un vânător, fără să fie nevoit să apeleze la pene și blazoane de împrumut.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Maiestate, nu încape nicio îndoială că Cintra trebuie să se alieze cu Skellige și că acest lucru s-ar putea realiza prin căsătoria fiicei tale. De asemenea, este posibil ca anumiți intriganți să dorească să împiedice această alianță și să primească o lecție în așa fel încât să nu fiți implicată. Sigur, cel mai indicat pentru a le da această lecție ar fi un nobil din Cvadricorn pe care nu-l cunoaște nimeni și care va dispărea de pe scenă după aceea. Iar acum vă răspund la întrebare. Îmi confundați slujba cu cea de ucigaș cu simbrie. Acei mulți alții despre care pomeneam sunt oameni aflați la putere. N-ar fi pentru prima dată când sunt chemat la o curte ale cărei probleme necesită lovituri rapide de sabie. Dar n-am ucis niciodată oameni pentru bani, indiferent dacă a fost vorba despre o cauză bună sau rea. Și nici de-acum încolo n-am de gând s-o fac.

Atmosfera din jurul mesei se înviora pe măsură ce curgea berea. Crach an Craite își găsise un public receptiv la povestirea Bătăliei de la Thwyth. Cu ajutorul unui os înmuiat în sos trasase o hartă pe masă, pe care indica o situație tactică, strigând cât îl țineau plămânii. Cotcodac, în spiritul poreclei sale, s-a apucat din senin să chicotească ca o găină, stârnind veselia generală a petrecăreților și consternarea în rândul servitorilor, convinși că o pasăre își bătuse joc de vigilența lor, intrând din curte în sală.

– Prin urmare, soarta m-a pedepsit punându-mă față-n față cu un vânător foarte perspicace, a zâmbit Calanthe, dar cu ochii mijiți malițios. Un vânător care, fără umbră de respect sau minimă politețe, îmi demască intrigile și diabolicele planuri criminale. Oare fascinația frumuseții mele și personalitatea mea captivantă chiar nu ți-au întunecat rațiunea? Să nu mai faci așa ceva, Geralt. Să nu te mai adresezi în halul ăsta celor care au puterea. Mulți nu-ți vor ierta astfel de cuvinte și tu știi cum sunt regii, știi că dispun de tot felul de mijloace. Pumnalul. Otrava. Temnița. Cleștele încins până la roșu. Există sute, mii de modalități la care pot recurge regii pentru a-și răzbuna orgoliul rănit. Nu-ți poți închipui, Geralt, cât de lesne este de rănit orgoliul unor conducători. Îi numeri pe degete pe cei care pot îndura calm cuvinte ca: „Nu“, „Refuz“ sau „Niciodată“. E de-ajuns să-i întrerupi când vorbesc sau să strecori remarci nelalocul lor, ca să fii sigur că vei fi condamnat la tragerea pe roată.

Regina și-a împreunat mâinile albe, fine, și-a poposit buzele pe ele, marcând efectul de pauză. Geralt nu a întrerupt-o și nici n-a strecurat remarci nelalocul lor.

– Regii, a reluat Calanthe, împart oamenii în două categorii: unii cărora le poruncesc și alții pe care îi cumpără. Susțin astfel de fapt vechiul și banalul adevăr că oricine poate fi cumpărat. Oricine. Este doar o chestiune de preț. Ești de acord cu acest lucru? Ah, da' ce să te mai întreb. Doar ești un vânător, îți faci treaba, îți iei plata. În ceea ce te privește, cuvântul „a cumpăra" își pierde conotația disprețuitoare. De asemenea, problema prețului depinde, în cazul dumitale, evident, de gradul de dificultate al sarcinii de îndeplinit, de calitatea manoperei, de măiestrie. Ca să nu mai spun de reputația ta, Geralt. Prin iarmaroace bătrânii cântă și povestesc faptele vânătorului cu părul alb din Rivia. În cazul în care cel puțin jumătate dintre cele cântate sau povestite sunt adevărate, atunci pun rămășag că prețul pentru serviciile tale nu este prea mic. Să fii năimit pentru treburi simple și banale cum ar fi intrigile de la palat sau crimele ar însemna să arunci banii pe fereastră. Sarcinile astea ar putea fi îndeplinite de mâini mai ieftine.

– Braak! Ghaaa-braaak! a urlat brusc Cotcodac, fiind răsplătit cu aplauze furtunoase pentru noua imitație de sunete scoase de animale.

Geralt nu știa despre ce animal este vorba, dar nu i-ar fi plăcut să-l întâlnească vreodată. Și-a întors capul și a observat privirea liniștită, veninoasă și verde a reginei. Drogodar, cu capul înclinat, cu chipul ascuns în spatele cortinei de plete grizonante care îi încadrau brațele și instrumentul, ciupea blând strunele lăutei.

– Ah, Geralt, i-a zis Calanthe, oprindu-l cu un gest pe un servitor ca să nu-i toarne în pocal. Eu vorbesc, iar tu taci. Suntem la banchet și vrem să ne distrăm cu toții. Vreau să mă amuzi. Parcă-mi lipsesc observațiile dumitale îndreptățite și comentariile perspicace. Mi-ar face mare plăcere și să aud din gura ta un compliment, un omagiu și să mă asiguri de supunerea dumitale. În ce ordine preferi.

– Ei bine, maiestate, i-a spus vânătorul, sunt, fără doar și poate, un comesean mai puțin interesant. Mă tot minunez că tocmai mie mi-ai făcut onoarea de a ocupa acest loc. Ați fi putut, la urma urmei, să așezați aici pe cineva mult mai potrivit. Pe oricine ați fi dorit. Nu trebuia decât să-i porunciți cuiva sau să cumpărați pe cineva. Nu-i decât o chestiune de preț.

– Vorbește, vorbește.

Calanthe și-a lăsat capul pe spate, și-a mijit ochii, imprimându-le buzelor un simulacru de surâs amabil.

– Prin urmare, sunt extrem de onorat și mândru să stau alături de regina Calanthe din Cintra, a cărei frumusețe este întrecută doar de inteligența ei. La fel de onorant consider faptul că regina a binevoit să afle despre mine câte ceva, iar pe seama celor auzite nu vrea să mă folosească în scopuri banale. Iarna trecută, principele Hrobaric, care nu era prea binevoitor, a încercat să mă năimească pentru a-i căuta iubita care se săturase de avansurile lui vulgare și fugise de la bal, pierzându-și un pantof. Tare greu mi-a mai fost să-l conving că nu de un vânător de monștri avea nevoie, ci de un simplu vânător.

Regina îl asculta cu un zâmbet enigmatic.

– De asemenea, alte căpetenii, sub nivelul de inteligență al maiestății voastre, nu s-au sfiit să-mi încredințeze sarcini banale. În general era vorba de privarea banală de viață a vreunui fiu vitreg, a vreunui tată vitreg, a vreunei mame vitrege, a vreunui unchi, a vreunei mătuși și lista ar putea continua. Pentru ei nu era decât o chestiune de preț.

Regina a surâs cu subînțeles.

– Cum spuneam, repet, Geralt și-a înclinat ușor capul, că nu-mi încap în piele de mândrie, fiind așezat la dreapta dumneavoastră, maiestate. Mândria înseamnă foarte mult pentru noi, vânătorii de monștri. N-o să-ți vină să crezi, maiestate, cât de mult. Odată un rege i-a ofensat mândria unuia dintre noi propunându-i o misiune care nu corespundea cu onoarea și codul nostru. Mai mult, când vânătorul i-a refuzat politicos propunerea, nici n-a vrut s-audă și a încercat să-l împiedice să părăsească palatul. Toată lumea care comenta evenimentul era de acord că regele nu avusese o idee prea bună.

– Geralt, i-a spus Calanthe după un moment de tăcere. Te-ai înșelat. Ești un comesean foarte interesant.

Cotcodac și-a șters mustața și gulerul caftanului de spumă de bere, și-a îndreptat capul și a început să urle strident, imitând fidel un lup în călduri. Câinii din curte și de prin preajmă i-au răspuns cu lătrături.

Unul dintre frații din Strept, poate Dealsălbatic, și-a condus degetul muiat în bere, trasând o linie groasă în jurul unei formațiuni desenate de Crach an Craite.

– Eroare și incompetență! a exclamat. Nu trebuia să facă așa ceva! Aici, pe flanc, trebuia să o ia cavaleria și să atace!

– Ha! a țipat Crach an Craite, trântind osul pe masă și stropind

fețele și tunicile vecinilor cu picături de sos. Să slăbim centrul? Poziția-cheie? Absurd!

– Numai un orb sau un nebun n-ar folosi această manevră într-o astfel de situație!

– Da, așa este! Corect! a strigat Windhalm de Attre.

– Te-a-ntrebat cineva ceva, rahat cu ochi?

– Rahat ești tu!

– Tacă-ți fleanca, altminteri îți trag una cu osul ăsta!

– Stai la locul tău și taci, Crach, a spus Eist Tuirseach, întrerupându-și conversația cu Vissegerd. Gata cu sfada. Hei, bade Drogodar! Păcat de talentul dumitale, i-ar trebui un public pe măsură! Din nefericire, trebuie multă concentrare și seriozitate pentru ascultarea notelor frumoase și liniștite ale lăutei dumitale. Draig Bon-Dhu, mai lasă îndoparea și sorbeala! N-o să impresionezi pe nimeni de la masa asta nici cu una, nici cu alta. Ia umflă-ți cimpoiul și încântă-ne urechile cu muzică adevărată, de război. Cu permisiunea maiestății voastre, nobilă Calanthe!

– Oh, mamă, i-a șoptit regina lui Geralt, ridicându-și ochii pentru o clipă spre plafon într-o resemnare mută.

Dar a încuviințat, zâmbind destul de natural și amabil.

– Draig Bon-Dhu, i-a spus Eist. Cântă-ne despre Bătălia de la Cottbus! Măcar aceea nu ne lasă nicio urmă de îndoială cu privire la strategia excelentă a căpeteniilor! Nici cu privire la cine s-a acoperit acolo de glorie nepieritoare! Sănătate eroinei Calanthe din Cintra!

– Noroc! Glorie! au izbucnit invitații, golind ulcelele și strachinile.

Cimpoiul lui Draig Bon-Dhu a emis un zumzet de rău augur, apoi un geamăt prelung, modulat. Petrecăreții au prins refrenul, urmărind ritmul, adică bătând în masă cu ce le cădea în mână. Cotcodac s-a holbat lacom la sacul din piele de capră, fascinat, fără îndoială, de ideea de a-și adăuga în repertoriu câteva dintre tonurile teribile scoase de el.

– Cottbus, a spus Calanthe cu ochii la Geralt, prima mea bătălie. Deși mă tem că-i voi trezi indignarea și disprețul mândrului vânător, voi mărturisi că atunci ne-am bătut pentru bani. Inamicul dăduse foc unui sat care ne plătea tribut, iar noi, nesătui și lacomi, am ieșit în câmp. Un motiv banal, o luptă banală, și la fel de banale trei mii de cadavre devorate de corbi. Și uite, în loc să-mi fie rușine, eu stau mândră ca un păun ascultând un cântec despre mine. Și unde mai pui că e acompaniat de o muzică oribilă, barbară.

A afișat din nou o parodie de zâmbet, plin de fericire și bunătate, ridicând o ulcică goală pentru a răspunde la toasturile tuturor mesenilor. Geralt tăcea.

– Să continuăm, Calanthe a luat piciorul de fazan oferit de Drogodar și a început să-l ronțăie grațios. Cum spuneam, mi-ai stârnit interesul. Mi s-a spus că voi, vânătorii de monștri, sunteți o castă interesantă. Nu credeam asta, dar acum m-am convins. Când ești ciocănit, emiți un sunet care arată că ai fost forjat din oțel și nu din găinat de pasăre. Asta nu schimbă, bineînțeles, faptul că ești aici pentru a îndeplini o misiune. Și o s-o îndeplinești fără prea multă filosofie.

Geralt nu a arborat un zâmbet sinistru și nici de dispreț, deși avea un chef teribil. A continuat să tacă.

– Am crezut că, a zis regina, părând să acorde toată atenția piciorului de fazan, ai să spui ceva. Sau ai să zâmbești. Nu? Cu atât mai bine. Pot să consider acordul nostru încheiat?

– Sarcinile care nu sunt definite clar, maiestate, a spus sec vânătorul, nu pot fi îndeplinite în mod clar.

– Ce nu este clar aici? Doar ai mirosit de la-nceput cum stă treaba. Într-adevăr, am planuri pentru alianța cu Skellige și pentru căsătoria fiicei mele, Pavetta. Nu te-ai înșelat nici când ai presupus că planurile îmi sunt primejduite și că am nevoie de tine ca să înlătur primejdia. Dar de aici încolo te-ai înșelat. Presupunerea că îți confund profesia cu cea de mercenar asasin mi-a rănit orgoliul. Ia aminte, Geralt, că mă număr printre puținii conducători care știu exact cu ce se ocupă vânătorii și pentru ce pot fi năimiți. Pe de altă parte, cineva care ucide oameni cu atâta sânge rece ca tine, deși n-o face pentru bani, n-ar trebui să se minuneze de faptul că atâta lume îl consideră un profesionalist în domeniu. Reputația te precede, Geralt, și are un ecou mai puternic decât blestematul de cimpoi al lui Draig Bon-Dhu. Și are la fel de puține note agreabile.

Cimpoierul, deși n-avea cum s-audă cuvintele reginei, și-a încheiat concertul. Petrecăreții l-au ovaționat frenetic, după care s-au dedicat, cu entuziasmul înviorat, epuizării stocurilor de alimente și băuturi, evocării de bătălii și glumelor obscene cu țărăncuțe de tot felul. Cotcodac râgâia puternic, dar nu se putea preciza dacă imita un alt animal sau încerca să-și ajute stomacul supraîncărcat. Eist Tuirseach s-a aplecat mult peste masă.

– Maiestate, i-a spus, există, probabil, motive importante ca să-ți

îndrepți toată atenția doar spre nobilul din Cvadricorn, dar ar fi timpul s-o vedem și noi pe prințesa Pavetta. Ce mai așteptăm? Să sembete Crach an Craite? Nu cred. Deși momentul acesta nu-i departe.

– Ai dreptate, ca de obicei, Eist, i-a zâmbit Calanthe. Geralt nu înceta să se minuneze de cât de bogat îi era arsenalul de zâmbete. Într-adevăr, am de discutat cu nobilul Ravix chestiuni extrem de importante. Nu-ți face griji, o să-ți dedic și ție timp. Dar îmi cunoști principiul: mai întâi obligațiile, apoi plăcerile. Coane Haxo!

Regina a ridicat mâna și i-a făcut semn castelanului. Haxo s-a ridicat în picioare fără un cuvânt, s-a înclinat și a fugit rapid în sus pe trepte, după care a dispărut în bezna galeriei. Calanthe s-a întors din nou spre vânător.

– Ai auzit? Am cam întins coarda. Dacă Pavetta și-a terminat sulimeneala în fața oglinzii, o să-și facă apariția în curând. Prin urmare, ciulește bine urechile, căci popa nu toacă de două ori pentru o babă surdă. Vreau să duc la bun sfârșit ce mi-am pus în gând și să capăt ceea ce-ai bănuit și tu într-o oarecare măsură. Altă cale nu există. În ceea ce te privește, ai de ales. Ai putea acționa obligat, la porunca mea… socot c-ar fi în zadar să-ți înșir consecințele nesupunerii. Pe când supunerea, fără doar și poate, va fi răsplătită din belșug. Sau ai putea să-mi slujești cu simbrie. Bagă de seamă că n-am spus „Pot să te cumpăr", întrucât mi-am pus în gând să nu-ți jignesc mândria, vânătorule. E o diferență imensă, nu-i așa?

– Imensitatea acestei diferențe mi-a scăpat cumva din vedere.

– Atunci ascute-ți vederea când vorbesc cu tine. Diferența, dragul meu, constă în faptul că cel căruia-i poruncesc este plătit după bunul meu plac, în timp ce slujitorul cu simbrie își stabilește prețul. E limpede?

– Într-o oarecare măsură. Așadar, să presupunem că aleg slujba cu simbrie. Oare n-ar trebui totuși să știu și eu ce am de făcut?

– Nu, n-ar trebui. Porunca trebuie să fie limpede și precisă. Pe când slujba cu simbrie e cu totul altceva. Mă interesează doar rezultatul. Nimic mai mult. Te privește prin ce mijloace ajungi la el.

Geralt, ridicând capul, a dat de privirea întunecată și pătrunzătoare a lui Sacdeșoareci. Druidul din Skellige, care nu-l slăbea din ochi pe vânător, fărâmița gânditor bucata de pâine din mână, lăsând firimiturile să cadă pe masă. Geralt a privit în jos. În fața lui, pe masa din lemn de stejar, firimituri, boabe de cereale și crâmpeie roșietice de carapace de broască țestoasă se deplasau ca

furnicile. Formau rune. Runele s-au îmbinat, pentru o clipă, într-un cuvânt. O întrebare. Sacdeșoareci aștepta neluându-și ochii de la el. Geralt a dat din cap aproape imperceptibil. Druidul și-a plecat pleoapele și a măturat firimiturile de pe masă cu chipul împietrit.

– Domniile voastre! a strigat crainicul. Pavetta din Cintra!

Oaspeții au amuțit și și-au întors capetele spre trepte.

Precedată de castelan și de un paj blond cu dublet stacojiu, prințesa cobora lent, cu capul în jos. Părul ei era exact de aceeași culoare cu al mamei sale – gri-cenușiu, dar și-l purta împletit în două cozi groase, ajungându-i până sub brâu. În afară de micuța diademă cu o piatră prețioasă șlefuită cu măiestrie și de o curea cu un lănțișor de aur, care-i încingea pe șolduri rochia lungă albastru cu argintiu, Pavetta nu purta nicio podoabă.

Escortată de paj, de crainic, de castelan și de Vissegerd, prințesa a ocupat scaunul gol dintre Drogodar și Eist Tuirseach. Cavalerul insular a avut grijă să-i umple iute ulcica și să converseze cu ea. Geralt a remarcat că-i răspundea monosilabic. Ochii i se tot micșorau, ascunși permanent sub genele lungi, chiar și în timpul toasturilor zgomotoase care îi erau adresate din diferite colțuri ale mesei. Fără îndoială, frumusețea ei îi impresionase pe musafiri: Crach an Craite încetase să mai țipe și se holba cu gura căscată la Pavetta, uitând până și de ulcica sa cu bere. Windhalm din Attre, de asemenea, o devora din ochi pe prințesă, trecând prin diferite nuanțe de roșu, de parcă doar câteva fire de nisip din clepsidră l-ar mai fi separat de noaptea nunții. Cu o încordare suspectă îi studiau chipul micuței Cotcodac și frații din Strept.

– Aha, a spus încet Calanthe, satisfăcută vizibil de efect. Ei ce spui, Geralt? Fata seamănă leit cu mama, fără falsă modestie. Parcă mi-e și milă de bietul roșcat, Crach. Mai trăiesc cu speranța că din cățelul ăsta poate să iasă într-o bună zi cineva de teapa lui Eist Tuirseach. La urma urmei, același sânge le curge prin vene. Mă asculți, Geralt? Cintra n-are-ncotro, trebuie să se alieze cu Skellige deoarece așa cer interesele statului. Fiica mea trebuie să se căsătorească cu persoana potrivită, pentru că este fiica mea. Acesta este rezultatul pe care vreau să mi-l garantezi.

– Eu să ți-l garantez? Pentru asta n-ar fi de-ajuns doar voința maiestății tale?

– Lucrurile pot lua o asemenea întorsătură încât s-ar putea să nu fie de-ajuns.

– Ce-ar putea fi mai puternic decât voința ta?

– Destinul.

– Oh. Prin urmare, eu, un sărman vânător, trebuie să mă confrunt cu un destin care este mai puternic decât voința regală. Un vânător care luptă cu destinul! Ce ironie.

– Care-i ironia?

– Care să fie? Maiestate, se pare că serviciul pe care mi-l ceri e la limita imposibilului.

– Dacă era la limita posibilului, a strecurat Calanthe din spatele buzelor zâmbitoare, mă descurcam și singură, n-aveam nevoie de vestitul Geralt din Rivia. N-o mai face pe deșteptul. Totul se poate aranja, e doar o chestiune de preț. La naiba, în lista de prețuri a unui vânător trebuie să fie și unul pentru ceea ce se află la limita imposibilului. Îmi închipui că-i destul de piperat. Garantează-mi rezultatul despre care vorbeam și-ți voi da tot ceea ce-mi ceri.

– Ce-ai spus, maiestate?

– Îți voi da tot ceea ce-mi ceri. Nu-mi place când cineva mă roagă să repet. Sunt curioasă, vânătorule, oare înainte de orice treabă de care te apuci, încerci să-i descurajezi pe cei cărora le oferi serviciile la fel cum ai încercat și cu mine? Hai, că timpul trece. Răspunde-mi, da sau nu?

– Da.

– Foarte bine. Acum mai vii de-acasă, Geralt. Răspunsurile dumitale sunt din ce în ce mai aproape de perfecțiune, încep să semene cu cele la care mă aștept atunci când pun întrebări. Acum întinde-ți discret mâna stângă după spătarul tronului meu.

Geralt și-a strecurat mâna pe sub perdeaua galben cu albastru. Aproape imediat a dat de o sabie sprijinită cu latul de spătarul împodobit cu un cordovan bogat. O sabie pe care o cunoștea foarte bine.

– Maiestate, i-a zis el încet, lăsând la o parte ceea ce am spus mai înainte despre uciderea ființelor omenești, îți dai seama, mă gândesc, că împotriva destinului nu se poate lupta doar cu o sabie?

– Îmi dau seama. Calanthe a întors capul. Mai trebuie și un vânător care s-o țină în mână. După cum vezi, am avut grijă.

– Maiestate…

– Niciun cuvânt în plus, Geralt. Cam prea mult am uneltit. Se uită lumea la noi și Eist face urât. Mai stai de vorbă nițel cu castelanul. Mănânca ceva, bea. Dar nu prea mult. Vreau să ai mâna fermă.

A ascultat-o. Regina s-a alăturat conversației dintre Eist, Vissegerd și Sacdeșoareci cu participarea tăcută și somnoroasă a Pavettei. Drogodar și-a pus deoparte lăuta și a început să mănânce, recuperând întârzierea. Haxo nu era prea vorbăreț. Un voievod cu nume dificil de reținut, căruia-i ajunseseră la urechi necazurile Cvadricornului, l-a întrebat politicos dacă iepele sunt bune de mânz. Geralt a răspuns că da, sunt mult mai bune decât armăsarii. Nu era sigur dacă gluma a fost bine primită. Voievodul nu i-a mai pus alte întrebări.

Ochii lui Sacdeșoareci căutau privirea vânătorului, dar firimiturile de pe masă nu se mai mișcau.

Crach an Craite se împrietenea din ce în ce mai mult cu cei doi frați mai mari din Strept. Al treilea, cel mai mic, nu mai era în stare de nimic după încercarea de a ține ritmul băuturii stabilit de Draig Bon-Dhu. Scaldul, din câte se părea, trecuse proba fără nicio problemă.

Caimacamii mai tineri și mai puțin importanți adunați în capul mesei, amețiți, fredonau fals un cântec bine cunoscut despre o căprioară și o băbuță răzbunătoare lipsită de simțul umorului.

Un paj cu părul cârlionțat și căpitanul gărzii, în culorile auriu și albastru ale Cintrei, au fugit spre Vissegerd. Mareșalul le-a ascultat raportul cu fruntea încrețită. S-a ridicat în picioare, s-a plasat în spatele tronului și s-a înclinat pentru a-i murmura ceva reginei. Calanthe i-a aruncat o privire rapidă lui Geralt și i-a răspuns scurt lui Vissegerd. Acesta s-a aplecat și mai mult în față, i-a șoptit ceva, după care regina s-a uitat la el aspru și a lovit fără un cuvânt cu palma spătarul tronului. Mareșalul s-a aplecat, i-a transmis un ordin căpitanului gărzii. Geralt nu l-a auzit. A văzut însă că Sacdeșoareci se agita de colo-colo, cu ochii la Pavetta: prințesa stătea neclintită, cu capul plecat.

În sală răsunetul pașilor grei și clinchetul metalic acopereau rumoarea de la masă. Toată lumea și-a ridicat și a întors capul.

Nou-venitul era ferecat în armură din plăci de fier combinate cu piele ceruită. Un pieptar bombat, emailat în negru și albastru, îi acoperea parțial cuirasa. Umerii îi erau blindați cu țepi de oțel, casca era prevăzută cu o vizieră în formă de bot de câine și era presărată cu piroane asemenea unei coji de castană.

Zăngănind și scrâșnind, ciudatul oaspete a venit la masă, încremenind în picioare în fața tronului.

– Maiestatea voastră, venerabilă regină, onorați nobili, a declamat el din spatele vizierei de la cască, înclinându-se cu stângăcie. Iertați-mă că vă tulbur banchetul solemn. Sunt Arici Erlenwald.

– Bine ai venit la noi, Arici din Erlenwald, a spus răspicat Calanthe. Ia loc la masă. În Cintra suntem bucuroși de fiecare oaspete.

– Mulțumesc, maiestate. Arici din Erlenwald a făcut o nouă reverență, și-a atins pieptul cu pumnul în mănușa de fier. Eu nu vin, cu toate acestea, în Cintra ca oaspete, ci cu o problemă importantă, care nu suferă amânare. Dacă îmi îngăduie regina Calanthe, o s-o prezint imediat, ca să nu mai pierdem vremea.

– Arici din Erlenwald, i-a spus tăios regina. Grija ta lăudabilă pentru timpul nostru nu scuză lipsa ta de respect. Pentru că nu pot interpreta altfel faptul că mi te adresezi din spatele unei măști de fier. Așa că scoate-ți casca. O să îndurăm într-un fel sau altul pierderea de vreme pe care ți-o ia această acțiune.

– Maiestate, fața mea trebuie să rămână ascunsă deocamdată. Cu îngăduința maiestății voastre.

Printre cei prezenți s-a iscat murmur de mânie, rumoare, punctat ici și colo de blesteme strecurate printre dinți. Sacdeșoareci, plecându-și capul, și-a mișcat buzele în tăcere. Vânătorul a simțit cum o vrajă a electrizat aerul pentru o clipă și i-a mișcat medalionul. Calanthe se uita la Arici cu ochi mijiți, tamburinând cu degetele brațele tronului.

– Încuviințez, a spus ea în cele din urmă, fiind încredințată că ai motive suficient de importante. Spune-mi atunci, ce te-aduce pe la noi, Arici fără față.

– Mulțumesc pentru îngăduință, a zis intrusul. Și întrucât nu pot răbda să fiu acuzat de lipsă de respect, vă anunț că este vorba despre rânduiala cavalerească. Nu am dreptul să am fața descoperită înainte de miezul nopții.

Regina a acceptat explicația cu un gest nonșalant din mână. Arici a făcut un pas înainte, zăngănindu-și armura țepoasă.

– Cu cincisprezece ani în urmă, a proclamat el cu voce tare, soțul dumneavoastră, doamnă Calanthe, regele Roegner, s-a rătăcit în timpul partidei de vânătoare din Erlenwald. Ajungând pe un drum denivelat, a căzut de pe cal într-o râpă, scrântindu-și piciorul. Neizbutind să iasă de acolo, a strigat după ajutor, dar i-au răspuns doar șuierăturile viperelor și urletele vârcolacilor care se tot

apropiau. Fără nicio îndoială, ar fi pierit dacă nu i-ar fi sărit nimeni în ajutor.

– Știu că așa a fost, a confirmat regina. Dacă și tu știi, înseamnă că tu ai fost cel care l-a ajutat.

– Da. Numai datorită mie s-a putut întoarce sănătos și în condiții de siguranță la castel. La dumneavoastră, doamnă.

– Prin urmare, îți datorez recunoștință, Arici din Erlenwald. Recunoștință care nu poate fi diminuată de faptul că Roegner, stăpânul inimii mele și al patului meu, a plecat din această lume. Aș dori să te întreb cum aș putea să-ți fiu recunoscătoare, dar mă tem, totuși, că un cavaler nobil, care se conduce în toate actele sale după legile cavalerismului, ar putea fi ofensat de o astfel de întrebare. Presupun, pe de altă parte, că ajutorul pe care l-ai dat împăratului n-a fost dezinteresat.

– Știți bine, maiestate, că nu a fost dezinteresat. De asemenea, știți că vin tocmai pentru recompensa făgăduită de rege pentru salvarea vieții sale.

– Oh, da? Calanthe i-a zâmbit, dar în ochii ei străluceau flăcări verzi. Așadar, ai găsit un rege în fundul râpei, fără apărare, rănit, lăsat la mila șerpilor și a monștrilor. Și numai atunci când ți-a făgăduit răsplata i-ai sărit în ajutor? Adică dacă el n-ar fi vrut sau n-ar fi putut să-ți promită vreo recompensă, l-ai fi lăsat acolo, iar eu n-aș fi știut până în ziua de azi unde-i putrezesc oasele? Oh, câtă noblețe din partea dumitale. Atunci comportamentul tău s-a abătut de la orice jurământ cavaleresc.

Rumoarea mesenilor se intensifica.

– Și astăzi ai venit pentru răsplată, Arici? a continuat regina, zâmbind din ce în ce mai amenințător. După cincisprezece ani? Te bizui probabil pe dobânda acumulată în acest timp? Aici nu-i bancă de piticani, Arici. Spui că Roegner ți-a făgăduit răsplată? Ei bine, ar fi cam greu să-l aduci aici ca să te răsplătească. Cred că mai lesne-ar fi să te trimitem la el, pe lumea cealaltă. Acolo ați putea să vă puneți de-acord ce și cui îi datorați. L-am iubit pe soțul meu prea mult, Arici, pentru a înceta să mă gândesc la faptul că l-aș fi putut pierde chiar atunci, cu cincisprezece ani în urmă, în cazul în care nu s-ar fi tocmit cu tine. Acest gând mă face să nu te prea simpatizez. Intrusule mascat, știi că în acest moment aici, în Cintra, în castelul meu și în împărăția mea, ești la fel de neputincios și de apropiat de moarte cum era Roegner pe fundul defileului? Ei bine, ce-mi propui,

ce preț, ce răsplată, dacă-ți făgăduiesc că vei pleca de aici viu și nevătămat?

Medalionul din jurul gâtului lui Geralt a început să tremure, să vibreze. Vânătorul i-a aruncat o privire fulgerătoare lui Sacdeșoareci, întâlnindu-i căutătura penetrantă, vizibil îngrijorată. A clătinat din cap ușor, a ridicat din sprâncene întrebător. Druidul, de asemenea, a negat, printr-o mișcare abia perceptibilă a bărbii cârlionțate, arătând spre Arici. Geralt nu era sigur.

– Vorbele dumneavoastră, maiestate, a spus Arici, urmăresc să mă intimideze. Și ca să trezească mânia onoraților domni care s-au adunat aici. Precum și disprețul fiicei dumneavoastră fermecătoare, Pavetta. Dar mai presus de toate, vorbele dumneavoastră nu sunt adevărate. Și știți asta foarte bine!

– Cu alte cuvinte, mint ca un porc.

Gura lui Calanthe s-a strâmbat înfiorător.

– Știți foarte bine, maiestate, a continuat imperturbabil nou-venitul, ce s-a întâmplat atunci în Erlenwald. Știți că Roegner, văzându-se salvat, a jurat din proprie inițiativă să-mi dea tot ceea ce-i cer. Îmi sunt martori toți cei de față pentru ceea ce urmează să spun! Când regele, scos din necaz, se afla în apropiere de suita lui, m-a întrebat a doua oară ce vreau, i-am răspuns. I-am cerut să-mi făgăduiască să-mi dea ceea ce a lăsat când a plecat de acasă, despre care nu știe și la care nu se așteaptă. Și suveranul a jurat că se va ține de cuvânt. Iar la întoarcerea la castel v-a găsit, Calanthe, în chinurile facerii. Da, maiestate, am așteptat acești cincisprezece ani, iar dobânda răsplatei mele a crescut. Astăzi, când mă uit la frumoasa Pavetta, văd că a meritat așteptarea! Lorzi și cavaleri! Unii dintre voi au venit în Cintra ca să ceară mâna prințesei. Vă anunț că ați venit în zadar. Din ziua în care s-a născut, prin puterea jurământului regal, frumoasa Pavetta îmi aparține!

Printre petrecărești a izbucnit frenezia. Cineva striga, altcineva blestema, altcineva a bătut cu pumnul în masă, răsturnând blidele, ulcelele și strachinile. Cel mai mare din frații din Strept a smuls cuțitul din friptura de oaie și l-a fluturat în toate direcțiile. Crach an Craite, aplecat, se pare că și-a încercat puterile rupând un picior de masă.

– E de necrezut! a țipat Vissegerd. Ce dovezi ai? Dovezi!

– Chipul reginei, a strigat Arici, întinzându-și mâna în mănușă de fier, este cea mai bună dovadă!

Pavetta stătea pe scaun, nemișcată, cu capul plecat. În atmosferă atârna ceva foarte straniu. Medalionul vânătorului vibra pe lănțișor, pe sub tunică. Acesta a văzut-o pe regină cum i-a făcut semn unui paj aflat în spatele tronului și i-a dat o poruncă scurtă în șoaptă. Geralt n-a auzit-o. Dar i-au dat de gândit stupoarea de pe fața băiatului și faptul că porunca a trebuit să fie repetată. Pajul a fugit spre ușă.

Vacarmul de la masă nu s-a stins. Eist Tuirseach i s-a adresat reginei.

– Calanthe, i-a spus calm. Ăsta spune adevărul?

– Și dacă l-ar spune, a zis tărăgănat regina, mușcându-și buzele și trăgându-și eșarfa verde peste umeri, ce?

– Dacă spune adevărul, s-a încruntat Eist, va trebui să împlinești făgăduiala.

– Serios?

– Îmi dai de înțeles, a spus insularul mohorât, că tratezi toate promisiunile în acest fel? Și pe cele pe care mi le-ai făcut și care mi s-au fixat atât de bine în memorie?

Geralt, care nu-și închipuise c-ar putea s-o vadă pe Calanthe roșind atât de puternic, cu ochii umezi și buzele tremurânde, era siderat.

– Eist, i-a șoptit regina. Nu-i același lucru…

– Serios?

– Oh, pușlamaua naibii! a urlat din senin Crach an Craite, ridicându-se brusc de la masă. Ultimul idiot care a susținut că am făcut ceva în zadar a fost ciugulit de crabi pe fundul golfului Allenker! Doar n-am venit din Skellige cu corabia ca să mă întorc cu mâinile goale! Am un rival, fir-ar al naibii! Hei, cineva să-mi aducă sabia, și dați-i un fier în mână și cretinului! O să vedem noi acum care pe care…

– Oare n-ai putea să-ți ții fleanca, Crach? A spus caustic Eist, punându-și pumnii pe masă. Draig Bon-Dhu! Te fac responsabil pentru comportamentul nepotului regelui!

– Nu cumva vrei să mă liniștești și pe mine, Tuirseach? a strigat Rainfarn din Attre ridicându-se. Cine îndrăznește să mă oprească să spăl cu sânge insultele care i s-au adresat aici prințului meu? Și fiului său Windhalm, singurul care este demn de mâna și de așternutul Pavettei! Aduceți sabiile! O să-i arăt eu aici, pe loc, lui Arici sau cum l-o mai fi chemând, cum ne răzbunăm noi, cei din

Attre când suntem insultați! Mă întreb dacă există cineva sau ceva capabil să mă oprească?

– Da. De dragul bunelor maniere, a spus liniștit Eist Tuirseach. Nu este corect să înceapă o luptă aici sau să fie provocat cineva, fără a obține mai întâi acordul stăpânei casei. Ce-i asta, sala tronului din Cintra este un han unde puteți să vă dați peste bot și să vă înjunghiați cu cuțitele când aveți voi chef?

Toată lumea a început să țipe din nou, unul peste altul, să se facă cu ou și cu oțet și să-și fluture brațele. Hărmălaia a amuțit ca tăiată cu un cuțit atunci când în sală au răsunat dintr-odată hohote scurte și înverșunate de zimbru înfuriat.

– Da, a spus Cotcodac, dregându-și glasul și ridicându-se de pe scaun, Eist s-a înșelat. Nu e un han. Este mai curând o grădină zoologică, unde și zimbrii își au locul lor. Onorabilă Calanthe, îngăduie-mi să-mi spun părerea asupra problemei cu care ne confruntăm.

– Mulți oameni, din câte pot vedea, a zis tărăgănat Calanthe, au un punct de vedere asupra problemei și îl exprimă, chiar și fără permisiunea mea. Ciudat e că nimeni nu este curios care este opinia mea. Din punctul meu de vedere, mai degrabă se prăbușește naibii castelul în capul meu decât să i-o dau pe Pavetta în mâinile ciudatului ăstuia. Nu am nici cea mai mică intenție…

– Făgăduința lui Roegner… a început Arici, dar regina l-a întrerupt imediat, bătând în masă cu un potir de aur.

– Făgăduința lui Roegner… îmi pasă de ea ca de zăpada de anul trecut! Iar în ceea ce te privește, Arici, încă nu ți-am hotărât soarta, dacă-i îngădui lui Crach sau lui Rainfarn sau nu să se întâlnească cu tine pe terenul de onoare, sau dacă pur și simplu poruncesc să te spânzure. Dacă mă întrerupi când vorbesc, nu faci decât să-mi influențezi negativ decizia!

Geralt, încă tulburat de vibrația medalionului, privea în jurul încăperii, când deodată a întâlnit brusc ochii Pavettei, verde-smarald ca ai mamei sale. Prințesa nu-i mai ascundea sub genele lungi, ci îi plimba de la Sacdeșoareci la vânător, fără să le acorde nicio atenție celorlalți. Sacdeșoareci se foia, aplecat, bălmăjind.

Cotcodac, încă în picioare, și-a dres glasul.

– Vorbește, a dat din cap regina. Dar la obiect și cât mai scurt posibil.

– La ordinele maiestății voastre. Onorabilă Calanthe și voi,

cavaleri! Într-adevăr, a fost cam bizară cererea pe care Arici din Erlenwald i-a făcut-o regelui Roegner și bizară a fost recompensa cerută regelui atunci când acesta a declarat că-i va îndeplini orice dorință. Dar să nu pretindem că n-am mai auzit despre astfel de cereri, vechi de când lumea, cum ar fi Dreptul la Surpriză. Despre prețul pe care-l poate cere cel care salvează viața unuia dintre semeni, aflat într-o situație aparent fără speranță și care exprimă o dorință aparent irealizabilă. „O să-mi dai ceea ce-ți iese mai întâi în cale ca să te salvez.“ Ar putea fi, să spunem, un câine, un halebardier de la poarta castelului, poate chiar soacra, nerăbdătoare să-și afurisească ginerele la întoarcerea acasă. Sau: „O să-mi dai ceea ce-ai să găsești acasă și la care nu te așteptai.“ După o călătorie lungă, venerabili domni, și la o revenire neanunțată, în mod normal ar putea fi ibovnicul soției în patul tău. Dar, uneori, ar putea fi un copil. Copilul indicat de destin.

– Fii scurt, Cotcodac, și-a încruntat sprâncenele Calanthe.

– La porunca maiestății voastre. Domnilor! N-ați auzit de copii marcați de pecetea destinului? Păi, eroul legendar Zatret Voruta n-a fost încredințat piticaniilor când era copil, pentru că era prima ființă pe care tatăl a întâlnit-o la întoarcerea în cetate? Sau Deï Nebunul, care i-a cerut unui călător ceea ce a rămas în casă, și despre care el nu știe? Această surpriză era vestitul Supree, care ulterior l-a eliberat pe Deï Nebunul de blestemul abătut asupra lui. Amintiți-vă, de asemenea, de Zivelena, care a devenit regina Metinnei datorită sprijinului gnomului Rumplestelt, în schimbul căruia i-a promis primul ei copil. Zivelena nu și-a respectat promisiunea, atunci când a venit Rumplestelt după răsplată și l-a forțat să plece prin vrăji. La scurt timp după aceea, ea și copilul au murit de ciumă. Nu te joci așa cu destinul!

– Nu mă sperii, Cotcodac, s-a zburlit Calanthe. Se apropie miezul nopții, timpul fricilor. Îți mai vin în minte și alte legende din vremea copilăriei care, fără îndoială, a fost destul de chinuită? Dacă nu, atunci stai jos.

– Vă cer îndurare, baronul și-a răsucit mustățile lungi, mai lăsați-mă să stau în picioare un pic. Aș dori să reamintesc tuturor încă o legendă. Una veche și uitată, pe care am auzit-o cu toții, probabil, în copilăria noastră chinuită. În legenda aceasta, regii își țineau făgăduielile. Însă noi, vasali săraci, nu suntem legați de monarhi decât prin cuvântul regal: pe el se bazează tratatele, acordurile, privilegiile, moșiile noastre. Și ce? Trebuie să ne îndoim de toate

acestea? Să punem la îndoială integritatea cuvintelor regale? Să ne așteptăm că aceasta va însemna la fel de mult ca zăpada de anul trecut? La drept vorbind, în cazul acesta, după o copilărie chinuită, ne așteaptă o bătrânețe chinuită!

– De partea cui ești tu, Cotcodac? a strigat Rainfarn din Attre.

– Taci! Lasă-l să vorbească!

– Rahatul ăsta cu ochi o ofensează pe maiestatea sa!

– Baronul Tigg are dreptate!

– Liniște, a cerut Calanthe brusc în timp ce se ridica în picioare. Lasă-l să termine.

– Mulțumesc, s-a înclinat Cotcodac. Dar eu tocmai am terminat.

S-a așternut tăcerea, stranie după rumoarea provocată de vorbele baronului. Calanthe rămăsese în picioare. Geralt se gândea că nimeni în afară de el nu i-a văzut mâna tremurândă cu care și-a frecat fruntea.

– Domnilor, a spus în cele din urmă, trebuie să vă dau o explicație. Da, acest… Arici… spune adevărul. Roegner de fapt i-a făgăduit surpriza care-l aștepta acasă. Se pare că regretatul nostru rege era destul de nepăsător în problemele femeilor și nu știa să numere decât până la nouă. Și mi-a mărturisit adevărul numai mie pe patul de moarte. Pentru că știa ce i-aș fi făcut în cazul în care mi-ar fi spus mai devreme ce promisiune făcuse. El știa de ce este în stare o mamă al cărei copil este pus la cheremul altuia cu atâta ușurință.

Cavalerii și nobilii au tăcut. Arici stătea încremenit ca o statuie de oțel, înfășurată cu sârmă ghimpată.

– Iar Cotcodac, a reluat Calanthe, ei bine, Cotcodac mi-a amintit că nu sunt mamă, ci regină. Foarte bine. Ca regină, mâine voi reuni consiliul. Cintra nu este o tiranie. Consiliul va decide dacă făgăduința regelui defunct va hotărî soarta succesoarei la tron. Va hotărî și dacă o va da pe ea cu tot cu tronul Cintrei intrusului sau se va acționa în conformitate cu interesele regatului. Calanthe s-a oprit, uitându-se cu coada ochiului la Geralt. Iar în privința nobililor cavaleri care au venit la Cintra în speranța de a primi mâna prințesei… Nu-mi rămâne decât să-mi exprim regretul pentru cruda umilință și atentatul la onoare pe care le-au suferit aici, pentru ridicolul pe care l-au îndurat. Nu este vina mea.

Din vacarmul de voci înălțat deasupra invitaților, vânătorul a distins șoaptele lui Eist Tuirseach.

– Pentru toți zeii mării, gâfâia insularul. Da' nu-i corect. Este o

incitare publică la vărsare de sânge. Calanthe, tu nu faci decât să-i întărâți…

– Taci, Eist, a șuierat regina, furioasă. Altfel mă mânii rău.

Ochii negri ai lui Sacdeșoareci au fulgerat atunci când druidul i-a arătat lui Rainfarn din Attre că se pregătește să se ridice, cu o față sumbră, deformată de un rictus. Geralt a reacționat pe loc, i-a luat-o înainte imediat, trântindu-și zgomotos scaunul.

– Poate că nu trebuie să se convoace consiliul, a spus cu voce tare și răsunătoare.

Toată lumea a tăcut, privindu-l cu uimire. Geralt a simțit ațintite asupra lui privirea de smarald a Pavettei, căutătura lui Arici din spatele vizierei de la casca neagră, a simțit, de asemenea, Forța în creștere ca valurile unui potop, vibrând în aer. A văzut cum, sub influența acestei Forțe, fumul de la torțe și de la lămpile de petrol începe să ia forme fantastice. Știa că și Sacdeșoareci le vede. De asemenea, știa că nimeni altcineva nu le vede.

– Am spus, a repetat calm, că ar putea fi inutilă convocarea consiliului. Înțelegi ce vreau să spun, Arici din Erlenwald?

Cavalerul ghimpat a făcut doi pași zăngănitori în față.

– Înțeleg, a spus el în mod justificat din spatele căștii. Doar nu-s nătâng ca să nu-nțeleg. Am auzit ce-a spus mărinimoasa și venerabila regină Calanthe. A găsit o modalitate foarte bună de a scăpa de mine. Accept provocarea ta, cavalerule necunoscut!

– Nu-mi amintesc să te fi provocat, a spus Geralt. N-am de gând să mă duelez cu tine, Arici din Erlenwald.

– Geralt! l-a strigat pe nume Calanthe, cu o mină mânioasă, uitând să-i spună vânătorului „nobile Ravix". Nu întindeți prea mult coarda! Nu-mi puneți la încercare răbdarea!

– Nici pe-a mea, a adăugat amenințător Rainfarn.

În timp ce Crach an Craite a mârâit doar, Eist Tuirseach i-a arătat un gest elocvent cu pumnul. Crach a mârâit și mai tare…

– Cu toții l-am auzit, a spus Geralt, pe baronul de Tigg cum ne-a povestit despre eroii faimoși despărțiți de părinții lor, prin aceleași jurăminte cu care a fost convins și regele Roegner de către Arici. Dar de ce, cu ce scop, cineva cere astfel de jurăminte? Tu cunoști răspunsul, Arici din Erlenwald. Acest jurământ este capabil să creeze o legătură puternică, de nezdruncinat, între destinul celui care cere jurământul și obiectul jurământului, copilul-surpriză. Un astfel de copil, marcat de pecetea unei sorți oarbe, poate fi destinat unor

lucruri extraordinare. Poate fi capabil să joace un rol extrem de important în viața celui de care este legată soarta sa. De aceea, Arici, i-ai cerut lui Roegner prețul pe care astăzi îl pretinzi. Tu nu vrei tronul Cintrei. O vrei doar pe prințesă.

– Exact cum ai spus, cavalerule necunoscut, a râs Arici tare. Asta e ceea ce cer eu! Dați-mi-o pe aceea care este destinul meu!

– Asta, a zis Geralt, mai rămâne de dovedit.

– Mai îndrăznești să te îndoiești? După ce regina a confirmat adevărul cuvintelor mele? După cele pe care le-ai spus tu însuți adineaori?

– Da. Pentru că nu ne-ai spus totul, Arici. Roegner cunoștea puterea Dreptului la Surpriză și greutatea jurământului făcut. A jurat pentru că știa că dreptul și obiceiul au puterea de a proteja un astfel de jurământ. Că acestea veghează ca jurămintele să fie respectate doar în cazul în care sunt confirmate de forța destinului. Eu zic, Arici, că deocamdată n-ai niciun drept asupra prințesei. Vei avea doar atunci când…

– Când ce?

– Când prințesa însăși va fi de acord să plece cu tine. Așa spune Dreptul la Surpriză. Consimțământul copilului, și nu al părinților, confirmă jurământul, dovedește că acel copil este născut de fapt în umbra destinului. De aceea ai așteptat cincisprezece ani, Arici. Pentru că aceasta era condiția pe care a pus-o regele Roegner.

– Cine ești tu?

– Sunt Geralt din Rivia.

– Cine ești tu, Geralt din Rivia, mă rog, de te crezi un oracol în obiceiuri și drepturi?

– El cunoaște acest drept mai bine decât oricine altcineva, a spus răgușit Sacdeșoareci, pentru că s-a aplicat odinioară și în cazul lui. L-au scos din casa părintească, pentru că era cel la care nu se așteptase tatăl său să-l găsească acasă la întoarcere. Pentru că era destinat pentru altceva. Și prin forța destinului a devenit cine este.

– Și cine este el?

– Un vânător de monștri.

În tăcerea care domnea, clopotul corpului de gardă a bătut anunțând sumbru miezul nopții. Toată lumea a tresărit, și-a ridicat capul. Sacdeșoareci s-a uitat la Geralt, afișând o expresie stranie, uluită. Dar cel mai vizibil se cutremura și se agita neliniștit Arici. Mâinile blindate în mănuși au căzut fără vlagă într-o parte, casca

ghimpată se clătina nesigur.

O Forță necunoscută, bizară, a invadat sala ca o ceață gri îngroșată brusc.

– Într-adevăr, a spus Calanthe. Geralt din Rivia, aici de față, este vânător de monștri. Profesia lui este demnă de respect și considerație. El s-a dedicat protecției noastre împotriva ororilor și coșmarurilor zămislite în noapte, care ne trimit forțe sinistre dăunătoare oamenilor. El îi ucide pe toți monștrii și creaturile care ne pândesc prin păduri și râpe. Dar și pe cei care se încumetă să intre în casele noastre.

Arici tăcea.

– Prin urmare, a continuat regina, ridicându-și mâna plină de inele, să se facă dreptate, să se verifice jurământul a cărui îndeplinire o ceri, Arici din Erlenwald. A bătut de miezul nopții. Rânduiala nu te mai împiedică. Scoate-ți casca. Să-ți vadă chipul fiica mea înainte de a-și declara voința, înainte de a-și hotărî destinul. Noi toți vrem să-ți vedem fața.

Arici din Erlenwald și-a ridicat lent mâna blindată în mănușă, a smuls legăturile de la cască, și-a scos-o apucând cornul de fier și aruncând-o cu un zăngănit pe podea. Cineva a strigat, cineva a blestemat, cineva a gâfâit cu un fluierat. Pe chipul reginei a apărut un zâmbet malițios, foarte malițios. Un zâmbet crud de triumf.

Deasupra pieptarului mare de metal semicircular îi priveau doi ochi umflați, negri, ieșiți din orbite, situați de-o parte și de alta a unui bot bont acoperit cu păr lung roșcat, plin cu colți ascuțiți albi. Capul și gâtul creaturii aflate în picioare în mijlocul sălii erau acoperite cu o crustă ca o perie cu spini cenușii, scurți și mobili.

– Așa arăt, a vorbit făptura, după cum bine știți, Calanthe. Roegner, povestindu-vă cele întâmplate cu el în Erlenwald, n-a putut omite descrierea celui căruia îi datora viața. Căruia, în ciuda aspectului său, i-a făgăduit ceea ce i-a făgăduit. Ei bine, v-ați pregătit pentru sosirea mea, maiestate. Refuzul dumneavoastră nobil și disprețuitor de a vă ține de cuvânt v-a fost reproșat până și de propriii vasali. În eventualitatea că v-ar eșua încercarea de a-i asmuți împotriva mea pe ceilalți pretendenți, l-ați păstrat ca rezervă pe vânătorul criminal care stă în dreapta dumneavoastră, la îndemână. Iar pentru final ați pregătit această escrocherie vulgară. Ați vrut să mă umiliți, Calanthe. Aflați că, de fapt, v-ați umilit pe dumneavoastră.

– Destul, Calanthe s-a ridicat în picioare, cu pumnul încleștat în șold. Să terminăm cu bâlciul. Pavetta! Vezi cine, sau mai degrabă ce este în fața ta și te vrea. În baza Dreptului la Surpriză și a obiceiurilor strămoșești, tu hotărăști. Răspunde. Doar un cuvânt ai de spus. Dacă spui „Da", vei deveni proprietatea, prada acestui monstru. Dacă spui „Nu", n-o să-l mai vezi niciodată.

Forța palpitantă din sală îi strângea tâmplele lui Geralt ca într-un cerc de fier, îi fredona în urechi, îi zburlea părul de pe gât. Vânătorul s-a uitat la degetele albite ale lui Sacdeșoareci, încleștate pe marginea mesei. Un firicel subțire de sudoare se rostogolea în jos pe obrazul reginei. Firimiturile de pâine de pe masă, care se mișcau ca viermii, formau rune care se dispersau și se regrupau într-un mesaj clar: ATENȚIE!

– Pavetta! a repetat Calanthe. Răspunde. Vrei să pleci cu această creatură? Prințesa a ridicat capul.

– Da.

Forța care invadase sala a repetat în ecou, repercutându-se surd în bolțile ogivale. Nimeni, absolut nimeni n-a emis nici cel mai mic sunet.

Calanthe a alunecat lent, foarte lent, pe tron. Fața ei era complet lipsită de expresie.

– Cu toții am auzit, a rupt tăcerea vocea calmă a lui Arici. Și Maiestatea sa, Calanthe. Și tu, vânătorule viclean, tâlharule plătit. Drepturile mi-au fost dovedite. Adevărul și destinul au învins minciunile și tertipurile. Ei bine, ce v-a mai rămas, venerabilă regină, vânător deghizat? Oțelul rece?

Nimeni n-a deschis gura.

– Mi-ar face mare plăcere, a continuat Arici, agitându-și țepii și clămpănindu-și botul, să părăsesc cât mai repede locul acesta cu Pavetta, dar nu pot să-mi refuz o anumită plăcere. Este vorba despre dumneavoastră, Calanthe. Vă veți conduce fiica până la mine și-i veți pune mâna albă în mâna mea.

Regina și-a întors încet capul spre vânător. În ochii ei se citea o poruncă. Geralt nu s-a mișcat, simțind și văzând Forța condensându-se în aer și concentrându-se pe el. Doar pe el. Știa. Ochii reginei se micșorau, buzele îi tremurau…

– Ce? Cum? a urlat brusc Crach an Craite, țâșnind din scaun. Mâna albă? În mâna lui? Prințesa cu nesuferitul ăsta păros? Cu acest… rât de porc?

– Și eu care voiam să mă lupt cu el ca un cavaler! l-a secondat Rainfarn. Cu sperietoarea, cu bruta! Asmuțiți câinii! Câinii!

– Pe el! a țipat Calanthe.

Apoi totul s-a întâmplat foarte repede. Crach an Craite a luat un cuțit de pe masă, și-a răsturnat scaunul cu un scrâșnet. La porunca lui Eist, Draig Bon-Dhu, fără să stea pe gânduri, l-a lovit cu toată forța în spate cu burduful cimpoiului. Crach s-a prăbușit pe masă, între sturionii în sos bechamel și coastele porcului mistreț fript.

Rainfarn a sărit la Arici, scăpărând pumnalul scos din mânecă. Cotcodac a țâșnit și cu un șut i-a trimis un taburet direct sub picioare. Rainfarn a sărit agil peste obstacol, dar momentul de întârziere a fost suficient pentru ca Arici să-l inducă în eroare cu o fentă și să-l îngenuncheze cu o lovitură puternică cu pumnul blindat. Cotcodac s-a aruncat pentru a-i smulge lui Rainfarn pumnalul, dar l-a oprit prințul Windhalm, agățându-se de coapsele lui ca un câine de vânătoare.

Dinspre ușă alergau în valuri străjerii înarmați cu halebarde și lănci. Calanthe, dreaptă și gravă, li-l arăta pe Arici, cu un gest brusc al mâinii. Pavetta a început să țipe, Eist Tuirseach să înjure. Toți s-au ridicat de la locurile lor, fără să știe prea bine ce să facă.

– Omorâți-l! a strigat regina.

Arici, suflând furios și dezvelindu-și colții, s-a aruncat spre gardieni. Era neînarmat, dar era protejat de armura din oțel cu țepi care respingea lăncile ca pe niște frigărui. Cu toate acestea, o lovitură l-a proiectat pe spate, chiar în direcția lui Rainfarn, care l-a imobilizat, apucându-i picioarele. Arici a urlat, oprind cu protecțiile brațelor loviturile lamelor de fier care cădeau ca o ploaie în capul lui. Rainfarn l-a înjunghiat cu pumnalul, dar lama s-a strecurat printre solzii pieptarului. Gardienii, încrucișându-și lăncile, l-au împins pe Arici până la căminul sculptat. Rainfarn, agățându-l de centură, a găsit o breșă în armură, și i-a implântat pumnalul. Arici s-a chircit de durere.

– Dunyyyyyy! a strigat slab Pavetta, sărind pe un scaun.

Vânătorul, cu sabia în mână, s-a aruncat spre luptători pe deasupra mesei, împrăștiind blide, strachini și ulcele. Știa că n-avea prea mult timp la dispoziție. Țipetele Pavettei deveneau din ce în ce mai nefirești. Rainfarn și-a ridicat pumnalul pentru o nouă lovitură.

Geralt l-a tăiat, sărind de pe masă, în genunchi. Rainfarn a țipat, mergând împleticit până la perete. Vânătorul s-a răsucit, lovind cu

muchia lamei un gardian care încerca să-și introducă vârful lăncii între cuirasa și pieptarul lui Arici. Bărbatul a căzut pe podea, pierzându-și casca plată. Pe ușă intrau alți gardieni.

– Nu este corect! a urlat Eist Tuirseach, împingând un scaun.

Cu un gest energic a rupt de podea piesa incomodă de mobilier și cu ce i-a mai rămas în mână a aruncat spre nou-veniți.

Arici, agățat de două halebarde în același timp, s-a prăbușit cu un zăngănit, a strigat și a răcnit, târât pe podea. Un al treilea gardian a sărit, și-a ridicat spada, gata să-l împungă. Geralt i-a atins tâmpla cu vârful sabiei. Străjerii care-l înconjuraseră pe Arici au sărit, aruncându-și halebardele. Gardienii veniți dinspre ușă s-au retras în fața piciorului de scaun fluturat de mâna lui Eist precum sabia magică a lui Balmur în mâna dreaptă a legendarului Zatret Voruta.

Țipetele stridente ale Pavettei și-au atins apogeul și dintr-odată parcă s-ar fi rupt. Geralt, presimțind ce urmează, s-a trântit pe burtă la podea, ca să capteze cu ochii sclipirea verzuie. A simțit o durere sfâșietoare în urechi, a auzit un vuiet teribil și strigăte stridente emise din numeroase gâtlejuri. Iar apoi țipătul vibrant, uniform, monoton al prințesei.

Masa se învârtea în jurul ei și se înălța turbionar, împrăștiind în jur vesela și mâncarea, scaunele greoaie zburau prin sală izbindu-se de pereți, covoarele și tapiseriile fluturau ridicând nori de praf. Dinspre ușă se auzeau hărmălaie, bufnituri și scrâșnete seci de halebarde care se frângeau ca niște oase.

Tronul, împreună cu Calanthe, a țâșnit și, ca o săgeată, a străbătut sala și s-a înfipt cu o trosnitură în perete, după care s-a dezmembrat. Regina s-a prăbușit fără vlagă, ca o păpușă de cârpă. Eist Tuirseach, abia ținându-se pe picioare, a sărit spre ea, a luat-o în brațe, acoperind-o cu trupul lui înainte de a se desprinde tencuiala din pereți și din tavan.

Geralt, strângându-și medalionul în căușul palmei, de îndată ce a putut, s-a târât până la Sacdeșoareci, care, nu se știe prin ce minune aflat încă în genunchi, și nu pe burtă, flutura o baghetă scurtă dintr-o crenguță de păducel. La capătul baghetei era prins un craniu de șobolan. Pe peretele din spatele druidului era o tapiserie reprezentând asediul și incendierea cetății din Ortagor, aceasta din urmă fiind pradă flăcărilor autentice.

Pavetta urla. Învârtindu-se, lovea cu țipetele ei lucrurile și ființele ca un bici. Oricine dintre cei care zăceau pe podea încerca să se

ridice, era trântit și rostogolit sau aplatizat pe perete. În fața ochilor lui Geralt, un vas mare de argint pentru sos, sculptat în formă de navă cu galere cu prova ascuțită, a șuierat în aer, lovindu-l peste picioare pe voievodul cu nume dificil de reținut, care încerca să fugă. Din plafon se desprindea în liniște ipsosul. Sub plafon se rotea masa, iar Crach an Craite, care stătea întins pe ea, scuipa blesteme oribile.

Geralt s-a târât până la Sacdeșoareci și amândoi s-au adăpostit în spatele unei movile care, luând-o în ordine din partea de jos, era formată dintr-un fiu din Strept, dintr-un butoi de bere, din Drogodar, dintr-un scaun și din lăuta bardului.

– Asta-i Forța pură, originală! a strigat druidul, acoperind vacarmul și bufniturile. Ea n-are nicio putere deasupra!

– Știu! i-a răspuns Geralt pe același ton.

Apărut nu se știe de unde, un fazan împănat, cu câteva pene răsfirate în evantai păstrate în partea posterioară, l-a lovit în spate.

– Trebuie să-i oprim! Pereții încep să se fisureze!

– Știu!

– Gata?

– Da!

– Unu! Doi! Acum!

Au lovit în același timp, Geralt cu Semnul Aard, iar Sacdeșoareci cu o vrajă teribilă de gradul trei, datorită căreia podeaua părea că începe să se topească. Scaunul pe care stătea prințesa s-a făcut aschii. Pavetta, ca și cum n-ar fi observat, atârna încă în văzduh, în interiorul unei sfere verzi, transparente. Continuând să țipe, și-a întors capul spre ei și chipul ei gingaș s-a contractat brusc într-o grimasă sinistră.

– Pentru toți demonii! a urlat Sacdeșoareci.

– Atenție! a strigat vânătorul, ghemuindu-se. Anuleaz-o, Sacdeșoareci! Anuleaz-o, altminteri va veni peste noi!

Masa s-a năruit cu o bubuitură pe podea, strivindu-și picioarele și tot ce se mai găsea dedesubt. Întins pe burtă pe masă, Crach an Craite a sărit trei coți în sus. În jur ropotea o ploaie de blide și resturi de alimente, o carafă de cristal s-a făcut țăndări la contactul cu podeaua. O cornișă desprinsă din perete a răsunat la podea ca un tunet, zgâlțâind castelul din temelii.

– Totul încetinește! a strigat Sacdeșoareci, arătând cu bagheta spre prințesă. Totul încetinește! Acum, toată Forța vine spre noi!

Cu o lovitură de sabie, Geralt a întors din zbor o furculiță mare cu

doi dinți care se îndrepta direct spre druid.

– Anulează, Sacdeșoareci!

Ochii de smarald le-au trimis două fulgere verzi. Fulgerele s-au răsucit în turbioane orbitoare, în vortexuri din interiorul cărora se unduia spre ei Forța, ca un berbec care făcea să explodeze craniile, încețoșa ochii, paraliza respirația. Odată cu Forța planau spre ei cristalul, faianța, vasele, sfeșnicele, oasele, feliile de pâine mușcate, tăvile, panopliile și bușteni mocniți din vatră. Castelanul Haxo zbura strigând sălbatic peste capetele lor ca un cocoș de mesteacăn. Căpățâna imensă a unui crap fiert s-a împrăștiat pe pieptul lui Geralt, pe câmpul de aur, pe ursul și domnița din Cvadricorn.

Deasupra pereților sălii zgâlțâiți de vraja lui Sacdeșoareci, deasupra propriilor strigăte și a urletelor răniților, deasupra vacarmului, a trosnetelor, a zăngăniturilor și a urletelor Pavettei, vânătorul a auzit dintr-odată cel mai oribil sunet pe care i-a fost dat vreodată să-l audă.

Cotcodac, în genunchi, strângea între mâini și picioare cimpoiul lui Draig Bon-Dhu. El însuși striga cu capul dat pe spate peste zgomotele oribile care proveneau din burduf, urla, răcnea, gemea, scâncea, guița și necheza într-un amestec de voci ale tuturor animalelor cunoscute și necunoscute, domestice, sălbatice și mitice.

Pavetta a amuțit speriată, privindu-l pe baron cu gura larg căscată. Forța s-a diminuat rapid.

– Acum! a urlat Sacdeșoareci fluturându-și bagheta. Acum, vânătorule!

Au lovit-o. Sfera verde din jurul prințesei s-a spart ca un balon de săpun, iar vidul a aspirat într-o clipă Forța răspândită prin sală. Pavetta s-a prăbușit zgomotos pe podea și a izbucnit în lacrimi.

După un moment de tăcere asurzitoare, în infernul recent încheiat au început să străpungă vocile peste moloz, ruine, mobilă dezmembrată și trupuri inerte.

– Cuach op arse, ghoul y badraigh mal an cuach, repeta Crach an Craite, scuipând sângele care-i umpluse gura.

– Controlează-te, Crach, a spus cu un efort Sacdeșoareci, scuturându-și hainele de boabe de grâne. Sunt femei în preajmă.

– Calanthe. Iubita mea. Draga mea. Calanthe! repeta Eist Tuirseach printre sărutări.

Regina a deschis ochii, dar nu a încercat să se desprindă din strânsoarea lui.

– Eist. Se uită oamenii la noi, a spus ea.

– Lasă-i să se uite.

– Vrea cineva să-mi explice ce s-a întâmplat? a întrebat mareșalul Vissegerd, în timp ce ieșea de sub o tapiserie desprinsă de pe perete.

– Nu, i-a spus vânătorul.

– Un doctor! a strigat subțire Windhalm din Attre, aplecat deasupra lui Rainfarn.

– Apă! a strigat unul dintre frații din Strept, Dealsălbatic, stingând cu propriul caftan o tapiserie care ardea mocnit. Apă, mai iute!

– Și bere! a spus răgușit Cotcodac.

Câțiva cavaleri, care se mai puteau ține pe picioare, au încercat s-o ridice pe Pavetta. Aceasta însă le-a respins mâinile și s-a ridicat singură, îndreptându-se cu pași nesiguri spre șemineu, unde stătea cu spatele lipit de perete Arici, încercând stângaci să scape de pieptarul armurii, mânjit de sânge.

– Tineretul din ziua de azi! a pufnit Sacdeșoareci, ia uită-te la ele. De timpuriu încep! N-au altceva în cap decât…

– Decât ce?

– Ce, nu știi, vânătorule, că o fecioară, vreau să spun neprihănită, n-ar putea folosi Forța?

– La naiba cu neprihănirea ei, a bombănit Geralt. De unde are ea abilitățile astea? Din câte știu eu, nici Calanthe, nici Roegner…

– Le-a moștenit de la al doilea neam, fără nicio îndoială, a spus druidul. Bunică-sa, Adalia, ridica poduri mobile mișcând din sprânceană. Hei, Geralt, ia te uită! Ca să vezi!

Calanthe, încă în brațele lui Eist Tuirseach, îl arăta pe Arici, rănit, gardienilor. Geralt și Sacdeșoareci s-au apropiat în grabă, dar în zadar. Străjerii se îndepărtau de silueta pe jumătate culcată șușotind și bombănind.

Gura monstruoasă a lui Arici se deforma, se răsucea, începea să-și piardă conturul. Țepii și piroanele se ondulau și se transformau într-un păr negru lucios și o barbă cârlionțată, care înconjurau un chip palid, ascuțit, masculin, împodobit cu un nas proeminent.

– Ce… se bâlbâia Eist Tuirseach. Cine e? Arici?

– Duny, a spus blând Pavetta.

Calanthe, cu buzele strânse, a întors capul.

– Fermecat? a îngăimat Eist. Dar cum oare…

– A bătut de miezul nopții, a spus vânătorul. Abia acum. Clopotul

pe care l-am auzit mai devreme a fost o neînțelegere și o eroare. A clopotarului. Nu-i așa, Calanthe?

– Așa-i, așa-i, a mormăit flăcăul pe nume Duny, răspunzând în locul reginei, care, de altfel, nici nu avea intenția să răspundă. Poate că în loc să pălăvrăgim, cineva mă ajută să-mi scot armura asta și cheamă un doctor. Nebunul ăsta de Rainfarn m-a înjunghiat sub coaste.

– De ce avem nevoie de doctor? a spus Sacdeșoareci, scoțându-și bagheta.

– Destul. Calanthe s-a ridicat în picioare, înălțându-și cu mândrie capul. Ajunge. Iar acum că s-a terminat totul, vreau să vă văd în camera mea. Pe toți cei prezenți aici. Eist, Pavetta, Sacdeșoareci, Geralt și tu… Duny. Sacdeșoareci?

– Da, maiestate.

– Oare bagheta ta… mi-am rupt șira spinării. Și mă doare.

– Cum poruncești, maiestate.

III

– …farmece, a continuat Duny, frecându-și tâmplele. Din naștere. Niciodată n-am aflat de la cine și de la ce mi se trage. De la miezul nopții până în zori sunt o persoană normală, din zori… ați văzut ce. Akerspaark, tatăl meu, a vrut să ascundă asta. În Maecht oamenii sunt superstițioși, vrăjile și blestemele din familia regală s-ar putea dovedi fatale pentru dinastie. Unul dintre cavalerii tatălui meu m-a luat de la castel, m-a crescut, am cutreierat lumea împreună, un cavaler-rătăcitor și scutierul său, și atunci când a murit, am călătorit singur. Nu-mi amintesc cine mi-a spus că mă poate elibera de blestem copilul-surpriză. La scurt timp după aceea m-am întâlnit cu Roegner. Și apoi știți ce-a urmat.

– Știm, sau putem ghici, a dat din cap Calanthe. Mai ales faptul că n-ai așteptat cei cincisprezece ani așa cum te-ai înțeles cu Roegner și i-ai sucit mințile fiicei mele mai devreme. Pavetta! De cât timp?

Prințesa și-a plecat capul și a ridicat un deget.

– Ia te uită. Micuța vrăjitoare. Pe sub nasul meu! Las' că aflu eu cine l-a lăsat în castel noaptea! La fel cum o să aflu cu ce domnițe de la curte te-ai dus să culegi primule. Primule, pe naiba! Ei bine, ce mă fac cu tine acum?

– Calanthe… a început Eist.

– Răbdare, Tuirseach. Nu am terminat. Duny, cazul s-a complicat foarte tare. Ești cu Pavetta de-un an și ce? Și nimic. Aceasta înseamnă că te-ai tocmit pentru răsplată cu un tată necorespunzător. Destinul te-a fentat. Ironia sorții, cum ar spune Geralt din Rivia, aici de față.

– La naiba cu destinul, făgăduiala și ironia, s-a strâmbat Duny. O iubesc pe Pavetta și ea mă iubește pe mine, asta e tot ceea ce contează. Nu puteți, maiestate, să stați în calea fericirii noastre.

– Pot, Duny, pot, și încă cum, a zâmbit Calanthe cu unul dintre zâmbetele ei impenetrabile. Din fericire pentru tine, nu vreau. Am o anumită datorie față de tine, Duny. Știi tu pentru ce. Eram hotărâtă… Ar trebui să te rog să mă ierți, dar nu prea-mi place să fac așa ceva. Așa că am să ți-o dau pe Pavetta și o să fim chit. Pavetta? Nu te-ai răzgândit?

Prințesa a negat cu o agitare puternică din cap.

– Mulțumesc, doamnă. Mulțumesc, a zâmbit Duny. Sunteți o regină înțeleaptă și generoasă.

– Da, sigur. Și frumoasă…

– Și frumoasă.

– Ați putea rămâne amândoi în Cintra, dacă vreți. Oamenii sunt mai puțin superstițioși decât locuitorii din Maecht și se obișnuiesc repede. Oricum, chiar și ca Arici ai fost destul de simpatic. Numai că deocamdată nu poți conta pe tron. Am de gând să guvernez încă puțin alături de noul rege al Cintrei. Nobilul Eist Tuirseach din Skellige mi-a făcut o propunere.

– Calanthe…

– Da, Eist, sunt de acord. N-am mai auzit de când sunt o declarație de dragoste zăcând pe podea, printre rămășițele propriului tron, dar… Cum spuneai, Duny? Asta e tot ceea ce contează și nimeni nu poate să stea în calea fericirii mele, sfătuiesc pe toată lumea. Și voi, ce vă holbați așa? Nu sunt atât de bătrână pe cât credeți când vă uitați la fiica mea aproape căsătorită.

– Tineretul de astăzi, a bombănit Sacdeșoareci. Aș chia nu sare departe…

– Ce bombăni tu acolo, vrăjitorule?

– Nimic, doamnă.

– Asta e bine. Apropo, Sacdeșoareci, am o propunere pentru tine. Pavetta va avea nevoie de un maestru. Va trebui să învețe cum să-și folosească darul său special. Îmi place acest castel și aș prefera să

rămână așa cum este. La următoarea criză de isterie, fiică-mea ar fi în stare să-l distrugă. Ce părere ai, druidule?

– Ar fi o onoare pentru mine.

– Îmi închipui. Regina și-a întors capul spre fereastră. Mijesc zorile. E timpul…

Dintr-odată a zvâcnit în direcția Pavettei și a lui Duny care își șopteau, se țineau de mână și se sorbeau din ochi.

– Duny!

– Da, Maiestate?

– Ai auzit? Zorile! S-au revărsat! Și tu…

Geralt se uita la Sacdeșoareci, Sacdeșoareci se uita la Geralt și amândoi au început să râdă.

– Ce-ați găsit de râs, vrăjitorilor? Nu vedeți că…

– Vedem, vedem, a asigurat-o Geralt.

– Am așteptat să vezi și tu, a pufnit Sacdeșoareci. Mă întrebam când o să-ți dai seama.

– De ce să-mi dau seama?

– Ai dezlegat farmecele. Tu le-ai dezlegat, a spus vânătorul. Când ai rostit „Ți-o dau pe Pavetta", s-a împlinit destinul.

– Exact, a confirmat druidul.

– Pe toți zeii, a spus încet Duny. Deci, în cele din urmă. La naiba, mă gândeam c-o să sar în sus de bucurie, că vor suna surlele și trâmbițele sau că… puterea obiceiului. Maiestate! Mulțumesc. Pavetta, ai auzit?

– Mhm, a spus prințesa, fără să-și ridice pleoapele.

– Astfel, a oftat Calanthe, uitându-se la Geralt cu ochii obosiți, totul s-a terminat cu bine. Așa-i, vânătorule? Farmecele au fost dezlegate, se pregătesc două nunți, renovarea sălii tronului va dura o lună, patru morți, nenumărați răniți, Rainfarn din Attre abia respiră. Să ne bucurăm. Știi, vânătorule, că la un moment dat am vrut să-ți spun…

– Știu.

– Dar acum trebuie să-ți dau dreptate. Ți-am cerut un rezultat și acum îl am. Cintra se aliază cu Skellige. Fiica mea se va mărita destul de bine. Pentru o clipă m-am gândit la toate astea și mi-am spus că oricum se vor îndeplini în conformitate cu destinul, chiar dacă nu te-aș fi invitat la acest banchet și nu mi-ai fi stat alături. Dar m-am înșelat. Pumnalul lui Rainfarn ar fi putut schimba cursul

destinului. Iar pe Rainfarn l-a împiedicat sabia din mâna unui vânător. Ai câștigat cinstit, Geralt. Acum, se pune problema prețului. Spune-mi de ce ai nevoie.

– Stați așa, a spus Duny, masându-și coastele bandajate. Vorbiți despre preț. Eu trebuie să-l plătesc, eu îi sunt dator…

– Nu mă întrerupe, ginere, și-a mijit ochii Calanthe. Soacră-ta urăște să fie întreruptă. Ține minte asta pentru toată viața. Și află că nu ești dator nimănui. Uite-așa s-a întâmplat că ai fost un fel de obiect al contractului pe care l-am încheiat cu Geralt din Rivia. Ți-am spus că suntem chit și nu văd de ce trebuie să-mi tot cer scuze pentru toată tevatura asta. Dar eu trebuie să respect contractul. Hai, Geralt. Prețul.

– Ei bine, a spus vânătorul. Vă rog să-mi dați eșarfa verde, Calanthe. Ca să-mi amintească mereu de culoarea ochilor celei mai frumoase regine pe care am cunoscut-o.

Calanthe a început să râdă și și-a desfăcut colierul cu smaralde de la gât.

– Acest giuvaier, a zis ea, are nestemate în nuanța cea mai apropiată. Păstrează-l împreună cu cea mai frumoasă amintire.

– Pot să spun ceva? a întrebat modest Duny.

– Oh, da, ginere, te rog, te rog.

– Insist să mă consider dator, vânătorule. Viața mi-a fost pusă în pericol de pumnalul lui Rainfarn. Dacă nu erai tu, gardienii mă călcau în picioare. Dacă este vorba despre vreun preț, eu sunt cel care ar trebui să-l plătească. Te asigur că am cu ce. Spune-mi prețul, Geralt.

– Duny, a zis Geralt domol. Un vânător căruia i se pune o astfel de întrebare trebuie să ceară să i se repete.

– Atunci repet. Pentru că, vezi tu, îți sunt dator și dintr-un alt motiv. Când am aflat acolo, în sala tronului, cine ești, te-am urât și te-am judecat. Te-am luat drept un instrument orb, însetat de sânge, drept cineva care ucide necugetat și calm, își șterge lama sabiei de sânge și-și numără galbenii. Dar am înțeles că profesia de vânător de monștri este într-adevăr demnă de respect. Ne apărați nu numai împotriva Răului ascuns în tenebre, ci și a celui ce se află în noi înșine. Este păcat că sunteți atât de puțini.

Calanthe a zâmbit. Pentru prima dată în acea noapte, Geralt a fost tentat să recunoască faptul că a fost un zâmbet natural.

– A vorbit frumos ginerele meu. Trebuie să adăug la această

declarație două cuvinte. Numai două. Iartă-mă, Geralt.

– Iar eu repet, a insistat Duny. Care-i prețul?

– Duny, a spus grav Geralt, Calanthe, Pavetta. Și tu, cavalerule onest, Tuirseach, viitorul rege al Cintrei. Pentru a deveni vânător, trebuie să te naști în umbra destinului, și foarte puțini sunt cei care se nasc așa. Acesta este motivul pentru care suntem atât de puțini. Îmbătrânim, pierim, și n-avem cui să transmitem cunoștințele, capacitățile noastre. N-avem succesori. Și lumea este plină de Rău, care nu așteaptă altceva decât să nu mai fim.

– Geralt, i-a șoptit Calanthe.

– Da, ai dreptate, maiestate. Duny! Dă-mi ceea ce ai deja și despre care nu știi. Voi reveni în Cintra peste șase ani pentru a vedea dacă destinul este bun cu mine.

– Pavetta. Ochii lui Duny s-au lărgit. Tu nu ești…

– Pavetta! a strigat-o Calanthe. Ești… Ești…

Prințesa și-a lăsat ochii în jos și s-a îmbujorat. Și apoi le-a răspuns.

Vocea rațiunii 5

– Geralt! Hei! Ești aici?

Și-a ridicat capul din paginile îngălbenite și aspre ale Istoriei lumii de Roderick de Novembre, o operă interesantă, chiar dacă era oarecum controversată, pe care o studia din ajun.

– Sunt. Ce s-a întâmplat, Nenneke? Ai nevoie de mine?

– Ai un musafir.

– Din nou? Cine e de data asta? Ducele de Hereward în persoană?

– Nu. De data aceasta este Jaskier, prietenul tău, acest vagabond, parazit și haimana, preot al artei, stea puternic strălucitoare a baladei și a poeziei de dragoste. Ca de obicei radiind glorios, umflat ca o vezică de porc și puțind a bere. Vrei să-l vezi?

– Negreșit. La urma urmei, este prietenul meu.

Nenneke, bosumflată, a ridicat din umeri.

– Nu înțeleg prieteniile astea. El este exact opusul tău.

– Tocmai de-aia. Extremele se atrag.

– Așa se pare. Oh, iată-l, vine, a arătat ea cu o mișcare din cap, faimosul tău poet.

– Chiar este un poet celebru, Nenneke. Doar nu vrei să-mi spui că nu i-ai auzit baladele.

– Le-am auzit, s-a strâmbat preoteasa. Și încă cum. Ei bine, nu prea mă pricep eu la de-astea, înainte de toate probabil că talentul constă în abilitatea de a sări în mod liber de la un lirism emoționant la obscenitate. Nu contează. Iartă-mă, dar n-o să vă țin hangul. Eu nu am chef azi nici de poezia lui, nici de glumele lui vulgare.

Dinspre coridor s-au auzit râsete zglobii, zdrăngăneală de lăută,

iar în pragul bibliotecii a apărut Jaskier într-un dublet lila, cu manșete de dantelă și cu o pălărie într-o parte. La vederea lui Nenneke, trubadurul s-a aplecat exagerat, măturând podeaua cu penele de stârc prinse la pălărie.

– Respectul meu profund, venerabilă maică, s-a prostit el. Slavă Preamăritei Melitele și preoteselor ei, veghetoare ale virtuții și înțelepciunii…

– Termină cu prostiile, Jaskier, a pufnit Nenneke. Eu nu sunt maică pentru tine. Mă umple de oroare numai gândul că ai putea fi fiul meu.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit în foșnetul robei sale ample și lungi. Jaskier a parodiat-o maimuțărindu-se.

– Nu s-a schimbat deloc, a spus el vesel. Tot nu știe de glumă. S-a înfuriat pentru că atunci când am ajuns, am stat nițel de vorbă cu portăreasa, o blondă drăgălașă, cu gene lungi și cu o cosiță feciorelnică ce-i atingea funduleț grațios, pe care ar fi fost păcat să nu-l ciupești. Așa că l-am ciupit, și Nenneke, care tocmai atunci a apărut… Ei, ce să mai. Salut, Geralt.

– Bună, Jaskier. Cum ai știut că sunt aici?

Poetul s-a îndreptat și și-a tras pantalonii.

– Am fost în Wyzima, a spus el. Am auzit despre strigoi și am aflat că ai fost rănit. M-am gândit pe unde ai putea să-ți petreci convalescența. După cum văd, te-ai înzdrăvenit.

– Ai văzut bine. Dar încearcă să-i explici asta lui Nenneke. Stai jos, să pălăvrăgim puțin.

Jaskier s-a așezat, aruncându-și ochii peste cărțile de pe pupitru.

– Istorie? a zâmbit. Roderick de Novembre? Am citit, am citit. Când am studiat la Academia din Oxenfurt, istoria era pe locul al doilea pe lista mea de materii preferate.

– Care era pe primul loc?

– Geografia, a spus serios poetul. Atlasul lumii era mai mare și era mai lesne de ascuns butelca de vodcă în el…

Geralt a râs sec, s-a ridicat în picioare, a luat de pe raft Tainele magiei și alchimiei de Lunini și Tyrss și a scos la lumina zilei un recipient bombat, îmbrăcat într-o împletitură de paie, ascuns în spatele volumului enorm.

– Uh-oh, s-a luminat vizibil bardul. Înțelepciunea și inspirația, așa cum se poate vedea, continuă să se ascundă în biblioteci. Oooh! Îmi place! De prune, nu-i așa? Da, asta da alchimie. Aceasta este piatra

filozofală, un obiect cu adevărat demn de studiu. În sănătatea ta, frate. Ooooh, puternic, precum ciuma!

– Ce vânt te-aduce pe la mine? Geralt a luat butelca din mâna poetului, a tras o duș̦că și a tușit, ținându-se cu mâna de gâtul bandajat. Încotro te duci?

– Nicăieri. Adică, aș putea merge acolo unde te duci tu. Aș putea să te însoț̦esc. Ce zici, mai faci mulț̦i purici aici?

– Nu prea. Ducele mi-a dat de înț̦eles că nu sunt binevenit pe meleagurile sale.

– Hereward? Jaskier știa toț̦i regii, prinț̦ii, lorzii și seniorii de la Yaruga până în Munț̦ii Dragonului. Nu mai poț̦i tu de el. Nu îndrăznește să se pună cu Nenneke, cu zeița Melitele. Oamenii i-ar da foc la castel.

– Nu vreau să am necazuri. Și oricum stau aici de o perioadă cam lungă de timp. Mă duc spre sud, Jaskier. Departe, în sud. Aici nu-mi găsesc nimic de lucru. Prea multă civilizaț̦ie. La naiba, cine are nevoie aici de un vânător de monș̦tri? Când caut de lucru, se uită la mine ca la un ciudat.

– Ce tot îndrugi tu acolo? Care civilizaț̦ie? Am traversat Buina acum o săptămână, și în timp ce străbăteam ț̦ara, am auzit tot felul de poveș̦ti. S-ar părea că există genii ale apei, fantome, comete, zmei, tot soiul de spurcăciuni. Ar trebui să fii ocupat până peste cap.

– Poveș̦ti am auzit și eu. Jumătate dintre ele sunt fie inventate, fie exagerate. Nu, Jaskier. Lumea se schimbă. Ceva se sfârșește.

Poetul a scos butelca, și-a mijit ochii și a oftat din greu.

– Iar începi să te plângi de soarta ta tristă de vânător de monș̦tri? Și să mai și filozofezi asupra ei? Se văd efectele nefaste ale lecturii necorespunzătoare. Că lumea se schimbă, asta e știut de pe vremea boșorogului ăstuia de Roderick de Novembre. Volatilitatea lumii este, între paranteze fie spus, singurul argument al tratatului, care poate fi acceptat fără rezerve. Dar această teză nu este așa de inovatoare pe cât susț̦ii tu, luând mina asta de gânditor, care nu-ț̦i șade bine deloc.

Geralt, în loc să-i răspundă, a mai luat o duș̦că de votcă.

– Da, da, a oftat din nou Jaskier. Lumea se schimbă, soarele apune, iar votca se termină. Ce altceva mai crezi că se termină? Ziceai ceva despre un sfârșit, dom' filozof.

– O să-ț̦i dau câteva exemple, a declarat Geralt după un răstimp de tăcere. Din ultimele două luni petrecute pe malul Buinei. Într-o zi

mergeam călare până am dat de-un pod. Și, ce să vezi, sub pod se afla un troll care cerea taxă tuturor celor care treceau. Celor care refuzau le rupea un picior și, uneori, pe ambele. Așa că m-am dus la primar, cât îmi dați, îl întreb, pentru acest troll. Omul a rămas cu gura căscată de uimire. Cum așa, mă întreabă el, și cine o să mai repare podul dacă trollul n-o să mai fie? Trollul se ocupă de repararea podului întruna, cu sudoarea frunții sale, conștiincios, așa cum se cuvine. E destul de convenabil să-i plătim lui o taxă. Așa că-mi văd mai departe de drum până ce dau peste o rândunică uriașă. Una mică, să fi fost de vreo cinci arșini de la cioc până în vârful cozii. Zboară purtând un miel în gheare. Mă duc în sat, cât îmi dați, îi întreb, pentru dihanie. Țăranii mi-au căzut în genunchi, strigau că nu, că e balaurul favorit al mezinei baronului nostru, că dacă se atinge cineva de un singur solz de pe spinarea lui, baronul dă foc satului și ne belește. Mă duc mai departe și mi se face din ce în ce mai foame. Întreb dacă n-are nevoie nimeni de lucru, până la urmă găsesc, dar ce? Unul îți cere să-i prinzi o rusalie, altul o nimfă, altul o zână rea… Au înnebunit de-a binelea, satele sunt pline de fete ca de cartofi, și-și doresc neoameni. Altul mi-a cerut să-i prind o libelulă și i-a rupt piciorușele cu mâna lui, căci, chipurile, pisate și turnate în supă se pare că ar crește virilitatea…

– Astea-s vrăjeli, l-a întrerupt Jaskier. Am încercat. Nu crește nimic, și pe deasupra dă supei o aromă de ciorapi nespălați. Ei, dar dacă oamenii cred în așa ceva și sunt dispuși să plătească…

– N-am de gând să omor libelule. Sau alte creaturi inofensive.

– Atunci ai să mori de foame. Ori îți schimbi locul de muncă.

– Cu ce?

– Cu orice. Te faci preot. N-ar fi rău, cu scrupulele tale, cu moralitatea ta, cu cunoștintele tale despre natura umană și cu toate lucrurile. Faptul că nu crezi în niciun zeu n-ar trebui să fie o problemă. Cunosc puțini preoți care cred. Fă-te preot și nu-ți mai plânge de milă.

– Nu-mi plâng de milă. Doar constat cum stau lucrurile.

Jaskier și-a pus picior peste picior, privindu-și pingelele.

– Îmi aduci aminte, Geralt, de un pescar bătrân care, spre sfârșitul vieții a descoperit că peștii put, iar apa provoacă fracturi și reumatism în oase. Fii consecvent! Dacă pălăvrăgim și ne jeluim, nu se îmbunătățește nimic. Eu când am să văd că nu se mai caută poezia, îmi agăț lăuta în cui și mă fac grădinar. Cultiv trandafiri.

– Astea-s baliverne. Nu renunți tu așa, cu una, cu două.

– Ei bine, poate că nu, a fost de acord poetul, holbându-se în continuare la talpa pantofului, poate că nu. Dar profesiile noastre diferă puțin. Dispoziția pentru poezie și sunet de strune de lăută n-o să dispară niciodată. Cu profesia ta este mai rău. Voi, vânătorii de monștri, vă tăiați singuri craca de sub picioare, vă pierdeți pâinea încet, dar constant. Cu cât mai bine și mai conștiincios vă faceți treaba, cu atât mai puțin veți avea de lucru. La urma urmei, scopul vostru, rațiunea existenței voastre este o lume fără monștri, pașnică și sigură. Cu alte cuvinte, o lume în care vânătorii ar fi inutili. Paradoxal, nu-i așa?

– Așa este.

– În trecut, pe când trăiau unicornii, a existat un grup destul de mare de fete care au nutrit o virtute să fie în măsură să-i prindă. Îți amintești? Dar de capcanele pentru șoareci cu fluiere? Toată lumea se bătea pentru serviciile lor. Le-au venit de hac alchimiștii, inventând o otravă eficientă, tot atunci s-au domesticit pe scară largă pisicile, dihorii și nevăstuicile. Animăluțele erau mai ieftine, mai drăgălașe și nu trăgeau atâta bere. Ai înțeles analogia?

– Am înțeles-o.

– Prin urmare, învață din experiența altora. Vânătoarele de unicorni, atunci când și-au pierdut locurile de muncă, s-au reorientat imediat. Unele, care doreau să-și recupereze anii sacrificați, au devenit celebre pe scară largă pentru tehnica și entuziasmul de care dădeau dovadă. Cât despre capcanele de șoareci… Ei bine, n-ar prea fi indicat să le imiți, pentru că au căzut în patima băuturii și au putrezit. Ei bine, se pare că acum este rândul vostru, al vânătorilor. Ai citit Roderick de Novembre? Există, din câte îmi amintesc, o referire la primii vânători de monștri care au început să umble prin lume în urmă cu vreo trei sute de ani. În vremurile când țăranii mergeau la cules în grupuri, înarmați, satele erau înconjurate de palisade triple, caravanele negustorilor semănau cu marșul unei armate de mercenari, iar meterezele unor castele erau pregătite cu catapulte zi și noapte. Pentru că noi, oamenii, eram socotiți intruși pe-aici. Era tărâmul dragonilor, manticorelor, grifonilor și amfisbenelor, vampirilor, vârcolacilor și strigoilor, kikimorelor, himerelor și zmeilor. A trebuit să le smulgem pământul bucată cu bucată, fiecare vale, fiecare trecătoare, fiecare pădure și fiecare poiană. Am izbutit cu ajutorul neprețuit al vânătorilor. Dar acele vremuri s-au dus, Geralt, au apus pentru totdeauna. Baronul

nu permite uciderea rândunicii uriașe, pentru că este, probabil, ultimul drakonid pe o rază de o mie de kilometri, și nu din cauza groazei, ci a compasiunii și a nostalgiei pentru trecut. Trollul de sub pod convietuia cu oamenii, nu era un monstru bun de speriat copiii, era o relicvă și o atracție locală, fiind și util pe deasupra. Dar himerele, manticorele, amfisbenele? S-au refugiat prin păduri virgine și prin munți inaccesibili.

– Așadar, am avut dreptate. Ceva se termină. Fie că-ți place sau nu, ceva se termină.

– Nu-mi place faptul că repeți clișee banale. Nu-mi place maniera în care o faci. Ce se întâmplă cu tine? Nu te recunosc, Geralt. Eh, la naiba, să mergem mai degrabă în sud, în țări sălbatice. Când îți vei câștiga pâinea cu o pereche de monștri, să vezi cum îți trece imediat depresia. Și se pare că sunt destui monștri pe-acolo. Se spune că, dacă o bătrână se satură de viață, se duce singură-singurică după vreascuri prin pădure, fără să-și ia nicio suliță. Rezultatul este garantat. Te stabilești acolo pentru totdeauna.

– Poate ar trebui. Dar nu mă tentează.

– De ce? Ar fi ușor pentru un vânător să-și câștige existența.

– Se câștigă mai ușor. Geralt a luat o înghițitură din butelcă. Dar se trăiește mai greu. Printre altele se mănâncă acolo sorg și mei descojit, berea are gust de pipi, fetele nu se spală, te mănâncă țânțarii.

Jaskier a izbucnit în hohote de râs, lăsându-și capul pe spate pe un raft din bibliotecă, pe care era un volum vechi, legat în piele.

– Mei și țânțari! Asta îmi amintește de prima noastră expediție comună la capătul lumii, a spus el. Îți amintești? Ne-am întâlnit la un festival în Guleta și m-ai convins…

– Tu m-ai convins pe mine. Trebuia să fugi mâncând pământul, deoarece fata cu care te hârjoneșeși sub scena pentru muzicieni avea patru frați bine făcuți. Te-au căutat prin tot orașul, amenințând că-ți sparg fața și te târăsc prin smoală și rumeguș. Deci, de aceea te-ai lipit de mine atunci.

– Și tu aproape că ai sărit din pantaloni de bucurie, că ți-ai găsit un companion. Pân-atunci vorbeai doar cu calul pe drum. Dar să fie cum spui tu, ai dreptate, a fost așa cum spui tu. A trebuit apoi să dispar pentru un timp, și în Valea Florilor mi-a convenit de minune. Înainte de toate trebuia să fie la capătul lumii locuite, un avanpost al civilizației și al Noului, cel mai îndepărtat punct de pe granița dintre

două lumi… Îți amintești?

– Îmi amintesc, Jaskier.

Capătul lumii

I

Jaskier cobora atent treptele hanului, ducând două halbe care debordau de spumă. Înjurând în barbă, și-a croit drum printr-un grup de copii curioși, îngrămădiți în jurul lui. A traversat curtea în curmeziș, ocolind baligile de vacă.

În jurul mesei pătrate instalate în piața satului, la care vânătorul discuta cu starostele, se adunaseră mai mult de o duzină de săteni. Poetul a pus halbele și s-a așezat la locul său. Imediat și-a dat seama că în timpul scurtei sale absențe conversația nu s-a mutat nicio palmă.

– Sunt vânător de monștri, coane staroste, a repetat Geralt pentru a nu știu câta oară, ștergându-și gura de spuma de la bere. Nu fac negustorie. Nu fac înrolare pentru armată și nu mă pricep să vindec răpciuga. Sunt vânător.

– Este o profesie, a explicat pentru a nu știu câta oară Jaskier. Vânător, ați înțeles? Omoară strigoi și fantome. Orice scârboșenie sâcâitoare. Profesionist, pentru bani. Pricepeți, coane staroste?

– Aha! Fruntea starostelui, brăzdată de riduri adânci provocate de gânduri intense, s-a netezit. Vânător! Aș' treb' să spuneți d' la început!

– Ei bine, da, a confirmat Geralt. Prin urmare, vă întreb: s-ar găsi ceva de lucru pentru mine prin împrejurimi?

– Ahhh! Starostele a început din nou să gândească intens, într-un mod vizibil. D' lucru? S' pare că aieste… Ei bine… Elementali?

Întrebați dacă nu sunt pe-aici Elementali?

Vânătorul a zâmbit și a dat din cap, frecându-și ușor pleoapa care-i dădea mâncărimi de la praf.

– Ei, a concluzionat starostele, după o lungă perioadă de timp. Iote colo. Vez' munții? Colo, trăiesc elfii, colo-i 'mpărăția lor. Palatili lor, vă spun, toati-s din aur curat. Uh-oh, conilor! Elfii, am sî vă spun. O pacosti. Cini sî duci acolo nu se mai întoarci.

– Da, așa m-am gândit și eu, a zis Geralt rece. De aceea nu m-am dus acolo.

Jaskier a râs insolent. Starostele, așa cum se aștepta Geralt, s-a gândit o lungă perioadă de timp.

– Da, a spus el în cele din urmă. E' bini, da. Da's ș-alți elementali. Veniți d' pi plaiul elfilor. Oh, conașuli, îs ș-acolo. Nu po' sî-i numeri. Și cel mai rău esti Mora, vă spun io bini oam' buni?

„Oam' buni" s-au înviorat, au asaltat masa pe toate laturile.

– Mora, da' cum! a zis unul dintre ei. Da, da, starostili spuni drept. O fecioarî spălăcitî vini pi la coșmelii în zorii zilei, și copiii mor din asta!

– Și piticani, a adăugat un al doilea oștean din garda locală. Încurcă și coamele cailor în grajduri!

– Și lilieci! Lilieci sunt pe-aicișa!

– Și naiade! Din cauza lor oamenii sunt spuziți di bubi!

În următoarele câteva minute s-a făcut inventarul tuturor monștrilor, o mare pacoste abătută asupra țăranilor prin faptele lor nedrepte sau prin simpla lor existență. Geralt și Jaskier au aflat despre biedaci și mamone care îi împiedicau pe țăranii cinstiți aflați în stare de ebrietate să ajungă acasă, despre cometele care furau și beau laptele de la vaci, despre căpățâni cu picioare de păianjen care bântuiau prin păduri, despre zburători, care purtau pălărioare roșii și despre o știucă periculoasă, care smulgea izmenele din mâinile femeilor care spălau rufe la râu și care uneori agățau chiar femeile. Și, ca de obicei, nu s-au lăsat până nu s-au asigurat că aceștia au fost informați că bătrâna Naradkowa zbura în nopțile de vară pe vreascuri, iar ziua provoca avorturi, că morarul amesteca făina cu praf de ghindă, și că un anume Duda, vorbind despre un vătaf, l-a făcut hoț și gunoi. Geralt a ascultat cu răbdare, dând din cap cu un aer de fals interes, a pus câteva întrebări referitoare în principal la drumuri și la topografia terenului, apoi s-a ridicat și i-a făcut semn lui Jaskier să-l urmeze.

– Atunci, rămâneți cu bine, oameni buni, a spus el. O să ne întoarcem în curând, și-o să vedem ce putem face.

S-au îndepărtat în tăcere de-a lungul colibelor și gardurilor, escortați de lătratul câinilor și de hărmălaia copiilor.

– Geralt, i-a spus Jaskier, ridicându-se în picioare în scări ca să rupă un măr copt de pe o creangă ieșită în afara gardului de la livadă. Tot drumul te-ai plâns că ți-e din ce în ce mai greu să-ți găsești de lucru. Iar din cele auzite un pic mai devreme ai putea lucra aici până la iarnă fără niciun răgaz. Ai face rost de niște galbeni, iar eu mi-aș găsi teme frumoase pentru balade. Explică-mi atunci de ce nu rămânem.

– N-am fi căpătat aici nicio para chioară, Jaskier.

– De ce?

– Pentru că nimic din ceea ce-au spus nu e adevărat.

– Ce?

– Niciuna dintre creaturile despre care ne-au povestit nu există.

– Glumești! Jaskier a scuipat o sămânță și a aruncat cu cotorul într-o corcitură, care se ținea de copitele cailor. Nu, este imposibil. M-am uitat la ei, și eu cunosc bine oamenii. Nu mințeau.

– Nu, a fost de acord vânătorul. Nu mințeau. Credeau orbește în tot ce povesteau. Dar asta nu schimbă lucrurile.

Poetul a tăcut un timp.

– Niciunul dintre acești monștri… Niciunul? Imposibil. Trebuie totuși să fie pe-aici unul sau altul dintre cei pomeniți. Măcar unul! Recunoaște.

– Recunosc. Unul este, cu siguranță, pe-aici pe undeva.

– Ei, vezi! Care?

– Liliacul.

Au lăsat în urmă ultimele garduri și au ieșit în drumul principal care separa plantațiile galbene de rapiță de lanurile unduioase de grâu. Din direcția opusă veneau căruțe goale. Bardul și-a ridicat piciorul peste arcul șeii și, cu lăuta sprijinită pe genunchi, cânta melodii nostalgice, iar din când în când își flutura mâna salutând fetele care mergeau pe marginea drumului chicotind de zor, ducând greble pe umerii puternici.

– Geralt, a spus el deodată. Dar există monștri. Poate nu așa de mulți ca odinioară, poate că nu trag cu urechea din spatele fiecărui copac din pădure, dar tot sunt. Există. Atunci de ce oamenii simt nevoia să-i mai inventeze și pe alții care n-au călcat pe-acolo? Și pe

deasupra mai și cred cu tărie în ceea ce-au inventat? Ei, ce zici, Geralt din Rivia, faimosule vânător de monștri? Te-ai întrebat vreodată care-i cauza?

– M-am întrebat, faimosule poet. Știu care-i cauza.

– Sunt curios.

– Oamenilor, și-a întors Geralt capul, le place să inventeze monștri și monstruozități. Ca să pară mai puțin monstruoși ei înșiși. Când beau de sting, înșală, fură, își altoiesc nevestele, își înfometează bunicile neputincioase, pălesc cu toporul vulpea prinsă în găinar sau ciuruiesc cu săgețile ultimul unicorn care mai supraviețuiește pe pământ, le place să creadă totuși că Mora care le intră în cocioabe în zori este mai monstruoasă decât ei. Așa își iau o piatră de pe inimă și se simt mai ușurați. Și le este mai ușor să trăiască.

– O să țin minte, a declarat Jaskier după un moment de tăcere. O să caut rime potrivite și o să compun o baladă despre asta.

– N-ai decât. Dar nu conta pe aplauze furtunoase.

Călăreau domol, iar în curând le-a dispărut ultima colibă din vedere și au ajuns la linia dealurilor împădurite.

– Ha, Jaskier și-a oprit calul și a privit în jur. Uită-te, Geralt. Nu-i așa că-i frumos? Idilic, să fiu al naibii. Bucurați-vă, ochilor!

Dincolo de dealuri, peisajul se înclina domol în toate direcțiile, spre câmpuri plate îmbinate într-un mozaic de culturi de diferite culori. În mijloc, rotunde și regulate, ca o frunză de trifoi, străluceau oglinzile a trei lacuri înconjurate de panglica întunecată a desișurilor de arin. Orizontul era marcat de linia nebuloasă, cenușiu-albăstruie, a munților înălțați deasupra întinderii negre, neregulate, a pădurii.

– Să mergem, Jaskier.

Drumul ducea direct spre lacuri, de-a lungul digului și al iazurilor ascunse în arinișuri pline de rațe sălbatice, rațe cârâitoare, stârci și corcodei. Abundența vânatului cu pene era surprinzătoare în peisajul cu urme vizibile de activitate umană – diguri bine întreținute, consolidate cu fascine, apeducte armate cu pietre și grinzi. Jgheaburile de scurgere din iazuri nu erau putrede, apa clipocea vesel. Prin stufărișul de pe malul lacului se puteau vedea bărci și pontoane, iar din adâncuri ieșeau stâlpi de care erau legate năvoade și setci.

Jaskier s-a uitat brusc în urmă.

– Vine cineva după noi, a spus el entuziasmat. Cu căruța!

– Nemaipomenit, l-a luat în râs vânătorul, fără să se uite înapoi.

Cu căruța? Și eu care mă gândeam că localnicii se plimbă călare pe lilieci.

– Știi ce vreau să-ți spun? a mârâit trubadurul. Cu cât ne apropiem de sfârșitul lumii, cu atât ți se ascute inteligența. Mă gândesc cu groază până unde va ajunge!

Călăreau fără grabă și, cum căruța trasă de doi cai era goală, i-a ajuns repede din urmă.

– Tppprrrr! Căruțașul a oprit caii chiar în spatele lor. Purta un cojoc din blană de oaie pe pielea goală și avea părul până la sprâncene. Slăvesc zeii, cavalerilor!

– Și noi, a spus Jaskier, specialist în obiceiuri. Laudă lor.

– Dacă vrem, a bombănit vânătorul.

– Urzicătură mi-i numili, s-a prezentat vizitiul. V-am văzut când stăteați di vorbî cu starostili la Posada di Sus. Știu cî sunteți vânători.

Geralt a dat drumul frâielor, iar iapa s-a năpustit în urzicile de pe marginea drumului.

– Am auzit, a continuat omul cu cojoc, cum vă povestea starostili. Am băgat di samî cum vi s-au lungit feții și nu mi-a fost di mirari. Dimult n-am mai auzit aseminea prostii și scorneli.

Jaskier a izbucnit în râs. Geralt l-a privit atent pe țăran, dar n-a spus nimic. Țăranul, numit Urzicătură, și-a dres glasul.

– Nu vrei sî ti tocmești pentru un lucru adevărat, decent, conașuli vânător? l-a întrebat. Aș avea ceva pentru tini.

– Ce este?

Urzicătură nu și-a lăsat ochii în jos.

– La drumul mari nu sî pun la cali treburili. Sî mergim la mini, la Posada di Jos. Stăm di vorbî acolușa. Oricum i-n drumu' vostru.

– Da' cum de ești așa sigur?

– Pentru cî pi-aici nu-i nicio altî cali, iar caii voștri au boturili încolușa șî nu dincolușa.

Jaskier a râs din nou.

– Ce zici de-asta, Geralt?

– Nimic, a spus vânătorul. La drumul mare nu se pun la cale treburile. Hai să mergem, onorabile Urzicătură.

– Priponiți caii di coviltir șî poftiți în căruțî, le-a sugerat țăranul. O sî vă fie mai comod așa. Di ci sî vă mai chinuiți fundurili în șa?

– Foarte adevărat.

S-au urcat în căruță. Vânătorul s-a întins pe paie fericit. Jaskier,

temându-se să nu-și murdărească dubletul verde, elegant, s-a așezat pe o scândură. Urzicătură și-a plescăit limba pentru a îndemna caii, iar atelajul a început să se hurducăie pe grinzile care consolidau digul.

Au trecut pe un pod peste canale năpădite de nuferi și de lintiță-de-apă, au lăsat în urmă o fâșie de pajiște cosită. În jur, cât puteai cuprinde cu ochiul, se puteau vedea întinse câmpuri cultivate.

– Nu-mi vine să cred că așa arată capătul lumii, sfârșitul civilizației, a spus Jaskier. Uită-te în jur, Geralt. Secara parcă e aurită, iar în porumbul ăsta se poate ascunde un țăran călare. Vezi napii? Sunt enormi.

– Te pricepi la agricultură?

– Noi, poeții, trebuie să ne pricepem la toate, a răspuns cu aroganță Jaskier. Altminteri riscăm să ne compromitem reputația. Trebuie să învățăm, dragul meu, să învățăm. De agricultură depinde soarta lumii, de-aia-i bine să știm câte ceva despre agricultură. Agricultura ne furnizează hrana, îmbrăcămintea, ne protejează de frig, ne distrează și sprijină artele.

– Cu distracția și cu artele las-o mai moale.

– Dar votca din ce se face?

– Am înțeles.

– N-ai înțeles nimic. Mai învață. Uite, florile acestea violete. Ăsta-i lupin.

– Dacă trebuiești s-o spunim pi-aia dreaptî, îi măzărichi, l-a contrazis Urzicătură. Ați văzut vreodatî cum aratî lupinu'? Da' ați fost pi-aproapi, conașuli. Pi-aici totul crești tari frumos. Di-aia i sî șî spuni Valea Florilor. Și tot di-aia s-au așezat aici strămoșii noștri, după ci i-o gonit pi elfi.

– Valea Florilor, adică Dol Blathanna. Jaskier i-a tras un cot vânătorului întins pe paie. Îți dai seama? I-au alungat pe elfi, dar n-au considerat că este necesar să schimbe vechile denumiri elfești. Lipsă de imaginație. Și cum vă împăcați cu elfii, gospodarule? Ei sunt aproape, dincolo de lizieră, în munți.

– Nu ni amestecăm noi unii cu alții. Ei cu ei, noi cu noi.

– Așa-i cel mai bine, a spus poetul. Am dreptate, Geralt?

Vânătorul nu i-a răspuns.

II

– Mulțumim pentru masă. Geralt a lins lingura de os și a pus-o în castronul gol. Mii de mulțumiri, gazdelor. Iar acum, dacă vreți, să trecem la treabă.

– Cum sî nu, trecim, s-a arătat de acord Urzicătură. Ci spui, Dhun?

Dhun, cel mai bătrân din Posada de Jos, un om imens, cu privire sumbră, a dat din cap către fetele care făceau curat pe masă în grabă și au părăsit sala spre regretul evident al lui Jaskier, care de la începutul ospățului le-a zâmbit și le-a făcut să chicotească spunându-le glume destul de deșucheate.

– Atunci vă ascult, a zis Geralt, uitându-se pe fereastra dincolo de care se auzeau bufnituri de topor și scrâșnete de beschie. În curte se lucra cu lemn, un miros pătrunzător de rășină ajungând până în sală. Spuneți-mi cu ce pot să v-ajut.

Urzicătură s-a uitat la Dhun. Bătrânul a dat din cap și și-a dres glasul.

– Ei bini, iată cum stă treaba, a zis el. I-un câmp aicișa lângî noi…

Geralt i-a făcut un semn cu piciorul pe sub masă lui Jaskier, care se pregătea să facă un comentariu malițios.

– Un câmp, a continuat Dhun. Zâc bini, Urzicătură? Câmpu' ista o fo' nicultivat o grăma' di vremi, da' acu' mai încoa' l-am arat șî l-am sămănat cu cânepî, hamei șî in. O buca' di pământ, vă zâc. Țâni pânî sub păduri, sub munți…

– Și ce-i? nu s-a mai abținut poetul. Ce este cu acest câmp?

– Ei bini. Dhun și-a ridicat capul, s-a scărpinat la ureche. Ei bini, acolușa ari sălaș dracu'.

– Ce? a pufnit Jaskier. Ce este?

– Cum vă zâc io. Dracu'.

– Care drac?

– Iaca na, ci drac sî hii? Drac ș-așa.

– Nu există draci!

– Nu te amesteca, Jaskier, a spus Geralt cu voce calmă. Spune matale mai departe, coane Dhun.

– Păi, io am zâs: Drac.

– Asta am înțeles. Geralt, atunci când voia, putea fi extrem de răbdător. Spune-mi cum arată, de unde vine, cu ce vă deranjează. Toate pe rând, cu voia dumitale.

– Ei bini. Dhun și-a ridicat mâna noduroasă și a început să enumere, separându-și degetele, cu mare dificultate, unul după

altul. Ei bini, pi rând! Dupî capu' ista a mieu, io zâc cî mari om dișteptești mata. Ei bini, na. Pisămni cî-i, coani, un drac ca toț dracii. Di undi naiba o vinit acoleașa? Ei bini, di nicăirea. Crac, bum, prasc, paf și numa' ci-l videm: Dracu'. Ni tulburî el într-adivăr, da' nu prea mult ni năcăjăști. Câtiodatî, chiar, carivasâzâcî ni ajutî.

– Vă ajută? a râs Jaskier, încercând să pescuiască o muscă din bere. Dracul?

– Nu te amesteca, Jaskier. Vorbește, coane Dhun. Cum vă ajută acesta, așa cum ai spus…

– Dracu', a repetat apăsat țăranul. Ei bini, ni ajutî în felu' următor: îngrașî pământu', îl răscolești, omoarâ gâzâli, sperii paserili, păzăști napii și sfecla. Mânâncî și omizâli din varzî, pi toati li mânâncî. Da' ci-i drept, și varza o mânâncî cu totu'. Altâceva nu mânâncî. Drac, ci vrei mai mult di la el?

Jaskier a râs din nou, apoi a pocnit din degete și i-a aruncat musca umezită în bere pisicii care dormea lângă cuptor. Felina a deschis un ochi, iar bardul a privit-o cu reproș.

– Prin urmare, a spus calm vânătorul, sunteți dispuși să mă plătiți pentru a vă scăpa de drac, corect? Cu alte cuvinte, nu-l vreți prin preajmă?

– Da' cari-i ăla – Dhun l-a privit încruntat – sî vrea un drac pi pământu' moșâlor și strămoșâlor? Pământu' ista i-a nost' a lu' străbunicu', a lu' bunicu', primit di la regi și n-ari nica ci căta dracii la el. Am scuipat pi ajutoru' lui, da' ci, ci ești, noi n-avem și noi mâni? Și asta, conilor vrăjâtori, nu-i dracu', ci fiara blestematî, cari ari căpățâna, sâ-mi hii cu iertari, plină cu rahat di nu sî poati îndura. Nu știi dimineața ci-i vini-n căpățânî pânî sara. Și să nu mai zâcim cî ni spurcî fântânili, fugi dupî feti și li amenințî cî las' cî li-aratî el. Furî, conilor, animali și grâni. Distrugi și rupi, scurmî cu botu' în dig, faci gropi, roadi ca un cerb sau ca un castor, o dat drumu' la apa de la un iaz, ș-o fo' toț crapii cu burta-n sus. O dat foc la hambar, o făcut scrum fânu', bestia naibii.

– Am înțeles, l-a întrerupt Geralt. Așadar, vă necăjește totuși.

– Nu, Dhun a clătinat din cap. Nu năcăjăști pi nimini. Faci drăcii, asta-i, na.

Jaskier s-a întors la fereastră, înăbușindu-și râsul. Vânătorul tăcea.

– Da' ci mai la deal, la vali, ci sâ mai clămpănim, a spus Urzicătură, tăcut până atunci. Sunteți vânător, nu-i așa? Ia veniți-i di hac dracului. Căutați di lucru în Posada di Sus, am auzit io cu

urechili meli. Păi, aveți di lucru coleașa la noi. O sî plătim cât faci, da' ia aminti, nu vrem sî-l omorâți pi drac. Altmintrelea, nu.

Vânătorul și-a ridicat capul și a zâmbit răutăcios.

– Interesant, a spus. Aș spune, chiar neobișnuit.

– Ci? s-a încruntat Dhun.

– O condiție rar întâlnită. Câtă milă?

– Nu tre' omorât. Dhun s-a încruntat și mai mult. Pentru cî în Valea…

– Nu tre' omorât șî gata, a intervenit Urzicătură. Prinde-l doar, coani, sau du-l undi-o-nțărcat mutu' iapa. Șî vă plătim cât faci.

Vânătorul tăcea, încă zâmbind.

– Batim palma? a-ntrebat Dhun.

– Mai înainte de toate, aș dori să-l văd pe acest drac al dumneavoastră.

Răzeșii s-au uitat unul la altul.

– Dreptu' 'mneavoastrî, a spus Urzicătură, apoi s-a ridicat în picioare. Și voia 'mneavoastrî. Dracu' bântui noaptea pi toati meleagurili, da' ziua stă pitit undeva în cânepî. Sau printri sălciili celi bătrâni di pi mlaștinî. Acoloșa sî poati videa. Nu vă zorim. Dacî vreți sî vă hodiniți, hodiniți-vă cât aveți nevoi. Aveți la-ndemânî mâncari, nu ni zgârcim, după cum îi legia ospeției. Sî vă fii di bini!

– Geralt! Jaskier a sărit în sus de pe taburet și s-a uitat afară, în curte, la răzeșii care se îndepărtau de colibă. Eu nu mai înțeleg nimic. N-a trecut nicio zi de când am vorbit despre monștri imaginari, și iată-te năimit pe nepusă masă să vânezi draci. Și la urma urmei, toată lumea, cu excepția țăranilor ăstora analfabeți, știe că dracii sunt plăsmuiri, creaturi mitice. Ce înseamnă entuziasmul ăsta din senin? Din câte te cunosc eu, n-ai făcut-o ca să avem parte de adăpost, mâncare și spălat haine.

– Într-adevăr. Geralt a făcut o grimasă. Se pare că mă cunoști un pic, cântărețule.

– Atunci nu înțeleg.

– Ce trebuie să întelegi?

– Nu există draci! a strigat poetul stricându-i definitiv somnul pisicii. Nu există! Dracii nu există, la naiba!

– E-adevărat, a zâmbit Geralt. Dar eu, Jaskier, n-am putut niciodată să rezist ispitei de a vedea ceva care nu există.

III

– Un lucru este sigur, a bombănit vânătorul cuprinzând cu privirea jungla încâlcită de cânepă care se întindea în fața lor. Dracul nu este prost deloc.

– Da' de unde ți-ai dat seama, mă rog? a fost curios Jaskier. Din faptul că sălășluiește în hățișul de nepătruns? Până și-un iepure ar avea atâta minte.

– Este vorba despre proprietățile speciale ale cânepei. Un câmp atât de mare emite o aură puternică împotriva magiei. Majoritatea vrăjilor ar fi inofensive aici. Și acolo, uite, vezi cultura aceea? Este hamei. Polenul florilor de hamei are un efect similar. Pun rămășag că nu este întâmplător. Pramatia simte aura și știe că aici este în siguranță.

Jaskier și-a dres glasul, ridicându-și pantalonii.

– Sunt curios, a spus scărpinându-se pe frunte, pe sub pălărie, cum o să-l prinzi, Geralt. N-am avut ocazia pân-acum să te văd în plină acțiune. Nădăjduiesc că ai ceva habar despre capturarea diavolilor. Încerc să-mi amintesc câteva balade de odinioară. Era una cu un diavol și femeia lui. Cam obscen ce-i drept, dar amuzant. Puicuță, crezi tu că…

– Lasă-mă cu puicuța, Jaskier.

– Cum dorești. Am vrut să-ți fiu de ajutor, nimic mai mult. Dar nu ar trebui subestimate baladele de altădată, în ele se află înțelepciunea acumulată de generații. Știi balada despre un flăcău de la fermă pe nume Yolop, care…

– Gata cu flecăreala. E timpul să trecem la treabă. Să ne câștigăm masa și casa.

– Ce vrei să faci?

– Să stau la pândă în cânepă.

– Original, a pufnit trubadurul. Deși nu-i prea sofisticat.

– Dar tu cum ai proceda?

– Inteligent, s-a umflat în pene Jaskier. Ingenios. Ca la vânătoare, de exemplu. L-aș ademeni printre copaci și, când ar ajunge în câmp deschis, l-aș fugări cu calul și l-aș prinde în laț. Ce părere ai?

– Ar fi o idee destul de interesantă. Cine știe, am putea s-o aplicăm în cazul în care ai vrea să participi la această operațiune, întrucât pentru așa ceva este nevoie de cel puțin doi inși. Dar încă nu-l

vânăm deocamdată. Înainte de toate vreau să aflu cine este acest drac. Așa că trebuie să stăm la pândă în cânepă.

– Hei! Bardul abia acum observase. Nu ți-ai luat sabia!

– Da' de ce s-o iau? Știu și eu balade despre draci. Nici femeia, nici fermierul pe nume Yolop nu foloseau săbii.

– Hmm… s-a uitat Jaskier în jur. Chiar trebuie să ne băgăm în mijlocul tufărișurilor?

– Nu, nu trebuie. Dacă vrei, poți să te întorci în sat și să mă aștepți acolo.

– O, nu, a protestat poetul. Cum să pierd o astfel de ocazie? Da' vreau și eu să văd cu ochii mei dracul, să mă conving dacă chiar este așa de teribil precum i s-a dus vestea. Te-am întrebat dacă-i musai să străbatem cânepa, dacă tot există o potecă.

– Dacă-i pe-așa, și-a dus Geralt mâna streașină la ochi. Dacă tot există o potecă, să mergem pe ea.

– Și dacă-i poteca dracului?

– Cu atât mai bine. N-avem prea mult de umblat după el.

– Știi, Geralt, bolborosea bardul ținând pasul cu vânătorul, pe poteca îngustă, denivelată, care curgea printre culturi de cânepă. Întotdeauna am crezut că „dracul" este doar un fel de metaforă scornită pentru a putea blestema. „La dracu' cu asta", „Lua-te-ar dracu'", „Fir-ar al dracului". Așa spunem noi în limba obișnuită. Oamenii de la țară, atunci când văd că vin străini în sat, zic: „Iaca încă unul pe care ni-l aduce dracu'". Piticanii blestemă: „Düwel hoáel" atunci când nu izbutesc ceva, iar pentru marfa de proastă calitate folosesc „Düvvelsheyss". Iar în Limba Veche este zicala: „A d'yaebl aép arse", ceea ce înseamnă…

– Știu ce înseamnă. Ia, mai lasă trăncăneala, Jaskier.

Bardul a amuțit, și-a scos pălăria decorată cu pene de stârc ca să-și facă vânt și și-a șters fruntea plină de broboane de sudoare. În hățiș domina o căldură apăsătoare, umedă, sufocantă, potențată de parfumul ierburilor înflorite și al buruienilor, aninat în văzduh. Poteca șerpuia ușor și îndată după o cotitură, se termina într-o poieniță năpădită de buruieni.

– Ia te uită, Jaskier.

Chiar în mijlocul poieniței trona o lespede plată, mare, pe care erau puse câteva ulcele de lut. Dintre ulcele le-a sărit în ochi o lumânare din seu arsă până aproape de capăt. Geralt a observat boabe de porumb și de fasole, precum și alte boabe și semințe

necunoscute lipite de bucățele de grăsime topită.

– Așa cum mă așteptam, a spus el. Îi aduc ofrande.

– E limpede ca lumina zilei, a zis poetul, arătând spre lumânare. Și aprind lumânări pentru dracu'. Dar după cum vezi, îl îndoapă cu cereale, ca pe un curcan. La naiba, o cocină scârboasă. Totul e lipicios de la miere și catran. Ce…

Următoarele cuvinte ale bardului s-au pierdut într-o înjurătură zdravănă, amenințătoare. Ceva foșnea și plescăia prin cânepă, după care s-a ivit din desiș cea mai ciudată creatură pe care avusese Geralt ocazia s-o vadă până atunci.

Dihania măsura ceva mai mult de-un stânjen, avea ochii bulbucați, coarne și bărbiță de țap. De asemenea, gura, mobilă, crăpată și moale, aducea cu un bot de capră rumegătoare.

Partea inferioară a trupului creaturii era acoperită cu păr lung, des, roșcat, atârnat până la copitele bifurcate. Ciudățenia era, printre altele, dotată cu o coadă lungă, terminată cu un smoc viguros pe care și-l agita energic.

– Uc! Uc! răgea monstrul agitându-și copitele. Ce căutați aici? Valea, valea de-aici, că altfel vă iau în coarne, uc, uc!

– Ți-a dat cineva vreodată un șut în cur, căpriță? nu s-a putut abține Jaskier.

– Uc! Uc! Beeeeee! a behăit cornuta.

Greu de spus dacă aceasta însemna o confirmare ori negare, sau doar un simplu behăit pentru impresie artistică.

– Taci, Jaskier, a strigat vânătorul. Niciun cuvânt.

– Blebleblebeeeeee! behăia furioasă creatura, cu buzele larg depărtate, dezvăluind o dantură îngălbenită, de cal. Uc! Uc! Uc! Bleubeeeubleuuubeeeee!

– Sigur că da, a dat din cap Jaskier. Ai și orgă, și talangă. Ce-ți mai trebuie?

– Oprește-te, la naiba, i-a șuierat Geralt. Strici totul. Ține-ți șaga acasă…

– Șaga!!! a urlat din toți rărunchii și a sărit cornuta. Șaga, beee, beeee! Au venit noi șugubeți, nu-i așa? V-ați adus bile de fier? Dacă nu, vă dau eu bile de fier, nenorociților, uc, uc, uc! Șagă ați vrut, beeee? Șagă aveți! Vă dau eu șagă! Vă dau eu bile!

Creatura a țâșnit în sus agitându-și mâna violent. Jaskier a scos un urlet și s-a ghemuit pe potecă, ținându-se de frunte. Creatura a behăit, luându-și din nou elan. Ceva a șuierat pe lângă urechea lui

Geralt.

– Aveți bile! Beeee!

O bilă de fier cu diametrul de un țol l-a lovit pe vânător în umăr, iar următoarea l-a atins pe Jaskier la genunchi. Poetul a tras o înjurătură crasă și a luat-o la fugă. Geralt n-a mai stat nici el pe gânduri, a fugit în urma sa, în timp ce bilele îi șuierau deasupra capului.

– Uc! Uc! Beeee! striga cornuta, sărind întruna. Vă dau eu bile! Șugubeții dracului!

Altă bilă a șuierat prin văzduh. Jaskier a înjurat și mai scârbos, ținându-se de ceafă. Geralt s-a aruncat într-o parte în câlții de cânepă, dar n-a reușit să evite proiectilul care l-a lovit în omoplat. Ce-i drept, dracul țintea cu precizie maximă și părea să aibă o rezervă inepuizabilă de bile. În timp ce făcea slalom prin hățișuri, vânătorul auzea behăitul triumfător al dracului victorios, urmat imediat de șuieratul altei bile, de o sudalmă și de răpăitul lui Jaskier mâncând pământul pe potecă.

Apoi s-a lăsat tăcerea.

IV

– Știi, Geralt, i-a spus Jaskier aplicându-și pe frunte o potcoavă răcită într-o găleată cu apă. La așa ceva nu m-am așteptat. O asemenea hidoșenie cornută, cu cioc de țap, cu căpățâna lățoasă, să te fugărească de parc-ai fi fost un ciurli-burli. Și mi-a spart și fața. Uită-te și tu ce moacă am!

– E-a șasea oară când mi-o arăți. Nu pare mai interesantă decât prima oară.

– Drăguț mai ești. Și eu care credeam c-o să fiu în siguranță cu tine!

– Eu nu ți-am cerut să vii după mine în cânepă. Pe de altă parte, te-am rugat să-ți ții limba-n gura aia bogată. Nu m-ai ascultat, acum n-ai decât să suferi. În tăcere, dacă ești bun, pentru că iată-i cum vin.

Urzicătură și matahala de Dhun au intrat în odaia de zi. În spatele lor se zărea o bătrânică cu părul alb și încovoiată ca un covrig, condusă de o blondă, subțire ca un cui.

– Onorate Dhun! Onorate Urzicătură! i-a abordat direct vânătorul, fără niciun preambul. Înainte de a pleca, v-am întrebat dacă ați

încercat să faceți ceva ca să scăpați de dracul dumneavoastră. Și mi-ați spus că n-ați mișcat niciun pai. Aș avea motive să bănuiesc că altfel stau lucrurile. Aștept o lămurire din partea domniilor voastre.

Sătenii au bălmăjit ceva între ei, apoi Dhun și-a dres glasul în pumn și a făcut un pas înainte.

– Dreptati aveți, coani. Iertari vă cerim. Nu v-am zâs nica, deoarici rușânea ni mânca. Am vrut sâ him mai hoți ca dracu', sâ-l păcălim sâ fugî di la noi…

– Cum?

– Acoleașa, în Valea Florilor, a spus încet Dhun, mai aveam noi niști spurcăciuni di dimult: balauri zburători, năluci, strigoi, motrune, păianjeni uriași și șerpi di tot felu'. Și ne-am chinuit sî găsâm o cali ca sî scăpăm di toati scârboșăniili în cartea noastrî mari.

– În care carte?

– Aratî-li cartea, băbuțî. Cartea, am zâs. Cartea! Cî-mi vini sângili în cap acușa! Îi surdâ ca bagaju'! Lille, zî-i băbuții sî ni-arati cartea!

Fata blondă a smuls o carte mare din ghearele bătrânei și i-a întins-o vânătorului.

– În cartea aiasta, a continuat Dhun, pi cari o avem din neam în neam din vremurili celi di dinainti, găsăști leac pentru toati spurcăciunili, vrăjâli și făpturili cari o fost, sunt ș-or sî hii pi lumea aiasta.

Geralt a învârtit pe toate părțile volumul greu, gros, slinos și acoperit de praf. Fata stătea în continuare în fața lui, frecându-și șorțul cu degetele. Nu era chiar atât de tânără cum crezuse inițial, căci fusese înșelat de silueta ei filiformă, atât de diferită de statura robustă a altor fete din sat, de-aceeași vârstă cu ea.

El a pus cartea pe masă și i-a întors coperta din lemn.

– Ia aruncă-ți un ochi, Jaskier.

– Sunt Primele Rune, a apreciat bardul, uitându-se peste umăr, cu potcoava aplicată încă pe frunte. Cea mai veche scriere folosită până la introducerea alfabetului modern. Bazată pe runele elfilor și pe ideogramele piticaniilor. Sintaxa-i amuzantă, dar așa se vorbea pe atunci. Interesante gravuri și ilustrații. N-ai prea des ocazia să vezi așa ceva, Geralt! Numai cine știe cum, prin bibliotecile templelor, nu prin toate satele de la capătul lumii. Pe toți zeii, cum ați făcut rost de cartea asta, oameni buni? Nu vreți să ne spuneți că știți și cum se citește? Băbuțo? Te pricepi să citești Primele Rune? Poți să citești runele?

– Ciiii zâăăăciți?

Fata blondă s-a apropiat de bătrânică și i-a șoptit ceva direct la ureche.

– Sî citesc? Bătrânica le-a arătat într-un zâmbet gingiile știrbe. Io? Nu, dragu' băbuții. N-am io haru' aista.

– Lămuriți-mă și pe mine, a spus Geralt rece, întorcându-se spre Dhun și Urzicătură, cum poate să vă fie de folos cartea, dacă nu știți să deslușiți runele?

– Cea mai bătrânî băbuțî totdeauna știi ci-i în cartea aiasta, a spus aspru Dhun. Șî aceea ci știi dânsa, o învațî pi una tânărî, când îi vini ceasu' sî pleci pi lumea ceilantî. Videți șî sânguri cî băbuța nu mai ari mult di trăit. Di-aia o luat-o supt aripî pi Lille și o dăscălești di zor. Da' pânî în ciasu' aista băbuța știi cel mai bini.

– Bătrâna vrăjitoare și tânăra vrăjitoare, a murmurat Jaskier.

– Dacă am înțeles eu bine, a spus Geralt neîncrezător, băbuța știe întreaga carte pe de rost? Așa este? Bunico?

– Nu-i chiar așa, da' cum sî poati, a zis băbuța din nou, prin intermediul lui Lille, numa' ci-i pus supt deseni.

– Aha, a deschis Geralt cartea la întâmplare. Pe o pagină ruptă era o imagine care reprezenta un porc cu pete cu coarne în formă de liră. Spune-ne, bunico, ce scrie aici?

Băbuța a plescăit din limbă, s-a uitat la gravură, apoi a închis ochii.

– Taur cu coarni sau taurus, a recitat ea. Neștiutorii îi spun zimbru, da'- i greșât. Ari coarni șî fundu' îi…

– Destul. Foarte bine, într-adevăr. Vânătorul a răsfoit mai multe pagini lipicioase. Dar aici?

– Există feluriți norișori șî planețăli. Unii aduc ploaia, alții samănî vântul, ailalții aruncî fulgeri. Dacî recolta vrei sî-ți salvezi di ei, ia un cuțât di fier nou, trei rahați di șoareci, unturî de stârc cenușiu…

– Ei bine, bravo. Hmm… Și aici? Ce este aceasta?

Gravura reprezenta un monstru răvășit călare, cu ochii enormi și dinții și mai enormi. Cu mâna dreaptă mânuia o sabie impunătoare, iar în stânga ținea un sac plin de galbeni.

– Vrăjelitor, a îngăimat bunica. Unii îi zâc vânător. Sî-l chemi îi tari primejdios, cî ai trebuințî, pentru cî atunci nu mai poți lua hotărîri împotriva monstrului și spurcăciunilor, vrăjelitorul ia hotărârili. Îi trebuințî di ochi în patru…

– Destul, a murmurat Geralt. Destul, bunico. Mulțumesc.

– Nu, nu, a început să protesteze Jaskier cu un zâmbet malițios. Cum este mai departe? Această carte este foarte interesantă! Spune-ne, bunico, spune-ne.

– Uh… trebuințî sî ti păzești sî ti uiți sau sî pui mâna pi un vrăjelitor, pentru cî poati sî ti lasî borțoasî. Fetili nu pot sî-i stei în fața lui, sî s-ascundî, pentru cî esti pisti măsurî di toati ca un iepuroi pătimaș…

– Asta-i drept, așa-i, a râs poetul, iar Lille, după cum i s-a părut lui Geralt, a zâmbit abia perceptibil.

– …Cu toati cî vrăjelitorul îi foarti lacom și pus pi căpătuialî, a îngăimat bătrâna, mijindu-și ochii, nu-i scăpa în mânî mai mult di un bănuț di argint pentru chimerî sau unu' și jumati. Pentru mâțagon: doi bănuți di argint. Pentru vanchir bănuți di argint patru…

– Așa era pe-atunci, pe vremuri, a bombănit vânătorul. Mulțumesc, băbuțo. Acum arată-ne unde este vorba despre draci, ce spune cartea despre draci. Acum sunt bucuros sî ascult, sunt foarti curios, pentru cî mă întreb ci leac folosâți împotriva lui.

– Ai grijă, Geralt, a chicotit Jaskier. Începi să le prinzi jargonul. E molipsitor.

Băbuța a întors mai multe pagini, abia reușind să-și controleze tremuratul. Vânătorul și poetul s-au aplecat peste masă. În gravură era zugrăvit un lansator de bile, cu coarne, păros, cu coadă și cu un zâmbet răuvoitor.

– Dracu', a recitat bunica. Îi mai zâci și Răchitar, fincî sî cocoațî în răchiți, sau Silvan. Împotriva scârboșeniilor și dăunătorilor di pi lângî casa omului, mari ciumî și prăpădenii. Dacî vrei sî-l prinzi pi câmp, asta-i trebuințî di făcut…

– Ei, hai, a murmurat Jaskier.

– Ia un pumn di nuci, a continuat bunica, urmărind rândurile cu degetul pe pergament. Ș-un pumn di bili di fier; un borcănaș di mieri di stup și unu' cu catran. Un blid cu săpun di rufi, și unu' cu cașș. Du-ti undi sălăsluiești dracu' noaptea. Și puni-ti pi mâncat nuci. Dracu', cari-i lacom, o sî-ți dea târcoali ș-o sî ti-ntrebi dacî-s gustoasî. Atuncea-i întinzi tu bilili di fier…

– Ei, la naiba, a spus Jaskier. Asta-i prea de tot…

– Tacă-ți fleanca, s-a răstit Geralt. Hai, bunico. Zi-i mai departe.

– …Dinții și-i rupi dracu', ș-atuncea dacî ti vedi cî mânânci mieri la fel o să aibî poftî și el. Atuncea sî-i întinzi borcănașu' cu catran și ti

apuci di mâncat caşu'. Di îndatî ai s-auzî cum îl borfăi şî-l ardi maţîli în burtî. Da' tu ti faci cî nu vezi nica. Şî când ţ-a ceri dracu' caş, dă-i blidu' cu săpun. După săpun o sî-l apuci durerili ăli şî mai mari, n-ari sî mai poatî…

– Aţi ajuns până la săpun?

Geralt a întrerupt-o cu o mină glacială, întorcându-se spre Dhun şi Urzicătură.

– Da' di undi, s-a scâncit Urzicătură. Abia la bili am ajuns. Oh, conaşuli, di la atâtea bili ni-o dat gloanţi cu fasoli…

– Da' cine v-a pus să-i daţi atâtea bili? s-a înfuriat Jaskier. Cartea spune un pumn. Şi voi i-aţi dat un sac! L-aţi aprovizionat cu muniţie pentru aproapi două ierni, nebunilor!

– Fii atent, i-a zâmbit vânătorul. Te prinde jargonul. Este molipsitor.

– Mulţumesc.

Geralt a ridicat brusc capul, privirea îndreptându-i-se spre ochii fetei care stătea în picioare alături de băbuţă. Lille i-a susţinut privirea. Ochii ei erau de un albastru strălucitor.

– De ce îi oferiţi dracului ofrande sub formă de boabe? a întrebat-o pe nepusă masă. Se vede de la o poştă că este un erbivor tipic.

Lille nu i-a răspuns.

– Ţi-am pus o întrebare, tânără fată. Nu-ţi fie teamă să vorbeşti cu mine. Nu te molipseşti de prostie.

– N-o mai întrebaţi nica, conaşuli, i-a spus Urzicătură cu o oarecare jenă în voce. Lille… Ea… îi cam ciudatî. N-o sî vă răspundî, n-o mai năcăjâţi.

Geralt a continuat s-o privească în ochi pe Lille, dar fata i-a susţinut privirea. L-a făcut să simtă un fior pe şira spinării, urcându-i-se până în gât.

– De ce nu v-aţi dus la dracul cu coase şi furci? a ridicat vocea la ea. De ce nu i-aţi pus capcane? Dacă v-aţi fi dorit cu adevărat, îi aveaţi căpăţâna înfiptă în par ca o sperietoare de ciori. Mi-aţi cerut ca nu cumva să-l omor. De ce? Tu le-ai băgat în cap asta, nu-i aşa, Lille?

Dhun s-a ridicat de pe laviţă. Ajungea cu capul până la tavan.

– Ieşi de-aicişa, fatî! a ţipat. Ia-o pi băbuţî şî duceţî-vă de-aicişa.

– Cine-i Lille, coane Dhun? a reluat vânătorul când uşa s-a închis în urma fetei şi a bătrânei. Cine-i fata asta? De ce se bucură din partea voastră de mai mult respect decât cartea asta a naibii?

– Aiasta nu-i treaba ta. Dhun s-a uitat la el și în privirea lui nu existau semne de prietenie. Voi, pi la oraș, pedepsâți muierili înțelepti, li ardiți pi rug. La noi, așa ceva nu s-o-ntâmplat niciodatî șî nici n-ai s-auzi așa ceva.

– Nu m-ați înțeles, a spus glacial vânătorul.

– Fincî nici nu vreau, a țipat Dhun.

– Am observat, a strecurat printre dinți Geralt, de asemenea, fără să încerce să fie prea cordial. Dar trebuie să înțelegeți un lucru esențial, coane Dhun. Deocamdată nu ne leagă niciun contract, nu sunt simbriașul dumitale pentru nimic. Nimic nu vă dă dreptul să credeți că ați cumpărat un vânător de monștri, care pentru un bănuț de argint o să facă tot ceea ce nu știți sau nu vreți să faceți. Sau nu vă este îngăduit să faceți. Ei bine, nu, onorabile Dhun. Chiar nu. N-ați izbutit să cumpărați încă un vânător și nici nu cred c-o să izbutiți vreodată. Cel puțin atâta vreme cât n-aveți niciun chef să încercați să mă înțelegeți.

Dhun tăcea, măsurându-l pe Geralt cu o privire sumbră. Urzicătură a tușit, s-a foit pe laviță, frecându-și sandalele din pânză de podeaua din pământ bătătorit, apoi s-a ridicat brusc.

– Conașuli vânător, a zis el. Nu vă mâniați. O sî vă spunim noi ci șî cum. Dhun?

Bătrânul satului a dat din cap aprobator, apoi s-a așezat.

– Când veneam încoaci pi drum, a început Urzicătură, ați băgat di samî cum totul crește nemaipominit, cî recoltili sunt nemaiîntâlniti. Aicișa crești recolta cum rar mai găsăști pi undeva, dacî mai găsăști. Cum vă zâc, apoi pentru noi sămânțâli șî butașii sunt tari importanți, cu ei ni plătim tributul, îi vindim, facim schimb…

– Ce are asta de-a face cu dracul?

– Păi, ari. Dracu' înainti îi chinuia pi oamini, îi pocnea, îșî bătea joc di ei, pânî când s-o învățat la grâni. La-nceput îi aduceam cu pumnu' câti oleacî, pe lespedea din lanu' cu cânepî, ni gândeam las' cî sî saturî șî ni lasî-n paci. Da di undi: fura șâ fura di plesnea. Șî, când am început sî li mai ascundim prin magazii și grajduri pi cari li încuiam bini, s-o mâniat, conașuli, răgea, behăia, „uc-uc" răcnea, și noi, când auzeam „uc-uc", o șî rupeam la sănătoasa. Ne-o amenințat cî…

– …v-o trage pe la spate, a intervenit Jaskier zâmbind.

– Șî cu asta, a dat din cap Urzicătură. Șî cî ni dă foc. Șî ca sî nu mai lungim vorba, când n-o mai putut sî furi, ne-o cerut tribut. Trebuia

sî-i dăm saci întregi di grăunți și alti celi. Atuncea ne-o ajuns cuțâtu' la os și ne-am pus în gând să-l mângâiem pi coadî. Da'…

Țăranul a îngăimat ceva și a lăsat capul în jos.

– Nu ni mai învârtim atâta în juru' cozii, a spus dintr-odată Dhun. L-am judecat greșât pi vrăjător. Spuni-i cum stă toatî treaba, Urzicătură.

– Băbuța ne-o zâs cî nu-i voi sî-l batim pi dracu', a zis Urzicătură repede, cu toati cî noi știm bini cî asta-i di la Lille, pentru câ băbuța… Bunica nu zâci dicât ci vrea Lille sî zâcî. Și noi de-acu'… Știi și matali, conașuli vânător. Noi o ascultăm.

– Am observat. Gura lui Geralt s-a răsucit într-un zâmbet. Bunica nu știe decât să-și scuture bărbia și să bălmăjească un text pe care nu-l înțelege defel. Iar voi vă holbați la fată ca la statuia unei zeițe, cu gura căscată, nu-ndrăzniți să vă uitați în ochii ei, dar vă străduiți să-i ghiciți dorințele. Iar dorințele ei sunt porunci pentru voi. Cine este această Lille a voastră?

– Așa cum ați ghicit, conașuli. Prezâcătoari. Adicî nu, vrăjitoari, vreau sî spun. Dar nu mai spuniți la niminea. Asta vă cerim. Dacî ajungi vreo vorbî la regent sau, sî ni fereascî zeii, la guvernator…

– Nu vă faceți griji, a spus Geralt cu o mină gravă. Eu știu ce înseamnă asta, și nu vă voi trăda.

Femeile și fetele străine pe care le poți întâlni pe la țară, cunoscute sub numele de vrăjitoare sau prezicătoare, nu se bucurau de prea multă simpatie din partea nobililor care colectau biruri și obțineau profituri din agricultură. Fermierii au căutat întotdeauna sfaturi la prezicători, în cele mai multe dintre situații. Ei au o încredere totală în ele. Deciziile luate de ei pe baza sfaturilor lor au fost de multe ori în contradicție cu politica nobililor și a guvernanților. Geralt auzise vorbindu-se despre astfel de cazuri extreme, de neînțeles – masacrarea unor cirezi întregi de animale de reproducere, încetarea semănatului sau a recoltatului, și chiar migrarea unor sate întregi. Pentru nobilii care voiau să termine cu așa-numitele „superstiții", orice mijloc era bun. Așa că agricultorii au învățat foarte repede să-și ascundă prezicătorii. Fără să înceteze să le asculte sfaturile. Pentru că un lucru era de netăgăduit, experiența le demonstra întotdeauna că, pe termen lung, vrăjitorii aveau dreptate.

– Lille nu ne-o lăsat sî-l omorâm pi dracu', a reluat Urzicătură. Ne-a zis cî trebui sî facim cum spuni la carti. După cum bini știți, n-o mers. Am avut necazuri cu dăbilarul. Când i-am dus mai puțâni

grâni dicât di obicei ca bir, o început sî urli ca din gurî de șarpi. Nimeni nu-i suflasî o vorbî dispri dracu', fincî îi un om tari scorțos șî nu știi diloc di șagî. Șâ pi urmî ați apărut, conașuli. Am întrebat-o pi Lille dacî-i bini sî vă năimim…

– Ei și?

– Ne-o spus prin băbuți cî mai întâi tre' sî vă vadî la ochi.

– M-a văzut.

– Da. V-o acceptat, ni dăm seama când Lille acceptî șî când nu.

– Ea nu mi-a spus niciun cuvânt.

– La niminea nu zâci nica niciodatî, numa' la băbuții. Da' dacî nu vă accepta, nu intra ea în salî pentru nica în lumi.

– Hm… a zis Geralt. E ceva curios. Prezicătoare care, în loc să prezică, a tăcut. Cum a ajuns la voi?

– Nu știm, conașuli vânător, a murmurat Dhun. Da' cu băbuța, din câti își aduc aminti bătrânii, o fost la fel. Înainti di ultima băbuți, tot la fel, o fost o fătucî, cari nu era prea vorbăreați, așa cî n-am putut sî aflăm di undi o vinit. Șî fătuca aceea acușa îi băbuța noastrî. Bunicu' meu zâcea cî băbuța în felu' aista renaști. Ca luna di pi cer cari sî tot înnoiești mereu. Nu râdi…

– Nu râd, a clătinat Geralt din cap. Am văzut prea multe la viața mea ca să mă mai amuze astfel de lucruri. De asemenea, nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dragă Dhun. Întreb și eu ca să stabilesc o legătură între Lille și drac. Probabil că v-ați dat seama și dumneavoastră că există o astfel de relație. Deci, dacă vă pasă de dumneavoastră, nu există decât o singură cale: trebuie să scăpați de el.

– Știți, conașuli, a intervenit Urzicătură, nu îi vorba doar dispri dracu'. Lille nu ni dă voi sî facim rău la nica. La nicio spurcăciuni.

– Bineînțeles, a replicat Jaskier. Prezicătoarea rurală seamănă cumva cu druizii. Iar druidul, când vede că strechea îi suge sângele, el îi mai și urează poftă bună.

– Aveți dreptati, a zâmbit Urzicătură. Mari dreptati aveți.

Așa am pățât noi cu porcii mistreți, cari ne-o făcut prăpăd prin grădinili di legumi. Ei și ci sî vezi? Uitî-ti pi fereastrî: grădinili parcî-s pictati. Ci vicleșug crezi c-am găsât? Lille nici măcar nu știi dispri aiasta. Ceea ci ochii nu văd inima nu jăluiești. Pricepiți?

– Pricep, a molfăit Geralt. Cum să nu. Dar nu contează asta. Lille sau nu, dracul vostru este un silvan. O creatură extrem de rară și rațională. N-o să-l omor, nu-mi îngăduie codul.

– Dacî zâciți cî îi dișteptă, a spus Dhun, atunci sî-i zâciți ceva di dișteptăciuni.

– Chiar așa, a întărit Urzicătură. Dacă dracu' gândești, atuncea gândești și când furî grînili. În cazu' aiesta, conașuli vânător, ci păreri aveți? Doar nu înfulicî el toati grînili. N-ari cum. Ș-atuncea di ci îi tre' atâtea grăunți? Ca sî ni scoatî pi noi din săriti, sau di ci? Ci vrea di la noi? Ia sî faciți cumva sî aflați și sî-l alungați di pe-aicișa cu vrăjâtorelili dumitali. O sî faciți așa?

– O să încerc, s-a decis Geralt. Dar…

– Da' ci?

– Cartea voastră, dragii mei, este depășită. Înțelegeți ce vreau să vă spun?

– Păi, da, ci-i drept, a mormăit Dhun, nu prea.

– Am să vă explic. Ei bine, dragul meu Dhun, dragul meu Urzicătură, dacă vă așteptați ca ajutorul meu să vă coste un bănuț de argint sau jumătate, vă înșelați.

V

Dinspre desiș s-au auzit un foșnet, un „uc-uc" coleric și trosnituri de câlți de cânepă.

– Hei! a spus vânătorul, ascuns din prudență. Arată-te, răchitarule.

– Tu ești răchitarul.

– Cum așa? Dracul?

– Tu ești dracul, și-a scos cornuta capul din cânepă, rânjind. Ce vrei?

– Să stăm de vorbă.

– Îți bați joc de mine sau ce? Crezi că nu știu cine ești? Țăranii te-au năimit ca să mă alungi de aici, nu-i așa?

– Ai dreptate, a spus Geralt indiferent. Și tocmai de aceea vreau să vorbim. Ce-ai zice dacă am cădea la o învoială?

– N-o să-ți fie bine, a behăit dracul. Crezi c-o să scapi așa ieftin cu mine? Fără nicio strădanie? Nu-ți merge cu mine, beee! Pe viață și pe moarte, omule, e vorba despre concurență. Câștigă cel mai bun. Dacă vrei să mă învingi, trebuie să dovedești că ești mai bun. În loc de învoială, concurență. Câștigătorul o să pună condițiile. Îți propun

să ne întrecem alergând de aici și până la salcia bătrână de pe dig.

– Nu știu nici unde este digul și nici unde este salcia bătrână.

– Dacă ai fi știut, atunci nu ți-aș fi propus întrecerea. Îmi plac jocurile, dar nu îmi place să pierd.

– Am observat. Nu, n-o să ne întrecem. E prea cald azi.

– Păcat. Atunci, am putea să ne măsurăm în alt fel? Dracul și-a rânjit dinții galbeni și a luat o piatră destul de mare de pe câmp. Știi jocul „Cine strigă mai tare?“ Eu sunt primul. Închide ochii.

– Eu am o altă propunere.

– Sunt numai ochi și urechi.

– Du-te de aici fără concursuri, curse sau strigături. Singur, de bunăvoie.

– Bagă-ți propunerea în a d'yeabl aép arse, și-a demonstrat dracul cunoștințele de Limbă Veche. Nu mă duc de-aici. Îmi place aici.

– Dar ai făcut cam multe pozne. Te-ai întrecut cu șaga.

– Düvvelsheys ție de șaga mea. Silvan a dovedit că știa și limba piticaniilor. Și propunerea ta face cât un Düvvelsheys. Nu mă duc nicăieri. Decât dacă mă bați la un joc. Să-ți mai dau o șansă? Hai să ne întrecem în ghicitori, dacă nu-ți plac jocurile sportive. O să-ți spun o ghicitoare, dacă ghicești, câștigi, iar eu mă duc de-aici. Dacă nu, rămân eu și te duci tu. Fă bine și pune-ți mintea la contribuție, căci ghicitoarea nu este ușoară.

Înainte ca Geralt să protesteze, dracul a behăit, a râcâit țărâna cu copitele, a biciuit pământul cu coada și a început să recite:

Frunzulițe rozioare, pline sunt de păstăioare,
Nu departe de râu crește, în lutul cel moale,
Pe tulpina-i lungă, florile-s pestrițe,
La pisică n-o arăt, c-o mănâncă de îndat'.

– Ei bine, ce este? Ia ghicește.

– Habar n-am, a spus indiferent vânătorul, fără să se obosească să se gândească. Vrejul de mazăre?

– Greșit. Ai pierdut.

– Și care era răspunsul corect? Cine are… de-alea… păstăioare pestrițe?

– Varza.

– Ia ascultă, a bombănit Geralt. Începi să mă calci pe nervi de-acum.

– Te-am avertizat, a râs dracul, că ghicitoarea nu este ușoară. Ghinionul tău. Am câștigat, eu rămân. Tu pleci. La revedere, fără nicio părere de rău.

– Un moment. Vânătorul și-a băgat pe furiș mâna în buzunar. Dar cum rămâne cu ghicitoarea mea? Cred că am și eu dreptul să-mi iau revanșa?

– Nu, a protestat dracul. Care drept? Pot să știu și eu? Dar dacă n-o să pot ghici? Mă crezi prost?

– Nu, a clătinat Geralt din cap. Te cred un derbedeu arogant și răutăcios. O să te distrezi cu un joc nou, pe care nu-l cunoști.

– Ha! În fine! Ce fel de joc este?

– Jocul se numește, a spus vânătorul domol, „Altuia nu-i face ce ție nu-ți place". Nu trebuie să închizi ochii.

Geralt s-a ghemuit la pământ și apoi s-a întins brusc și o bilă de fier a șuierat în aer și l-a lovit pe drac chiar între coarne. Creatura a căzut pe spate, ca fulgerată. Geralt a plonjat în cânepă și l-a apucat de piciorul păros. Silvan behăia și lovea, vânătorul își proteja capul cu brațul, dar chiar și așa îi țiuiau urechile, pentru că dracul, în pofida poziției sale incomode, îi trăsese o copită cu forța unui catâr furios. A încercat să-l prindă de copită, dar nu a reușit. Cornuta s-a agitat, și-a zbătut mâinile de pământ și l-a lovit din nou cu copita, chiar în frunte. Vânătorul a scuipat o sudalmă printre dinți și a simțit cum îi alunecă piciorul dracului din mână. S-au rostogolit amândoi la pământ, fiecare în altă direcție, tăvălind cânepa și încurcându-se în câlți.

Dracul s-a eliberat primul și își aduna ultimele puteri, cu căpățâna încornorată plecată. Dar și Geralt s-a ridicat ferm pe picioare și a parat atacul fără dificultate. A prins dihania de coarne, a tras-o cu putere spre el și a proiectat-o la pământ, îngenunchind în fața ei. Dracul a behăit și l-a scuipat în ochi, într-un mod de care nu i-ar fi rușine unei cămile atinse de ptialism. Vânătorul a făcut instinctiv un pas în spate, fără să dea drumul coarnelor dracului. Silvan, încercând să-și elibereze capul, a lovit cu ambele copite simultan, și, destul de ciudat, a ratat cu amândouă. Geralt a suduit crâncen, dar n-a slăbit coarnele din prinsoare. L-a ridicat pe drac de la pământ, l-a trântit în câlții de cânepă care trosneau și, adunându-și puterile, l-a lovit cu toată forța în genunchiul păros, apoi s-a aplecat peste el și l-

a scuipat în ureche. Dracul a răcnit și a început să clămpănească din dinții ascuțiți.

– Altuia nu-i face… a oftat vânătorul… ce ție nu-ți place! Mai jucăm?

– Bleblebleeeeee! Dracul spumega, răgea și scuipa cu furie, dar Geralt îl strângea de coarne și îl ținea cu capul în jos, astfel încât balele îi curgeau pe copitele care râcâiau țărâna înălțând nori de praf și buruieni.

Cele câteva minute care-au urmat n-au fost decât o luptă încrâncenată, un schimb de insulte și lovituri. Singurul lucru de care se putea bucura Geralt, dacă se putea spune așa, era doar faptul că nimeni nu vedea scena care putea lua o întorsătură stupidă. Impactul unui alt șut i-a despărțit pe cei doi rivali care s-au văzut proiectați în direcții opuse, în hățișul de cânepă. Dracul i-a luat-o din nou înainte vânătorului, a sărit în sus și a luat-o la goană pentru a scăpa, vizibil speriat. Geralt, gâfâind și ștergându-se de sudoarea care i se prelingea pe față, a luat-o la goană după el. Au traversat penibil hățișul de cânepă, și au dat peste unul de hamei. Vânătorul a auzit ropotul unui cal în galop. Zgomotul pe care-l aștepta.

– Aici, Jaskier! Aici! a strigat. În hamei!

Apoi s-a trezit cu grumazul calului chiar în fața sa și în clipa următoare a încercat să sară pe el. S-a izbit de animal ca de o stâncă și a căzut pe spate, văzând stele verzi la impactul cu solul. Cu toate acestea, a reușit să se rostogolească într-o parte, peste vrejii de hamei, ferindu-se de copite. A sărit sprinten, dar în acel moment a apărut un alt călăreț, care l-a lovit din nou. Și apoi, brusc, cineva l-a culcat la pământ.

Și apoi a fost ceva ca un fulger și o durere groaznică în ceafă.

Și bezna.

VI

Avea nisip în gură. Când a vrut să-l scuipe, și-a dat seama că era culcat cu fața la pământ. Când a vrut să se miște, și-a dat seama că era legat. Și-a ridicat capul ușor. A auzit voci.

Zăcea în pădure, pe un pat de frunze, chiar lângă trunchiul unui pin. La vreo douăzeci de pași erau mai mulți cai deșeuați. Îi vedea confuz, printre ferigi arborescente, dar unul dintre cai era, fără

îndoială, iapa lui Jaskier.

– Trei saci de porumb, a auzit. E bine, Torque. Foarte bine. Bună treabă ai făcut.

– Și asta nu e tot, a spus o voce behăitoare, care nu putea fi decât a dracului silvan. Uită-te la asta, Galarr. Parcă e fasole, dar e complet albă. Și uite ce mare e! Iar aceasta se numește rapiță. Fac ulei din ea.

Geralt și-a strâns ochii și apoi i-a deschis din nou. Nu, nu visa. Dracul vorbea cu acel Galarr în Limba Veche, limba elfilor. Dar cuvintele „porumb", „fasole" și „rapiță" erau împrumutate din limba modernă.

– Da' asta? Ce-i asta? a întrebat numitul Galarr.

– Semințe de in. In, pricepi? Fac cămăși din el. Este mult mai ieftin decât mătasea și mai rezistent. Țesutul este, pare-mi-se, destul de complicat, dar mă interesez eu ce și cum.

– Numai să ni se prindă inul ăsta al tău, să nu pățim ca și cu napii pe care i-am pierdut, s-a plâns Galarr, folosind ciudatul volapük. Încearcă să găsești răsaduri noi de napi, Torque.

– Nicio grijă, a behăit dracul. Aici nu este nicio problemă, totul crește ca din apă. Ți-aduc, fii liniștit.

– Și încă ceva, i-a spus Galarr. Încearcă să afli ceva despre sistemul lor de rotație a culturilor.

Vânătorul și-a ridicat cu grijă capul și a încercat să se întoarcă.

– Geralt… a auzit șoptindu-i-se. Te-ai trezit?

– Jaskier… i-a răspuns el la fel de încet. Unde suntem… Ce-am pățit?

Bardul a gemut. Geralt amorțise. A suduit, și-a încordat mușchii și s-a răsucit pe partea cealaltă. În mijlocul poienii se afla dracul, purtând, așa cum aflase vânătorul, numele sonor de Torque. Era ocupat cu încărcarea sacilor, desagilor și boccelelor pe cai. Îl ajuta un bărbat subțire, înalt, care nu putea fi decât Galarr. Acesta, auzind mișcarea vânătorului, s-a întors. Părul său negru avea reflexe de granat. Avea trăsăturile feței ascuțite și mari, ochii strălucitori. Și urechile despicate la capăt.

Galarr era elf. Elf din munți. Sânge pur de Aén seidh, reprezentant al Poporului Vechi.

Galarr nu era singurul elf din raza sa vizuală. Alți șase stăteau la marginea poienii. Unul dintre ei descărca desagii din spinarea iepei lui Jaskier, altul ciupea strunele lăutei. Ceilalți patru erau adunați în jurul sacului golit, devorând cu lăcomie napi și morcovi cruzi.

– Vanadáin, Toruviel, i-a strigat Galarr, arătând către prizonieri cu o mișcare a capului. Vedrái! Enn'le!

Torque a sărit în sus și a început să behăie.

– Nu, Galarr! Nu! Filavandrel ne-a interzis! Ai uitat?

– Nu, n-am uitat. Galarr a aruncat doi desagi legați pe spatele calului. Dar trebuie să verificați dacă nu li s-au slăbit legăturile.

– Ce vreți de la noi? a gemut trubadurul, în timp ce unul dintre elfi, așezat în genunchi, verifica nodurile legăturilor. De ce ne țineți legați? Ce vreți să faceți cu noi? Sunt Jaskier, poe…

Geralt a auzit brusc un zgomot. S-a întors, răsucindu-și capul ca să vadă.

În fața lui Jaskier stătea în picioare o elfă, cu ochii negri și părul ca pana corbului, bogat, lăsat pe umeri, cu două cosițe subțiri împletite de la tâmplă. Purta o jachetă scurtă din piele deasupra unei cămăși din satin verde și jambiere de lână strâmte, ascunse în cizme de călărie. Șoldurile îi erau încinse cu un șal tărcat lung până la mijlocul coapsei.

– Que glosse? a întrebat ea cu ochii ațintiți asupra vânătorului și jucându-se cu mânerul pumnalului lung prins de centură. Que l'en pavienn, ell'ea?

– Nell'ea, a negat vânătorul. T'en pavienn, Aén Seidhe.

– Ai auzit? Elfa s-a întors către tovarășul ei, un Seidhe înalt, care, fără să-și bată capul cu legăturile lui Geralt, zdrăngănea la lăuta lui Jaskier cu o expresie apatică pe fața sa alungită. Ai auzit Vanadáin? Umanoidul știe să vorbească! Știe chiar să fie obraznic!

Seidhe a ridicat din umeri. Penele decorative de la jachetă îi foșneau.

– Un motiv în plus ca să-i băgăm călușul în gură, Toruviel.

Elfa s-a aplecat asupra lui Geralt. Avea genele lungi, tenul nefiresc de palid și buzele crăpate. Purta un colier lung, din bucăți sculptate de mesteacăn auriu, înșirate pe o curelușă înfășurată în jurul gâtului de mai multe ori.

– Hai, mai spune-mi ceva, umanoidule, a șuierat ea printre dinți. Să vedem de ce este în stare gâtlejul ăla al tău, obișnuit să latre.

– Ce-i asta, mai ai nevoie de vreun pretext, a scuipat nisip vânătorul după ce s-a întors cu greu pe spate, ca să lovești pe cineva legat? Lovește fără motiv, căci am văzut că-ți place. Descărcă-te.

Elfa s-a ridicat.

– M-am descărcat, n-avea tu grijă, atunci când aveai mâinile libere,

i-a spus ea. Eu sunt cea care te-a răsturnat de pe cal și ți-a tras una în cap. Află că tot eu voi fi cea care îți va pune capăt zilelor atunci când va veni momentul.

Nu i-a răspuns.

– Aș fi preferat să te împung de aproape, privindu-te în ochi, i-a spus elfa. Dar, puți îngrozitor, omule. O să trag în tine cu arcul.

– Cum vrei, a ridicat vânătorul din umeri, în măsura în care îi permiteau funiile. Faci ce vrei, onorată Aén Seidhe. Nu poți rata o țintă legată și, deci, nemișcată.

Elfa stătea deasupra lui, cu picioarele depărtate; s-a aplecat, a fulgerat cu dinții.

– Așa ar trebui de fapt, a șuierat ea. Reușesc orice când vreau. Dar poți fi sigur că nu vei muri de la prima săgeată. Nici de la a doua. O să fac în așa fel încât să simți că mori.

– Nu te apropia prea mult, a făcut el o grimasă simulând dezgustul. Puți de-mi cade părul din nas, Aén Seidhe.

Elfa a sărit îndărăt și, legănându-și șoldurile înguste, i-a tras cu putere un șut în coapsă. Geralt s-a încovoiat, văzând care era locul în care intenționa să lovească din nou. A reușit, a primit șutul în șold, numai că l-a simțit până în măduva oaselor.

Elful înalt, care stătea în picioare lângă ei, confirma prin acorduri ascuțite pe strune de lăută.

– Lasă-l în pace, Toruviel! a behăit dracul. Ești nebună? Galarr, spune-i să se oprească odată!

– Thaésse! a țipat Toruviel înainte de a-l lovi din nou pe vânător.

Lunganul Seidhe a ciupit violent strunele lăutei, una dintre ele rupându-se cu un geamăt prelung.

– Pân-aici! Destul, pe toți zeii! a urlat Jaskier nervos, rostogolindu-se și zvârcolindu-se în chingi. De ce îl chinui atâta, târfă proastă? Lasă-ne în pace! Iar tu nu-mi mai strica lăuta, bine?

Toruviel s-a întors spre el cu o grimasă răutăcioasă pe buzele crăpate.

– Muzician! a țipat ea. E om și e muzician! Lăutar!

Fără vreun cuvânt, a smuls lăuta din mâinile elfului înalt și a zdrobit-o de trunchiul de pin, după care i-a aruncat resturile agățate între strune lui Jaskier în piept.

– De-acum ai să cânți din cornul vacii, sălbaticule, nu din lăută.

O paloare nesănătoasă s-a așternut pe chipul poetului, buzele îi tremurau. Geralt, simțind cum urcă prin el o furie rece, s-a uitat în

ochii negri ai lui Toruviel.

– De ce mă privești așa? a șuierat elfa, aplecându-se. Umanoid slinos! Poate vrei să-ți scot ochii ăia de reptilă!

Colierul ei atârna deasupra lui. Vânătorul și-a încordat mușchii, a țâșnit printr-o săritură bruscă, i-a agățat colierul cu dinții și a tras cu putere de el, contractându-și picioarele și răsucindu-se spre partea opusă. Toruviel și-a pierdut echilibrul și a căzut peste el. Geralt se zbătea în chingi ca peștele pe uscat, a zdrobit-o pe elfă sub el, apoi și-a aruncat capul pe spate cu atâta forță, încât vertebrele cervicale i-au trosnit, apoi i-a bubuit fața cu fruntea cât de tare a putut. Toruviel țipa și se zvârcolea.

Elfii au scos-o și au ridicat-o brutal pe Toruviel, trăgând-o de haine și de păr. Unul dintre ei l-a lovit, a simțit cum inelele îi taie pielea de pe obraz, pădurea îi valsa și se scufunda înaintea ochilor. A văzut cum Toruviel cade în genunchi, a observat cum îi curgea sângele din nas și din gură. Elfa și-a scos pumnalul cu o mișcare ageră din teacă, dar a izbucnit brusc în lacrimi, s-a ghemuit, și-a luat capul în mâini și l-a lăsat să-i cadă între genunchi.

Elful înalt, cu vesta împodobită cu pene multicolore, i-a luat pumnalul din mână și s-a apropiat de vânător, însoțit de ceilalți. A ridicat lama zâmbind. Geralt îl vedea de-acum dincolo de un voal roșu pentru că sângele care-i curgea de la fruntea mușcată de dinții lui Toruviel îi invadase orbita.

– Nu! a behăit Torque, ținându-l pe elf de mână ca să-l oprească. Nu-l ucide! Nu!

– Voe'rle, Vanadáin, a auzit ca din senin o voce sonoră. Quéss aén? Caélm, evenlliénn! Galarr!

Geralt și-a întors capul atât cât i-a permis pumnul care-l ținea de păr.

Calul, care intrase în poiană, alb ca zăpada, avea o coamă lungă, moale, mătăsoasă ca părul femeilor. Pletele călărețului care stătea în șaua prețioasă, de aceeași culoare, erau strânse pe frunte cu o bandană înțesată cu safire.

Torque, behăind în continuare, s-a dus la cal, l-a prins de etrier și l-a copleșit pe elful cu părul alb cu un potop de cuvinte. Seidhe l-a întrerupt cu un gest vehement și a descălecat. S-a apropiat de Toruviel care se sprijinea pe doi elfi și i-a dat cu grijă la o parte eșarfa însângerată de pe față. Toruviel a scos un geamăt pătrunzător. Seidhe a clătinat din cap, s-a întors spre vânător și s-a apropiat de el.

Ochii săi negri, incandescenți, strălucitori ca stelele pe chipul său palid, erau încercănați de parcă n-ar fi dormit câteva nopți la rând.

– Omori chiar și legat, a spus el calm în limba modernă, fără niciun accent. Ca un basilisc. Se pot trage niște concluzii de-aici.

– Toruviel a început-o, behăia dracul. I-a dat șuturi, așa legat cum era, de parcă și-ar fi pierdut mințile…

Elful i-a ordonat să tacă cu un gest. La o poruncă scurtă, alt seidhe i-a târât pe vânător și pe Jaskier sub pin, legându-i de trunchi cu chingile. Apoi toată lumea a îngenuncheat în jurul lui Toruviel care zăcea la pământ, ascunzând-o. Geralt a auzit-o la un moment dat strigând și zbătându-se în mâinile lor.

– N-am vrut asta, a spus dracul, rămas în picioare lângă ei. N-am vrut, omule. N-am avut de unde să știu că o să apară chiar atunci când noi… Când te-au trântit și l-au prins pe tovarășul tău cu lațul, le-am zis să vă abandoneze acolo în hamei. Dar…

– Ei n-au cum să lase martori în urma lor, i-a spus vânătorul.

– Oare o să ne omoare? a gemut Jaskier. Oare o să ne…

Torque tăcea, mișcându-și nasul moale.

– La naiba, a gemut iar poetul. O să ne omoare? Ce se întâmplă, Geralt? La ce am fost martori?

– Prietenul nostru cornut îndeplinea o misiune specială în Valea Florilor. Nu-i așa, Torque? La cererea elfilor, fura semințe, răsaduri, cunoștințe despre agricultură… Și mai ce, dracule?

– Tot ce-mi cădea în mână, a scuipat Torque. Tot ce au nevoie. Și arată-mi un lucru de care să nu aibă ei nevoie. Mor de foame în munți, mai ales în timpul iernii. Habar n-au de agricultură. Înainte de a deprinde domesticirea animalelor sau a păsărilor, înainte de cultivarea în parcele… ei nu au timp pentru asta, omule.

– Dă-i naibii cu timpul lor. Ce-au de gând să ne facă? a gemut Jaskier. Cu ce le-am greșit?

– Ia gândește-te mai bine, a declarat elful cu părul alb, care se apropiase în tăcere și, probabil, vei reuși să găsești singur răspunsul la această întrebare.

– Pur și simplu se răzbună pentru tot ce au suferit elfii din cauza oamenilor, a zâmbit cu un rictus vânătorul. Nu contează pe cine se răzbună. Nu te lăsa amăgit de caracterul său nobil și de discursul sofisticat, Jaskier. Nu se deosebește cu nimic de fata cu ochi negri care ne-a lovit. Trebuie să-și descarce pe cineva ura neputincioasă.

Elful a luat de jos lăuta ruptă a lui Jaskier. Pentru o clipă s-a uitat

în tăcere la instrumentul distrus, apoi l-a aruncat în tufișuri.

– Dacă aș fi vrut să-mi manifest ura sau dorința de răzbunare, a spus el, jucându-se cu mănușile din piele moale, albă, aș fi făcut o incursiune în vale pe timp de noapte, aș fi dat foc lanului de hamei și i-aș fi masacrat pe locuitori. Ar fi fost o joacă de copii, ei nu-și pun nici paznici. Nu ne văd și nu ne-aud când merg prin pădure. Ce poate fi mai simplu, mai ușor decât o săgeată rapidă, silențioasă, trasă din spatele unui copac? Dar noi nu ne-am propus să vă vânăm. Tu, bărbatule cu ochi ciudați, ești cel care ai vrut să-l prinzi pe prietenul nostru, silvanul Torque.

– Ei, exagerezi, a scuipat dracul. Nici vorbă de așa ceva. Ne amuzam și noi un pic…

– Voi, oamenii, urâți tot ceea ce este diferit de voi, chiar dacă e vorba numai de forma urechilor, a urmat calm elful, neacordându-i nicio atenție cornutei. Prin urmare, ne-ați alungat de pe pământurile noastre, ne-ați izgonit din casele noastre, ne-ați surghiunit în munții sălbatici. Ne-ați ocupat Dol Blathanna, Valea Florilor. Eu sunt Filavandrel aén Fidháil din Turnul de Argint, din neamul Feleaorn din Corăbiile Albe. În prezent, exilat la capătul lumii, eu sunt Filavandrel de la Capătul Lumii.

– Lumea este mare, a spus vânătorul. Și ne poate găzdui. Este destul spațiu pentru toți.

– Lumea este mare, a repetat elful. Într-adevăr, omule. Dar voi ați schimbat-o. La început ați schimbat-o prin violență, v-ați comportat cu ea așa cum vă purtați cu tot ceea ce vă cade în mâini. Acum, se pare că a început să se adapteze lumea la voi, să vi se potrivească. Să vi se supună.

Geralt nu i-a răspuns.

– Torque a spus adevărul, a continuat Filavandrel. Da, murim de foame. Da, suntem amenințați cu dispariția. Soarele strălucește altfel, aerul este diferit, apa nu mai este cum era odată. Ceea ce mâncam cândva, ceea ce foloseam, moare, se pipernicește, se stinge. N-am fost niciodată cultivatori, n-am arat pământul cu pluguri și sape, spre deosebire de voi, oamenii. Vouă pământul vă plătește un tribut sângeros. Nouă ne oferea daruri. Smulgeți din pământ bogățiile cu forța. Pentru noi pământul rodea și înflorea, pentru că ne iubea. În sfârșit, nicio dragoste nu durează la nesfârșit. Dar vrem să supraviețuim și noi.

– În loc să furați grânele, ați putea să le cumpărați. Atât cât ați avea

nevoie. Aveți încă o mulțime de lucruri care ar putea fi considerate extrem de valoroase de către oameni. Puteți face negoț.

Filavandrel a zâmbit disprețuitor.

– Cu voi? Niciodată.

Geralt s-a încruntat, strivindu-și sângele uscat de pe obraz.

– Fir-ați ai dracu', cu aroganța și disprețul vostru cu tot. Dacă nu vreți să conviețuiți, vă condamnați la extincție. Coabitarea și adaptarea sunt singura voastră șansă.

Filavandrel s-a aplecat în față, aruncând fulgere din ochi.

– Să coabităm în condițiile impuse de voi? l-a întrebat cu o voce schimbată, dar calmă. Având în vedere poziția voastră dominantă? Să ne pierdem identitatea? Să coabităm în calitate de ce? De sclavi? De paria? Să coabităm cu voi în spatele zidurilor orașelor pe care le înălțați pentru a vă izola de noi? Să coabităm cu femeile voastre și să ne punem ștreangul de gât? Sau să rămânem neputincioși în fața destinului care-i așteaptă la tot pasul pe copiii care sunt consecința coabitării? De ce îmi eviți privirea, omule ciudat? Cum îți merge coabitarea cu semenii tăi, semeni față de care ești cam diferit?

– Mă descurc, l-a privit vânătorul drept în ochi. Mă descurc eu cumva. Pentru că trebuie. Pentru că nu am de ales. Pentru că mi-am biruit orgoliul și mândria de a fi diferit, pentru că am înțeles că orgoliul și mândria, deși sunt arme împotriva diferenței, sunt o apărare patetică. Pentru că am realizat că soarele strălucește altfel, pentru că lucrurile se schimbă, iar eu nu sunt neapărat axa acestor schimbări. Soarele strălucește altfel și va străluci, nu poate fi prins cu niciun chip cu o plasă. Trebuie să acceptăm realitatea, elfule, și avem nevoie să învățăm să facem asta.

– Asta vă doriți, așa-i? Filavandrel și-a șters cu încheietura mâinii sudoarea apărută pe fruntea palidă, deasupra sprâncenelor albe. Ce vreți, de fapt, să impuneți altora? Convingerea că a venit vremea voastră, era și epoca omului și că tot ceea ce faceți altor rase este la fel de natural ca răsăritul și apusul soarelui? Pentru că noi toți trebuie să fim de acord cu asta, să acceptăm? Și îmi reproșezi mie orgoliul? Și care sunt punctele de vedere pe care le invoci? De ce voi, oamenii, nu vă dați seama că stăpânirea voastră asupra întregii lumi este la fel de naturală ca păduchii care mișună într-un cojoc de oaie? Ai putea să-mi propui, la fel de bine, să conviețuiesc cu păduchii, iar eu i-aș asculta cu aceeași atenție dacă în schimbul recunoașterii suveranității ar fi de acord să profităm împreună de cojocul de oaie.

– Nu-ți mai pierde vremea discutând cu o insectă atât de dezagreabilă, elfule, i-a spus vânătorul cu o voce abia stăpânită. Mă surprinde dorința ta de a trezi într-un astfel de păduche sentimente de vinovăție și remușcare. Ești patetic, Filavandrel. Ești amărât, însetat de răzbunare și conștient de propria ta neputință. Ia, hai, străpunge-mă cu o sabie. Hai, răzbună-te pe întreaga rasă umană. Ai să vezi că ai să te simți mai bine. Dă-mi mai întâi un șut în cur, sau în dinți, ca Toruviel a ta!

Filavandrel și-a întors capul.

– Toruviel este bolnavă, a spus el.

– Cunosc boala și simptomele sale. Geralt a scuipat peste umăr. Ceea ce i-am aplicat ar trebui s-o ajute.

– Într-adevăr, această discuție nu are niciun sens, s-a ridicat Filavandrel. Îmi pare rău, dar trebuie să te omorâm. Nu are nimic de-a face cu răzbunarea, este doar o soluție pur practică. Torque trebuie să continue să-și facă treaba, și nimeni n-are voie să știe pentru cine o face. Nu ne putem permite un război cu voi, dar nici nu ne lăsăm antrenați în negoț și trocuri. Nu suntem atât de naivi încât să nu ne dăm seama că mărfurile voastre sunt un avanpost. Și cine este în spatele lor. Și ce fel de coabitare aduce.

– Elfule, i-a spus blând Jakier, care tăcuse până atunci. Am prieteni. Oameni care ne-ar plăti răscumpărarea. Dacă doriți, și sub formă de alimente. Sub orice formă. Gândește-te la asta. Știi că grăunțele astea furate n-o să salveze…

– Nimic nu-i mai poate salva, l-a întrerupt Geralt. Nu te prosterna în fața lui, Jaskier, nu-l implora. Este inutil și demn de milă.

– Pentru cineva care trăiește atât de puțin, a zâmbit forțat Filavandrel, dai dovadă de un dispreț surprinzător față de moarte, omule.

– O dată ți-a dat mama naștere, și o dată mori, a spus calm vânătorul. Filozofia este valabilă și la păduchi, nu-i așa? Și care-i treaba cu longevitatea voastră? Îmi pare rău pentru tine, Filavandrel.

Elful a ridicat din sprâncene.

– Explică-mi, de ce.

– Sunteți înduioșător de amuzanți, cu desagii de semințe furate pe spinarea cailor, cu un pumn de grâne, cu care vreți să supraviețuiți. Și cu misiunea voastră, care este de a distrage gândurile de la iminenta voastră extincție. Pentru că știi foarte bine că acesta este sfârșitul. Nimic nu va mai ieși din pământ și nu se va mai naște pe

platourile voastre înalte, nimic nu vă mai poate salva. Dar aveți o durată lungă de viață, veți trăi multă vreme, foarte multă vreme, în izolarea arogantă pe care v-ați ales-o, din ce în ce mai puțin numeroși, tot mai slabi, din ce în ce mai amărâți. Și știi foarte bine ce-o să se întâmple, Filavandrel. Știi că atunci tinerii disperați, cu priviri de bătrâni centenari și fetele fanate, sterile și bolnave, precum Toruviel, îi vor duce în vale pe cei care încă vor putea să mai țină în mână sabia și arcul. O să coborâți în Valea cu Flori ca să înfruntați moartea, dorindu-vă să muriți cu demnitate, în luptă, nu zăcând în bârloguri bântuite de anemie, tuberculoză și scorbut. Atunci, longevivule Aén Seidhe, ai să-ți amintești de mine. Ai să-ți amintești că mi-ai stârnit mila. Și ai să-ți dai seama că am avut dreptate.

– Timpul ne va demonstra cine a avut dreptate, a spus încet elful. Și aici intervine avantajul longevității. O să am șansa de a afla. Chiar și cu acest pumn de cereale furat. Tu n-o să ai șansa aceasta. Vei muri peste câteva minute.

– Lăsați-l măcar pe el, Geralt l-a arătat cu o mișcare a capului pe Jaskier. Nu, nu din milă patetică. Ci din rațiune. De mine nu-i va păsa nimănui, dar pe el vor dori să-l răzbune.

– Tu nu dai doi bani pe logica mea, a spus fără nicio tragere de inimă elful. Dacă el o să supraviețuiască datorită ție, fără îndoială se va simți obligat să te răzbune.

– Poți fi sigur! a izbucnit Jaskier, palid ca moartea. Poți fi sigur, jigodie. Omoară-mă și pe mine, pentru că eu, în caz contrar, îți promit că voi ridica toată lumea împotriva ta. O să vezi de ce sunt în stare păduchii din cojoc! O să vă masacrăm, chiar dacă va trebui să facem una cu pământul munții voștri! Poți fi sigur de asta!

– Că prost mai ești, Jaskier, a oftat vânătorul.

– O dată ți-a dat mama naștere și o dată mori, a spus semeț poetul, deși efectul de semeție a fost dat puțin peste cap de dinții care clănțăneau.

– Am stabilit. Filavandrel și-a scos mănușile din centură și și le-a tras pe mâini. E timpul să punem capăt acestui episod.

La comanda sa scurtă, elfii cu arcuri i s-au aliniat în față. Au acționat rapid, doar așteptaseră de mult ordinul. Unul, după cum observase vânătorul, încă mesteca napi. Toruviel, cu gura și cu nasul bandajate în cruce cu fâșii de pânză și coajă de mesteacăn, stătea alături de arcași. Fără arc.

– Să vă legăm la ochi? a întrebat Filavandrel.

– Pleacă de-aici, și-a întors capul vânătorul. Du-te…

– O d'yeabl aép arse, a terminat Jaskier, clănțănind din dinți.

– Oh, nu! a început să behăie brusc dracul, alergând și acoperindu-i pe condamnați. Ți-ai pierdut mințile? Filavandrel! Nu așa ne-am înțeles! Nu așa! Trebuie să-i ducem în munți, să-i ținem undeva în peșteră până când terminăm aici…

– Torque, a spus elful. Nu pot. Nu pot să risc. Ai văzut ce i-a făcut lui Toruviel, legat fiind? Nu pot să risc.

– Nu-mi pasă ce poți și ce nu poți! Da' ce vă închipuiți? C-o să vă îngădui să-i ucideți? Aici, pe pământul meu? Chiar lângă satul meu? Idioții naibii! Ia cărați-vă de-aici cu arcurile voastre, altminteri vă împung cu coarnele, uc, uc!

– Torque. Filavandrel și-a proptit mâinile pe centură. Așa trebuie să facem, n-avem încotro, e o necesitate.

– E Düvvelsheyss, nu e o necesitate!

– Dă-te la o parte, Torque.

Cornuta și-a scuturat urechile, a behăit și mai tare, și-a bulbucat ochii, și-a îndoit cotul într-un gest injurios, foarte răspândit în rândul piticaniilor.

– N-o să ucideți pe nimeni aici! Încălecați și ștergeți-o în munții voștri, dincolo de chei! Altminteri, va trebui să mă omorâți și pe mine!

– Fii rezonabil, a spus încet elful cu părul alb. Dacă-i lăsăm în viață, oamenii vor afla despre tine, despre ceea ce faci. O să te prindă și o să te chinuiască. La urma urmei, îi cunoști destul de bine.

– Îi cunosc, a scuipat dracul, acoperindu-i în continuare pe Geralt și pe Jaskier. Aș putea spune că-i cunosc mult mai bine decât voi! Și ca să v-o spun pe-aia dreaptă, nu știu cu cine ar trebui să țin! Îmi pare rău că m-am aliat cu voi, Filavandrel!

– Tu ai vrut-o, a zis rece elful, dându-le arcașilor semnul de a se fixa pe poziții. Tu ai vrut-o, Torque. L'sparelleán! Evelliénn!

Elfii și-au scos săgețile din tolbă.

– Du-te de-aici, Torque, i-a spus Geralt, scrâșnind din dinți. Nu are niciun sens. Dă-te la o parte.

Dracul, fără să se clintească din loc, le-a arătat gestul piticaniilor.

– Aud… muzică… a suspinat Jaskier.

– Se întâmplă, a spus vânătorul, uitându-se la vârfurile săgeților. Nu-ți face griji. Nu e nicio rușine s-o iei razna de frică.

Fața lui Filavandrel s-a schimbat, s-a contractat într-o grimasă stranie. Seidhe cu părul alb s-a răsucit brusc, a strigat la arcași, scurt, precipitat. Arcașii și-au lăsat armele.

În poiană a apărut Lille.

Nu mai era fătuca slabă de la țară în rochie cadrilată de postav. Tânăra care străbătea poiana tapetată cu iarbă înaltă mergea – nu, nu mergea – plutea spre ei. Regina, radioasă, cu părul de aur, cu ochii strălucitori, fermecătoarea Regină a Câmpurilor, împodobită cu ghirlande de flori, spice și smocuri de iarbă. În stânga ei șchiopăta un pui de cerb cu picioarele nesigure, iar în dreapta se târa foșnind un arici imens.

– Dana Méadbh, a spus cu respect Filavandrel.

Apoi și-a înclinat capul și a îngenuncheat.

Au îngenuncheat și ceilalți elfi, lent, fără tragere de inimă, unul câte unul cădeau în genunchi, plecându-și capul cu respect. Ultima care a îngenuncheat a fost Toruviel.

– Haél, Dana Méadbh, a repetat Filavandrel.

Lille nu i-a răspuns la salut. S-a oprit la câțiva pași în fața elfului, privirea sa albastră ațintindu-se asupra lui Jaskier și a lui Geralt. Torque, prosternat și el în fața ei, a trecut imediat la tăierea legăturilor. Niciunul dintre Seidhe nu s-a clintit.

Lille rămăsese în fața lui Filavandrel. Ea nu a spus nimic, nu a emis nici cel mai mic sunet, dar vânătorul a sesizat schimbările de pe fața elfului, a perceput aura din jurul lor și nu a avut nicio îndoială că între cei doi are loc un schimb de gânduri. Dracul l-a tras brusc de mânecă.

– Prietenul tău, a behăit încet, s-a hotărât să dispară. În curând. Ce să fac?

– Dă-i vreo câteva peste bot.

– Cu plăcere.

Filavandrel s-a ridicat din genunchi. La comanda lui, elfii s-au grăbit să-și înșeueze caii.

– Vino cu noi, Dana Méabdh, a spus elful cu părul alb. Avem nevoie de tine. Nu ne părăsi, Eternă. Nu ne priva de dragostea ta. Vom muri fără ea.

Lille și-a clătinat domol capul arătând spre est, spre munți. Elful s-a aplecat agățând cu mâna frâiele artizanale ale surului său.

Jaskier s-a apropiat, palid și mut, susținut de silvan. Lille i-a aruncat o privire și a zâmbit. Și-a îndreptat ochii spre vânător,

privindu-l îndelung. N-a scos niciun cuvânt. Nu a fost nevoie de cuvinte.

Cei mai mulți dintre elfi erau deja în șa atunci când s-au apropiat Filavandrel și Toruviel. Geralt și-a înfipt privirea în ochii negri ai elfei, vizibili deasupra bandajelor.

– Toruviel… a început.

Și nu a mai terminat.

Elfa a dat din cap. A luat de pe arcada șeii o lăută, un instrument minunat din lemn de esență moale, cu intarsii artistice, ornată cu un grifon. Fără vreun cuvânt, i-a dat-o lui Jaskier. Poetul a luat instrumentul, s-a înclinat. De asemenea, fără vreun cuvânt, dar ochii lui au spus o mulțime.

– Adio, omule ciudat, i-a zis încet Filavandrel lui Geralt. Ai dreptate. Nu este nevoie de cuvinte. Nu schimbă nimic.

Geralt tăcea.

– După ce m-am mai gândit, a adăugat Seidhe, am ajuns la concluzia că ai avut dreptate. Atunci, când ți-era milă de noi. La revedere, atunci. O să ne revedem în curând, în ziua în care o să coborâm în vale ca să murim cu demnitate. O să te căutăm, Toruviel și cu mine. Să nu ne dezamăgești.

Pentru un lung răstimp, s-au uitat unul la altul în tăcere. Apoi vânătorul le-a răspuns scurt și simplu.

– O să încerc.

VII

– Pe toți zeii, Geralt. Jaskier s-a oprit din cântat, și-a strâns lăuta la piept, a atins-o cu obrazul. Lemnul acesta cântă singur! Strunele acestea sunt vii! Ce sunete minunate! La naiba, niscaiva șuturi și puțină spaimă sunt un preț foarte mic pentru lăuta asta nemaipomenită. M-aș fi lăsat pradă șuturilor din zori până în amurg dacă știam ce urmează să primesc. Geralt? Mă asculți?

– E greu să nu te aud, a ridicat vânătorul privirea din carte, s-a uitat la dracul, care se tot înverșuna să miaune la flautul bizar încropit din bucăți de stuf de diferite lungimi. Te-am auzit, trebuie să fii surd să nu auzi, te-aude toată lumea din împrejurimi.

– Düvvelsheys, ce împrejurimi. Torque și-a pus instrumentul deoparte. Deșert și atât. Sălbăticie. Rahat. Eh, îmi pare rău după

cânepa mea!

– Îi pare rău după cânepă, a râs Jaskier, răsucind cu grijă misterioasa lăută sculptată. Trebuia să stai pitit în junglă ca un șoricel sub mătură, în loc să bagi frica în fete, să distrugi diguri și să spurci fântânile. Cred că de-acum înainte vei fi mai atent și te vei abține de la trucurile tale, ce zici, Torque?

– Îmi plac trucurile, a spus dracul rânjind. Nici nu-mi pot imagina viața fără ele. Dar fie cum ziceți, promit că pe noile tărâmuri voi fi mai precaut. Am să fac șmecherii, dar mai cu reținere.

Noaptea era înnorată și furtunoasă, vântul culca trestiile, foșnind printre ramurile arbuștilor în mijlocul cărora își instalaseră tabăra. Jaskier arunca vreascuri în foc. Torque se răsucea pe burtă în culcușul său, vânând țânțarii cu coada. În lac a sărit cu un pleoscăit un pește.

– Toată aventura asta a noastră până la capătul lumii o s-o povestesc într-o baladă, a declarat Jaskier. O să te descriu și pe tine, Torque.

– Să nu crezi c-o să izbutești de pomană, a spus dracul. Și eu o să scriu o baladă și o să te descriu de n-o să-ți mai ridici nasul din pământ doisprezece ani. Așa că ai grijă. Geralt?

– Ce este?

– Ai găsit ceva interesant în cartea aceea, pe care ai sustras-o în mod rușinos de la săteni?

– Desigur.

– Atunci citește-ne și nouă, până nu se stinge focul.

– Da, da, Jaskier a zbârnâit strunele melodioase ale lăutei primite de la Toruviel. Citește-ne, Geralt.

Vânătorul s-a sprijinit într-un cot, apropiind cartea de foc.

– Poate fi văzută, a început el, la vreme de vară, din Zilele de Florar și Cireșar până în zilele de Brumărel, dar, cel mai adesea, se poate în luna lui Gustar, în sărbătoarea pe care bătrânii o numeau „Lammas". Apare ca o fecioară blondă, învăluită de flori, și tot ceea ce e viu, fie plantă, fie animal, o urmează și este atras de ea. Până și numele ei este de „Vietătoare". Anticii o numesc „Danamebi" și i se închină cu ardoare. Chiar și Bărboșii, care viețuiesc în creierul munților și nu în miezul câmpiei, o preaslăvesc și îi spun „Bloëmenmagde".

– Danamebi, a murmurat Jaskier. Dana Méabdh, Fecioara Câmpului.

– Pe oriunde calcă, pământul înflorește și renaște, și are puteri atât de mari, încât toate creaturile se înmulțesc în neștire. Popoarele toate îi aduc ofrande din recoltele lor, în speranța deșartă că tărâmurile lor, și nu altele, vor fi vizitate de Vietătoare. Pentru că se spune că, odată, la sfârșit ea se va stabili în mijlocul poporului care le va domina pe celelalte. Dar astea nu-s decât povești de adormit copiii. Deoarece profeții spun că Vietătoarea nu iubește decât pământul, iubește la fel tot ceea ce crește și trăiește pe el, fără deosebire, de la cel mai mic arbore sălbatic până la cel mai firav vierme și niciun popor nu este mai important decât cel mai fragil copac pentru că, la urma urmei, vor dispărea toate într-o bună zi, iar după aceea vor veni alte triburi. În vreme ce Vietătoarea este veșnică, a fost și va fi, pentru totdeauna, până la sfârșitul secolelor.

– La sfârșitul secolelor! a cântat trubadurul ciupind strunele lăutei. Torque îl acompania cu trilurile stridente ale flautului său din trestie. Bucură-te, Fecioară a Câmpurilor! Pentru recolta bogată, pentru florile din Dol Blathanna, dar și pentru pielea subsemnatului pe care ai salvat-o, oprind vârfurile săgeților ca să n-o ciuruiască. Știi, am să-ți spun ceva.

S-a oprit din cântat, a luat lăuta ca un copil și s-a întristat.

– N-o să pomenesc în baladă despre elfi și despre necazurile pe care le întâmpină. O să se găsească o grămadă de golani care să se năpustească la munte… De ce să grăbim…

Trubadurul a tăcut.

– Termină, a spus cu amărăciune Torque. Vrei să spui să grăbim inevitabilul. Inevitabilul.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, i-a întrerupt Geralt. De ce vorbim? Nu e nevoie de cuvinte. Luați exemplul lui Lille.

– Comunica telepatic cu elful, a spus poetul. Am simțit. Nu-i așa, Geralt? Hai, că tu sesizezi acest gen de comunicare. Ai înțeles cumva… ce i-a transmis elfului?

– Ceva, ceva.

– Ce i-a spus?

– I-a vorbit despre speranță. Despre faptul că totul se reînnoiește și că nu încetează să se reînnoiască.

– Asta a fost tot?

– A fost de ajuns.

– Hmm… Geralt? Lille locuiește în sat, printre oameni. Crezi că…

– …că va rămâne printre ei? Aici, în Dol Blathanna? Poate. Dacă…

– Dacă ce?

– Dacă oamenii se dovedesc a fi demni de așa ceva. Dacă acest capăt al lumii rămâne capătul lumii. Dacă o să respectăm granițele. Da' hai să lăsăm trăncăneala, băieți. E timpul să dormim.

– Ai dreptate. Miezul nopții se apropie, focul se stinge. Eu mai stau, cele mai iscusite rime mi-au ieșit la focuri care se stingeau. Și-mi trebuie un titlu pentru baladă. Un titlu drăguț.

– Poate „Capătul lumii"?

– Prea banal, a pufnit poetul. Chiar dacă este de fapt capătul, trebuie să-l numim altfel. Metaforic. Presupun că știi ce e aceea o metaforă, Geralt? Hmm… Să mă gândesc… „Acolo, unde…" La naiba. „Acolo, unde…"

– Noapte bună! a spus dracul.

Vocea rațiunii 6

Vânătorul de monștri și-a descheiat cămașa și și-a desprins pânza umedă de in de la gât. În peșteră era foarte cald, chiar prea cald, în aer atârna un abur apăsător, umed, care condensa pe bolovanii acoperiți cu mușchi și pe dalele de bazalt de pe pereți.

Era înconjurat de plante. Creșteau în gropițe din pământ, în cavități umplute cu turbă, în tăvi, urcioare și oale. Urcau pe stânci, se agățau de scărițe și araci de lemn. Geralt le urmărea curios, recunoscând unele dintre exemplarele rare – cele care intrau în compoziția leacurilor și poțiunilor sale, în filtrele și în decocturile magice. Și altele, chiar mai rare, ale căror proprietăți le putea doar ghici. Mai erau unele pe care nu le cunoștea deloc și despre care nu auzise niciodată vorbindu-se. Vedea pereții peșterii împânziți de frunzele stelate ale nostrixului, bulgării compacți de cap-rânjit care debordau din vase uriașe, tulpinile de arenaria care erau presărate cu flori roșii ca sângele. A recunoscut frunzele groase, cărnoase, de limba-oii, cele ovale grena-aurii ale infinimului și săgețile întunecate ale ierbii-osului. A observat, țesute în blocurile de piatră, mușchiul filamentos de sânge-brav, bulbii sclipitori de ochiul-ciorii și pețiolul și petalele tigrate ale orhideei coadă-de-șobolan.

În partea mai întunecată a peșterii se iveau pălăriile bombate ale ciupercilor cosnaćca, gri ca pietrele de râu. Nu departe creștea strugurelul, plantă capabilă să neutralizeze orice toxină sau otravă de pe fața pământului. Ițite din cutii îngropate adânc în pământ, penele firave galben-cenușii trădau rădăcina de ranog, un panaceu cu puternice proprietăți de vindecare.

Centrul peșterii era ocupat de plantele acvatice. Geralt a văzut

cuvele pline de ceratophyllum și gene de țestoasă, precum și bazine acoperite de blana-oii, un mediu protejat împotriva organismelor parazitare. Recipiente din sticlă pline de rizomi răsuciți de bitentacule halucinogene, de cryptocoryne zvelte verde-închis și nematode contorsionate. Jgheaburi pline de noroi, de nămol, cu nenumarate culturi de licheni, mucegaiuri și alge de mlaștină.

Nenneke și-a suflecat mânecile veșmintelor monahale, și-a scos din coș foarfeca și grebla de os și, fără vreun cuvânt, a început să lucreze. Geralt ședea pe o băncuță, între coloanele de lumină strecurate printre plăcile mari, de cristal, din tavanul peșterii.

Preoteasa bolborosea și fredona ușor, în timp ce-și introducea mâinile abil în desișul de frunze și tulpini, clănțănea sec foarfeca, umplea coșul cu mănunchiuri de buruieni. Aranja, de asemenea, scărițele și aracii care susțineau plantele, din loc în loc nivela pământul cu grebla. Uneori, mormăind furios, smulgea tulpinile uscate sau putrede, le arunca în tancurile de humus ca hrană pentru ciuperci și alte plante solzoase și răsucite ca niște șerpi, pe care vânătorul nu le cunoștea. Nici măcar nu era sigur că erau plante – i se părea că rizomii sclipitori se târau ușor, întinzându-și ramificațiile spre mâinile preotesei.

Era cald. Foarte cald.

– Geralt?

– Da, i-a răspuns el luptându-se cu somnul care-l copleșea.

Nenneke, jucându-se cu foarfeca, îl privea printre frunzele mari, penate, de spergularia.

– Nu pleca. Mai rămâi. Măcar câteva zile.

– Nu, Nenneke. E vremea să-mi văd de drumul meu.

– Ce te face să te grăbești? Nu trebuie să-ți faci griji pentru Hereward. Iar vagabondul ăla de Jaskier n-are decât să plece singur să-și rupă gâtul. Hai, rămâi, Geralt.

– Nu, Nenneke.

Preoteasa a clănțănit din foarfecă.

– Nu cumva de-aia te grăbești să părăsești templul, fiindcă te temi că ea te va găsi aici?

– Da, a răspuns cu o oarecare rezervă. Ai ghicit.

– Nici nu mi-a fost prea greu, a spus ea. Dar, calmează-te. Yennefer a fost pe-aici. Acum vreo două luni. Nu se întoarce ea prea curând, pentru că am avut niscaiva discuții. Nu, nu pentru tine, nici măcar n-a adus vorba despre tine.

– Deloc?

– Te doare, a râs preoteasa. Ești egocentric ca toți bărbații. Nimic nu-i mai rău decât lipsa de interes, nu-i așa? Decât indiferența? Dar nu, nu dispera. O cunosc bine pe Yennefer. Nu m-a întrebat nimic, dar s-a uitat în jur cu atenție, în căutarea urmelor trecerii tale. Și este foarte supărată pe tine, am simțit-o.

– De la ce ați avut discuții?

– De la nimic care te-ar putea interesa.

– Oricum, știu.

– Nu cred, a spus calm Nenneke, aranjând un arac. N-o cunoști decât foarte puțin. De altfel, între paranteze fie spus, e valabilă și reciproca. Acest lucru este destul de tipic pentru genul de relație care vă unește sau v-a unit. Amândoi nu puneți preț pe nimic în afară de o evaluare puternică a impactului emoțional, ignorând în același timp cauzele.

– A fost aici pentru a încerca să se vindece, a spus el cu răceală. Despre asta ați avut discuții, recunoaște.

– Nu recunosc nimic.

Vânătorul s-a ridicat și s-a așezat în lumina strecurată printre plăcile de cristal din tavanul peșterii.

– Lasă-mă aici o clipă, Nenneke. Aruncă-ți o privire.

A desfăcut un buzunăraș secret de la chimir, a scos un pachețel, un sac în miniatură, din piele de capră și i-a vărsat conținutul în palmă.

– Două diamante, un rubin, trei cristale frumoase de jad, un agat interesant. Nenneke se pricepea la toate. Cât te-au costat?

– Două mii cinci sute de galbeni temerieni. Răsplata pentru strigoiul din Wyzima.

– Pentru un gât înjunghiat, s-a strâmbat preoteasa. Ei bine, e o chestiune de preț. Dar ai făcut bine că ți-ai transformat galbenii în nestemate. Galbenul scade, iar în Wyzima pietrele nu sunt scumpe, aproape ca cele din mina piticaniilor din Mahakam. Dacă vinzi aceste pietricele în Novigrad, obții cel puțin cinci coroane novigradiene, iar coroana este acum șase galbeni și jumătate și tot crește.

– Vreau să le iei.

– Spre păstrare?

– Nu. Poți să păstrezi pentru templu jadul ca, să zicem, ofrandă pentru zeița Melitele. Iar celelalte pietre… ele sunt pentru ea. Pentru

Yennefer. Dă-i-le când mai trece pe-aici, ceea ce, probabil, se va întâmpla curând.

Nenneke l-a privit drept în ochi.

– N-aș face asta în locul tău. Crede-mă, se va mânia și mai tare, dacă este posibil mai tare de-atât. Lasă totul așa cum este, pentru că nu ești în măsură să schimbi sau să îmbunătățești ceva. Fugind de ea… te-ai comportat, ei bine, hai să-i spunem, într-un mod care nu este într-adevăr demn de un om matur. Încercarea de-a o face să-ți uite vinovăția, oferindu-i giuvaiere, te face un om destul de matur. Nici eu nu știu cu adevărat care-i tipul de om pe care-l detest mai mult.

– Era prea posesivă, a murmurat el, întorcându-și capul. N-am mai putut suporta. Mă trata ca pe un…

– Oprește-te, a spus ea tăios. Nu-mi plânge mie în poală. Doar nu sunt maică-ta, de câte ori trebuie să-ți repet? Iar confidentă n-am de gând să-ți fiu. Mă doare în cot de felul în care te-a tratat, ce să mai zic de felul în care-ai tratat-o tu pe ea. Și n-am nici cea mai mică intenție s-o fac pe intermediara și să-i dau pietrele alea stupide. Dacă vrei să fii prost, fii fără medierea mea.

– Nu m-ai înțeles. N-am de gând să-i cer iertare sau s-o cumpăr. Îi datorez, însă, ceva, iar tratamentul pe care vrea să-l urmeze este aparent foarte costisitor. Vreau s-o ajut, asta-i tot.

– Ești mai prost decât te credeam. Nenneke a ridicat coșul de la pământ. Tratament costisitor? S-o ajuți? Geralt, pentru ea pietricelele astea ale tale sunt un fleac, niciun scuipat n-ar da pe ele. Știi cât de mult capătă Yennefer pentru a ajuta o cucoană să scape de sarcină? Se întâmplă să știu. Așa cum știu că ia și mai mult pentru leacuri pentru tămăduirea infertilității. Păcat că nu poate să se ajute pe ea însăși în această privință. De aceea caută ajutor la alții, inclusiv la tine. Dar nimeni nu poate s-o ajute, este absolut imposibil. Este o vrăjitoare. Și ca majoritatea vrăjitoarelor, are gonadele atrofiate, complet ineficiente și tulburarea aceasta funcțională este ireversibilă. Nu va putea avea un copil niciodată.

– Nu toate vrăjitoarele sunt afectate astfel. Știu bine, și la fel de bine știi și tu.

– Da. Nenneke și-a mijit ochii. Știu.

– Nu putem vorbi despre nicio regulă, dacă există excepții. Scutește-mă, te rog, de neadevăruri banale cu privire la excepțiile care confirmă regula. Spune-mi ceva despre excepții ca atare.

– Despre excepții, a răspuns cu un ton glacial, se poate spune doar un singur lucru. Că ele există. Nimic mai mult. Iar Yennefer… Ei bine, din păcate, ea nu este o excepție. Cel puțin nu din punctul de vedere despre care vorbim. Cât despre alte puncte de vedere, este greu de găsit o excepție mai mare decât ea.

– Vrăjitorii, Geralt n-a luat în seamă nici tonul, nici aluzia, au izbutit să învie morții. Știu cazuri documentate. Iar o înviere a mortului este mai grea decât o înlocuire de organe sau organisme atrofiate, din câte mi se pare.

– Te înșeli. Pentru că eu nu știu nici măcar de un singur caz documentat, încununat de succes, în care să se fi reparat o atrofie sau să se fi regenerat glandele endocrine. Geralt, ajunge de-acum, că începe să semene cu o consultație. Tu nu te pricepi, însă eu mă pricep. Și dacă-ți spun că Yennefer a plătit pentru anumite abilități cu prețul pierderii altora, așa este.

– În cazul în care acest lucru este atât de evident, nu înțeleg de ce mai încearcă să…

– Nu prea înțelegi mare lucru, l-a întrerupt preoteasa. Chiar că nu prea mare lucru. Ia mai dă-le-ncolo și nu-ți mai face tu griji cu privire la bolile lui Yennefer, și gândește-te la ale tale. Și organismul tău a fost supus unor modificări ireversibile. Tu o condamni pe ea, dar ce spui despre tine? Ar trebui să-ți fie foarte clar că niciodată nu vei fi om, și totuși o să te străduiești tot timpul să fii. Făcând greșeli omenești. Greșeli pe care un vânător n-are voie să le facă.

El s-a rezemat de peretele peșterii și și-a șters sudoarea de pe frunte.

– Niciun răspuns, a zâmbit ușor Nenneke. Nici nu mă surprinde. Nu este ușor să discuți cu vocea rațiunii. Ești bolnav, Geralt. Ai deficiențe. Nu reacționezi la poțiuni. Ai un ritm cardiac accelerat, acomodarea ochiului este destul de lentă, ai reflexe întârziate. Ratezi și cele mai simple Semne. Și vrei să pleci pe drum? Ai răbdare să te vindeci. Ai nevoie de terapie. Și, înainte de toate, de o transă.

– De-asta mi-ai trimis-o pe Iola? Făcea parte din terapie? Pentru a intra mai ușor în transă?

– Da' prost mai ești!

– Nici chiar așa cum mă crezi tu.

Nenneke s-a întors și și-a strecurat mâinile printre vițele cărnoase, necunoscute vânătorului.

– Bine, cum vrei, a spus cu un ton detașat. Da, ți-am trimis-o. Ca

parte a terapiei. Și bineînțeles că a funcționat. În ziua următoare ai reacționat mai bine. Ai fost mai calm. În plus, și Iola avea nevoie de o asemenea terapie. Nu fi supărat.

– Nu sunt supărat nici pe terapie, nici pe Iola.

– Atunci ești pe vocea rațiunii pe care o auzi?

El nu i-a răspuns.

– Îți face bine transa, i-a repetat Nenneke, cuprinzând cu ochii grădina cavernicolă. Iola este dispusă. A stabilit contactul fizic și mental cu tine. Dacă vrei să pleci, hai s-o facem în seara asta.

– Nu. Nu vreau. Înțelege, Nenneke, într-o transă Iola poate să înceapă să profețească. Să vadă, să citească viitorul.

– Așa și trebuie.

– Exact. Dar eu nu vreau să știu viitorul. Cum aș putea să fac ceea ce fac dacă aș ști dinainte? Oricum, eu îl știu și așa.

– Ești sigur?

Nu i-a răspuns.

– Bine, bine, a oftat. Să mergem. Și, Geralt… Nu vreau să fiu indiscretă, dar spune-mi… Spune-mi cum v-ați cunoscut. Tu și Yennefer. Cum ați început?

Vânătorul a zâmbit.

– A început când Jaskier și cu mine n-aveam nimic pentru micul dejun și ne-am hotărât să prindem pește.

– Să înțeleg că, în loc de pește, ai pescuit-o pe Yennefer?

– O să-ți spun cum a fost. Dar poate că după cină, mi-e cam foame.

– Să mergem. Am deja tot ce-mi trebuie.

Vânătorul a dat să plece, aruncând o ultimă privire peșterii-seră.

– Nenneke?

– Da?

– Jumătate din ceea ce ai aici sunt plante care nu cresc oriunde altundeva în lume. Nu-i așa că nu mă înșel?

– Nu te înșeli. Mai mult de jumătate.

– Cum se explică?

– Dacă-ți spun că prin harul zeiței Melitele, probabil că nu-ți va fi de-ajuns?

– Probabil că nu.

– Da, mă gândeam eu, a zâmbit Nenneke. Vezi tu, Geralt, soarele nostru încă strălucește. Dar nu ca înainte. Dacă vrei, citește o carte. Dacă nu vrei să-ți pierzi timpul cu ea, te poate satisface explicația

privind faptul că plăcile de cristal din tavan acționează ca un filtru. Elimină razele mortale, care sunt tot mai dese în lumina soarelui. Astfel cresc plante pe care n-o să le vezi în mediul lor natural nicăieri în lume.

– Am înțeles, a dat din cap vânătorul. Și noi, Nenneke? Ce-o să se întâmple cu noi? Și deasupra noastră strălucește soarele. Oare n-ar trebui să ne refugiem sub un astfel de acoperiș?

– În principiu, ar trebui, a oftat preoteasa. Dar…

– Dar ce?

– E prea târziu.

Ultima dorință

I

Somnul și-a scos la suprafață căpățâna mustăcioasă, s-a zbătut cu putere, a stropit, a tulburat apa, a fulgerat cu burta sa albă.

– Ai grijă, Jaskier! a strigat vânătorul de monștri, afundându-și călcâiele în nisipul umed. Stai așa, la naiba!

– Stau… a mormăit poetul. Măiculiță, ce monstru! Ăsta-i căpcăun, nu pește! O să ne punem burta la cale, pe toți zeii!

– Slăbește-l, slăbește-l, altfel se rupe firul!

Somnul a plonjat până la fund și a început un atac brusc înotând împotriva curentului în direcția meandrului râului. Firul a șuierat, iar din mănușile lui Jaskier și ale lui Geralt ieșea fum.

– Trage-l, Geralt, trage-l! Nu-l mai slăbi, că se prinde în rădăcini!

– Se rupe firul!

– Nu se rupe! Trage-l!

S-au îndreptat, au tras. Firul a tăiat apa cu un șuierat, a vibrat, a proiectat picături sclipitoare ca mercurul în strălucirea soarelui. Somnul s-a ivit dintr-odată, s-a zvârcolit chiar sub suprafața apei, a diminuat tensiunea din frânghie. Începeau să câștige teren.

– O să-l afumăm, își freca mâinile Jaskier. Îl ducem în sat ca să ni-l afume. Din cap facem un borș!

– Fii atent!

Simțind adâncul sub burtă, somnul și-a scos din apă jumătate din corpul său de-un cot, și-a scuturat capul, a tăiat suprafața apei cu coada sa plată și s-a scufundat brusc. Din mănuși le-a ieșit fum din

nou.

– Trage, trage! Să-l aducem la mal, nenorocitul naibii!

– Tremură firul! Slobozește-l, Jaskier!

– Nu se rupe, nu-ți fie frică! Din cap… facem o ciorbă…

Adus lângă mal, somnul se răsucea și se zbătea cu furie, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că nu se lasă cu una, cu două pus în oală. Stropii zburau de-un cot.

– O să-i vindem pielea… a continuat Jaskier ținând coarda cu ambele mâini, roșu din pricina efortului. Iar mustățile, cu mustățile… o să…

Nimeni n-a mai aflat vreodată ce-avea de gând să facă poetul cu mustățile somnului. Firul s-a rupt cu un zbârnâit, iar cei doi pescari și-au pierdut echilibrul și s-au prăbușit în nisipul ud.

– Du-te naibii! a țipat Jaskier de i s-a propagat ecoul în răchitiș. Atâta haleală dusă pe apa sâmbetei! Lua-te-ar naiba, pui de somn!

– Ți-am spus, și-a frecat Geralt pantalonii. Ți-am spus să nu mai tragi cu atâta forță. Ai sfeclit-o, amice. Iese un pescar din tine, cum iese-un cur de capră din trompetă.

– Nu-i chiar așa, s-a indignat trubadurul. Monstrul ăsta n-a scăpat numai din vina mea.

– Interesant. N-ai mișcat un deget ca să mă ajuți să pun firul. Ai zdrăngănit la lăută și ai trăncănit de s-a auzit peste tot.

– Te înșeli, i-a zâmbit Jaskier. Vezi tu, când ai adormit, am luat larvele din cârlig și am agățat o cioară moartă, pe care am găsit-o în stufăriș. Am vrut să-ți văd moaca azi-dimineață, atunci când scoteai cioara din apă. Și somnul a tras la cioară. N-ar fi tras nici în ruptul capului la larvele tale afurisite.

– Ar fi tras, ar fi tras, a scuipat vânătorul în apă, depănând firul pe o furcă mică de lemn. Dar a cedat fiindcă ai tras ca tâmpitul. În loc să trăncănești, mai bine înfășoară și celelalte frânghii. Soarele se ridică, e timpul să plecăm la drum. Mă duc să-mi fac bocceaua.

– Geralt!

– Ce?

– Și la celălalt fir este ceva… Nu, la naiba, tocmai s-a prins. La naiba, e greu ca un bolovan, nu sunt în stare! Hoop! O scot… Ha, ha, vezi ce trag! Este, probabil, o epavă din timpul regelui Dezmod! Da' ce rahat mare! Uite, Geralt!

Jaskier, desigur, exagera, încâlcitura de frânghii putrede, resturi de plase și alge marine scoasă din apă era impresionantă, dar departe

de dimensiunile unei corăbii din timpul legendarului rege. Bardul a împrăștiat pe plajă cocoloșul și a început să scotocească prin el cu vârful pantofului. Algele se mișcau parcă de la mulțimea de lipitori, raci și viermișori.

– Ha! Uite ce-am găsit!

Geralt s-a apropiat, curios. Descoperirea s-a dovedit a fi un urcior cioplit în gresie, un fel de amforă cu două torți, încâlcită într-o plasă, înnegrită de la algele putrezite și de la coloniile de moluște și melci din care picura un mâl împuțit.

– Ha! a strigat din nou cu mândrie Jaskier. Știi cumva ce-i asta?

– Da. Este un hârb vechi.

– Te înșeli, i-a spus trubadurul, scociorând cu un bețișor de lemn scoicile și mâlul fosilizate, pietrificate. Acesta nu este, nici mai mult, nici mai puțin, decât un urcior fermecat. Înăuntru este un geniu care îmi va îndeplini trei dorințe.

Vânătorul a pufnit.

– N-ai decât să râzi, Jaskier a terminat de râcâit, s-a aplecat și a clătinat amfora. Dar are la gură o pecete cu un simbol magic.

– Care? Arată-mi-o.

– Ei, ia nu mai spune. Poetul a ascuns urciorul la spate. Ia mai pune-ți pofta-n cui. Eu l-am găsit și am nevoie de toate dorințele.

– Nu-i atinge pecetea! Las-o!

– Dă-i drumul, îți spun! E-al meu!

– Jaskier, ai grijă!

– Da' cum să nu!

– Nu pune mâna! Oh, la naiba!

Din urciorul care în timpul încăierării căzuse în nisip a izbucnit în fum roșiatic, luminos.

Vânătorul a sărit în spate și a fugit spre bivuac după sabie. Jaskier, cu brațele încrucișate pe piept, nici nu mai clipea măcar.

Fumul a bufnit, conturându-se într-o sferă neregulată la nivelul capului poetului. Bila a luat forma unei figuri caricaturizate, fără nas, cu ochii bulbucați și cu un fel de cioc. Căpățâna avea diametrul cam de-un cot.

– Geniule! i s-a adresat Jaskier cu picioarele tremurânde. Te-am eliberat și de-acum sunt stăpânul tău. Dorințele mele sunt…

Căpățâna a clămpănit din cioc, care de fapt nu era deloc un cioc, ci mai degrabă ceva de genul unor buze răsfrânte și scâlciate.

– Fugi! a țipat vânătorul. Fugi, Jaskier!

– Dorințele mele, a reluat poetul, sunt următoarele. Prima, să-l ia naiba cât mai repede pe Valdo Marx, trubadurul din Cidaris. A doua, contesa Virginia, care trăiește în Caelf, și care nu vrea să se dea nimănui. Să mi se dea mie. Iar a treia…

Nimeni n-a mai aflat vreodată care a fost a treia dorință a lui Jaskier. Căpățâna monstruoasă și-a scos la iveală două labe și mai monstruoase cu care l-a apucat pe bard de ceafă. Jaskier a cârâit.

Geralt a ajuns din trei salturi la căpățână și dintr-o lovitură energică a sabiei de argint a tăiat-o în două pornind de la ureche, prin mijloc. Văzduhul a urlat, din căpățână a izbucnit fum și a crescut rapid, dublându-și diametrul. Botul monstrului, acum mult mai mare, s-a deschis, a clămpănit și a răcnit strident, labele l-au scuturat puternic pe Jaskier și l-au trântit la pământ.

Vânătorul și-a încrucișat degetele în Semnul Aard și a descărcat în căpățână cantitatea maximă de Energie pe care a fost capabil s-o mobilizeze. Energia și-a atins scopul, întrucât s-a materializat sub forma unui halo de lumină orbitoare în jurul căpățânii. S-a auzit o bufnitură atât de puternică, încât Geralt a simțit o durere infernală în urechi, iar aerul aspirat de implozie a cutremurat răchitișul. Monstrul urla asurzitor, creștea în continuare, dar i-a dat drumul poetului; plutea, zbura pe suprafața apei, fluturându-și labele.

Vânătorul s-a repezit la Jaskier, care încremenise, pentru a-l trage spre râu. Atunci, degetele sale au dat peste un obiect rotund îngropat pe jumătate în nisip. Era o pecete din aramă, gravată cu o cruce ruptă și o stea cu nouă colțuri.

Suspendată deasupra râului, căpățâna avea mărimea unui car cu fân. Botul căscat, hohotitor, semăna cu o ușă de hambar de dimensiuni medii. Scoțându-și labele, monstrul a atacat. Geralt, fără să știe ce are de făcut, a strâns pecetea în pumni și, întinzându-și mâinile spre atacator, a strigat din toți rărunchii o formulă de exorcizare, învățată cândva de la o preoteasă. Niciodată până atunci nu o mai folosise, pentru că, în principiu, nu credea în superstiții. Efectul i-a întrecut toate așteptările. Pecetea a șuierat și s-a încălzit rapid, arzându-i mâna. Căpățâna gigantică a înțepenit în aer, atârnând neclintită deasupra râului. A rămas suspendată acolo pentru un moment, dar în cele din urmă a urlat, a țipat și a dispărut într-un nor de fum trepidant, iar apoi într-un nor cumulus. Norul s-a subțiat și, cu o viteză uimitoare, a zburat în amonte, deasupra râului,

provocând valuri la suprafața apei. În câteva clipe a dispărut în depărtare, doar apa îi mai reverbera din când în când urletele.

Vânătorul s-a năpustit spre poetul ghemuit pe nisip.

– Jaskier? Ești în viață? Jaskier, la naiba! Ce-i cu tine?

Poetul și-a scuturat capul în toate direcțiile, și-a agitat mâinile, a deschis gura să țipe. Geralt a făcut o grimasă și și-a mijit ochii: Jaskier avea o voce de tenor bine lucrată, sonoră, iar sub influența terorii putea ajunge la registre vocale nemaipomenite. Dar ceea ce-i ieșea bardului din laringe nu era decât un cârâit răgușit, abia auzit.

– Jaskier! Ce ai? Vorbește!

– HHHH… errr… Cuu… chuuurva…

– Te doare ceva? Ce-i cu tine? Jaskier!

– HHHH… Chuuu…

– Nu vorbi. Dacă totul e în ordine, dă din cap.

Jaskier a făcut o grimasă și cu mare dificultate a dat din cap și imediat s-a aplecat într-o parte, s-a prăbușit și a vomat sânge, sufocându-se și tușind. Geralt a suduit.

II

– Pe toți zeii! Gardianul a dat înapoi și a aplecat lumânarea. Ce are?

– Lasă-ne să trecem, om bun, a spus încet vânătorul, ținându-l pe Jaskier ghemuit în șa. Ne grăbim. Vezi și tu.

– Văd, și-a înghițit saliva gardianul, uitându-se la fața palidă a poetului și la sângele coagulat, negru, care-i stropise bărbia. Rănit? N-arată prea bine, conașilor.

– Ne grăbim, a spus Geralt. Suntem pe drum din zori. Lasă-ne să trecem, te rog.

– Nu putem, a zis celălalt gardian. Prin poarta orașului se trece numai de la răsărit până la apus de soare. Noaptea nu-i voie. Asta ni-i porunca. Nu trece nimeni, în afară de cei care prezintă un semn de la rege sau de la primar. Sau, dacă este nobil, heraldica.

Jaskier țipa, se chircea și mai mult, sprijinindu-și fruntea de coama calului, tresărea, scuturat de o nouă încercare nereușită de a voma. Pe desenul ramificat, de sânge coagulat, de pe gulerul tunicii, s-a prelins un nou firicel.

– Oameni buni, li s-a adresat Geralt cât de calm a putut. Doar vedeți bine cât de rău arată. Trebuie să găsesc pe cineva care să-l vindece. Lăsați-ne să trecem, vă rog.

– Nu mai stăruiți. Străjerul s-a sprijinit de halebardă. Porunca-i poruncă. Dacă vă las, o să mă trimită la stâlpul infamiei și-o să mă dea afară din slujbă și ce-o să le mai dau apoi plozilor să mănânce? Nu, conașule, nu pot. Dă-l jos de pe cal pe tovarășul dumitale și du-l în odaia corpului de gardă. Îl bandajăm, să reziste până în zori, dacă asta-i soarta lui. Îndată se face ziuă.

– Nu-i de-ajuns un bandaj, a scrâșnit vânătorul din dinți. Are nevoie de un vindecător, un preot, un doctor bun…

– Păi, pe ăștia oricum nu-i sculați din pat în puterea nopții, conașule, a spus celălalt gardian. Mai mult n-avem ce să facem pentru voi decât să nu vă lăsăm să dormiți la poartă până în zori. În odaia corpului de gardă stați la căldură, aveți unde să-l întindeți pe rănit, oricum îi e mai bine decât pe șa. Haideți, vă dăm o mână de ajutor ca să-l dați jos de pe cal!

În odaia corpului de gardă era într-adevăr foarte cald, sufocant și confortabil. Focul trosnea voios în vatră, și alături cânta cu înverșunare un greiere.

La o masă mare, pătrată, încărcată cu urcioare și blide, ședeau trei bărbați.

– Iertați-ne, onorabili nobili, a spus gardianul care îl susținea pe Jaskier, că vă necăjim. Mă gândesc că o să îngăduiți… Cavalerul aici, hmm… Și celălalt care este rănit… M-am gândit că…

– Ei bine te-ai gândit. Unul dintre ei și-a întors spre ei figura slăbuță, ascuțită, expresivă și s-a ridicat în picioare. Haide, pune-l pe rogojină.

Bărbatul era elf. La fel ca și un altul, rămas la masă. Amândoi, așa cum le indica îmbrăcămintea, care era o combinație între elementele umane și moda elfilor, erau elfi sedentari, asimilați. Cel de-al treilea bărbat, care părea cel mai în vârstă, era om. Un cavaler, judecând după hainele și părul grizonant, tuns pentru a se potrivi sub cască.

– Mă cheamă Chireadan, s-a prezentat cel mai mare dintre elfi, cel cu fața expresivă. Ca de obicei, când era vorba despre reprezentanții Poporului Vechi, nu era posibil să-i evaluezi vârsta, putând avea la fel de bine douăzeci sau o sută douăzeci de ani. Iar acesta este rudă cu mine, Errdil. El este nobilul cavaler Vratimir.

– Nobil, a murmurat Geralt, dar o privire mai atentă la blazonul

brodat pe tunică i-a spulberat speranțele: ecusonul cvadripartit cu crini aurii era tăiat în curmeziș de o bandă argintie.

Vratimir nu numai că provenea din afara căsătoriei, ci era rodul unei relații mixte om-neom. Ca atare, în pofida blazonului, nu putea pretinde că era un nobil cu drepturi depline și, fără îndoială, nu se putea bucura de privilegiul de a trece prin porțile orașului după lăsarea întunericului.

– Îmi pare rău, elfului nu-i scăpase privirea vânătorului, și noi trebuie să așteptăm aici până în zori. Unde-i lege, nu-i tocmeală, cel puțin nu pentru oameni ca noi. Bine ai venit în compania noastră, domnule cavaler.

– Geralt din Rivia, s-a prezentat el. Sunt vânător de monștri, nu cavaler.

– Ce are? Chireadan a arătat spre Jaskier, pe care, între timp, gardienii îl întinseseră pe rogojină. Pare a fi fost otrăvit. Dacă-i pe-așa, am cum să-l ajut. Am la mine un remediu bun.

Geralt s-a așezat, apoi le-a povestit succint cele întâmplate la râu. Elfii s-au uitat unul la altul. Cavalerul grizonant își plimba saliva printre dinți, încruntându-se.

– Nemaipomenit, a spus Chireadan. Ce-ar putea fi?

– Geniul din lampă, a zis Vratimir. Ca într-un basm…

– Nici chiar așa, Geralt a arătat spre Jaskier, lipit de rogojină. Nu știu niciun basm care să se termine așa.

– Rănile bietului om, a spus Chireadan, sunt în mod clar de natură magică. Mi-e teamă că remediul meu n-are cum să-l ajute prea mult. Dar cel puțin îi poate alina suferința. I-ai dat vreun leac, Geralt?

– Un elixir analgezic.

– Haide, ajută-mă. Susține-i capul.

Jaskier a băut cu lăcomie poțiunea combinată cu vin, s-a înecat cu ultima înghițitură, a tușit, a scuipat pe perna din piele.

– Îl cunosc, a spus celălalt elf, Errdil. Ăsta e Jaskier, trubadurul și poetul. L-am văzut odată, când a cântat la curtea regelui Ethain din Cidaris.

– Trubadurul, a repetat Chireadan, cu ochii la Geralt. Nu-i prea bine. E foarte bolnav. I-a afectat mușchii gâtului și laringele. Corzile vocale pot suferi o mutație. Trebuie să dezlegăm vraja cât mai curând posibil, deoarece altfel… ar putea fi iremediabil.

– Vrei să spui… Asta înseamnă că nu va mai putea să vorbească?

– Să vorbească, da. Va putea. Dar să cânte, nu.

Geralt, fără să rostească vreun cuvânt, s-a așezat la masă, sprijinindu-și fruntea pe pumnii încleștați.

– Un vrăjitor ne trebuie, a spus Vratimir. Trebuie să existe un leac sau un farmec de desfacere a vrăjii. Trebuie să-l duci în alt oraș, vânătorule.

– Cum așa? a ridicat Geralt capul. Dar aici, în Rinde? Nu există niciun vrăjitor?

– Cu greu găsești un vrăjitor în toată Redania, a spus cavalerul. Nu-i așa, domnilor elfi? De când regele Heribert a impus taxa pe magie, vrăjitorii au boicotat capitala și orașele în care sunt zeloși în îndeplinirea ordonanțelor regale. Iar consilierii din Rinde, din câte-am auzit, sunt renumiți pentru zelul lor în această chestiune. Nu-i așa? Chireadan, Errdil, n-am dreptate?

– Ba ai, a confirmat Errdil. Dar… Chireadan, putem să-i spunem?

– Chiar așa, a spus Chireadan uitându-se la vânător. Nu trebuie să facem un secret din asta, și oricum toată lumea din Rinde știe. În oraș, Geralt, se află pentru o vreme o anumită vrăjitoare.

– Probabil incognito?

– Nu chiar, a zâmbit elful. Persoana despre care vorbesc este o mare individualistă. Puțin îi pasă de boicotul pe care Consiliul Vrăjitorilor l-a decretat pentru Rinde, dar și de decretele consilierilor locali, și îi reușește de minune, pentru că din cauza boicotului, aici este o cerere foarte mare pentru servicii magice. Și bineînțeles că nu plătește niciun impozit.

– Dar consiliul local o tolerează?

– Vrăjitoarea trăiește în conacul unui negustor, factor comercial la Novigrad, care este, de asemenea, ambasador titular. Nimeni nu poate să se atingă de ea acolo. A primit azil.

– E mai mult un arest la domiciliu decât azil, l-a corectat Errdil. Ea este practic închisă acolo. Dar nu se plânge de lipsă de clienți. Clienți bogați. Puțin îi pasă de consilieri, organizează baluri și chefuri…

– Consilierii, la rândul lor, sunt furioși și îi incită împotriva ei pe toți oamenii și se dau peste cap să-i strice imaginea, reputația, a adăugat Chireadan. Împrăștie tot soiul de zvonuri scârboase despre ea probabil în speranța că guvernatorul de Novigrad o să-i interzică negustorului să-i mai acorde azil.

– Nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, a murmurat Geralt. Dar n-am ce face. N-am de ales. Care este numele negustorului-ambasador?

– Beau Berrant. Vânătorului i s-a părut că observă o grimasă pe chipul lui Chireadan când i-a pronunțat numele. Ei bine, de fapt, e singura ta șansă. Sau mai degrabă singura șansă a sărmanului om care geme acolo pe rogojină. Dar dacă o să vrea să te ajute vrăjitoarea… asta n-am de unde să știu.

– Fii atent atunci când te duci acolo, l-a sfătuit Errdil. Primarul are oameni care-i pândesc casa. Dacă te opresc, știi ce să faci. Galbenii deschid toate ușile.

– Plec de îndată ce se deschid porțile. Cum se numește vrăjitoarea?

– Yennefer de Vengerberg.

III

– Stăpânul doarme, a spus portarul privindu-l pe Geralt de sus. Era mai înalt cu un cap și aproape de două ori mai lat în umeri. Ești surd, vagabondule? Stăpânul doarme, am spus.

– Ei, lasă-l să doarmă, s-a arătat de acord vânătorul. N-am nicio treabă cu stăpânul dumneavoastră, ci cu doamna care locuiește aici.

– Ai o treabă, spui. Portarul părea un om spiritual, ceea ce era surprinzător în cazul cuiva cu statura și aspectul său. Atunci cară-te la bordel, golanule, ca să-ți faci treaba cu ea. Roiul.

Geralt își desfăcuse pungușa de la brâu și o cântărea în mână, ținând-o de curelușe.

– Nu poți să mă mituiești, a spus cu mândrie Cerberul.

– Nici nu mă gândesc.

Portarul era prea puternic pentru a avea reflexe care să-i permită eschivarea sau protecția împotriva loviturilor rapide ale unui om obișnuit. Împotriva loviturii vânătorului nu a avut timp nici măcar să clipească. Pungușa greoaie i-a căzut pe tâmplă cu un zăngănit. S-a prăbușit spre ușă, agățându-se de cadrul acesteia cu ambele mâini. Geralt l-a desprins lovindu-l cu piciorul în genunchi, l-a împins cu umărul și i-a aruncat din nou pungușa. Ochii portarului au devenit tulburi și împrăștiați într-o formă comică, picioarele i s-au desfăcut ca o foarfecă. Vânătorul, văzând că omul, deși aproape inconștient, își mai agita mâinile, l-a lovit cu forță pentru a treia oară în frunte.

– Galbenii, a îngăimat el, deschid toate ușile.

Vestibulul era întunecos. Din spatele ușii din stânga venea un sforăit răsunător. Vânătorul a aruncat o privire, prudent. Pe un pat

dezordonat dormea respirând șuierător o femeie grasă într-o cămașă de noapte ridicată mai sus de șolduri. Nu era cea mai frumoasă priveliște din lume. Geralt l-a tras pe portar în odaie și a închis ușa cu zăvorul.

Pe dreapta era o altă ușă, întredeschisă, care lăsa să se vadă niște trepte de piatră care coborau. Vânătorul a dat să le parcurgă, când din partea de jos a venit o înjurătură neclară, urmată de o bufnitură seacă de spargere a veselei.

Sala era o bucătărie imensă, invadată de ustensile, cu parfum de ierburi și lemn rășinos. Pe podeaua de piatră, printre cioburile unui urcior de lut, stătea îngenuncheat un bărbat, complet gol, cu capul aproape de podea.

– Suc de mere, la naiba, bâiguia amețit, clătinând din cap ca un berbec care zguduise din greșeală zidul cetății. Suc… de mere. Unde… unde sunt slujitorii?

– Poftim? l-a întrebat politicos vânătorul.

Omul și-a ridicat capul, și-a înghițit saliva. Ochii îi erau tulburi și puternic congestionați.

– Ea vrea suc de mere, a declarat, apoi, ridicându-se cu greu, s-a așezat pe un taburet acoperit cu o piele de oaie și s-a sprijinit de sobă. Trebuie… să i-l duc sus, altminteri…

– Am plăcerea să stau de vorbă cu negustorul Beau Berrant?

– Mai încet. Omul a făcut o grimasă de durere. Nu țipa. Ascultă, în butoiașul… suc. De mere. Toarnă-mi în ceva… și ajută-mă să urc scara, bine?

Geralt a ridicat din umeri, apoi a dat din cap cu compasiune. În general, el evita excesele alcoolice, dar starea în care se afla negustorul nu-i era complet străină. A găsit printre blide un urcior și o ulcică de cositor și a turnat suc din butoiaș. A auzit sforăituri și s-a întors. Bărbatul gol adormise cu capul în piept.

Vânătorul a fost tentat pentru o clipă să-l trezească stropindu-l cu suc, dar s-a gândit mai bine. A ieșit din bucătărie ducând urciorul. Coridorul se termina cu o ușă grea, incrustată. A pășit cu grijă, deschizând-o doar atât cât să-i permită să se strecoare înăuntru. Era beznă, așa că și-a dilatat pupilele. Și-a încrețit nasul.

În aer atârna un miros greu de vin oțetit, de lumânări și de fructe coapte. Și de încă ceva care părea un amestec de parfum de liliac și agrișe.

A privit în jur. Masa din mijlocul camerei suporta un adevărat

câmp de bătălie presărat cu urcioare, carafe, ulcele, farfurii de argint și platouri, farfurii și tacâmuri cu mânere de fildeș. Fața de masă, mototolită, alunecată, era înecată în vin, plină de pete violete și țeapănă de la ceara scursă din sfeșnice. Cojile de portocale, asemenea unor flori, erau pete de culoare printre sâmburii de prune și piersici, cotoarele de pere și ciorchinii de struguri despuiați de boabe. O ulcică era răsturnată și spartă. Alta era întreagă, pe jumătate plină, cu un os de curcan ieșit din ea. Lângă ulcică era un pantof negru cu toc cui. Era din piele de basilisc. Nu exista materie primă mai scumpă care ar fi putut fi folosită la încălțăminte.

Al doilea pantof zăcea sub un scaun, aruncat neglijent pe o rochie neagră cu volane albe și broderie cu flori.

Geralt a rămas pentru o clipă nehotărât în picioare, luptându-se cu sentimentul de jenă și cu nevoia de a se răsuci pe călcâie și a ieșit. Dar asta ar fi însemnat că Cerberul fusese lovit în zadar în vestibul. Vânătorului nu-i plăcea să facă nimic inutil. În colțul odăii a văzut o scară în spirală.

Pe trepte a găsit patru trandafiri albi ofiliți și un șervețel pătat de vin și de ruj carmin. Parfumul de liliac și agrișe se intensifica.

Treptele duceau la dormitor, unde podeaua era acoperită cu o blană imensă, groasă. Pe ea erau aruncate o cămașă albă cu manșete de dantelă și un buchet de trandafiri albi. Și un ciorap negru.

Celălalt ciorap atârna pe unul dintre cei patru piloni sculptați care sprijineau baldachinul bombat de deasupra patului. Sculpturile de pe piloni reprezentau nimfe și fauni în diferite poziții. Unele erau interesante. Altele stupid de ridicole. Multe se repetau. În general vorbind.

Geralt și-a dres vocea puternic, uitându-se la mulțimea de bucle negre vizibile după draperia de damasc. Plapuma s-a mișcat și a gemut. Geralt și-a dres și mai puternic vocea.

– Beau? a întrebat confuz maldărul de bucle negre. Mi-ai adus suc?

– Ți-am adus.

Dintre buclele negre s-a ivit chipul triunghiular, palid, cu ochii violeți și buzele subțiri, ușor curbate.

– Oooh… Buzele s-au curbat și mai tare. Oooh… Mor de sete…

– Te rog.

Femeia a dat la o parte plapuma ca să se așeze. Și-a dezvelit în același timp brațele frumoase și gâtul grațios, înconjurat de o

panglică de catifea neagră cu un pandantiv în formă de stea, cu diamante strălucitoare. Nu purta nimic altceva.

– Mulțumesc. I-a luat ulcica din mână, a băut cu lăcomie, apoi a ridicat brațele și și-a atins tâmpla. Plapuma i-a alunecat și mai mult. Geralt s-a uitat în altă parte. Politicos, dar fără tragere de inimă.

– Cine ești tu, de fapt? l-a întrebat femeia cu părul negru, încrețindu-și fruntea și acoperindu-se cu plapuma. Ce faci aici? Unde naiba este Berrant?

– La care întrebare trebuie să răspund mai întâi?

Dar imediat a regretat ironia. Femeia și-a ridicat mâna și a trasat cu degetele o dungă de aur. Geralt a reacționat instinctiv, încrucișându-și mâinile în Semnul Heliotrop, a interceptat magia chiar înainte de a-i atinge fața, dar descărcarea a fost atât de puternică, încât l-a aruncat în spate, lipindu-l de perete. A alunecat la podea.

– Nu trebuie! a strigat văzând că femeia dă să ridice mâna din nou. Doamna Yennefer! Am venit în pace, fără intenții rele!

Dinspre scară venea un ropot de pași repezi, iar în ușa dormitorului s-au ivit siluetele slujitorilor.

– Doamna Yennefer!

– Plecați, le-a poruncit calm vrăjitoarea. Nu mai am nevoie de voi. Vă plătesc pentru paza casei. Dar dacă acest individ a izbutit să ajungă aici, o să am eu însămi grijă de el. Transmiteți-i asta și domnului Berrant. Și vă rog să-mi pregătiți baia.

Vânătorul s-a ridicat cu greu în picioare. Yennefer îl privea în tăcere, mijindu-și ochii.

– Mi-ai deviat magia, a spus ea în cele din urmă. Și nu ești vrăjitor, se vede destul de limpede. Dar ai reacționat extrem de rapid. Spune-mi cine ești, necunoscutule care mi-ai intrat în odaie. Te sfătuiesc să vorbești repede.

– Sunt Geralt din Rivia. Vânătorul de monștri.

Yennefer s-a dat jos din pat, apucând un fragment din anatomia unui faun sculptat, destul de proeminent pentru a se ține de el. Fără a-și lua ochii de la Geralt, și-a luat de jos un pardesiu cu guler de blană. Încheindu-se bine, s-a ridicat. Fără să se grăbească, și-a mai turnat o ulcică de suc, a băut-o dintr-o răsuflare, a tușit, s-a apropiat. Geralt își masa discret șira spinării, care îi fusese izbită dureros de perete.

– Geralt din Rivia, a repetat vrăjitoarea privindu-l din spatele

genelor negre. Cum ai ajuns aici? Și cu ce scop? Sper că nu i-ai făcut niciun rău lui Berrant?

– Nu. Nu i-am făcut. Doamna Yennefer, am nevoie de ajutorul tău.

– Un vânător, a spus ea apropiindu-se cu un pas, strângându-și pardesiul. Nu numai că ești primul pe care-l văd în carne și oase, dar nu ești nimeni altul decât faimosul Lup Alb. Am auzit multe despre tine.

– Îmi închipui.

– Nu știu ce-ți închipui tu. A căscat, apoi s-a apropiat și mai mult. Îmi dai voie? I-a atins obrazul cu mâna, și-a apropiat fața, l-a privit în ochi. El și-a încleștat maxilarele. Pupilele ți se adaptează instinctiv la lumină sau poți să le comprimi sau să le dilați voluntar?

– Yennefer, i-a spus el liniștit. Am călărit până la Rinde toată ziua de ieri, fără oprire. Am așteptat toată noaptea ca să se deschidă porțile. L-am culcat la pământ pe portar, care nu mă lăsa să intru. Inoportun și impertinent, ți-am deranjat somnul și liniștea. Și toate acestea pentru că un prieten de-al meu are nevoie de un ajutor pe care numai tu i-l poți oferi. Ajută-l, te rog, și apoi, dacă vrei, vorbim despre mutații și aberații.

Ea s-a retras un pas, deformându-și buzele obraznic.

– De ce fel de ajutor este vorba?

– Regenerarea organelor afectate prin magie. Faringe, laringe și corzi vocale. Afectate de un soi de ceață stacojie. Sau ceva asemănător.

– Asemănător, a repetat ea. Pe scurt, nu o ceață magică stacojie l-a lovit pe prietenul tău. Atunci, ce-ar fi putut fi? Spune-mi căci, trezită brusc din somn în zori, n-am nici puterea, nici dorința să-ți sondez creierul.

– Hmm… Ar fi mai bine dacă aș lua-o de la început…

– Oh, nu, l-a oprit. Dacă este atât de complicat, așteaptă puțin. Gustul dezagreabil din gură, părul ciufulit, pleoapele lipite și alte inconveniente matinale îmi restricționează puternic abilitățile de percepție. Coboară până la baie, în subsol. Voi fi acolo într-o clipă și o să-mi povestești totul.

– Yennefer, nu vreau să fiu insistent, dar timpul se scurge. Prietenul meu…

– Geralt, l-a întrerupt sec. M-am dat jos din pat și n-aveam de gând să fac acest lucru înainte de clopotele de la miezul zilei. Sunt gata să renunț la micul dejun. Știi de ce? Pentru că mi-ai adus suc de

mere. Erai grăbit, gândindu-te la suferința prietenului tău, mi-ai forțat intrarea lovindu-mi oamenii, și totuși te-ai gândit și la o femeie însetată. M-ai cucerit cu acest lucru și sunt dispusă, oarecum, să te ajut. Dar la apă și săpun nu renunț. Du-te. Te rog.

– Bine.

– Geralt.

– Da, s-a oprit în prag.

– Profită de ocazie și fă și tu o baie. După miros, pot să ghicesc nu numai rasa și vârsta, ci și culoarea calului.

IV

A intrat în baie atunci când Geralt, așezat gol pe un taburet mic, își turna apă din ciubăr. El a tușit și s-a întors pudic.

– Nu te jena, i-a spus, aruncându-i un braț de haine pe umerașe. Doar n-o să leșin la vederea unui bărbat gol. Triss Merigold, prietena mea, spune că, dacă ai văzut unul, i-ai văzut pe toți.

S-a ridicat în picioare, înfășurat cu un prosop pe șolduri.

– Ce cicatrice drăguță, a zâmbit admirativ Yennefer, privindu-i pieptul. De la ce este? Ai căzut cumva în gater?

Nu i-a răspuns. Vrăjitoarea continua să-l privească, înclinându-și cochet capul.

– Primul vânător care mi-a fost dat să-l pot vedea în carne și oase, și aproape gol-pușcă, pe deasupra. Ah! S-a aplecat, ciulindu-și urechea. Îți aud inima. Bate foarte lent. Poți să-ți controlezi secreția de adrenalină? Oh, iartă-mi curiozitatea profesională. Ești, din câte se pare, ciudat de sensibil când vine vorba despre trăsăturile propriului tău corp. Obișnuiești să-ți descrii aceste caracteristici cu cuvinte care-mi displac și aluneci într-un sarcasm patetic care-mi displace și mai mult.

Nu i-a răspuns.

– Hai, gata. Mi se răcește apa. Yennefer a făcut o mișcare ca și cum ar fi vrut să-și lepede haina, dar a ezitat. Eu mă îmbăiez, iar tu o să-mi povestești între timp cum stau lucrurile. O să câștigăm timp. Dar… nu vreau să te stânjenesc și, de altfel, aproape că nu ne cunoaștem. Și apoi, din motive de decență…

– Am să mă întorc cu spatele, i-a propus șovăielnic.

– Nu. Trebuie să văd ochii celui cu care vorbesc. Am o idee mai bună.

A auzit-o rostind o vrajă, a simțit o vibrație a medalionului și a văzut haina neagră alunecând moale pe podea. Și apoi a auzit un pleoscăit de apă.

– Acum, eu nu-ți văd ochii, Yennefer, a spus el. Ce păcat!

Vrăjitoarea invizibilă a pufnit și a început să plescăie apa în cadă.

– Hai, povestește-mi.

Geralt a terminat lupta cu pantalonii pe care și-i pusese sub un prosop, apoi s-a așezat pe o bancă. Încheindu-și cataramele de la cizme, a început să depene aventura de pe râu, scurtând pe cât posibil descrierea încăierării cu somnul. Yennefer nu avea aerul cuiva pasionat de pescuit.

Când a ajuns la momentul în care creatura-nor a ieșit din urcior, buretele imens care săpunea formele invizibile a înghețat.

– Hai, hai, a auzit-o. Interesant. Un geniu într-un urcior.

– Ce geniu, a obiectat el. A fost un soi de ceață stacojie. Un tip nou, încă necunoscut…

– Un tip nou și încă necunoscut merită să-l cheme și pe el într-un fel, a spus Yennefer invizibilă. Denumirea de geniu nu este mai rea decât altele. Continuă, te rog.

S-a conformat. Spuma din cadă se înmulțea odată cu depănarea poveștii, apa dădea pe din afară. La un moment dat, ceva i-a atras privirea. Uitându-se mai atent, a văzut contururile și formele trasate de săpun. Contururile și formele l-au fermecat într-atât încât a amuțit.

– Hai, continuă! i-a cerut vocea venită de nicăieri, de deasupra contururilor. Ce s-a întâmplat?

– Asta-i tot, a spus el. L-am izgonit pe acel, cum i-ai spus tu, geniu…

– Cum? Un ciubăr s-a ridicat și s-a aplecat ca să toarne apă. Săpunul a dispărut, dar și formele. Geralt a oftat.

– Cu o vrajă, a spus el. Mai precis, de exorcizare.

– Ce? Ciubărul a turnat din nou apă. Vânătorul a început să observe cu atenție acționarea ciubărului, pentru că apa, deși pentru răstimpuri scurte, arăta când una, când alta. A repetat vraja, în conformitate cu principiile lui de securitate, respectiv înlocuind vocala „e“ cu o aspirație. Se gândea c-o s-o impresioneze pe vrăjitoare cu cunoștințele sale despre acest principiu, dar a fost

surprins când a auzit hohotul de râs nebun din cadă.

– Ce-i așa de amuzant?

– Exorcismul ăsta al tău… Prosopul a zburat din coș și a început să șteargă energic celelalte contururi. Triss o să râdă cu lacrimi când o să-i povestesc! Cine te-a învățat asta, vânătorule? Această… vrajă?

– O preoteasă de la altarul Huldra. Este limbajul secret al templului…

– Să fie secret pentru cine trebuie să fie secret. Prosopul a fost aruncat la marginea căzii, apa a stropit podeaua, urmele picioarelor goale indicau pașii vrăjitoarei. Nu e nicio vrajă, Geralt. Și nu te-aș sfătui să repeți aceste cuvinte în alte temple…

– Dacă nu-i o vrajă, atunci ce-i? a întrebat-o, uitându-se la doi ciorapi negri care delimitau în aer, unul după altul, picioarele bine proporționate.

– Un proverb plin de duh. Chiloțeii de dantelă cuprindeau nimicul într-un mod foarte interesant. Deși cam deocheat.

O cămașă albă cu un jabou mare în formă de floare a fremătat pe sus, după care și-a luat forma. Yennefer, a băgat de seamă vânătorul, nu purta niciun fel de sofisticăreli cu oase de balenă, folosite de obicei de femei. N-avea nevoie.

– Ce proverb? a întrebat-o.

– Nu contează.

Unei sticle pătrățoase de cristal de pe măsuță i-a sărit dopul. În baie s-a răspândit parfumul de liliac și agrișe. Dopul a descris mai multe cercuri și s-a întors la locul său. Vrăjitoarea și-a încheiat nasturii de la manșete, și-a tras rochia și s-a materializat.

– Încheie-mă. S-a întors cu spatele, descurcându-și părul cu un pieptăn din carapace de broască țestoasă. Pieptănul, după cum l-a văzut el, avea un vârf lung și ascuțit, care putea înlocui cu succes pumnalul la nevoie.

I-a încheiat rochia cu o lentoare calculată, cataramă cu cataramă, bucurându-se de mirosul părului care-i cădea într-o cascadă neagră până la mijlocul spatelui.

– Revenind la creatura din sticlă, i-a spus Yennefer în timp ce-și fixa cerceii cu diamante în ureche, este evident că nu „vraja" ta caraghioasă l-a pus pe fugă. Mai aproape de adevăr ar părea ipoteza că și-a descărcat furia asupra tovarășului dumitale și a fugit sătul.

– Mai mult ca sigur, a confirmat Geralt încruntat. Oricum nu cred că a zburat la Cidaris ca să-l sugrume pe Valdo Marx.

– Cine este Valdo Marx?

– Un trubadur, pe care tovarășul meu, poet și muzician de asemenea, îl consideră un individ lipsit de talent și de gust.

Vrăjitoarea s-a întors cu o sclipire ciudată în ochii săi violeți.

– Prietenul tău a avut cumva timp să rostească vreo dorință?

– Chiar două. Ambele la fel de tâmpite. Da' de ce mă întrebi? La urma urmelor, îndeplinirea dorințelor de către genii, duhuri și spirite ale lămpilor e o mare tâmpenie…

– O mare tâmpenie, a repetat Yennefer cu un zâmbet. Desigur. E o născocire, o poveste fără sens, ca toate legendele, în care spiritele și zânele bune îndeplinesc dorințele. Basme scornite de prostănacii sărmani care nici măcar nu mai pot visa că-și pot satisface numeroasele dorințe și visuri prin forțe proprii. Mă bucur că nu te numeri printre ei, Geralt din Rivia. Ești mai aproape de mine spiritual. Eu, când vreau ceva, nu stau să visez, ci acționez. Și de fiecare dată obțin ceea ce-mi doresc.

– Nu mă îndoiesc. Ești gata?

– Sunt gata. Vrăjitoarea și-a legat curelușele de la încălțări, apoi s-a ridicat în picioare. Chiar și cu tocuri nu era prea înaltă. Și-a scuturat părul cârlionțat, care a rămas pitoresc de ciufulit, în ciuda pieptănării energice.

– Am o întrebare, Geralt. Pecetea cu care era închisă sticla… A rămas la prietenul tău?

Vânătorul a căzut pe gânduri. Pecetea nu era la Jaskier, ci la el însuși, o avea chiar la el. Dar experiența îl învățase că nu trebuia să fie prea guraliv cu vrăjitoarele.

– Hmm… Mă tem că da. A indus-o în eroare în privința motivului pentru întârzierea răspunsului. Da, cred c-o mai are. De ce? Are vreo importanță pecetea aia?

– Ciudată întrebare, a spus ea sec, venită din partea unui vânător, specialist în monstruozități supranaturale. Din partea cuiva care ar trebui să știe că astfel de peceți sunt destul de importante pentru a nu le atinge. Și pentru a nu lăsa pe niciun prieten să le atingă.

Și-a încleștat maxilarul. Ratase lovitura.

– Ei bine, și-a îmblânzit Yennefer tonul. Nimeni nu este perfect, nici măcar vânătorii, după cum văd. Oricine poate greși. Haide, putem pleca. Unde se află tovarășul dumitale?

– Aici, în Rinde. În casa unuia pe nume Errdil. Un elf.

L-a scrutat cu privirea.

– La Errdil? a repetat ea, încrețindu-și buzele într-un zâmbet. Știu unde stă. Îmi închipui că-i acolo și vărul său, Chireadan, așa-i?

– Așa-i. Și ce…

– Nimic, l-a întrerupt, și-a ridicat mâinile, și-a închis ochii.

Medalionul tresălta la gâtul vânătorului, smulgându-se din lănțișor.

Pe peretele umed din baie strălucea un contur luminos, care aducea cu o ușă, în cadrul căruia pâlpâia un neant fosforescent și lăptos.

Vânătorul a șoptit o înjurătură. Nu-i plăceau portalurile magice și nici să călătorească prin intermediul lor.

– Nu-i nevoie… a bombănit. E la o aruncătură de băț…

– Nu pot să merg pe jos pe străzile din acest oraș, i-a tăiat-o scurt. Nu mă prea au la inimă, mă fac în toate felurile, aruncă în mine cu pietre și mă pot aștepta la orice. Unii fac tot posibilul să-mi distrugă reputația, gândindu-se că astfel mă pedepsesc. Nu te teme, portalurile mele sunt sigure.

Geralt asistase cândva la trecerea printr-un portal pretins a fi securizat doar a unei jumătăți din trup. A doua jumătate n-a mai fost găsită nici în ziua de azi. Cunoștea mai multe cazuri în care celor intrați într-un portal li se pierduse orice urmă.

Vrăjitoarea și-a aranjat din nou părul, apoi și-a prins la centură un săculeț brodat cu perle. Părea prea mic pentru a ține altceva în afară de o mână de monede de aramă și un ruj, dar Geralt știa că nu este un săculeț obișnuit.

– Strânge-mă în brațe. Mai tare, că nu-s din porțelan. La drum!

Medalionul a vibrat, ceva a fulgerat, iar Geralt s-a trezit deodată într-un neant negru, într-un frig cumplit. Nu vedea nimic, n-auzea nimic, nu simțea nimic. Frigul era singurul pe care îl înregistrau simțurile. Voia să înjure, dar n-a mai avut timp.

V

– A trecut un ceas de când a intrat la el. Chireadan a răsturnat clepsidra de pe masă. Încep să-mi fac griji. Oare să fie chiar așa de grav gâtul lui Jaskier? Oare n-ar trebui să mergem să vedem care-i treaba?

– Ne-a spus destul de clar că nu vrea asta. Geralt și-a terminat

ulcica de infuzie din plante, strâmbându-se. Îi aprecia și-i plăcea la elfi inteligența, rezerva liniștită și simțul umorului lor specific, dar nu le înțelegea și nu le împărtășea preferințele cu privire la mâncare și băutură. N-am de gând să-i deranjez, Chireadan. Magia are nevoie de timp. N-are decât să dureze și toată ziua, numai să se vindece Jaskier.

– Chiar așa, ai dreptate.

Din camera de alături veneau bocănituri de ciocane. Errdil, din câte se putea vedea, trăia într-o tavernă abandonată, pe care o cumpărase cu gândul s-o aranjeze și s-o țină împreună cu soția sa, o elfă dulcică și tăcută din fire. Cavalerul Vratimir, care după noaptea petrecută împreună la corpul de gardă nu s-a mai dezlipit de ei, s-a oferit din proprie inițiativă să-i ajute la lucrările de reparații. Împreună cu cei doi s-a apucat de refacerea lambriurilor imediat ce s-a calmat tevatura provocată de apariția inopinată și spectaculoasă a vânătorului și a lui Yennefer, descinși prin perete în strălucirea portalului.

– Ca să fiu sincer, a reluat Chireadan, nu mă așteptam să izbutești atât de lesne. Yennefer nu-i prea spontană de felul ei, mai ales când vine vorba să ajute. Necazurile semenilor n-o afectează prea mult și nu-i tulbură deloc somnul. Pe scurt, n-am auzit să fi ajutat vreodată pe cineva dezinteresat. Mă întreb ce interes are de vă ajută pe tine și pe Jaskier.

– Nu exagerezi, oare? i-a zâmbit vânătorul. Nu mi-a făcut o impresie atât de proastă. Ce-i drept, da, îi place să-și demonstreze superioritatea, dar în comparație cu alți vrăjitori, cu toată această bandă arogantă, este grația în persoană și bunătatea întruchipată.

Chireadan i-a zâmbit și el la rândul lui.

– E ca și cum, i-a spus, ai crede că scorpionul este mai frumos decât păianjenul pentru că ea are o coadă drăguță. Ferește-te, Geralt. Nu ești primul care o apreciază astfel, neștiind că și-a făcut o armă din harul și din frumusețea sa. O armă pe care o folosește foarte abil și fără scrupule. Ceea ce, desigur, n-o împiedică să fie o femeie de o frumusețe fascinantă. Nu negi, așa-i?

Geralt s-a uitat brusc la elf. Pentru a doua oară i se părea că vede urme de fard pe fața lui. L-a surprins la fel de mult precum cuvintele lui Chireadan. Elfii de rasă pură nu obișnuiesc să se uite după femeile oamenilor, nici măcar după cele foarte frumoase. Cât despre Yennefer, deși atractivă în felul său, nu era o frumusețe

răpitoare.

Gusturile nu se discută, dar, de fapt, puține vrăjitoare sunt considerate „drăguțe“. Toate provin din cercurile sociale în care fetele au un destin comun, acela de a se mărita. Cui i-ar trece prin gând să-și condamne fiica la ani de studiu chinuitor și la tortura mutațiilor somatice, atunci când ar putea s-o mărite și, pe cât posibil, să creeze relații profitabile? Cine și-ar dori să aibă o vrăjitoare în familie? În ciuda respectului de care se bucură vrăjitorii, familia unei vrăjitoare n-are nici cel mai mic beneficiu de pe urma ei, pentru că, înainte de a-și termina școala, întrerupe orice legătură cu rudele – de-aici înainte contează numai confreria. Acesta este motivul pentru care devin vrăjitoare numai fetele care n-au nicio șansă să-și găsească un soț.

Spre deosebire de preotese și de druide care primesc fără nicio tragere de inimă fete infirme sau urâte, vrăjitorii acceptă pe oricine își demonstrează predispoziția. În cazul în care copila a trecut prin ciurul și dârmonul primilor ani de ucenicie, începe să opereze magia – îndreaptă și egalează picioarele, repară oasele prost sudate, lipește buzele de iepure, elimină cicatricele, semnele din naștere și urmele lăsate de vărsatul-de-vânt. Tânăra vrăjitoare devine din ce în ce mai „atractivă“, așa cum o cere prestigiul profesiei. Rezultatul: femei pseudofrumoase, cu ochi răi, urâți și reci. Urâțenii care n-o să-și uite niciodată hidoșenia acoperită de masca magică, ascunsă nu pentru a o face fericită, ci pentru prestigiul profesiei.

Nu, Geralt nu l-a înțeles pe Chireadan. Ochii lui, ochii de vânător, înregistraseră prea multe detalii.

– Nu, Chireadan, i-a răspuns la întrebare. Nu te contrazic. Îți mulțumesc chiar, pentru avertisment. Dar acum este vorba doar de Jaskier. A suferit din cauza mea, în prezența mea. N-am putut să-l salvez, n-am știut cum să-l ajut. Dacă aș ști că s-ar vindeca, m-aș așeza cu fundul gol pe un scorpion.

– De asta trebuie să ai cel mai mult grijă, i-a zâmbit elful enigmatic. Pentru că Yennefer știe și îi place să facă uz de astfel de informații. Să n-ai încredere în ea, Geralt. Este primejdioasă.

Nu i-a răspuns.

La etaj a scârțâit o ușă. Yennefer a apărut în capătul scării, sprijinită de balustradă.

– Vânătorule, poți să vii un minut?

– Desigur.

Vrăjitoarea s-a rezemat cu spatele de ușa uneia dintre cele câteva odăi mai mult sau mai puțin mobilate, în care fusese instalat trubadurul beteag. Vânătorul s-a apropiat, privind-o în tăcere. I-a văzut brațul stâng, un pic mai lung decât cel drept. Nasul, un pic cam mare. Gura, cam prea subțire. Bărbia, cam prea retrasă. Sprâncenele, neregulate. Ochii…

A văzut prea multe detalii. În zadar.

– Care-i treaba cu Jaskier?

– Te îndoiești de abilitățile mele?

A continuat s-o privească. Avea silueta unei tinere de douăzeci de ani, dar a preferat să nu încerce să-i ghicească vârsta reală. Se mișca întotdeauna cu o grație naturală, autentică. Nu, era imposibil să ghicească cum era înainte, ce avusese de corectat. A încetat să se mai gândească la ea, n-avea niciun sens.

– Talentatul tău partener o să se înzdrăvenească, i-a spus. O să-și recupereze capacitățile vocale.

– Toată recunoștința mea, Yennefer.

I-a zâmbit.

– Vei avea ocazia să mi-o dovedești.

– Pot să mă duc să-l văd?

A tăcut pentru o clipă, apoi s-a uitat la el cu un zâmbet ciudat, tamburinând cu degetele pe cadrul ușii.

– Desigur. Du-te.

Medalionul de la gâtul vânătorului a început să vibreze puternic.

În mijlocul podelei ardea cu o lumină lăptoasă un glob de sticlă de mărimea unui pepene mic. Sfera marca centrul unei stele cu nouă colțuri, trasată cu exactitate, ajungând cu extremitățile până în colțurile și la pereții odăii. În interiorul stelei era înscrisă o pentagramă vopsită cu roșu, ale cărei capete erau marcate cu lumânări negre înfipte în sfeșnice cu forme bizare. Lumânări negre ardeau și la căpătâiul patului în care zăcea Jaskier, învelit cu blănuri de oaie. Poetul respira calm, nu mai tușea și nu mai urla, îi dispăruse de pe față grimasa de durere, fiind înlocuită cu un zâmbet idiot, plin de fericire.

– Doarme, a spus Yennefer. Și visează.

Geralt s-a uitat la desenele de pe podea. Magia ascunsă în ele era palpabilă, dar știa că era o magie adormită, latentă. I-a amintit de hârâitul monoton al respirației unui leu adormit, dar l-a dus cu gândul și la ceea ce putea fi răgetul unui leu.

– Ce înseamnă asta, Yennefer?

– O păcăleală.

– Pentru cine?

– Pentru tine, deocamdată. Vrăjitoarea a întors cheia în broască, apoi a ascuns-o în mână. Cheia a dispărut.

– M-ai prins, a spus el cu răceală. Acum ce urmează? Să atentezi la virginitatea mea?

– Nu te umfla în pene.

Yennefer s-a așezat pe marginea patului. Jaskier, zâmbind în continuare ca un cretin, a gemut încet. Era, fără îndoială, un geamăt de plăcere.

– Ce se întâmplă, Yennefer? Dacă e un joc, n-am de unde să-i cunosc regulile.

– Ți-am spus, a început ea, că obțin de fiecare dată ceea ce vreau. De data aceasta întâmplarea face să vreau ceva de la Jaskier. O să-l iau și o să ne despărțim. Nu te teme, nu i se va întâmpla nimic rău…

– Ciudățeniile pe care le-ai înșirat pe podea, a întrerupt-o, servesc la invocarea demonilor. Și acolo unde sunt invocați demonii, întotdeauna i se întâmplă cuiva ceva rău. N-o să îngădui așa ceva.

– …N-o să se-atingă nimeni de niciun fir de păr din capul lui, a continuat vrăjitoarea, neacordând nicio atenție cuvintelor lui. Vocea îi va fi chiar mai frumoasă și va fi foarte mulțumit, foarte fericit. Toată lumea va fi fericită. Și o să ne despărțim fără regrete, fără ranchiuni.

– Ah, Virginia, a gemut Jaskier fără să deschidă ochii. Ce frumoși sunt sânii tăi, mai delicați decât puful lebedelor… Virginia…

– Și-a pierdut mințile? Delirează?

– Visează, i-a zâmbit Yennefer. Dorința i se îndeplinește în vis. I-am sondat în profunzime creierul. N-am dat peste cine știe ce. Câteva trucuri murdare, câteva vise, multă poezie. Mai nimic. Pecetea, care închidea sticla geniului, Geralt. Știu că nu-i la trubadur, ci la tine. Te rog să mi-o dai.

– La ce-ți trebuie?

– Cum să-ți răspund la întrebarea asta? i-a zâmbit cu dușmănie vrăjitoarea. Hai să încerc totuși: îți pasă pe naiba, vânătorule. Te satisface răspunsul ăsta?

– Nu, i-a zâmbit, la fel de dușmănos. Nu mă satisface. Dar nu trebuie să te simți vinovată, Yennefer. Nu sunt ușor de satisfăcut. Până în prezent au izbutit numai oamenii aflați peste medie.

– Păcat. Prin urmare, rămâi nesatisfăcut. Tu pierzi. Pecetea, te rog. Nu face mutre, căci nu se potrivesc cu tipul tău de frumusețe și cu tenul. Dacă nu ți-ai dat seama, abia ai început să-mi dai ceea ce-mi datorezi. Pecetea este prima tranșă din prețul pentru vocea cântărețului.

– După cum văd, ai împărțit prețul în mai multe tranșe, a spus el cu răceală. Bine. Trebuia să mă aștept la așa ceva și m-am așteptat. Dar hai să fie un târg cinstit, Yennefer. Ți-am cumpărat ajutorul. Și-l voi plăti.

Ea și-a strâmbat buzele într-un zâmbet, dar ochii violeți nu i s-au îmblânzit, i-au rămas reci.

– În privința asta, vânătorule, nu trebuie să ai nicio îndoială.

– Eu voi plăti, i-a repetat. Și nu Jaskier. Îl duc de-aici într-un loc mai sigur. După aceea, mă voi întoarce, voi plăti a doua tranșă și pe celelalte. Cât despre prima…

Și-a strecurat mâna în buzunarul secret de la brâu, a scos pecetea de aramă gravată cu o stea și cu o cruce ruptă.

– Te rog, ia-o. Nu ca pe o tranșă. Ia-o de la un vânător ca dovadă a recunoștinței pentru amabilitatea cu care l-ai tratat, spre deosebire de majoritatea confraților tăi. Ia-o ca pe o dovadă de bunăvoință, care ar trebui să te convingă că după ce mă voi ocupa de siguranța prietenului meu, mă voi întoarce aici să-ți plătesc. Nu am distins scorpionul printre flori, Yennefer. Sunt gata să plătesc pentru neglijența mea.

– Frumos discurs, și-a încrucișat brațele la piept vrăjitoarea. Emoționant și patetic. Ce păcat că e în zadar. Am nevoie de Jaskier și va rămâne aici.

– S-a aflat odată în apropierea celui pe care intenționezi să-l atragi aici. Geralt a arătat modelele de pe podea. Când o să-ți termini opera și o să-l atragi pe geniu în această încăpere, în ciuda promisiunilor tale, Jaskier va suferi, probabil, chiar mai rău decât înainte. Pentru că, la urma urmei, este vorba despre creatura din sticlă pe care o vrei de data aceasta, nu? Ai de gând s-o iei în stăpânire, pentru a o obliga să te slujească, nu-i așa? Nu-i nevoie să-mi răspunzi, știu, îmi pasă pe naiba. N-ai decât să faci ce vrei, invocă-ți aici și zece demoni. Dar fără Jaskier. Dacă îl expui pe prietenul meu, acesta nu va mai fi un târg corect, Yennefer, și nu vei mai avea dreptul să-mi ceri plata. Nu te voi lăsa…

S-a oprit.

– Mă întrebam când o să simți, a chicotit vrăjitoarea.

Geralt și-a flexat mușchii, și-a încordat toată voința, și-a strâns maxilarele până la durere. Nu i-a servit la nimic. Era încremenit ca o statuie de piatră, ca un par înfipt în pământ. Nu putea nici măcar să miște un deget în cizmă.

– Te știam capabil să interceptezi o vrajă care ți se aruncă direct, a spus Yennefer. Știam, de asemenea, că, înainte de orice, vei încerca să mă impresionezi prin elocvență. Dar în timp ce pălăvrăgeai, farmecul atârnat deasupra ta a acționat și, treptat-treptat, te-a învăluit. Acum poți doar să vorbești. Dar nu-ți mai bate capul să mă impresionezi. Îți cunosc elocvența. Dacă mai continui să stărui în această direcție, strici efectul.

– Chireadan… a rostit el cu greu, încercând să mai lupte cu paralizia magică. Chireadan o să-și dea seama că ai pus ceva la cale. O să se prindă în curând, este din ce în ce mai bănuitor, pentru că nu are încredere în tine, Yennefer. N-a avut încredere în tine de la început…

Vrăjitoarea a făcut un gest larg. Pereții camerei s-au încețoșat și au căpătat o structură și o culoare omogene, cenușiu tulbure. Ușile și ferestrele au dispărut, au dispărut până și perdelele pline de praf și tablourile pătate de muște de pe pereți.

– Și ce dacă își dă seama Chireadan? a spus cu răutate. O să-ți sară în ajutor? Prin bariera mea nu trece nimeni. Dar Chireadan n-o să sară niciodată, nu face nimic împotriva mea. Nimic. Este sub vraja mea. Nu, nu-i vorba de farmece, n-am făcut nimic în sensul ăsta. Este chimia pură a organismului. S-a îndrăgostit de mine, blegul. Nu știai asta? Se gândea chiar să-l provoace la duel pe Beau, poți să-ți imaginezi? Un elf gelos. Se întâmplă rar. Geralt, n-am ales din întâmplare această casă.

– Beau Berrant, Chireadan, Errdil, Jaskier. Într-adevăr, îți atingi obiectivele în cel mai simplu mod. Dar pe mine, Yennefer, n-o să mă folosești.

– O să te folosesc, o să te folosesc. Vrăjitoarea s-a ridicat din pat, s-a apropiat de el, sărind cu atenție peste semnele și simbolurile trasate pe podea. Ți-am spus că încă îmi ești dator pentru vindecarea poetului. Este vorba despre un moft, un mic favor. După ce termin ceea ce am de făcut aici, în curând, am și plecat din Rinde, dar mai am încă ceva în orașul ăsta… de plătit niște… polițe, hai să-i spunem. Am promis mai multor persoane ceva, și întotdeauna mă

țin de cuvânt. Însă, cum nu prea am timp, tu vei îndeplini aceste promisiuni pentru mine.

S-a zbătut, s-a zbătut cu toată puterea lui. Zadarnic.

– Nu te mai osteni, vânătorule, i-a zâmbit cu răutate. Nu-ți ajută la nimic. Ai o voință puternică și o rezistență deosebită la magie, dar cu mine și cu vrăjile mele nu te poți pune. Și mai termină cu circul ăsta. Nu încerca să mă fascinezi cu masculinitatea ta dură și orgolioasă. Te crezi orgolios și dur. Pentru a-ți salva prietenul, ai fi fost gata să faci totul pentru mine, chiar și fără nicio vrajă, ai fi plătit orice preț, mi-ai fi lins încălțările. Poate și altceva, dacă n-aș fi avut chef să mă distrez.

Tăcea. Yennefer stătea în fața lui, zâmbind și jucându-se cu steluța de obsidian cu briliante, care străluceau pe panglica de catifea de la gât.

– Încă din dormitorul lui Beau, a continuat, după ce-am schimbat câteva vorbe, am știut cine ești. Și am știut și în ce monedă o să-ți cer plata. Polițele mele din Rinde ar fi putut fi rezolvate de toată lumea, chiar și de Chireadan. Dar ai să le rezolvi tu, pentru că va trebui să-mi plătești. Pentru aroganța ta falsă, pentru privirea ta rece, pentru ochii care-ți umblă după orice detaliu, pentru chipul tău de marmură, precum și pentru tonul tău sarcastic. Pentru îndrăzneala de a sta față în față cu Yennefer de Vengerberg și de-a o considera o arogantă egoistă, o vrăjitoare de rea-credință, în timp ce te holbai la sânii ei săpuniți. O să plătești, Geralt din Rivia!

L-a apucat de păr cu ambele mâini și l-a sărutat violent pe buze, aspirându-l ca un vampir. Medalionul îi tremura în jurul gâtului, Geralt avea senzația că lănțișorul se micșorează și-l strânge ca un garou. În minte i-a fulgerat ceva, în urechi a început o hărmălaie teribilă. N-a mai văzut ochii violeți ai vrăjitoarei, s-a prăbușit în beznă.

Stătea în genunchi. Yennefer îi vorbea cu un glas blând, tandru.

– Ții minte?

– Da, doamnă.

Aceea era vocea ei.

– Du-te, prin urmare, și urmează-mi instrucțiunile.

– În ordine, doamnă.

– Poți să-mi săruți mâna.

– Mulțumesc, doamnă.

A simțit că se apropie de ea în genunchi. În cap îi zumzăiau zeci

de mii de albine. Mâna îi mirosea a liliac și a agrișe. Liliac și agrișe… liliac și agrișe… O strălucire. Beznă.

Balustrada, treptele. Fața lui Chireadan.

– Geralt! Ce-i cu tine? Geralt, încotro?

– Trebuie să… Propria lui voce. Trebuie să plec…

– Pe toți zeii! Uită-te la ochii lui!

Fața lui Vratimir, schimonosită de groază. Fața lui Errdil. Și vocea lui Chireadan.

– Nu! Errdil, nu! Nu-l atingeți și nu încercați să-l opriți! Dă-te la o parte, Errdil! Dă-te din calea lui!

Parfumul de liliac și de agrișe. De liliac și de agrișe…

Ușa. Explozia soarelui. Căldura. Sufocantă. Parfumul de liliac și de agrișe. Va fi o furtună, și-a spus.

Și acesta a fost ultimul său gând conștient.

VI

Beznă. Parfum…

Parfum? Nu, miros. Putoare de urină, de paie putrede și de cârpe ude. Putoare de torță fumegândă implântată în suport de fier încorporat în peretele din blocuri de piatră inegale. Umbră proiectată de torțe, umbră pe podeaua acoperită de paie…

Umbră de la baruri.

Vânătorul a tras o înjurătură.

– În sfârșit. A simțit cum cineva îl ridică și-l sprijină cu spatele de peretele jilav. De-acum începeam să-mi fac griji că nu-ți mai revii.

– Chireadan? Unde… La naiba, capul mi-e plin ca o baniță… Unde suntem?

– Tu unde crezi?

Geralt și-a frecat fața, a privit în jur. De peretele opus erau rezemați trei flenduroși. Îi vedea nedeslușit, aflându-se în locul cel mai depărtat de lumina dată de torțe, în întunericul aproape complet. Lângă zăbrelele care îi despărțeau de coridorul luminat era ghemuit ceva ce părea un maldăr de zdrențe. De fapt era un bătrân, slab, cu nasul ca un cioc de barză. Lungimea pletelor răsucite ca niște păstăi și îmbrăcămintea dovedeau că nu stătea acolo de ieri.

– Ne-au aruncat într-o temniță, s-a încruntat.

– Mă bucur, a spus elful, că ți-ai redobândit capacitatea de a trage concluzii logice.

– La naiba… Și Jaskier? De când stăm aici? Cât timp a trecut de când…

– Nu știu. Ca și tine, am fost inconștient când m-au zvârlit aici. Chireadan și-a aranjat paiele și s-a întins pe spate. Mai contează?

– Bineînțeles, la naiba! Yennefer… și Jaskier. Jaskier este acolo, în mâinile ei, și ea pune la cale… Hei, voi de colo! De când ne-au închis aici?

Zdrențăroșii au șușotit între ei. Niciunul n-a răspuns.

– Sunteți surzi? a scuipat Geralt, văzând că nu scăpase de gustul metalic din gură. Vă întreb, cât e ceasul acum, în care parte a zilei suntem? Este noapte? Cred că știți, când v-au adus de mâncare?

Zdrențăroșii au șușotit din nou, au tușit.

– Conașuli, a spus în cele din urmă unul dintre ei. Lăsați-ni în paci și nu vorbiți cu noi, vă rugăm. Suntem hoți cumsâcadi, nu prizonieri politici. N-avem nimica cu otoritățîli. Am furat numa' câti ceva.

– Faciț bini, a zis celălalt. Voi, conașâlor, cu colțu' vost', și noi cu a nost'. Fiicari cu a lui.

Chireadan a pufnit. Vânătorul a scuipat.

– Chiar așa, a îngânat bătrânul bărbos cu nasul lung. Fiecari își vedi di treaba lui.

– Ce-ai, tataie, l-a întrebat în bătaie de joc elful, cu cine ții, cu ei sau cu noi? În care bandă ești?

– Cu niciuna, a răspuns mândru bătrânelul. Pentru cî mi-s nevinovat.

Geralt a scuipat din nou.

– Chireadan? l-a întrebat, frecându-și tâmplele. Cum e cu atacul asupra autorităților… Așa este?

– Absolut. Nu-ți mai amintești?

– Am ieșit în stradă… Oamenii se uitau la mine… Apoi… Apoi am fost la prăvălie…

– La amanet, și-a coborât vocea elful. Te-ai dus la amanet. Nici n-ai intrat bine, că i-ai și spart fața proprietarului. Da' rău. Rău de-a binelea.

Vânătorul a strecurat o sudalmă printre dinți.

– Cămătarul s-a prăbușit la pământ, a continuat în șoaptă Chireadan. Și i-ai dat câteva șuturi în părțile sensibile. Un slujitor i-a

sărit în ajutor stăpânului. L-ai aruncat pe fereastră, direct în drum.

– Mă tem, a murmurat Geralt, că nu m-am oprit aici.

– Ai și de ce. Ai ieșit de la amanet și mărșăluiai pe mijlocul drumului, dădeai peste trecători și strigai nu știu ce prostii despre onoarea unei doamne. S-au ținut după tine câțiva oameni, printre care mă aflam și eu împreună cu Errdil și Vratimir. Atunci, te-ai oprit în fața casei spițerului Nasdedafin, ai intrat și după un răstimp ai fost din nou în stradă, trăgându-l de picior pe Nasdedafin. Și ai ținut un fel de discurs mulțimii.

– Ce spuneam?

– Practic, ai adus la cunoștință publicului faptul că un bărbat care se respectă nu ar trebui să trateze prostituatele profesioniste drept curve, pentru că este meschin și dezgustător. Iar folosirea cuvântului „curvă", în legătură cu o femeie căreia nu i-ai tras-o niciodată și care n-a făcut-o niciodată pentru bani, este absolut jenantă și demnă de pedeapsă. Ai strigat sus și tare că pedeapsa va fi aplicată la fața locului și va fi pe măsura ticăloșiei. I-ai băgat capul spițerului între genunchii tăi, i-ai dat jos pantalonii și i-ai înroșit fundul cu cureaua.

– Vorbește, Chireadan. Vorbește. Nu mă cruța.

– Te-ai năpustit pe târtița lui Nasdedafin fără să-ți menajezi mâinile, iar spițerul răcnea cât îl țineau plămânii, se văicărea, cerea ajutorul divin și uman, implora milă, ba chiar a promis că se îndreaptă, dar bineînțeles că nu l-ai crezut. Apoi au năvălit bandiții ăia înarmați, care în Rinde sunt cunoscuți sub numele de gardieni.

– Iar eu, și-a clătinat Geralt capul, atunci am ridicat mâna asupra autorităților?

– Da' de unde. Ai ridicat-o mult mai devreme. Atât cămătarul, cât și Nasdedafin sunt în Consiliul Local. Ai aflat, fără doar și poate, că amândoi îi cereau lui Yennefer să părăsească orașul. Nu numai că au votat „pentru" în consiliu, dar o bârfeau prin taverne într-un hal făr' de hal.

– Mi-am dat seama mai demult. Spune mai departe. Ai rămas la gardienii locali care au dat năvală. Ei m-au aruncat în temniță?

– Ar fi vrut ei. Oh, Geralt, ce spectacol a fost. Ce le-ai făcut, e greu de descris. Aveau săbii, bice, bastoane, topoare, iar tu doar cu un baston cu o bilă în vârf, pe care îl luaseși elegant de la unul dintre ei. Și după ce i-ai doborât pe toți la pământ, ai plecat mai departe. Cei mai mulți dintre noi știau încotro îți îndrepți pașii.

– M-aș bucura să știu și eu.

– Te-ai dus la templu. Deoarece preotul Krepp, de asemenea membru al consiliului, îi dedicase lui Yennefer o grămadă de spațiu în predicile sale. De altfel nici tu nu-ți țineai pentru tine opiniile cu privire la el. I-ai promis c-o să-l înveți minte să respecte sexul frumos. Vorbind despre el, îi evitai titlul oficial, dar adăugai în schimb calificative care stârneau amuzamentul plozilor care-ți țineau trena.

– Aha, a bombănit Geralt. Carevasăzică nu m-am limitat la blasfemie. Ce-am mai făcut? Am profanat templul?

– Nu. N-ai izbutit să intri acolo. În fața templului te aștepta toată trupa locală de gardieni înarmați cu tot arsenalul, în afară de catapultă, dacă nu mă-nșel. Credeam cu toții c-o să te masacreze pur și simplu. Dar n-ai mai ajuns până la ei. Te-ai prins deodată cu mâinile de cap și ai leșinat.

– N-are rost să mai continui. Dar, Chireadan, cum de-ai ajuns și tu în temniță?

– Când ai căzut leșinat, mai multe gărzi te-au ridicat ca să te străpungă cu sulițele. M-am rățoit la ei. Mi-au tras un baston în cap și m-am trezit aici în groapa asta. Fără îndoială, o să m-acuze de implicare într-o conspirație antiumană.

– Apropo de acuzație, a scrâșnit din dinți vânătorul, ce crezi că ne-așteaptă?

– Dacă Neville, primarul, s-a întors din capitală, a murmurat Chireadan, cine știe… Îl cunosc. Dar, dacă nu, vom fi judecați de consilieri, adică, bineînțeles, și de Nasdedafin, și de cămătar. Și asta înseamnă…

Elful a schițat un gest scurt în jurul gâtului. În ciuda întunericului care guverna în subsol, gestul nu prea lăsa loc îndoielilor. Vânătorul nu i-a răspuns. Hoții șușoteau între ei în liniște. Bunicul întemnițat pe nedrept părea că doarme.

– Minunat, a spus în cele din urmă Geralt și a înjurat cu năduf. Nu-i de-ajuns c-o să mă spânzure, o să mai am și moartea ta pe conștiință, Chireadan. Probabil și pe-a lui Jaskier. Nu, nu mă întrerupe. Știu că mi-a făcut-o Yennefer, dar eu port toată vina. A fost prostia mea. M-a fermecat, m-a făcut, așa cum zic piticanii, bigudiu.

– Hmm… a bâiguit elful. Ce să mai spunem. Te-am avertizat în legătură cu ea. La naiba, te-am avertizat, și chiar eu, trebuie să recunosc, am fost un mare prost. Te simți vinovat pentru că din

cauza ta mă aflu aici, dar de fapt este exact invers. Tu te afli aici din pricina mea. Aș fi putut să te opresc pe stradă, să-ți trag una, să nu te las… Dar n-am făcut-o. Pentru că îmi era teamă că, atunci când va trece efectul farmecului, ai să te întorci… și-ai să-i faci vreun rău. Iartă-mă.

– Te iert, fii pe pace. Pentru că nici n-ai idee cât de puternic a fost acest farmec. Eu, dragul meu elf, dezleg în câteva minute un farmec în mod normal și fără să leșin. N-aveai cum să mă dezlegi de farmecul lui Yennefer, și nici să-mi tragi una, căci ai fi dat de bucluc. Adu-ți aminte de gardieni.

– Nu m-am gândit, repet, la tine. M-am gândit la ea.

– Chireadan?

– Da?

– Ai… ai…

– Nu-mi plac cuvintele mari, l-a întrerupt elful cu un zâmbet trist. Am fost, să spunem, de-a dreptul fascinat de ea. Ești surprins, nu-i așa, te întrebi cum poți fi fascinat de cineva ca ea?

Geralt a închis ochii ca să-și amintească imaginea. Imaginea care, să zicem, evitând cuvintele mari, îl fascina în mod inexplicabil.

– Nu, Chireadan, a zis el. Nu sunt surprins.

Dinspre coridor veneau pași greoi și un zăngănit metalic. Umbrele a patru gardieni au umplut încăperea. O cheie a scrâșnit, bătrânul nevinovat a sărit de lângă zăbrele ca un jder și s-a ascuns printre criminali.

– Atât de repede? a întrebat în șoaptă elful. Mă gândeam că le ia mai mult timp să ridice eșafodul…

Unul dintre gardieni, chel ca-n palmă, cu câteva fire de păr rebele deasupra gurii, l-a prins de bărbie pe vânător.

– Ăsta, a spus el în scurt timp.

Alți doi l-au apucat pe Geralt, l-au ridcat brutal și l-au izbit de perete. Hoții s-au făcut mici în colțul lor, bunicuțul cu nasul lung s-a îngropat în paie. Chireadan a vrut să se ridice, dar a căzut secerat pe pământul bătătorit când a fost atins de lama sabiei în piept.

Gardianul chel, stând în fața vânătorului, și-a suflecat mânecile și și-a frecat pumnul.

– Domnul consilier Nasdedafin, a spus el, m-a trimis să vă-ntreb dacă vă simțiți bine în pivnița noastră. Poate aveți nevoie de ceva? Poate vă deranjează frigul? Ah…

Geralt nu a considerat oportun să-i răspundă. Nu putea nici să-i

tragă una chelului, pentru că gardienii îl împiedicau, îl călcau pe picior cu cizmele grele.

Chelul și-a luat un avânt scurt și l-a lovit în stomac. Geralt și-a încordat mușchii ca să amortizeze șocul, dar nu l-a ajutat cu nimic. Reluându-și cu greu respirația, îndoit, și-a observat pentru un scurt răstimp catarama centurii, dar gardienii l-au îndreptat din nou.

– Chiar n-ai nevoie de nimic? a continuat chelul, puțind a ceapă și a dinți cariați. Ce-o să se mai bucure domnul consilier că nu te plângi de nimic.

O nouă lovitură, în același loc. Vânătorul se sufoca și ar fi vărsat, dacă ar fi avut ce. Chelul s-a mutat în partea cealaltă. Și-a schimbat mâna.

Paf! Geralt s-a uitat din nou la catarama curelei. Cu toate că părea ciudat, nu era nicio gaură în tavan prin care să fie iluminat peretele.

– Ei, cum e? Chelul s-a dat îndărăt un pic, ca să-și mai ia elan, negreșit. N-ai nicio dorință? Ne-a trimis domnul Nasdedafin să te întrebăm dacă n-ai vreuna. Dar de ce nu vorbești? Ți-ai înghițit limba cumva? Las' că ți-o scot eu!

Paf!

Nici de data aceasta n-a leșinat. Și trebuia să leșine pentru că nu-l mai țineau mult organele interne. Pentru a leșina, trebuia să-l determine pe chel să…

Gardianul a scuipat, a rânjit, și-a frecat din nou pumnul.

– Ei, care-i treaba? Nicio dorință?

– Una singură… a gemut vânătorul, abia ridicându-și capul. Să crăpi tu, nenorocitule.

Chelul a scrâșnit din dinți, a făcut un pas înapoi, luându-și avânt, intenționând de această dată, în conformitate cu planul lui Geralt, să-i tragă una în cap. Dar lovitura nu și-a atins ținta. Gardianul a chercăit instantaneu ca un curcan, s-a înroșit, s-a apucat cu ambele mâini de burtă, a urlat, a răcnit de durere…

Și a pocnit.

VII

– Și eu ce să vă fac?

Panglica orbitoare a unui fulger a scrijelit cerul întunecat de

dincolo de fereastră, urmată la scurt timp de bubuitura stridentă și prelungită a unui tunet. Aversa s-a întețit, nori groși pluteau peste Rinde.

Geralt și Chireadan, așezați pe o laviță, sub o tapiserie mare reprezentându-l pe Profetul Lobodă păscându-și oile, tăceau, cu capetele lăsate umil în jos. Primarul Neville se plimba de colo-colo prin odaie, oftând și pufnind furios.

– Fir-ați ai dracului, vrăjitorii naibii! a țipat brusc și s-a oprit. V-a cășunat pe orașul meu, sau ce? N-ați găsit alt oraș pe lumea asta, sau ce?

Elful și vânătorul tăceau.

– Așa ceva… se sufoca primarul. Temnicerul să… ca o roșie! Numai pulpa rămasă! Un terci roșu! Este inuman!

– Inuman și profan, a repetat preotul Krepp, prezent în sala oficială a primăriei. Atât de inuman încât și un tâmpit poate să-și dea seama cine a fost în spatele porcăriei. Da, primarule. Îl cunoaștem amândoi de-atât timp pe Chireadan, iar acesta, care se dă drept vânător, n-ar fi avut destulă Forță ca să-l aducă pe temnicer în halul acela. Totul se trage de la Yennefer, vrăjitoarea aia blestemată de zei!

De dincolo de fereastră, de parc-ar fi vrut să confirme cuvintele preotului, a duduit un trăsnet.

– Ea este, nimeni altcineva, a continuat Krepp. Nu încape nicio îndoială. Cine, dacă nu Yennefer, vrea să se răzbune pe domnul consilier Nasdedafin?

– Ha, ha, ha, a pufnit în râs primarul. De el, ca să fiu sincer, îmi pasă cel mai puțin. Nasdedafin urzește împotriva mea, îmi bagă bețe-n roate, îmi suflă-n ceafă, îmi pândește biroul. De-acum nimeni nu-și mai pleacă urechea la ce spune el. O să-și amintească toată lumea cum a încasat-o la fund…

– Nu mai lipsește decât să începeți să aplaudați această crimă, domnule Neville, s-a încruntat Krepp. Vă reamintesc că, dacă nu i-aș fi aruncat vânătorului un exorcism, ar fi ridicat mâna asupra mea și a Maiestății templului…

– Pentru că nici dumneata n-ai iertat-o și ai vorbit urât despre ea în predici, Krepp. Chiar și Berrant s-a plâns de dumneata. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Ați auzit, canaliilor? Primarul s-a răstit din nou la Geralt și la Chireadan. N-aveți nicio scuză! Eu n-am să închid ochii la astfel de aventuri pe-aici, pe la noi! Haide, dați-i

drumul, spuneți-mi tot ce-aveți de spus în apărarea voastră, pentru că altfel, mă jur pe toate relicvele, o să vă joc de-o să mă țineți minte până-n ceasul morții! Mărturisiți-mi totul, ca la spovadă!

Chireadan a oftat cu năduf și s-a uitat spre vânător în mod semnificativ și rugător. Geralt a oftat și el la rândul său, apoi și-a dres glasul.

Și a spus totul. În fine, aproape totul.

– Deci asta era, a zis preotul după o pauză. Ce poveste minunată! Un geniu slobozit din prinsoare. Și o vrăjitoare care-și dorește cu înverșunare să-l prindă. Frumoasă combinație. Care s-ar putea termina prost, foarte prost.

– Ce-i acela un geniu? a întrebat Neville. Și ce treabă are Yennefer cu el?

– Vrăjitorii, a explicat Krepp, își iau puterea de la forțele naturii, mai precis de la așa-numitele Patru Elemente Primordiale, numite în mod obișnuit elementali. Aer, apă, foc și pământ. Fiecare dintre acești elementali are propria sa Dimensiune, în jargonul vrăjitorilor numită Plan. Există, așadar, Planul Apei, Planul Focului și așa mai departe. Aceste Dimensiuni, inaccesibile pentru noi, sunt populate de creaturi numite genii…

– Numite în legende, l-a întrerupt vânătorul. Pentru că din câte știu eu…

– Nu mă întrerupe, i-a tăiat-o Krepp. S-a văzut clar din ce-ai povestit, vânătorule, că nu știi prea multe. Așadar, ține-ți gura și ascultă ce au de spus alții mai înțelepți decât tine. Revenind la genii, acestea sunt de patru tipuri, așa cum sunt și patru Planuri. Sunt acei d'jinni, esențe de Aer, maride, asociate cu elementul de Apă, ifrite, care sunt genii de Foc, și d'ao, genii de Pământ…

– Îmi pui răbdarea la-ncercare de-acum, Krepp, a intervenit Neville. Doar nu suntem la școala templului, ca să ne dai dumneata lecții. Spune-ne pe scurt, ce vrea Yennefer de la acest geniu?

– Un astfel de geniu, primarule, este un rezervor viu de energie magică. Vrăjitorul care are la dispoziție o asemenea creatură poate orienta această energie sub formă de vrăji. Prin urmare, el nu mai trebuie să se chinuie ca să-și extragă Forța din natură, o va face geniul pentru el. Astfel, puterea vrăjitorului devine colosală, omnipotentă…

– Eu n-am auzit până acum de vrăjitori atotputernici, s-a strâmbat Neville. Dimpotrivă, puterea pe care cei mai mulți dintre ei pretind

c-o au este exagerată. Aia nu pot, aialaltă nici atât…

– Vrăjitorul Stammelford, l-a întrerupt preotul, reluându-și tonul, postura și mina de lector universitar, odată a mutat un munte întreg, pentru că îi obtura viziunea din turnul său. Nimeni n-a mai izbutit vreodată, nici înainte, nici după aceea, să facă așa ceva. Deoarece Stammelford, după cum se povestește, avea în slujba sa un d'ao, un geniu al Pământului. Există documente care consemnează fapte de aceeași anvergură, ale altor vrăjitori. Valurile uriașe și ploile devastatoare sunt, fără îndoială, opera maridelor. Coloanele de foc, incendiile și exploziile sunt provocate de ifritele de foc…

– Tornadele, uraganele, zborurile deasupra pământului, a murmurat Geralt. Geoffrey Monck.

– Asta-i drept. Dar mai știi câte ceva, din câte văd. Krepp l-a privit cu amabilitate. Se spune că bătrânul Monck a găsit o modalitate de a-i pune la treabă pe d'jinni, geniile Aerului. După cum se zvonea, erau mai mulți. A trebuit să-i țină în sticle și să-i folosească pe rând după cum avea nevoie, câte trei dorințe de la fiecare. Deoarece geniul, domnilor, trebuie să îndeplinească doar trei dorințe, și apoi este liber să se refugieze în dimensiunea sa.

– Acela de pe malul râului n-a îndeplinit niciuna, a spus ferm Geralt. Fără să stea pe gânduri, a sărit la gâtul lui Jaskier.

– Geniile, a replicat cu nasul pe sus Krepp, sunt creaturi răutăcioase și perverse. Îi urăsc pe cei care îi închid în sticle și le poruncesc să mute munții din loc. Ei fac totul pentru a preveni pronunțarea dorințelor, și, când n-au încotro, le îndeplinesc într-un mod prea dificil de controlat și de prevăzut. Uneori, pur și simplu, literalmente, astfel încât trebuie mare atenție la formularea dorințelor. Pentru a subjuga un geniu, trebuie să ai o voință de fier, nervi de oțel, o Forță puternică și destule abilități. Din cele povestite, abilitățile tale, vânătorule, erau prea mici.

– Prea mici pentru a-l îmblânzi pe bastardul acela, a fost de acord Geralt. Dar l-am alungat, a luat-o la goană de a șuierat văzduhul. Și asta înseamnă totuși ceva. Yennefer, desigur, a râs de exorcismul meu…

– Cum a fost exorcismul? Repetă-l.

Vânătorul l-a repetat cuvânt cu cuvânt.

– Ce? Preotul mai întâi a pălit, s-a înroșit, apoi a devenit livid. Cum îndrăznești! Îți bați joc de mine?

– Iertați-mă, s-a bâlbâit Geralt. Sincer vorbind, nu cunosc… sensul

acestor vorbe.

– Atunci nu mai repeta ceea ce nu cunoști! Nu-mi dau seama unde-ai fi putut auzi porcăriile astea!

– Gata, și-a fluturat mâna primarul. Ne pierdem timpul. Bun. Știm deja de ce are nevoie vrăjitoarea de un geniu. Dar ai spus, Krepp, că nu e prea bine. Ce nu este bine? Și las-o să-l prindă și s-o ia dracu', de ce să-mi fac eu griji? Mă gândesc că…

Nimeni n-a aflat vreodată la ce se gândea la momentul respectiv Neville, dacă nu cumva o fi fost vreo lăudăroșenie. Pe peretele de lângă tapiseria cu Profetul Lobodă a apărut dintr-odată un pătrat luminos, fulgerător, apoi a aterizat în centrul sălii primăriei… Jaskier.

– Nevinovat! a strigat poetul cu o voce pură și melodioasă de tenor, stând pe podea și privind confuz la cei din jur. Nevinovat! Vrăjitorul este nevinovat. Mi-aș dori să fiți convinși de asta!

– Jaskier! a strigat Geralt, ținându-l pe Krepp, aparent pregătit pentru exorcizare, și cine știe, poate chiar pentru o vrajă. Cum ai… aici… Jaskier!

– Geralt! bardul a țâșnit de pe podea.

– Jaskier!

– Cine-i ăsta? a strigat Neville. La naiba, dacă nu încetați cu vrăjile, nu mai răspund de mine. Doar v-am spus că în Rinde nu este îngăduită magia! Mai întâi trebuie depusă o cerere scrisă, apoi se plătesc impozit și taxă de timbru… Dar ia stați așa! Nu cumva este cântărețul luat ostatic de vrăjitoare?

– Jaskier, a repetat Geralt ținându-l pe poet de umeri. Cum ai ajuns aici?

– Nu știu, a declarat bardul cu o expresie tâmpă și neliniștită. Ca să fiu sincer, nu sunt conștient de ceea ce mi se întâmplă. Nu-mi amintesc mare lucru, și să mă ia naiba dacă știu când am trăit în realitate și când a fost un coșmar. Îmi amintesc, cu toate acestea, de o brunetă frumușică, cu ochii de foc…

– Ce tot bați câmpii cu bruneta, l-a întrerupt Neville furios. Treci la subiect, domnule, la subiect. Urlai că vânătorul este nevinovat. Ce vrei să spui cu asta? Că Nasdedafin și-a articulat cu mâna lui propriul fund? Pentru că, dacă vânătorul este nevinovat, nu se putea întâmpla altfel. Că doar n-a fost o halucinație colectivă.

– Eu habar n-am de funduri sau de halucinații, a spus Jaskier cu mândrie. Nici de vreun nas de dafin. Vă spun din nou, ultimul lucru

pe care mi-l amintesc este o femeie îmbrăcată elegant într-o combinație rafinată de alb și negru. Cea anterior menționată m-a aruncat brutal într-o gaură strălucitoare, care nu putea fi altceva decât un portal magic. Și înainte mi-a dat niscaiva porunci clare și categorice. După sosirea la locul cu pricina trebuia să rostesc fără întârziere, și citez: „Dorința mea este de a-i convinge că vânătorul nu este de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Aceasta este dorința mea, și nu alta.“ Exact acestea au fost vorbele ei. Bineînțeles c-am vrut s-o întreb ce vrea să spună cu asta, care-i treaba și la ce bun toate astea. Bruneta nu m-a lăsat să scot niciun cuvânt. M-a insultat destul de lipsit de eleganță, m-a luat de gât și m-a împins în portal. Asta e tot. Și acum…

Jaskier s-a ridicat, și-a scuturat de praf dubletul, și-a aranjat gulerul și jaboul murdar, dar fantezist.

– …Vreți să-mi spuneți, domnilor, cum se numește și unde se află cel mai bun han din oraș?

– În orașul meu toate hanurile sunt bune, a zis răspicat Neville. Dar, înainte de a te convinge de acest lucru, ai să treci pe la cea mai bună temniță din oraș. Tu și tovarășii tăi. Încă nu sunteți liberi, ticăloșilor, vă aduc aminte! Ia uită-te la ei! Unul spune povești de adormit copiii, altul iese din perete și strigă despre nevinovăția celuilalt și vrea să fie crezut. Mai are și îndrăzneala de a dori…

– Pe toți zeii! s-a luat preotul brusc de chelie. Acum înțeleg! Dorința! Ultima dorință!

– Ce-i cu tine, Krepp? a ridicat primarul din sprânceană. Ai luat-o razna?

– Ultima dorință! a repetat preotul. L-a obligat pe bard să pronunțe ultima ei dorință, a treia dorință. N-avea cum să-l subjuge pe geniu până nu îi îndeplinea această dorință. Yennefer i-a întins o capcană magică și, probabil, l-a capturat pe geniu înainte de a putea scăpa în propria sa dimensiune! Domnule Neville, trebuie neapărat…

Dincolo de fereastră s-a auzit un tunet. Atât de puternic, că s-au zguduit pereții.

– La naiba, a bombănit primarul, îndreptându-se spre fereastră. N-a căzut prea departe. Trag nădejde că nu-i o casă, incendiu îmi mai lipsea… Zei! Uitați-vă la asta! Uitați-vă! Krepp! Ce-i asta?

Toți ca unul s-au năpustit spre fereastră.

– Vai! a țipat Jaskier, ținându-se de gât. Ăsta-i! Ăsta-i nemernicul

care m-a strangulat!

– D'jinn! a strigat Krepp. Geniul Aerului!

– Deasupra hanului lui Errdil! a exclamat Chireadan. Pe acoperiș!

– L-a prins vrăjitoarea! Preotul s-a aplecat atât de tare, încât nu mai avea mult și cădea. Vedeți lumina magică? L-a prins în capcană!

Geralt privea tăcut.

Cândva, cu ani în urmă, când nu era decât un mucos care-și urma studiile în Kaer Morhen, Cuibul Vânătorilor, împreună cu colegul său Eskel capturase un bondar mare în pădure, pe care l-au legat apoi de picioare de un urcior de pe masă cu un fir lung scos din cămașă. Mureau de râs privind piruetele bondarului priponit în lesă, până când Vesemir, preceptorul lor, a dat peste ei și le-a administrat amândurora câteva cu cureaua.

Geniul care survola acoperișul hanului lui Errdil se comporta exact ca un bondar. Urca în zbor și cădea, țâșnea în sus și cobora în picaj, zumzăia furios, învârtindu-se în cerc. Pentru că geniul, aidoma bondarului de la Kaer Morhen, era legat prin fire întortocheate de o lumină orbitoare, multicoloră, care-l învăluia ermetic de pe acoperiș. Cu toate acestea, geniul avea oportunități mai mari decât bondarul priponit de urcior. Insecta nu putea sparge acoperișurile din jur, să le împrăștie stuful, să-l fărâmițeze, să dărâme hornurile, să demoleze turnulețele și mansardele. Geniul putea. Și o făcea.

– Distruge orașul! urla Neville. Monstrul ăsta-mi distruge orașul!

– Ha, ha, a pufnit în râs preotul. Orice naș își are nașul! Geniul ăsta-i culmea! Greu de spus cine pe cine a prins, vrăjitoarea pe el sau el pe vrăjitoare! Ha, o s-o facă zob geniul, și foarte bine! Se va face dreptate!

– Mă piș pe dreptate! țipa primarul, fără să-și facă griji că sub ferestre ar putea fi alegători. Uită-te și dumneata, Krepp, ce se întâmplă! Panică, ruină! Nu mi-ai spus asta, chelule idiot ce ești! Ai făcut pe deșteptul, ai pălăvrăgit, dar n-ai suflat o vorbă despre ce era mai important! De ce nu mi-ai zis că acest demon… Vânătorule! Fă ceva! Mă asculți, vânătorule nevinovat? Scapă-mă de diavolul ăsta! Te scutesc de toate relele, dar…

– Nu se mai poate face nimic, domnule Neville, a pufnit Krepp. N-ați fost atent când v-am spus, asta e tot. Niciodată nu mă credeți, atunci când zic ceva, mereu vorbesc în van. Acesta este, repet, un d'jinn extrem de puternic, căci dacă nu era așa, era al vrăjitoarei până acum. Tocmai slăbește vraja ei, iar apoi d'jinnul o va zdrobi și

va fugi. Și-o să fie liniște.

– Și între timp orașul o să fie în ruine, nu?

– Trebuie să așteptați, a spus preotul. Dar nu cu brațele încrucișate. Trebuie să dai niște ordine, primarule. Oamenii să părăsească gospodăriile din jur și să fie pregătiți pentru stingerea incendiilor. Ce se întâmplă acum nu-i nimic în comparație cu infernul care-o să se dezlănțuie atunci când geniul o să-i facă felul vrăjitoarei.

Geralt și-a ridicat capul, și-a încrucișat privirea cu cea a lui Chireadan, apoi a privit în altă parte.

– Domnule Krepp, s-a decis dintr-odată. Am nevoie de ajutorul tău. Este vorba despre portalul cu care a ajuns aici Jaskier. Portalul leagă și primăria de…

– Nu mai e nici zare de portal, a spus sec preotul, arătând spre perete. Nu vezi?

– Portalul, chiar și invizibil, lasă o urmă. Urmă care poate fi stabilizată cu o formulă magică. Mă voi ghida după acea urmă.

– Cred că ți-ai pierdut mințile. Să zicem că intrarea nu te rupe în bucăți, dar ce vrei să obții? Vrei să te arunci în miezul furtunii?

– V-am întrebat dacă puteți să rostiți o formulă magică de stabilizare a urmei.

– Adică o vrajă? Preotul și-a ridicat capul cu mândrie. Eu nu sunt un ateu vânător de monștri! Eu nu arunc vrăji! Puterea îmi vine din credință și rugăciune!

– Puteți sau nu?

– Pot.

– Treceți la treabă, căci timpul trece.

– Geralt, i-a spus Jaskier. Chiar ai înnebunit de-a binelea! Ține-te departe de sugrumătorul ăla!

– Liniște, vă rog, a spus Krepp. Și seriozitate. Mă rog.

– La naiba cu rugăciunile tale! a explodat Neville. Fug să adun oamenii! Trebuie să facem ceva, și nu să stăm țepeni aici și să sporovăim! Zei, ce zi! Ce zi afurisită!

Vânătorul l-a simțit pe Chireadan atingându-i brațul. S-a întors. Elful l-a privit în ochi, apoi s-a uitat într-o parte.

– Te duci acolo… pentru că trebuie, nu?

Geralt a ezitat. I se părea că simte parfumul de liliac și de agrișe.

– Cred că da, a spus el fără tragere de inimă. Trebuie. Îmi pare rău,

Chireadan…

– Nu-ți cere iertare. Știu cum te simți.

– Mă îndoiesc. Pentru că nici eu însumi nu știu.

Elful a zâmbit. Dar zâmbetul lui era trist.

– Chiar așa este, pur și simplu nu-ți dai seama ce simți, Geralt. Exact așa-i.

Krepp s-a îndreptat, a respirat profund.

– Portalul e pregătit, a spus el, arătând cu mândrie la conturul abia vizibil pe perete. Dar este cam șubred și nu va mai ține mult. De asemenea, nu avem nicio siguranță că nu este fisurat. Înainte de a pătrunde, domnule vânător, examinați-vă conștiința. Eu am să vă binecuvântez, dar pentru iertarea păcatelor…

– …N-avem destul timp, a terminat Geralt. Știu, domnule Krepp. Pentru asta niciodată nu este suficient timp. Să iasă toată lumea afară din sală. Dacă explodează portalul, o să vă spargă timpanele.

– Eu rămân, a spus Krepp, atunci când s-a închis ușa în urma lui Jaskier și a elfului. Și-a fluturat mâinile în aer, producând o aură pulsatilă în jurul lui. Îmi creez o protecție, pentru orice eventualitate. Dacă portalul răbufnește… o să încerc să vă scot, domnule vânător. Lasă timpanele. S-or reface ele.

Geralt l-a privit cu amabilitate. Preotul i-a zâmbit.

– Sunteți un bărbat adevărat, i-a zis. Vreți s-o salvați, nu-i așa? Dar bărbăția n-o să v-ajute prea mult. D'jinnii sunt creaturi răzbunătoare. Vrăjitoarea s-a prăpădit. Și dumnevoastră, dacă vă duceți acolo, o să vă prăpădiți. Examinați-vă conștiința.

– Am făcut-o. Geralt s-a așezat în fața portalului slab strălucitor. Domnule Krepp?

– Vă ascult.

– Exorcizarea, care v-a mâhnit atât… Ce înseamnau vorbele acelea?

– Da, trebuie să recunoaștem că e timpul cel mai potrivit pentru glume și farse…

– Vă rog, domnule Krepp.

– Ei bine, a spus preotul ducându-se ca să se ascundă în spatele biroului greoi din stejar al primarului. Este ultima dorință a dumneavoastră, așa că am să vă spun. Înseamnă… Hmm… Hmm… „Du-te de-aici și vezi-ți de fundul tău."

Geralt a intrat în neant, iar frigul i-a înăbușit râsul care îl scutura.

VIII

Portalul vuitor și învolburat ca un uragan l-a aruncat năvalnic, l-a scuipat cu forța unor plămâni puternici. Vânătorul a căzut fără vlagă pe podea, gâfâind, trăgând cu greu aer prin gura deschisă.

Podeaua se scutura. La început a crezut că el însuși tremură după călătoria prin iadul năucitor al portalului, dar și-a dat repede seama că se-nșela. Toată casa vibra, se scutura și scârțâia din toate încheieturile.

A privit în jur. Nu era în odăița în care îi văzuse ultima dată pe Yennefer și pe Jaskier, ci într-o sală comună mare din hanul lui Errdil.

A văzut-o. Stătea în genunchi, între mese, aplecată peste globul său magic. Globul răspândea o strălucire puternică, lăptoasă, care filtra printre degetele vrăjitoarei o lumină roșiatică. Strălucirea proiectată de glob a creat o imagine. Pâlpâitoare, firavă, dar clară. Geralt a văzut odăița cu steaua și pentagrama reprezentate pe podea, cu incandescențe alburii. A văzut limbi de foc unduitoare, de diferite culori, ieșite din pentagramă, până sus, deasupra acoperișului, de unde veneau răcnetele furioase ale geniului capturat.

Yennefer l-a observat, a țâșnit în sus, și-a ridicat mâna.

– Nu! A strigat. Nu face asta! Te-am ajutat!

– Ajutor? a pufnit. Tu?

– Eu.

– În ciuda tuturor celor pe care ți le-am făcut?

– Da.

– Interesant. Dar, de fapt, n-are nicio importanță. N-am nevoie de ajutorul tău. Cară-te de-aici, imediat.

– Nu.

– Șterge-o! a țipat, făcând o grimasă amenințătoare. Aici devine periculos! Situația îmi scapă de sub control, știi? Nu pot s-o stăpânesc, nu înțeleg ce se-ntâmplă, dar secătura nu se dă bătută. Am prins-o când îi îndeplinea trubadurului a treia dorință, trebuia de-acum să fie în globul meu. Și nu dă niciun semn de slăbiciune! La naiba, se pare că-i din ce în ce mai puternic geniul naibii! Dar îl biruiesc eu, fii pe pace, și-o să-l rup…

– Nu-l rupi, Yennefer. O să te omoare.

– Nu-i chiar atât de ușor să mă omoare…

S-a întrerupt. Plafonul hanului s-a aprins brusc în întregime, iluminând totul în jur. Strălucirea răspândită de glob s-a dizolvat într-o lumină lăptoasă. Pe plafon s-a desenat un careu mare de foc. Vrăjitoarea a aruncat un farmec, ridicându-și mâinile, iar din degete îi țâșneau scântei.

– Fugi, Geralt!

– Ce se întâmplă, Yennefer?

– M-a localizat… a gemut, roșie de la încordare. Vrea să ajungă la mine. Își creează propriul portal ca să pătrundă aici. Nu poate să rupă legăturile, dar prin portalul său poate intra. Nu pot… Nu pot să-l opresc!

– Yennefer…

– Nu-mi distrage atenția! Trebuie să mă concentrez… Geralt, trebuie să fugi. O să-mi deschid portalul meu, o cale de scăpare pentru tine. Fii atent, va fi un portal aleatoriu, n-am timpul și nici puterea să deschid altul… Nu știu unde o să te-arunce… Dar vei fi în siguranță… Pregătește-te…

Un portal imens a fulgerat orbitor din tavan, a izbucnit și s-a deformat, căpățâna amorfă, cunoscută vânătorului, a apărut din neant, clămpănindu-și fălcile căzute, urlând de-ți plesneau timpanele. Yennefer a sărit, și-a fluturat brațele și a strigat o vrajă. Din palmă emana un amestec de lumină care l-a cuprins pe geniu în mrejele sale. Creatura a urlat, și-a întins labele lungi care s-au lansat asemenea unor cobre grăbite să sară la gâtul vrăjitoarei. Yennefer n-a dat îndărăt.

Geralt s-a aruncat spre ea, a împins-o și a acoperit-o. Geniul, prizonier al luminii magice, a sărit din portal ca dopul de la o sticlă, apoi s-a năpustit spre ei, cu fălcile căscate larg. Vânătorul a scrâșnit din dinți și l-a lovit cu Semnul, fără vreun efect vizibil. Dar geniul nu a atacat. Era atârnat în aer, chiar sub tavan, s-a umflat până la dimensiuni impresionante, apoi s-a holbat la Geralt cu ochi palizi și a urlat. Ca un vuiet. Era ceva ca un ordin sau un blestem. Vânătorul nu a înțeles.

– Pe aici! a strigat Yennefer, arătând spre portalul pe care îl evocase pe peretele de lângă scară. În comparație cu portalul creat de geniu, cel al vrăjitoarei era mai sărac, umil și improvizat. Pe-aici, Geralt! Fugi!

– Numai cu tine!

Yennefer, fluturându-și mâinile în aer, a strigat o vrajă: din legăturile multicolore care ancorau geniul săreau scântei care pârâiau. Dihania se răsucea ca un tăun, ba slăbind legăturile, ba întinzându-le. Încet, dar sigur se apropia de vrăjitoare. Yennefer nu dădea înapoi.

Dintr-un salt abil, vânătorul a ajuns cu un picior în fața ei, a cuprins-o de talie cu o mână, iar pe cealaltă și-a scufundat-o în plete, prinzând-o de ceafă. Yennefer a tras o înjurătură obscenă și i-a tras un cot în gât. Nu i-a dat drumul. Mirosul penetrant de ozon, produs de vrajă, nu acoperise parfumul de liliac și de agrișe. Geralt a luat-o în brațe pe vrăjitoare, care dădea din picioare, și a sărit, ridicând-o direct în neantul opalescent, scânteietor din portalul modest.

Un portal care ducea în necunoscut.

Au zburat, strâns îmbrățișați, au căzut pe o podea de marmură, au alunecat pe ea agățând un policandru imens și imediat după aceea o masă, de pe care, cu bufnituri și zăngănituri, se trânteau cupe de cristal, fructiere și un bol uriaș plin cu gheață zdrobită, alge marine și stridii. Cineva striga, cineva chițăia.

Se aflau în mijlocul unei săli de bal, iluminată de candelabre. Cavalerii bine îmbrăcați și domnițele strălucind de giuvaiere și-au întrerupt dansul, privindu-i siderați, în tăcere. Muzicanții din mica galerie și-au terminat concertul zgâriind urechile cu o cacofonie.

– Cretinule! a strigat Yennefer încercând să-i scoată ochii. Idiotule! M-ai întrerupt! Mai aveam puțin și era la cheremul meu!

– La naiba mai aveai puțin! i-a strigat fără chef de glume. Ți-am salvat viața, vrăjitoare tâmpită!

A pufnit ca o pisică furioasă, lansând scântei din vârful degetelor. Geralt, întorcându-și capul, a prins-o de încheieturile mâinilor, apoi au început să se tăvălească printre stridii, fructe confiate și gheață zdrobită.

– Aveți vreo invitație cumva? i-a întrebat un bărbat voinic, cu lanț de aur de șambelan pe piept, privindu-i de sus cu o expresie arogantă.

– Vezi-ți de treaba ta, imbecilule! i-a strigat Yennefer, încercând în continuare să-i scoată ochii lui Geralt.

– E scandalos, a spus șambelanul cu emfază. Exagerezi de-acum cu teleportarea. O să mă plâng la Consiliul Vrăjitorilor. O să cer…

Nimeni nu a mai aflat vreodată ce voia să ceară șambelanul. Yennefer s-a smucit din strânsoarea lui Geralt, i-a dat o palmă peste

ureche, i-a tras un șut în picior și a sărit în portalul evanescent din perete. Vânătorul s-a năpustit în urma ei și a apucat-o de păr și de talie în aceeași manieră pe care o aplicase mai înainte. Yennefer, de asemenea, a repetat schema anterioară, lovindu-l cu cotul. Din cauza mișcării bruște i s-a rupt rochia sub braț, dezvăluindu-i pieptul perfect de fată tânără. Din decolteul rupt a zburat o stridie.

S-au aruncat amândoi în neantul portalului. Geralt a mai auzit cuvintele șambelanului.

– Muzica! Dansați, vă rog! Nu s-a întâmplat nimic. Vă rog să nu luați în seamă incidentul acesta nefericit!

Vânătorul era convins că, odată cu fiecare traversare de portal, creștea riscul de nenorocire și a avut dreptate. Au ajuns la destinație, la hanul lui Errdil, dar s-au materializat prea sus, în tavan. În cădere, au strivit balustrada scării și au aterizat pe o masă într-un vacarm asurzitor. Masa nu avea cum să reziste la așa ceva și nu a făcut-o.

Yennefer, în momentul aterizării, era dedesubt. Era sigur că și-a pierdut cunoștința. Dar s-a înșelat.

L-a lovit cu pumnul în ochi și l-a împroșcat în față cu un mănunchi de insulte, cu care nu s-ar rușina un gropar pitican, iar pe groparii piticani nu-i întrecea nimeni când era vorba de insulte. Jignirile erau însoțite de lovituri furioase și bezmetice, împrăștiate orbește în toate direcțiile. Geralt a prins-o de mâini, și pentru a evita o lovitură cu fruntea, și-a ascuns nasul în decolteul vrăjitoarei, care exala parfum de liliac, agrișe și stridii.

– Dă-mi drumul! țipa, zbătându-se ca un ponei. Idiotule, cretinule, ticălosule! Dă-mi drumul, îți spun! O să se rupă legăturile, trebuie să le întăresc, altminteri geniul va scăpa!

Nu i-a răspuns, cu toate că tare-ar mai fi avut chef. A împins-o și mai tare, încercând s-o sufoce la podea. Yennefer a suduit dezgustător, s-a zvârcolit și i-a tras cu putere un genunchi între picioare. Înainte ca el să-și reia respirația, s-a ridicat, a strigat un descântec. Geralt a simțit cum o forță monstruoasă îl ridică de la podea și-l aruncă prin toată sala, apoi, cu un avânt care i-a tăiat suflarea, îl izbește de o comodă sculptată, cu două sertare și două uși, spulberând-o.

IX

– Ce se întâmplă acolo? Jaskier, agățat de parapet, și-a întins gâtul, încercând să vadă ceva prin ploaia torențială. Ce se întâmplă, spuneți-mi și mie, la naiba!

– S-au încăierat! i-a strigat unul dintre gură-cască din drum, sărind ca ars de lângă fereastra hanului. Și tovarășii lui zdrențăroși, s-au grăbit să scape, frământând noroiul cu picioarele goale. Vânătorul și vrăjitoarea se bat!

– Se bat? s-a minunat Neville. Ei se încaieră, iar demonul ăla-mi distruge orașul! Uită-te, a mai răsturnat un horn! A năruit cărămidăria! Hei, oameni buni! Fugiți de-acolo! Slavă zeilor, din fericire plouă, altminteri se isca vreun incendiu de toată frumusețea!

– Nu mai durează mult, a spus preotul Krepp sumbru. Lumina magică dispare, legăturile vor ceda. Domnule Neville! Nu lăsați oamenii să se apropie! Acolo se va dezlănțui cât de curând iadul! De casa aceea se va alege praful și pulberea! Domnule Errdil, de ce râzi? La urma urmei, e casa ta. Ce e atât de amuzant?

– Mi-am asigurat baraca asta pe o mulțime de bani!

– Polița de asigurare acoperă și accidentele de magie, și pagubele produse din cauze supranaturale?

– Sigur.

– Inteligent, domnule elf. Foarte înțelept. Felicitări. Hei, băieți, treceți la adăpost! Cui îi este dragă viața să nu se apropie!

Din interiorul casei lui Errdil a răzbătut un vuiet asurzitor, a fulgerat. Gloata s-a dat înapoi, s-a ascuns după stâlpi.

– Ce caută Geralt acolo? a gemut Jaskier. Ce naiba? De ce s-a băgat el s-o salveze pe vrăjitoare? La naiba, de ce oare? Chireadan, tu ai înțeles cumva?

Elful a zâmbit trist.

– Am înțeles Jaskier, i-a confirmat. Am înțeles.

X

Geralt a făcut un salt pentru a se feri de razele portocalii de foc care țâșneau din degetele vrăjitoarei. Era în mod clar obosită, razele erau slabe și ineficiente, iar el le-a evitat fără prea multă dificultate.

– Yennefer! a strigat-o. Calmează-te! Înțelege și tu odată ce-ți spun! N-ai să poți…

N-a reușit să termine. Din mâinile vrăjitoarei au țâșnit fulgere roșii, foarte fine, care l-au prins în mai multe locuri, imobilizându-l. Hainele de pe el au început să șuiere și să fumege.

– N-o să pot? a articulat tărăgănat, în picioare deasupra lui. O să-ți arăt eu ce pot. Nu trebuie decât să stai locului și să nu mă mai încurci.

– Ia-o de pe mine! a urlat, răsucindu-se în pânza de păianjen arzătoare. Iau foc, la naiba!

– Stai nemișcat, l-a sfătuit, gâfâind puternic. Te arde doar atunci când te zbați… N-am cum să mă ocup acum de tine, vânătorule. Am mai sporovăit noi, dar ce-i prea mult strică. Trebuie să am grijă de geniu, căci e cât pe ce să-mi scape…

– Să scape? a strigat la ea. Tu ar trebui să fugi! Acest duh… Yennefer, ascultă-mă cu atenție. Am să-ți mărturisesc ceva… Trebuie să-ți spun adevărul. O să te minunezi.

XI

Geniul s-a zvârcolit în corzi, a dat o raită, le-a întins și a măturat turela din casa lui Beau Berrant.

– Cum mai rage! s-a încruntat Jaskier, ducându-și instinctiv mâna la gât. Dar rage oribil! Se pare că este al naibii de nebun de furie!

– Chiar este, a spus preotul Krepp.

Chireadan i-a aruncat o privire fulgerătoare.

– Cum?

– E furios, a repetat Krepp. Și îl cred. Și eu aș fi supărat dacă ar trebuit să îndeplinesc, cuvânt cu cuvânt, prima dorință pe care, fără să știe, și-a exprimat-o un vânător…

– Cum așa? a strigat Jaskier. Geralt? O dorință?

– A ținut în mână pecetea care închidea geniul. Creatura îi îndeplinește acum dorințele. Prin urmare, vrăjitoarea nu mai poate pune stăpânire pe duh. Dar vânătorul n-ar trebui să-i spună, chiar dacă și-a dat seama. Nu trebuie să-i spună nici în ruptul capului.

– La naiba, a bombănit Chireadan. Acum încep să înțeleg. Temnicerul… a pocnit…

– A fost a doua dorință a vânătorului. Mai are una. Ultima. Dar, zei, nu trebuie să afle Yennefer!

XII

Stătea nemișcată, aplecată peste el, fără să-i acorde nicio atenție geniului care se zvârcolea în corzi pe acoperișul hanului. Clădirea se zguduia, din plafon cădeau var și tencuială, mobilierul din lemn se

târa pe podea, tremurând spasmodic.

– Deci, asta e, a șuierat ea. Felicitări. Ai reușit să mă duci de nas. Nu era la Jaskier, ci la tine. De aceea lupta geniul cu atâta putere! Dar n-am pierdut, Geralt. Nu mă subestima, nu-mi subestima puterea. Deocamdată, vă am în mână pe-amândoi, și pe geniu, și pe tine. Mai ai vreo dorință, o ultimă dorință? Atunci, spune-o. O să eliberezi geniul, și atunci o să-l bag în sticlă!

– N-ai destulă forță, Yennefer.

– Nu-mi subestima forța. Dorința, Geralt!

– Nu, Yennefer. Nu pot… Geniul poate c-o va îndeplini, dar nu te va ierta. Când va fi liber, te va omorî, se va răzbuna pe tine… N-o să izbutești să-l prinzi și nici să te aperi de el. Ești epuizată, abia te mai ții pe picioare. Vei muri, Yennefer.

– Îmi asum riscul! a strigat furioasă. Ce-ți pasă ce-o să se întâmple cu mine? Mai bine gândește-te la ceea ce ți-ar putea da geniul! Mai ai o dorință! Poți să ceri orice vrei! Profită de șansă! Folosește-o, vânătorule! Poți să ai totul la picioare! Totul!

XIII

– O să moară amândoi? a urlat Jaskier. Cum așa? Domnule Krepp, sau cum vă mai cheamă… De ce? Doar vânătorul… De ce nu fuge, la naiba? De ce? Ce-l ține acolo? De ce n-o lasă naibii pe vrăjitoarea aia blestemată și nu fuge încotro vede cu ochii? La urma urmei, totul e-n zadar!

– Absolut în zadar, a spus cu năduf Chireadan. Absolut.

– Asta este curată sinucidere! Și curată tâmpenie!

– La urma urmei, este treaba lui, a intervenit Neville. Vânătorul îmi salvează orașul. Mi-s martori zeii că, în cazul în care îi învinge pe vrăjitoare și pe demon, o să-l răsplătesc din belșug…

Jaskier și-a luat de pe cap pălărioara decorată cu pene de stârc, a scuipat-o, a aruncat-o în noroi și a călcat-o în picioare, repetând diferite cuvinte din diferite limbi.

– La urma urmei, el… a scâncit dintr-odată. El are dreptul la încă o dorință! Ar putea s-o salveze și să se salveze! Domnule Krepp!

– Nu e chiar atât de simplu, a reflectat preotul. Dar dacă… dacă-și exprimă corect dorința… Dacă își leagă cumva soarta de soarta… Nu, nu cred că se va întâmpla așa ceva. Și, probabil, ar fi mai bine să nu se-ntâmple.

XIV

– Dorința, Geralt! Haide! Ce vrei? Nemurire? Bogăție? Faimă?

Putere? Forță? Onoruri? Mai repede, n-avem timp!

El tăcea.

– Să fii om, a spus dintr-odată, zâmbind malițios. Am ghicit, așa-i? Asta vrei, ăsta ți-e visul de fapt! Libertatea, libertatea de a fi cine vrei să fii și nu cine trebuie să fii. Geniul îți va îndeplini această dorință, Geralt. Spune-o.

El a continuat să tacă.

S-a așezat peste el, în lumina pâlpâitoare a globului magic, în strălucirea magiei, printre sclipirile razelor care-l înlănțuiau pe geniu, cu părul despletit și ochii violeți incandescenți, dreaptă, subțire, brunetă, teribilă…

Și frumoasă.

S-a aplecat în față dintr-odată și l-a privit în ochi. Mirosea a liliac și agrișe.

– Taci, i-a șuierat. Așadar, ce vrei, vânătorule? Care este visul tău cel mai ascuns? Nu știi sau nu te poți hotărî? Privește în interiorul tău, uită-te profund și cu atenție, pentru că, ți-o jur, Forța nu-ți va mai da o a doua șansă!

Și deodată a aflat adevărul. Îl știa. Știa cine a fost ea odată. Ceea ce-și amintea, ceea ce nu putea uita, ceea ce a trebuit să trăiască. Cine a fost în realitate, înainte de a deveni vrăjitoare.

Pentru că îl priveau ochii reci, pătrunzători, răi și înțelepți ai unei cocoșate.

S-a îngrozit. Nu, nu de la adevăr. Era îngrozit că-i citește gândurile, că ghicește ceea ce a descoperit el. Că nu-l va ierta niciodată. Și-a înăbușit gândurile în interiorul său, le-a ucis, le-a alungat din memorie pentru totdeauna, le-a șters definitiv orice urmă și a simțit o mare ușurare. A simțit că…

Plafonul s-a năruit. Geniul, încâlcit în împletitura de raze evanescente, a căzut chiar peste ei, răcnind, iar în răcnete erau hohote de triumf și o poftă nesățioasă de crimă. Yennefer s-a aruncat spre el, cu lumină în mâini. O lumină foarte slabă.

Geniul și-a deschis botul, și-a întins labele spre ea.

Vânătorul a realizat imediat că în acel moment aflase ce-și dorește.

Și a rostit dorința.

XV

Casa a explodat, cărămizile, grinzile și scândurile au zburat într-un nor de fum și scântei. Din praf a ieșit geniul, mare cât un hambar. Răcnind și izbucind într-un hohot triumfător de râs, geniul Aerului,

d'jinnul, era acum eliberat, slobod, fără nicio obligație față de nimeni, fără să fie la cheremul nimănui, decât al lui însuși, a trasat deasupra orașului trei cercuri, a îndoit acul din turnul primăriei, și-a luat avânt și a zburat în cer, a devenit din ce în ce mai mărunt, apoi a dispărut.

– A fugit! A fugit! a exclamat preotul Krepp. Vânătorul i-a venit de hac! Geniul a zburat departe! N-o să mai amenințe pe nimeni de-azi înainte!

– Ah, a spus Errdil cu admirație autentică. Ce ruină minunată!

– La naiba, la naiba! a strigat Jaskier ghemuit în spatele peretelui. A distrus toată casa! Nimeni n-are cum să supraviețuiască! Nimeni, ascultați ce vă spun!

– Vânătorul Geralt din Rivia s-a sacrificat pentru oraș, a declarat solemn primarul Neville. Nu-l vom uita, îl vom onora. Ne vom gândi la un monument…

Jaskier s-a scuturat și a scos din mânecă o bucată de lut amestecată cu stuf, și-a periat dubletul de tencuiala îmbibată de ploaie, s-a uitat la primar și în câteva cuvinte alese cu grijă și-a exprimat opinia cu privire la sacrificiu, cult, memorie și la toate monumentele din lume.

XVI

Geralt se uita roată-mprejur. Printr-o gaură din acoperiș se scurgeau încet picături de apă. În jur încremeniseră dărâmături și așchii de lemn. Ciudat, locul în care se aflau era curat lună. Nu le-a căzut de sus nicio tablă, nicio cărămidă. De parcă un scut invizibil i-ar fi protejat.

Yennefer, roșind ușor, ședea lângă el, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

– Vânătorule, și-a dres ea glasul. Ești în viață?

– Trăiesc, Geralt s-a șters pe față de praf și murdărie, a șuierat.

Cu un gest timid, Yennefer i-a atins încheietura mâinii, i-a mângâiat ușor degetele cu palma ei.

– Te-am ars…

– O nimica toată. Câteva bășici…

– Îmi pare rău. Știi, geniul a scăpat. Definitiv.

– Regreți?

– Nu chiar.

– Asta e bine. Ajută-mă, te rog, să mă ridic.

– Stai puțin, i-a șoptit ea. Dorința ta… Am auzit ce ți-ai dorit. M-ai uimit, pur și simplu m-ai uimit. Mă așteptam la orice, numai la așa ceva nu… De ce-ai cerut asta, Geralt? De ce… de ce eu?

– Nu știi?

S-a aplecat peste el, l-a atins, el i-a simțit mângâierea părului pe față și parfumul de liliac și de agrișe, și atunci a știut că niciodată nu va uita acel miros, această atingere moale, știa că nu va fi niciodată în stare să le compare cu un alt miros sau cu alte mângâieri. Yennefer l-a sărutat, iar el și-a dat seama că niciodată n-o să-și dorească alte buze în afară de ale ei, tandre și umede, dulci de la ruj. Și-a dat seama dintr-odată că de acum înainte nu va mai exista decât ea, gâtul, umerii și sânii ei eliberați de sub rochia neagră, pielea ei catifelată și rece, incomparabilă cu cele pe care le atinsese până atunci. A privit în ochii violeți, cei mai frumoși ochi din lume, ochi care, așa cum se temuse, vor însemna pentru el… Totul. Știa asta.

– Dorința ta, i-a șoptit cu gura aproape de urechea lui. Nu știu dacă astfel de dorințe pot fi îndeplinite. Nu știu dacă există în Natură o Forță în măsură să ducă la îndeplinire o astfel de dorință. Dar dacă-i pe-așa, ești condamnat. Îmi ești condamnat mie.

A întrerupt-o cu un sărut, o îmbrățișare, o atingere, o mângâiere, mai multe dezmierdări, și apoi cu totul, cu el însuși, cu fiecare gând, cu singurul gând, cu totul, cu totul, cu totul. Doar suspinele și foșnetul hainelor azvârlite pe podea au întrerupt foarte delicat tăcerea și au fost leneși, au fost preciși, au fost tandri și grijulii, și, chiar dacă nici unul, nici celălalt nu știa cu adevărat ce înseamnă tandrețea și sensibilitatea, au reușit s-ajungă la ele, pentru că și-au dorit din tot sufletul. Și nu s-au grăbit deloc, și toată lumea a încetat brusc să mai existe, a încetat să mai existe pentru o scurtă perioadă de timp, care lor li s-a părut o veșnicie, pentru că de fapt a fost o veșnicie.

Și apoi lumea a început să existe din nou, dar de data aceasta era cu totul alta.

– Geralt?

– Mm-hmm?

– Și acum ce?

– Nu știu.

– Nici eu. Vezi tu, nu… nu sunt sigură că merită să-mi fii condamnat. Nu știu să… Stai, ce faci… Voiam să-ți spun…

– Yennefer… Yen.

– Yen, a repetat ea, abandonându-se total. Nimeni nu mi-a mai spus așa niciodată. Spune-mi din nou, te rog.

– Yen.

– Geralt.

XVII

Ploaia s-a oprit. Peste Rinde s-a așternut curcubeul, care brăzda cerul cu arcul său multicolor frânt, dând impresia că este zămislit direct din ruinele de la acoperișul hanului.

– Pe toți zeii, a bombănit Jaskier. Ce liniște… nu mai trăiesc, ascultați-mă ce vă spun. Fie s-au ucis unul pe altul, fie le-a făcut felul geniul.

– Trebuie să ne uităm, a spus Vratimir, ștergându-și fruntea cu o pălărie mototolită. Poate sunt răniți. Poate trebuie chemat un doctor?

– Un gropar mai degrabă, a replicat Krepp. O cunosc eu pe vrăjitoare, și vânătorul îl are pe dracul în el. N-avem ce face, va trebui să săpăm două gropi în țintirim. Iar lui Yennefer vă sfătuiesc să-i pregătiți înainte de înmormântare o țepușă din lemn de pin.

– Ce liniște, a spus Jaskier. Tocmai ce-au zburat căpriorii, și acum nu se mai aude nici musca.

Au ajuns la ruinele de la han, foarte prudent și lent.

– Să le facă tâmplarul coșciuge, a spus Krepp. Spune-i tâmplarului…

– Taci, l-a oprit Errdil. Am auzit ceva. Ce-a fost asta, Chireadan?

Elful și-a dat părul după urechea ascuțită, și-a înclinat capul.

– Nu sunt sigur… Să mergem mai încolo.

– Yennefer trăiește, a spus dintr-odată Jaskier, întinzându-și cât a putut urechea muzicală. I-am auzit gemetele. Oh, i-auzi, chiar acum a gemut din nou!

– Aha, a confirmat Errdil. Am auzit-o și eu. A icnit. Cred că o chinuie durerile, vă spun eu. Chireadan, încotro? Fii atent!

Elful s-a dat îndărăt de la ferestrele sparte prin care se uitase cu atenție.

– Să plecăm de-aici, a zis după câteva clipe. Să nu-i deranjăm.

– Trăiesc amândoi? Chireadan? Ce fac ei acolo?

– Să plecăm de-aici, a repetat elful. Să-i lăsăm acolo singuri o țâră. Să rămână, ea și el, cu ultima lor dorință. Să-i așteptăm la o cârciumă, n-o să treacă multă vreme și-o să vină și ei. Amândoi.

– Dar ce fac?, a întrebat iarăși Jaskier, curios. Hai, spune-ne odată,

la naiba!

Elful a zâmbit. Foarte, foarte trist.

– Nu-mi plac cuvintele mari, a spus el. Și n-am cum să nu folosesc cuvinte mari ca să pot să răspund.

Vocea rațiunii 7

I

În poiană era Falwick în armură completă, fără cască, cu mantia ordinului, carmin, aruncată peste umăr. Alături de el, cu mâinile încrucișate pe pieptul îndesat, un pitican bondoc și bărbos într-un cojoc din blană de vulpe, cu o vestă din zale și solzi de fier. Tailles, fără armură, doar cu o șubă scurtă matlasată, mergea agale și-și flutura din când în când sabia scoasă din teacă.

Vrăjitorul de monștri a cuprins zarișteа cu privirea, ținându-și calul de căpăstru. Împrejurimile străluceau de cuirasele și coifurile plate ale oștenilor înarmați cu sulițe.

– La naiba, a bombănit Geralt. Trebuia să ne așteptăm.

Jaskier și-a întors calul, înjurând în barbă la vederea lăncierilor care le împiedicau retragerea.

– Ce se-ntâmplă, Geralt?

– Nimic. Ține-ți fleanca și nu te băga. Să văd cum o scoatem la capăt.

– Ce este, te-am întrebat? Alt tărăboi?

– Ciocul mic.

– Trebuie să recunoști că n-a fost o idee prea bună să mergem la oraș, a suspinat trubadurul, privind spre turnurile templului din apropiere, care se ridicau deasupra pădurii. Trebuia să rămânem la Nenneke, nu să ne scoatem nasul în afara zidurilor…

– Taci, ți-am spus. Ai răbdare, totul se va limpezi.

– Nu prea pare.

Jaskier avea dreptate. Nu prea părea. Tailles, fluturându-și sabia, umbla încoace și încolo, fără să se uite la ei. Oștenii, sprijiniți în lănci, îi priveau încruntați și indiferenți, cu minele unor profesioniști, cărora crima nu le intensifică deloc secreția de adrenalină.

Au descălecat. Falwick și piticanul s-au apropiat agale.

– L-ați insultat pe nobilul Tailles, un cavaler de rang înalt din născare, vânătorule, a spus contele fără vreun preambul sau formulele de politețe obișnuite. Iar Tailles, așa cum probabil vă amintiți, v-a aruncat mănușa. În templu nu ne-am îngăduit să vă provocăm, așa că v-am așteptat să ieșiți de sub fustele preoteselor. Tailles vă așteaptă. Trebuie să vă duelați.

– Trebuie?

– Trebuie.

– Și nu credeți, domnule Falwick, a zâmbit caustic Geralt, că nobilul Tailles, un cavaler de rang înalt din născare, mă onorează prea mult? Niciodată nu mi-a fost acordată onoarea de a fi înnobilat cavaler, cât despre născarea mea, mai bine să nu mai amintim de circumstanțele însoțitoare. Mi-e teamă că nu sunt destul de vrednic să… Cum se spune, Jaskier?

– Incapabil de a da satisfacție și de a înfrunta disputa, a recitat poetul, umflându-și buzele. Codul cavalerismului stabilește…

– Capitulul ordinului se conduce după propriul cod, l-a întrerupt Falwick. Dacă ați adus atingere unui cavaler al ordinului, acesta ar putea să vă dea satisfacție sau să vă refuze, în funcție de voința sa. În situația de față este invers: cavalerul este cel care provoacă și, astfel, vă ridică la demnitatea sa, desigur, numai în timpul necesar pentru a spăla insulta. Nu puteți refuza. Refuzul demnității v-ar face nedemn.

– Logic, n-am ce zice, a spus Jaskier cu o grimasă de maimuță. Văd că i-ați studiat pe filozofi, domnule cavaler.

– Nu te amesteca. Geralt a ridicat capul, apoi s-a uitat în ochii lui Falwick. Continuați, cavalere. Vreau să știu unde vreți să ajungeți. Ce se întâmplă dacă mă dovedesc a fi… nedemn.

– Ce se întâmplă? Buzele lui Falwick s-au răsucit într-un zâmbet malițios. Păi, în cazul acesta va trebui să ordon să te atârne de o creangă, în streang.

– Calm, a spus dintr-odată răgușit piticanul. Fără nervi, domnule conte. Și fără cuvinte grele, bine?

– Ia nu mă învăța tu pe mine bunele maniere, Cranmer, a zis

tărăgănat cavalerul. Și nu uita că prințul ți-a dat un ordin pe care trebuie să-l îndeplinești întocmai.

– Ba dumneavoastră să nu mă învățați pe mine, conte, a replicat piticanul, cu pumnul pe toporul cu lamă dublă ascuns la centură. Știu cum să urmez ordinele, n-am nevoie de lecții. Domnule Geralt, încuviințați. Sunt Dennis Cranmer, căpetenia străjerilor ducelui de Hereward.

Vânătorul s-a înclinat țeapăn, uitându-se în ochii de oțel ai piticanului, gri-deschis, sub sprâncenele stufoase.

– Duelați-vă cu Tailles, domnule vânător, a continuat calm Dennis Cranmer. E mai bine-așa. Nu va fi pe viață și pe moarte, ci doar până la inconștiență. Prin urmare, luptați până-l biruiți.

– Ce?

– Cavalerul Tailles este favoritul prințului, l-a lămurit Falwick, zâmbindu-i dușmănos. Dacă-l atingi cu sabia în timpul luptei, mutantule, vei fi pedepsit. Căpetenia Cranmer te va aresta și te va duce în fața înălțimii sale. Pentru pedeapsă. Așa a primit ordin.

Piticanul nici nu s-a uitat la cavaler, nu l-a slăbit pe Geralt din ochii săi reci, de oțel. Vânătorul i-a zâmbit ușor, dar destul de sinistru.

– Dacă înțeleg bine, a spus el, trebuie să mă duelez, altfel, voi fi spânzurat. Dacă mă lupt, trebuie să-i îngădui adversarului să mă rănească, pentru că dacă-l rănesc eu pe el, mă vor trage pe roată. Ce alternativă! Oare nu v-aș putea scăpa de necazuri? Mă dau cu capul de trunchiul unui pin și rămân inconștient. Ce ziceți, ați fi mulțumiți?

– Hai, lasă batjocura, a șuierat Falwick printre dinți. Nu-ți înrăutățești situația. Ai insultat ordinul, vagabondule, și trebuie să-ți ispășești pedeapsa pentru asta, probabil că înțelegi, nu-i așa? Iar tânărului Tailles i-ar prinde bine faima de învingător de vânători, așa încât capitulul vrea să-i pună pe tavă această faimă. Altminteri, acum ai fi atârnat într-un copac. Dacă te lași bătut, o să-ți salvezi viața mizerabilă. Nu ținem să avem cadavrul tău, vrem doar ca Tailles să-ți înțepe pielea. Cât despre pielea ta, piele de mutant, se vindecă repede. Ei bine, haide, asta-i tot. Hotărăște-te. N-ai de-ales!

– Așa credeți, domnule conte? Geralt i-a zâmbit și mai sinistru, a aruncat o privire în jur, către oșteni, cântărind situația. Eu cred că am.

– Da, e adevărat, a recunoscut Dennis Cranmer. Ai avea de-ales.

Dar atunci va curge sânge, mult de sânge. Ca în Blaviken. Vreți așa ceva? Vreți să vă încărcați conștiința cu sânge și cu moarte? Deoarece alegerea la care vă gândiți, domnule Geralt, nu înseamnă altceva decât sânge și moarte.

– Argumentați fermecător, domnule, chiar fascinant, l-a luat în zeflemea Jaskier. Atacați omul în pădure și-l obligați să-și asume umanitatea, făcând apel la sentimentele sale nobile. Îi cereți, după cum am înțeles, să binevoiască să nu verse sângele tâlharilor care l-au atacat. Să aibă milă de huligani, deoarece sunt săraci, au neveste, copii și, cine știe, poate chiar mame. Dar nu vi se pare, căpetenie Cranmer, că e prea devreme să vă faceți griji? Pentru că eu, când mă uit la lăncierii dumneavoastră, le și văd genunchii tremurând la gândul că vor lupta cu Geralt din Rivia, un vânător care i-a venit de hac unui strigoi cu mâinile goale. Nu va fi nicio baie de sânge aici, niciunul de aici nu va fi rănit. Cu excepția celor care-și rup picioarele fugind în oraș.

– Eu, a spus senin piticanul în timp ce-și mângâia arogant barba, n-aș putea să mă plâng de genunchii mei. Până în prezent n-am fugit din calea nimănui și n-am de gând să-mi schimb obiceiul. Eu nu sunt căsătorit, dac-oi fi având copii, nu știu nimic despre existența lor, iar în privința mamei, o femeie pe care nu mi-a fost dat s-o cunosc, aș prefera să n-o amestec în borșul ăsta. Dar ordinele primite trebuie executate. Întocmai, ca de fiecare dată. Nu fac apel la niciun sentiment, domnule Geralt din Rivia, vă cer să luați o hotărâre. O voi accepta, oricare ar fi ea, și voi acționa în consecință.

Piticanul și vânătorul s-au privit fix în ochi.

– Ei bine, atunci, a spus în cele din urmă Geralt. Hai să terminăm odată. Trece ziua și-i păcat.

– Prin urmare, acceptați, și-a ridicat capul Falwick, cu ochii fulgerând. Sunteți de acord să vă duelați cu cavalerul Tailles născut în Dorndal?

– Da.

– Bine. Pregătiți-vă.

– Sunt gata, și-a tras mănușile Geralt. Să nu mai pierdem timpul. Dacă Nenneke va afla de duel, va fi vai și-amar. Să terminăm repede. Jaskier, păstrează-ți calmul. Tu n-ai nicio treabă. Nu-i așa, domnule Cranmer?

– Absolut, a confirmat ferm piticanul, cu ochii la Falwick. Absolut, Geralt. Orice s-ar întâmpla, ne interesează doar persoana

dumneavoastră.

Vânătorul și-a tras sabia de la spate.

– Nu, a sărit ca ars Falwick, scoțând-o pe-a lui. Doar n-o să te lupți cu lama asta de ras. Ia sabia mea. Geralt a ridicat din umeri. I-a luat sabia contelui și a fluturat-o ca s-o încerce.

– Da' grea mai e, a spus cu răceală. Așa, mai bine ne-am putea lupta cu niște lopeți.

– A lui Tailles este la fel. Șanse egale.

– Nemaipomenit de spiritual, domnule Falwick. Chiar nemaipomenit de spiritual.

Oștenii au înconjurat poiana cu un lanț rar. Tailles și vânătorul stăteau unul în fața celuilalt.

– Domnule Tailles? Ce părere aveți de niște scuze pe care trebuie să mi le cereți?

Cavalerul și-a țuguiat buzele, și-a dus brațul stâng la umăr și a înghețat în poziție de scrimă.

– Nu? i-a zâmbit Geralt. Nu vreți s-ascultați de vocea rațiunii? Păcat.

Tailles s-a ghemuit, a sărit, a atacat rapid, fără avertisment. Vânătorul n-a făcut niciun efort ca să pareze loviturile, s-a ferit de tăișul sabiei cu o semirotație rapidă. Cavalerul s-a balansat larg, a tăiat aerul cu lama din nou, Geralt, cu o piruetă agilă, a sărit de sub lamă încet și, cu o scurtă și ușoară fentă, i-a rupt ritmul lui Tailles. Acesta a înjurat, a făcut o manevră amplă cu dreapta, și-a pierdut echilibrul pentru o clipă, a încercat să și-l recapete, instinctiv, stângaci, ținându-și sabia sus. Vânătorul l-a lovit cu forța și viteza fulgerului, l-a lovit direct, întinzându-și brațul pe toată lungimea sa. Sabia grea s-a ciocnit în curmeziș, cu un zăngănit, de lama lui Tailles, sărind ca un resort și lovindu-l puternic drept în față. Cavalerul a urlat, a căzut în genunchi, cu fruntea în iarbă. Falwick a alergat la el și s-a aplecat. Geralt și-a înfipt sabia în pământ, apoi s-a întors.

– Hei, garda! a strigat Falwick ridicându-se în picioare. Prindeți-l!

– Stai! La loc comanda! a spus răspicat Dennis Cranmer, punând mâna pe topor.

Oștenii au încremenit.

– Nu, conte, a continuat piticanul. Eu, de felul meu, îndeplinesc ordinele întocmai. Vânătorul nu l-a atins pe cavalerul Tailles. Cavalerul s-a lovit singur cu propria sabie. Ghinion.

– Are fața mutilată! Este desfigurat pe viață!

– Pielea se vindecă, Dennis Cranmer și-a înfipt ochii de oțel în vânător, rânjindu-și dinți. Cât despre cicatrice? Cicatricea este o amintire onorantă pentru un cavaler, motiv de faimă și de glorie, ceea ce și-a dorit și capitulul pentru el. Un cavaler fără cicatrice e o sculă bleagă, nu un cavaler. Întrebați-l, conte, și-o să vă spună că e mulțumit.

Tailles, care se zvîrcolea de durere în iarbă, scuipa sânge, scâncea și răcnea, nu părea prea mulțumit.

– Cranmer! l-a strigat Falwick smulgându-și sabia din pământ. O să regreți amarnic asta, ți-o jur!

Piticanul s-a întors, și-a tras încet toporul de la centură, a tușit, și a scuipat din belșug în palma dreaptă.

– Oh, domnule conte, a scrâșnit el. Nu jura strâmb. Nu-mi plac jurămintele false, iar ducele de Hereward mi-a dat dreptul să le iau gâtul celor care le fac. Prefer să mă fac că nu ți-am auzit cuvintele stupide. Dar nu le repeta, te implor.

– Vânătorule. Falwick, gâfâind furios, s-a îndreptat spre Geralt. Pleacă din Ellander. De îndată. Fără zăbavă!

– Rareori sunt de acord cu el, a spus Dennis, apropiindu-se de vânător și oferindu-i sabia, dar, în acest caz, are dreptate. Pleacă de-aici fără niciun bob zăbavă.

– O să vă urmăm sfatul, Geralt și-a aranjat cureaua pe umăr. Dar, nu înainte… de-a schimba câteva vorbe cu contele. Domnule Falwick!

Cavalerul Trandafirului Alb a clipit nervos, și-a dus mâna la mantie.

– Să revenim la codul capitulului dumneavoastră, a continuat vânătorul, străduindu-se să nu zâmbească. Am o mare curiozitate. Presupunând că m-am simțit dezgustat și ofensat de atitudinea dumneavoastră, în toată povestea aceasta, dacă v-aș provoca la duel aici, imediat, ați accepta? Oare m-ați socoti destul de demn pentru a vă încrucișa sabia cu mine? Sau m-ați refuza, știind că v-aș putea lua drept un nevrednic și astfel v-aș scuipa, v-aș trage câteva în bot și niscaiva șuturi în fund sub ochii oamenilor dumneavoastră? Conte Falwick, fiți amabil și astâmpărați-mi curiozitatea.

Falwick a pălit, a făcut un pas îndărăt, s-a uitat în jur. Oștenii îi evitau privirea. Dennis Cranmer s-a strâmbat, și-a scos limba și a scuipat la mare distanță.

– Deși nu spuneți nimic, a continuat Geralt, aud în tăcerea dumneavoastră vocea rațiunii, domnule Falwick. Mi-ați potolit curiozitatea, acum o să v-o astâmpăr și eu pe-a dumneavoastră. Dacă sunteți curios cu privire la ceea ce se va întâmpla în cazul în care ordinul dumneavoastră va încerca într-un fel sau altul s-o necăjească pe maica Nenneke sau pe preotese, sau dacă acestea vor avea ceva de reproșat căpeteniei Cranmer, aflați atunci, domnule conte, că am să vă caut și, fără să mă sinchisesc de niciun cod, o să vă umplu de sânge ca pe un porc.

Cavalerul a pălit și mai tare.

– Să nu uitați de promisiune, domnule Falwick. Haide, Jaskier. E timpul să mergem. Rămâi cu bine, Dennis.

– Noroc, Geralt, a rânjit piticanul. Mergeți cu bine. Mă bucur nespus că ne-am întâlnit, sper să ne mai vedem.

– Și noi, Dennis. Atunci, la revedere.

Au plecat ostentativ încet, fără să se uite înapoi. Au luat-o la trap doar atunci când i-a ascuns pădurea.

– Geralt, a spus dintr-odată poetul. Ne ducem direct spre sud? Oare n-ar fi bine să ocolim Ellanderul și moșiile lui Hereward? Ei? Sau ai cumva de gând să continui spectacolul ăsta?

– Nu, Jaskier. N-am de gând. O s-o tăiem prin pădure și apoi o s-o luăm pe Drumul Negustorilor. Ține minte, nu-i suflăm nicio vorbă lui Nenneke despre isprava asta. Nicio vorbuliță.

– Sper că ne ducem fără zăbavă?

– Numaidecât.

II

Geralt s-a aplecat în față, a verificat arcul etrierului proaspăt reparat, a strâns cureaua cu miros de piele nouă, încă rigidă și greu de intrat în cataramă. A potrivit circumferința, a aranjat desagii și pătura făcută sul în spatele șeii, apoi și-a legat de ea sabia de argint. Nenneke stătea alături, neclintită, cu mâinile încrucișate la piept.

Jaskier s-a apropiat, ducându-și de căpăstru roibul jugănit.

– Mulțumim pentru ospitalitate, venerabilă, a spus serios. Și nu mai fi supărată pe mine. Eu știu oricum că mă iubești.

– Sigur că da, a fost de acord Nenneke fără să schițeze vreun zâmbet. Îmi place de tine, derbedeule, deși nu știu de ce. Drum bun!

– La revedere, Nenneke.

– La revedere, Geralt. Ai grijă de tine.

Vânătorul i-a zâmbit sarcastic.

– Prefer să am grijă de alții. E mai sigur, pe termen lung.

Din templu, de printre coloanele împletite cu iederă, și-a făcut apariția Iola, însoțită de două tinere adepte. Ducea cufărașul vânătorului. Îi evita cu stângăcie ochii, zâmbetul jenat în combinație cu bujorii de obrajii ei pistruiați și dolofani formând un ansamblu fermecător. Adeptele care o însoțeau nu-și ascundeau privirile cu subînțeles și abia se abțineau să nu chicotească.

– Slavă Preamăritei Melitele, a suspinat Nenneke. Iată o suită întreagă la despărțire. Ia-ți cufărașul, Geralt. Ți-am pus poțiunile, ai tot ce-ți lipsea. Iar remediul, știi tu. Ia-l în mod regulat timp de două săptămâni. Nu uita. Este important.

– N-o să uit. Mulțumesc, Iola.

Fata și-a lăsat capul în jos și i-a întins cufărașul. Voia cu ardoare să-i spună ceva. N-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce s-ar fi cuvenit să-i spună, ce cuvinte ar trebui să folosească. Nu știa ce i-ar fi spus dacă ar fi putut. Nu știa. Dar voia.

Mâinile li s-au atins.

Sânge. Sânge. Sânge. Oase ca niște bastoane albe rupte. Tendoane ca niște frânghii albicioase care explodau din pielea sfâșiată de labele uriașe cu gheare și de dinții ascuțiți. Zgomotul înfiorător de trup descărnat și țipetele – nerușinate și oribile în nerușinarea lor. În nerușinarea finalului. Moarte. Sânge și răcnete. Urlete. Sânge. Țipete…

– Iola!

Nenneke, cu o iuțeală incredibilă pentru corpolența sa, s-a aruncat asupra fetei întinse pe pământ, care, înțepenită, tremura convulsiv și a apucat-o de brațe și de păr. Una dintre adepte rămăsese ca paralizată, dar cealaltă, mai isteață, a îngenuncheat la picioarele Iolei. Aceasta s-a îndoit ca un arc, deschizând gura într-un strigăt mut, tăcut.

– Iola! striga Nenneke. Iola! Spune ceva! Spune-mi! Vorbește, copilă dragă!

Fata a înțepenit și mai tare, mușca, își încleșta maxilarele, un firicel subțire de sânge îi curgea pe obraz. Nenneke, roșie toată de la efort, a strigat ceva greu de deslușit de vânător, dar medalionul îi tresălta la gât atât de tare încât s-a aplecat instinctiv, sub presiunea

unei greutăți invizibile.

Iola nu se clintea.

Jaskier, palid precum ceara, a oftat cu năduf. Nenneke a îngenuncheat, apoi s-a ridicat cu greu.

– Luați-o, le-a spus adeptelor.

Erau din ce în ce mai numeroase, li se tot alăturau altele, grave, speriate și tăcute.

– Luați-o, a repetat preoteasa. Atenție! Să n-o lăsați singură. Vin îndată și eu.

S-a întors spre Geralt. Vânătorul stătea încremenit, cu frâiele în palmele transpirate.

– Geralt… Iola…

– Nu spune nimic, Nenneke.

– Am văzut și eu… Pentru o clipă. Geralt, nu pleca.

– Trebuie.

– Ai văzut… ai văzut-o?

– Da. Nu este pentru prima dată.

– Ei, și?

– Nu există cale de întoarcere.

– Nu pleca, te rog

– Trebuie. Ai grijă de Iola. La revedere, Nenneke.

Preoteasa a clătinat încet din cap, a suspinat, și-a șters o lacrimă cu un gest sec, scurt, cu încheietura mâinii.

– Adio, i-a șoptit, fără să-l privească în ochi.